

**FREDERICK
FORSYTH**

**ZIUA
ȘACALULUI**

Editura OLIMP

Colecția THRILLER 5

**Coperta reproduce o fotografie din albumul De Gaulle de
Philippe de Gaulle © PLON oct. 1989**

Copyright © Frederick Forsyth 1971

**Toate drepturile asupra versiunii în limba română aparțin
editurii Olimp**

© Editura Olimp 1994

ISBN 973-96257-5-4

FREDERICK FORSYTH

ZIUA ȘACALULUI

Versiunea în limba română de
RODICA MIHĂILĂ

Editura **OLIMP**

București 1994

Partea întâi

ANATOMIA UNUI COMLOT

1

În martie, la ora 6 și 40 dimineata, la Paris e frig. Senzația de frig e și mai mare atunci cînd un om se află în fața plutonului de execuție, pe punctul de-a fi împușcat. La acea oră, în ziua de 11 martie 1963, în curtea principală a închisorii Fort d'Ivry, un colonel din Forțele Aeriene franceze stătea în fața unui stîlp înfipt în pietrișul înghețat. În timp ce mîinile îi erau legate de stîlp, privea cu o neîncredere pe care nu reușea s-o alunge, plutonul aflat la 20 m în fața lui.

Pietrișul scrișni sub talpa piciorului. o mișcare ușoară. ca o descărcare a încordării, atunci cînd locotenent-colonelul Jean-Marie Bastien-Thiry fu legat la ochi luîndu-i-se astfel pentru totdeauna lumina. Mormăiala preotului era o replică slabă pentru zgomotul celor douăzeci de puști, cînd soldații și-au încărcat armele și au tras cocoșul.

Dincolo de ziduri, un camion claxona puternic un vehicol mai mic care îi tăia drumul spre centrul orașului: sunetul s-a stins, estompînd ordinul ofițerului care conducea plutonul. Pocnetul armelor, atunci cînd s-a produs, n-a iscat nici o undă peste orașul care se trezea, trimițînd doar pentru cîteva clipe un stol de porumbei în

înaltul cerului. Un horticăit scurt, la cîteva secunde după lovitura de grație, s-a pierdut în larma circulației care se întindea dincolo de ziduri.

Moartea acestui ofițer, șef al unui grup de criminali din Organizația Armata Secretă (O.A.S.), care încercaseră să-l asasineze pe președintele Franței, era menită să pună capăt o dată pentru totdeauna altor atentate la viața președintelui. Printr-o ironie a sorții, ea a marcat un început; și pentru a înțelege de ce, trebuie mai întâi să se explice cum a ajuns acel trup ciuruit de gloanțe să atîrne, legat de stîlp, în curtea închisorii militare de la marginea Parisului, în dimineața aceea de martie...

Soarele coborîse, în sfîrșit, pe după zidul palatului și, peste curte, se vălureau umbre lungi, aducînd cu ele o binevenită ușurare. Deși se făcuse ora 19, în această seară a celei mai fierbînti zile a anului, temperatura era încă de 23°. În orașul înăbușit de căldură, parizienii își încărcau în mașini și trenuri nevestele certărețe și copiii zgomotoși, plecînd să-și petreacă week-end-ul la țară.

Era 22 august 1962, ziua în care cîțiva bărbați, așteptînd dincolo de periferia orașului, hotărîseră moartea președintelui, generalul Charles de Gaulle.

În timp ce populația orașului se pregătea să fugă de căldură, refugiindu-se în relativa răcoare oferită de rîuri și plaje, în spatele fațadei ornamentate a palatului Elysée continua întrunirea Cabinetului.

Pe pietrișul maroniu-roșcat al curții din față, răcorit acum de binevenita umbră, erau parcate la bordură, bară în bară, șaisprezece Citroën-uri DS negre, formînd un semicerc pe trei sferturi din suprafața curții. Șoferii, pîndind din locul cel mai umbrat, lîngă zidul de la apus, cel dîntîi pe care căzuse umbra, schimbau tot felul de glume lipsite de noimă, ca toți cei ce își petrec zilele de muncă la dispoziția capriciilor stăpînilor. Se auzeau din cînd în cînd și bombăneli privind lungirea dezbatărilor Cabinetului, pînă ce, cu o clipă înainte de ora 19.30, un ușier cu fîreturi și medalii, a apărut în spatele ușilor de sticlă din capul

celor șase trepte ale palatului făcînd un semn spre cei din gardă. Șoferii au scuipat și au îngropat în pietriș țigările Gauloise pe jumătate fumate. Gărzile rămaseră ținute în poziție de drepti în gheretele de lîngă poarta principală și grilajele de fier s-au deschis.

Șoferii se aflau deja la volanul limuzinelor cînd primul grup de miniștri își făcu apariția în spatele ușilor de sticlă. Ușierul deschise ușile și membrii Cabinetului coborîră degajat treptele, schimbînd cîteva amabilități înainte de a-și ura un week-end plăcut. În ordinea priorității, limuzinele veneau la scară, ușierul deschidea portiera din spate cu o plecăciune, miniștri urcau fiecare în mașina lui și plecau salutați de Garda Republicană, ieșind în Faubourg St. Honoré.

În zece minute plecaseră toți. Două Citroën-uri DS 19 negre rămaseră în curte și fiecare se îndrepta încet către treptele de la intrare. Primul, cu stegulețul purtînd însemnele președintelui Republicii, era condus de Francis Marroux, polițist de la baza de instrucție și comandamentul Jandarmeriei Naționale de la Satory. Firea sa tăcută îl făcuse să nu participe la glumele celorlalți șoferi din curte; nervii săi de oțel și priceperea de-a conduce repede și bine îl mențineau în postul de șofer personal al lui De Gaulle. În mașină nu se afla decît Marroux. În spatele mașinii, cel de-al doilea DS 19 era și el condus de un jandarm de la Satory.

La 19.45 un alt grup a apărut în spatele ușilor de sticlă și din nou oamenii din curte au luat poziție de drepti. Îmbrăcat în obișnuitul său costum gri la două rînduri și cu o cravată închisă la culoare, Charles de Gaulle apăru în spatele ușilor de sticlă. Cu o curtoazie din alte vremi, o lăsă să treacă mai întîi pe Madame Yvonne de Gaulle, apoi o luă de braț pentru a o conduce pe scări pînă la Citroën-ul care aștepta. La mașină se despărțiră și soția președintelui intră și se așeză pe locul din spate. Generalul se așeză lîngă ea urcînd prin dreapta.

Ginerele lor, colonelul Alain de Boissieu, pe atunci șef de Stat Major al unităților de cavalerie ale armatei

franceze, controlă ca ambele portiere din spate să fie bine închise și apoi se așează în față, lângă Marroux.

În cea de-a doua mașină și-au ocupat locurile încă două persoane din grupul funcționarilor care au însoțit perechea prezidențială la coborîrea treptelor. Mătăhălosul Henri d'Jonder, garda de corp din ziua aceea, Kabil din Algeria, se așează în față, lângă șofer, își scoase revolverul masiv de la subțioara brațului stîng și se lăsă greu pe spate. Din clipa aceea, din goana mașinii, ochii lui aveau să urmărească fără răgaz nu limuzina din față, ci ce se întîmplă pe trotuare și pe la colțurile străzilor. După ce mai schimbă cîteva cuvinte cu unul dintre oamenii din garda președintelui care urma să rămînă pe loc, cel de-al doilea bărbat intră de unul singur în spatele mașinii. Era comisarul Jean Ducret, șeful Corpului de Securitate al președintelui.

De lângă zidul de vest, doi motocicliști cu căști albe au pornit motoarele și au ieșit încet din umbră, îndreptîndu-se spre poarta principală. Ajunși la trei metri de ea, au oprit și au privit în urmă. Din dreptul scărilor, Marroux porni cu primul Citroën spre ieșire și veni în spatele motocicliștilor. Cea de-a doua mașină îl urmă. Era ora 19.50.

Din nou grilajele de fier s-au dat la o parte și micul cortegiu, trecînd pe lângă gărzile împietrite în poziție de drepti, intră pe Faubourg St. Honoré. Ajuns la capătul străzii Faubourg St. Honoré convoiul o luă pe Avenue de Marigny. De sub castanii de pe margini un tînăr cu o cască albă de protecție, cocoțat pe un scuter, privea trecerea cortegiului, după care coborî de pe bordură și se furișă pe urmele lui. Traficul era normal pentru un sfîrșit de săptămînă în august și plecarea președintelui nu fusese anunțată în prealabil. Numai zgomotul făcut de sirenele motocicletelor i-a anunțat pe agenții de circulație aflați în post de apropierea convoiului, iar aceștia începură să gesticuleze și să fluiera energic, pentru a opri la timp traficul.

Convoiul prinse viteză pe bulevardul umbrat de copaci și traversă însoarta Place Clemenceau, îndreptîndu-se direct

prin mijlocul acesteia spre Pont Alexandre III. Mergînd chiar în spatele mașinilor oficiale, tînărul care pilota scuterul nu avea probleme cu urmărirea convoiului. După ce trecură de pod, Marroux îi urmă pe motocicliști pe Avenue General Gallieni și de acolo, pe spațiosul Boulevard des Invalides. Ajuns aici, tînărul de pe scuter aflase răspunsul. La întretăierea dintre Boulevard des Invalides și Rue de Varennes, el micșoră viteza și abandonează urmărirea îndreptîndu-se spre o cafenea aflată la un colț de stradă. Ajuns înăuntru, scoase din buzunar un mic jeton metalic, se duse în fundul cafenelei, unde se afla telefonul și formă un număr.

Locotenent-colonel Jean-Marie Bastien-Thiry aștepta într-o cafenea din suburbia Meudon. Era în vîrstă de 35 de ani, însurat, avea trei copii și lucra la Ministerul Aviației. În spatele fațadei convenționale a vieții sale profesionale și de familie, el adunase o ură adîncă împotriva lui Charles de Gaulle, despre care credea că, cedînd Algeria naționaliștilor algerieni, trădase Franța și pe cei care în 1958 îl chemaseră înapoi la putere.

Bastien-Thiry nu pierduse nimic prin cedarea Algeriei și ura lui nu era motivată de considerente personale. Se considera patriot, un om convins că-și va servi patria mult iubită ucigîndu-l pe acela care, credea el, o trădase. În acel moment, mai multe mii de francezi îi împărtășeau părerile, dar foarte puțini dintre ei erau membrii fanatici ai O.A.S. Aceștia juraseră să-l asasineze pe De Gaulle și să dea jos guvernul. Bastien-Thiry făcea parte dintre ei.

În momentul în care sună telefonul tocmai dădea pe gît o bere. Barmanul îi aduse aparatul și plecă spre celălalt capăt al barului să dea mai încet televizorul. Bastien-Thiry ascultă pentru cîteva clipe, după care murmură în receptor: "Foarte bine, mulțumesc" și închise. Berea era deja plătită. Ieși afară din bar, scoase de sub braț un ziar făcut sul și îl desfăcu atent de două ori. De cealaltă parte a străzii, dintr-un apartament aflat la primul etaj al unei clădiri, o tînără lăsă perdeaua să cadă și se întoarse spre cei doisprezece bărbați care se aflau în încăpere: "E traseul

doi". Cinci dintre aceștia, tineri amatori în arta asasinatului încetară să-și mai frământze mâinile și săriră în picioare. Ceilalți șapte erau mai în vîrstă și mai puțin nervoși. Cel mai vechi dintre ei în tentativa de asasinat și al doilea în ierarhie după Bastien-Thiry era locotenentul Alain Bougrenet de la Tomaye, un extremist de dreapta dintr-o familie de moșieri. Era în vîrstă de 35 de ani, însurat, și avea doi copii.

Cel mai periculos bărbat din încăpere era Georges Watin, un fanatic al O.A.S.-ului de 39 de ani, lat în umeri, cu fălci pătrate, de meserie inginer agronom din Algeria. În doi ani se remarcase în cadrul O.A.S.-ului ca unul dintre cei mai primejdioși trăgători de elită. Din cauza unei răni mai vechi la picior era cunoscut sub porecla Șchiopul.

Cînd fata le-a dat vestea, cei doisprezece bărbați au coborît scările prin spatele clădirii și au ieșit într-o stradă lăturalnică unde erau parcate șase vehicule, toate furate sau închiriate. Ceasul arăta ora 19.55.

Bastien-Thiry petrecuse zile întregi pregătind locul asasinatului. Măsurase unghiurile de tragere, viteza și distanța vehiculelor aflate în mișcare și calculase muniția necesară pentru a le opri. Locul ales de el era o stradă lungă și dreaptă numită Avenue de la Libération care dădea în marea intersecție Petit-Clamart. Conform planului, primul grup, alcătuit din trăgători de elită, urma să deschidă focul asupra mașinii președintelui cu aproximativ 200 de metri înainte de intersecție. Urmau să se adăpostească în spatele unei autodube "Estafette", parcată la marginea trotuarului și să înceapă să tragă dintr-un unghi foarte mic asupra vehiculelor care se apropiau pentru a reduce timpii morți. După calculele lui Bastien-Thiry, o sută cincizeci de gloanțe aveau să ciuruiască prima mașină pînă în momentul cînd aceasta ar fi ajuns în dreptul autodubei. Odată oprită mașina prezidențială, cel de-al doilea grup O.A.S. urma să iasă rapid dintr-o stradă laterală pentru a trage asupra mașinii de escortă a poliției de la distanță mică. Ambele grupuri aveau la dispoziție cîteva secunde pentru a lichida complet

convoiul prezidențial, după care trebuiau să ruleze în mare viteză spre cele trei vehicule care îi așteptau pe o altă stradă laterală.

Bastien-Thiry, cel de-al treisprezecelea membru al echipei, urma să fie omul care supraveghea acțiunea. La 90 de metri de locul unde avea să aibă loc ambuscada, Bastien-Thiry stătea nepăsător lângă o stație de autobuz ținând în mână un ziar. O anumită mișcare făcută din ziar era semnalul pentru Serge Bernier, conducătorul primului grup de comando, care stătea în picioare lângă autodubă. Acesta urma să transmită mai departe ordinul trăgătorilor culcați în iarbă, în poziție de tragere, la picioarele lui. Bougrenet de la Tornaye conducea mașina care avea sarcina să intercepteze duba poliției, avându-l alături pe Watin Șchiopul, înarmat cu o pușcă mitralieră.

Cînd cei din iarbă și-au armat puștile, convoiul generalului De Gaulle reușise să scape de traficul intens din centrul Parisului, ajungînd pe arterele mai degajate ale suburbiilor. Aici mergeau cu viteză de aproape 100 km pe oră.

Cînd drumul deveni complet liber, Francis Marroux aruncă o privire spre ceas și simțind nerăbdarea bătrînului general aflat în spatele lui, apăsă și mai mult pe accelerație. Cei doi motocicliști rămaseră în urmă pentru a-și ocupa locul în coada convoiului. Lui De Gaulle îi dispăcea plasarea ostentativă a motocicletelor în față și se dispensa bucuros de ele de cîte ori se ivea prilejul. În această formație, convoiul intră pe Avenue de la Division Leclerc, în intersecția Petit-Clamart. Era ora 20.17.

La 1,5 km mai sus, pe aceeași arteră, Bastien-Thiry era victima propriei greșeli. Avea să afle de la poliție, cîteva luni mai tîrziu, pe cînd aștepta executarea condamnării la moarte. Punînd la punct orarul asasinatului, Thiry consultase un calendar din care reieșea că pe 22 august soarele apunea la 20.35, ceea ce părea suficient de tîrziu chiar și în cazul în care De Gaulle ar fi întîrziat față de

programul normal, așa cum de fapt s-a și întâmplat. Dar calendarul consultat de colonelul de aviație data din 1961. Pe 22 august 1962, se însera la ora 20.10. Această diferență de 25 de minute avea să schimbe istoria Franței. La 20.18, Bastien-Thiry zări convoiul care se îndrepta cu repeziciune spre el pe Avenue de la Libération, rulînd cu 110 km pe oră. Precipitat, începu să fluture ziarul. Aflat pe partea cealaltă a drumului, cu 100 de metri mai jos, Bernier scruta supărat amurgul, cu ochii țintă la silueta abia perceptibilă din stația de autobuz. "N-a făcut oare colonelul semn cu ziarul?", se întreba el, fără a se adresa cuiva anume. Nu rosti bine vorbele că observă botul ca de rechin al mașinii președintelui trecînd ca un bolid pe lîngă stație. "Foc!" strigă el oamenilor culcați la picioarele sale. Convoiul ajunsese deja în dreptul lor cînd aceștia au deschis focul, trăgînd într-o țintă care se mișca cu peste 100 de km pe oră. Faptul că douăsprezece gloanțe au reușit totuși să străpungă mașina s-a datorat îndemînării cu care au tras ucigașii. Majoritatea gloanțelor au lovit Citroën-ul din spate. Două cauciucuri au fost complet ciuruite și, deși aveau tuburi de etanșare proprie, pierderea bruscă a presiunii a făcut ca mașina aflată în plină viteză să se dezechilibreze și să derapeze pe roțile din față. Acela a fost momentul cînd Francis Marroux a salvat viața generalului De Gaulle.

În timp ce asul țintașilor, ex-legionarul Varga, ciurua cauciucurile, ceilalți își goleau muniția în parbrizul din spate al mașinii. Cîteva gloanțe au trecut prin caroserie, iar unul din ele a străpuns geamul din spate trecînd la cîțiva centimetri de nasul președintelui. Colonelul De Boissieu, care se afla pe locul din față, s-a întors și le-a strigat socrilor săi: "Lăsați-vă jos!" Doamna De Gaulle își lăsă în jos capul spre genunchii soțului ei. Generalul izbucni cu o voce înghețată: "Cum, din nou?" și se întoarse pentru a privi pe geamul din spate.

Marroux ținea volanul care tremura în toate direcțiile și apăsă ușor pe accelerator încercînd să controleze derapajul mașinii. După ce, pentru un moment, pierdu din

putere, Citroën-ul țîșni din nou înainte, spre intersecția cu Avenue du Bois, strada laterală unde așteptau oamenii celui de-al doilea comando O.A.S. Mașina cu garda personală, neatinsă de gloanțe, se ținea strîns în urma mașinii conduse de Marroux.

Lui Bougrenet de la Tognaye, care aștepta cu motorul pornit pe Avenue du Bois, viteza mașinilor care se apropiau de el nu-i lăsa decît două alternative: fie să treacă imediat la interceptare și astfel să se sinucidă prin coliziune, fie să amîne interceptarea cu jumătate de secundă. Alese cea de-a doua variantă. Cînd demară ieșind de pe strada laterală în dreptul convoiului prezidențial, lui Bougrenet de la Tognaye îi deveni clar că nu se află paralel cu mașina lui De Gaulle, ci a celor însărcinați cu paza lui. Henri d'Jouder și comisarul Ducret. Ieșind pînă la jumătate pe fereastra din dreapta a mașinii, Watin își goli încărcătorul puștii mitralieră în DS-ul aflat în fața lui, în care zărea prin parbrizul spart, profilul semet al generalului De Gaulle.

"De ce nu ripostează idioții ăia?", întrebă De Gaulle cu durere în glas. D'Jouder încerca să tragă în ucigașii O.A.S. de la cei aproximativ trei metri dintre cele două mașini, dar polițistul de la volan îi bloca perspectiva. Ducret îi strigă șoferului să se țină aproape de mașina președintelui și o secundă mai tîrziu cei din O.A.S. erau lăsați în urmă.

Cei doi motocicliști, dintre care unul aproape fusese aruncat din șaua cînd Tognaye țîșnise de pe strada laterală, s-au redresat și au strîns rîndurile. Întregul convoi a parcurs în goană sensul giratoriu, a trecut prin intersecție și a continuat drumul spre Villacoublay. La locul ambuscadei cei din O.A.S. nu avuseseră încă timp pentru acuzații reciproce. Acestea aveau să vină mai tîrziu. Abandonînd cele trei mașini folosite în atac, au sărit în vehiculele pregătite pentru sfîrșitul operațiunii și dispărură în întunericul care se lăsa.

De la emițătorul aflat în mașină, comisarul Ducret comunică scurt la Villacoublay cele întîmplate. Zece minute mai tîrziu, după sosirea convoiului, generalul De

Gaulle insistă să fie dus direct la elicopterul care aștepta. În clipa când mașina s-a oprit, împrejurul ei s-au strîns mai mulți ofițeri și oficialități, grăbiți să deschidă ușa pentru a o ajuta să iasă afară pe doamna de Gaulle care tremura toată. Generalul ieși pe ușa cealaltă, scuturîndu-și de pe revere spărturile de parbriz. Ignorînd panica și întrebările ofițerilor din jur, se îndreptă spre cealaltă parte a mașinii pentru a-i oferi brațul soției sale.

"Hai draga mea, mergem acasă", îi spuse el, după care dădu în sfîrșit celor de la forțele aeriene verdictul său privind O.A.S.-ul: "Nu știi să tragă". Zicînd acestea, își conduse soția în elicopter și luă loc alături de ea. Li se alătură și d'Jouder, apoi elicopterul decolă ducîndu-i să-și petreacă week-end-ul la țară.

Pe pistă, cu o figură cadaverică, Francis Marroux stătea nemișcat la volan. Ambele roți de pe dreapta ajunseseră deja pe jantă. Ducret îi șopti calm cîteva cuvinte de felicitare, apoi continuă să se preocupe de clarificarea situației.

În timp ce ziariștii din întreaga lume făceau speculații asupra acestei încercări de asasinat și din lipsă de ceva mai bun umpleau coloanele publicațiilor cu tot felul de ipoteze personale, poliția franceză condusă de Sûreté Nationale și sprijinită de Serviciul Secret și de Jandarmerie, a lansat cea mai mare operațiune de urmărire din istoria Franței. În curînd ea avea să devină cea mai amplă vînătoare de oameni cunoscută de francezi, proporțiile ei fiind depășite, ceva mai tîrziu, numai de urmărirea unui alt asasin, a cărui poveste rămîne necunoscută, dar care continuă să fie înscris în documente cu numele său de cod, Șacalul.

Cercetările au înregistrat primul succes pe 3 septembrie și, cum se întîmplă adesea în munca poliției, rezultatele s-au datorat unui control de rutină. În apropiere de Valence, la sud de Lyon, pe șoseaua principală ce leagă Parisul de Marsilia, o patrulă a poliției a oprit o mașină în care se aflau patru bărbați. Sute de alte mașini fuseseră

oprite în ziua aceea pentru controlul documentelor, dar de data aceasta unul din cei aflați în mașină nu avea actele asupra lui. Sustinea că le pierduse. A fost dus, împreună cu ceilalți trei la Valence, pentru un interogatoriu.

La Valence s-a stabilit că, în afara faptului că îl luaseră în mașină, ceilalți trei bărbați nu aveau nimic de-a face cu el. Prin urmare au fost puși în libertate. Apoi, celui de-al patrulea bărbat i s-au luat amprente care au fost trimise la Paris pentru a i se verifica pretinsa identitate. Răspunsul sosit peste douăsprezece ore: amprente aparțineau unui dezertor din Legiunea Străină, care avea douăzeci și doi de ani și ale cărui fapte intrau sub incidența legii marțiale. Numele pe care acesta îl dăduse se dovedise a fi corect – Pierre-Denis Magade.

Magade a fost dus la cartierul general al Serviciului Regional al Poliției Judiciare din Lyon. În timp ce aștepta în cameră pentru a fi interogat, unul din polițiștii care îi păzeau îl întrebă în glumă: "Dar de Petit-Clamart ce-ai de zis?"

Magade ridică dezarmat din umeri: "Ce vreți să știți?"

Magade "ciripi" opt ore, timp în care ofițerii de poliție îl ascultară împietriți de uimire, iar stilourile stenografelor umplură pagini întregi de consemnări. Până la sfârșit, îi numi pe toți participanții complotului de la Petit-Clamart și pe încă alți nouă care jucaseră roluri secundare în pregătirea operațiunii. În total douăzeci și două de persoane. Vinătoarea începuse și de data aceasta poliția știa pe cine caută.

În cele din urmă, un singur om reuși să scape. Nici până astăzi nu a fost prins. Georges Watin a dispărut fără urmă și se presupune că trăiește în Spania, împreună cu majoritatea celorlalți șefi ai O.A.S.-ului, printre civilii veniți din Algeria și stabiliți acolo.

Interogatoriul și pregătirea tuturor capetelor de acuzare împotriva lui Bastien-Thiry, Bougrenet de la Tocnaye și a celorlalți conducători ai complotului, a durat până în luna decembrie, iar grupul a fost trimis în judecată în ianuarie 1963.

În timpul desfășurării procesului, O.A.S.-ul își strânse din nou rîndurile pentru a încerca un nou atac împotriva generalului de Gaulle, iar Serviciul Secret Francez a pornit un contraatac pe viață și pe moarte. Sub masca încîntătoarelor norme ale vieții pariziene, în spatele unui paravan de cultură și civilizație s-a purtat astfel unul dintre cele mai crîncene și sadice războaie subterane ale istoriei moderne.

Denumirea completă a Serviciului Secret Francez este Service de Documentation Extérieure et de Contre-Espionage, cunoscut sub forma prescurtată de SDECE. Responsabilitățile lui sînt atît spionajul în afara granițelor Franței cît și contra-spionajul în interiorul lor, deși în unele cazuri fiecare serviciu poate pătrunde pe teritoriul celuilalt. Primul serviciu se ocupă strict de activitățile legate de spionaj și informații, fiind divizat în birouri identificate prin inițiala R de la "Renseignement". Subdiviziunile sînt: R.1 Analiza Informațiilor; R.2 Europa de Est; R.3 Europa Occidentală; R.4 Africa; R.5 Orientul Mijlociu; R.6 Extremul Orient; R.7 Emisfera Vestică Americană. Cel de-al doilea serviciu se ocupă de contra-spionaj. Serviciile Trei și Patru includ secțiunea privind lumea comunistă, iar serviciile Șase și Șapte se ocupă cu finanțele și respectiv cu administrația.

Titulatura serviciului Cinci se rezumă la un singur cuvînt: Acțiune. Acest sector a fost inima războiului purtat împotriva O.A.S.-ului. De la cartierul general aflat într-un complex de clădiri oarecare din zona bulevardului Mortier, în apropiere de Porte de Lilas, o suburbie murdară din nord-estul Parisului, au pornit la luptă cei o sută de "duri" ai Serviciului de Acțiune. În marea lor majoritate corsicani, aceștia constituiau replica cea mai fidelă pe care viața o putea da tipului ficțional de "individ dur". Erau antrenați pentru a atinge o condiție fizică de vîrf și apoi erau duși în tabăra de la Satory unde, într-o secție specială, total izolată de restul, învățau tot ce se știe despre arta distrugerii. Deveneau experți în mînuirea armelor albe și în lupta fără arme, în karate și judo. Urmau cursuri de radio

comunicație, de demolare și sabotaj, de interogare cu și fără folosirea torturii, de răpire, incendiere și asasinare.

Unii cunoșteau doar franceza, alții vorbeau cursiv mai multe limbi și se simțeau acasă în orice capitală a lumii. Aveau libertatea de-a ucide în timpul misiunilor și adesea se foloseau de ea.

Cînd activitățile O.A.S.-ului au devenit tot mai violente și mai brutale, directorul SDECE-ului, generalul Eugène Guibaud, a dat în sfîrșit drumul din zgardă acestor indivizi, lăsîndu-i să se ocupe de O.A.S. după cum credeau de cuviință. Cîțiva dintre ei s-au înrolat în O.A.S. și au reușit să se infiltreze pînă la cele mai înalte nivele. De acolo, aveau posibilitatea să furnizeze informații cu ajutorul cărora alții puteau acționa. În felul acesta, o mulțime de emisari ai O.A.S.-ului, trimiși în misiune pe teritoriul Franței sau în alte zone unde erau urmăriți de poliție, au putut fi capturați pe baza informațiilor oferite de oamenii Serviciului de Acțiune infiltrați în interiorul organizației teroriste. În unele cazuri, cei urmăriți nu puteau fi ademeniți să intre pe teritoriul Franței și atunci erau uciși fără milă în afara granițelor țării. Multe din rudele celor din O.A.S. dispăruți pur și simplu, au rămas cu convingerea că aceștia au fost lichidați de Serviciul de Acțiune.

Nu că O.A.S.-ul ar fi avut nevoie de lecții în ce privește violența. Ei îi urau mai mult ca pe oricare alți polițiști pe cei din Serviciul de Acțiune, cunoscuți sub denumirea de Barbues sau Bărboșii, din pricina însărcinărilor secrete. În ultimele zile ale luptei pentru putere dintre O.A.S. și autoritățile gaulliste, O.A.S.-ul a capturat în orașul Alger șapte "bărboși" vii. Cadavrele lor mutilate aveau să fie găsite mai tîrziu atîrnînd fără nasuri și urechi de balcoane și de stîlpii felinarelor. În asemenea manieră a continuat să se desfășoare acest război secret, iar povestea completă despre cine a murit sub tortură, de mîna cui și în ce beci, nu va fi nicicînd cunoscută. Restul "bărboșilor" s-au ținut în afara O.A.S.-ului rămînînd în continuare la dispoziția SDECE-ului. Unii dintre ei,

proveniți din lumea interlopă, fuseseră bătăuși și cuțitari de profesie înainte de-a fi recrutați și, nu de puține ori, când aveau de îndeplinit o treabă murdară pentru guvern, se foloseau de relațiile lor din lumea din care veneau.

Tocmai acest gen de activități a dat naștere în Franța la numeroase speculații privind o așa-zisă poliție "paralelă", care s-ar fi aflat la ordinele unuia din oamenii cei mai de încredere ai președintelui De Gaulle, Jacques Foccart. În realitate nu exista nici o poliție "paralelă"; activitățile atribuite ei erau duse la îndeplinire de către Serviciul de Acțiune, cu oameni puternici sau șefi ai unor bande din medii rău famate, recrutați temporar.

Corsicanii, care dominau atât lumea interlopă a Parisului și Marsiliei cât și Serviciul de Acțiune, se pricepeau la vendete și, după măcelărirea celor șapte "bărboși" ai Misiunii C în Alger, împotriva O.A.S.-ului a fost declanșată o adevărată vendetă. Tot așa cum lumea interlopă corsicană îi ajutase pe Aliați în 1944, în timpul debarcărilor din sudul Franței (pentru propriul interes; căci mai târziu, ca recompensă, a acaparat cea mai mare parte a comerțului cu vicii de pe Coasta de Azur) la începutul anilor '60, corsicanii au luptat din nou pentru Franța, de data aceasta în vendeta împotriva O.A.S.-ului. Mulți dintre oamenii O.A.S.-ului care erau pieds-noirs*, aveau aceleași trăsături de corsicani și de aceea uneori războiul devenea aproape fratricid.

În vreme ce procesul lui Bastien-Thiry și al tovarășilor săi se desfășura anevoie, campania O.A.S.-ului continua. Cel care o dirija din umbră, instigatorul complotului de la Petit-Clamart era colonelul Antoine Argoud. Produsul uneia din universitățile de marcă ale Franței, École Polytechnique, Argoud avea o minte ascuțită și o energie inepuizabilă. Ca locotenent, luptase sub comanda lui De Gaulle pentru eliberarea Franței de sub ocupația naziștilor. Mai târziu, avea să comande un regiment de cavalerie în Alger. Scund și vînjos, Argoud era un militar excelent, dar

* Francezi născuți în Algeria (n.tr.).

neîndurător și, în 1962, devenise deja șeful operațiunilor O.A.S. în exil.

Experimentat în războaie psihologice, colonelul a înțeles că lupta împotriva Franței gaulliste trebuia dusă pe toate planurile, folosind teroarea, diplomația și relațiile publice. În cadrul campaniei, a aranjat ca fostul ministru de externe francez, Georges Bidault, conducătorul Consiliului de Rezistență Națională, aripa politică a O.A.S.-ului, să dea o serie de interviuri ziarelor și televiziunilor din întreaga Europă Occidentală, pentru a explica în termeni respectabili, opoziția O.A.S.-ului la politica generalului De Gaulle.

Cu această ocazie, Argoud și-a pus în joc întreaga inteligență, remarcabilă, care odinioară făcuse din el cel mai tânăr colonel al armatei franceze, iar acum cel mai periculos om din O.A.S.. A aranjat ca Bidault să participe la o serie de interviuri cu principalele rețele de televiziune și numeroși corespondenți de presă, pe parcursul cărora bătrînul politician a reușit să ascundă sub masca unei atitudini moderate, activitățile mai puțin ortodoxe ale cuțitarilor din O.A.S..

Succesul operațiunii de propagandă, susținută de Bidault și inspirată de Argoud, a alarmat guvernul francez în aceeași măsură ca și valul de bombe de plastic care au explodat în cinematografele și cafenelele din întreaga Franță. Apoi, pe 14 februarie s-a deconspirat o altă încercare de a-l asasina pe generalul De Gaulle. A doua zi acesta trebuia să susțină o prelegere la École Militaire* de pe Champ de Mars. Planul complotului era ca în momentul în care intra în sala de ședințe, generalul să fie împușcat pe la spate, de un asasin cățarat pe acoperișul unei clădiri alăturate.

Cei trei, care mai târziu aveau să fie judecați pentru acest complot, au fost Jean Bichon, un căpitan de artilerie pe nume Robert Poinard și o profesoară de limba engleză de la Academia literară, Paule Rousselet de Liffiac. Cel

* Școala Militară (n.tr.).

însărcinat cu misiunea de-a trage urma să fie Georges Watin, dar Șchiopul a reușit din nou să scape. În apartamentul lui Poinard s-a descoperit o armă cu lunetă și cei trei au fost arestați. Mai târziu, pe parcursul procesului lor, a reieșit că, încercînd să găsească o modalitate de a-l introduce pe Watin și arma lui în academie, ei îl consultaseră pe subofiterul Marius Tho care s-a dus direct la poliție. Generalul De Gaulle a sosit la timp, pe data de 15, pentru a lua parte la ceremonia militară, dar spre marea sa nemulțumire a făcut concesiia de-a veni într-o mașină bلیدات.

Complotul ca atare fusese extrem de prost organizat, dar a avut darul de a-l irita pe De Gaulle. A doua zi, convocîndu-l pe ministrul de interne Frey, a bătut cu pumnul în masă și i-a spus ministrului răspunzător de securitatea națională: "Toată povestea asta cu asasinatelor a mers prea departe".

S-a luat hotărîrea de-a pedepsi exemplar pe cîtiva dintre capii participanți la conspirația O.A.S.-ului pentru a-i descuraja pe ceilalți. Frey nu se îndoia în privința verdictului în procesul lui Bastien-Thiry, pe rol la Curtea Militară Supremă. Din boxa acuzaților, lui Bastien-Thiry îi era greu să explice de ce crede el că ar trebui să moară generalul Charles de Gaulle. Dar pentru o adevărată intimidare era nevoie de ceva mai mult.

Pe 22 februarie, o copie a unui memorandum trimis de directorul Serviciului Doi din cadrul SDECE (contraspionaj/securitate internă) ministrului de interne ateriză pe biroul șefului Serviciului de Acțiune. Iată un extras: "Am reușit să localizăm pe unul din principalii conducători ai mișcării subversive, și anume, Antoine Argoud, fost colonel în armata franceză. Acesta a fugit în Germania unde, potrivit informațiilor deținute de Serviciul nostru de Spionaj de acolo, intenționează să rămînă cîteva zile...

În această situație, ar exista posibilitatea să ajungem la Argoud și, eventual, să-l prindem. Avînd în vedere faptul că cererea făcută de serviciul nostru special de

contraspionaj organelor de securitate competente din Germania a fost refuzată și că, aceste organe se așteaptă acum ca agenții noștri să pornească pe urmele lui Argoud și ale altor lideri O.A.S., operațiunea, în ce privește persoana lui Argoud, trebuie efectuată cu maximum de rapiditate și discreție."

Operațiunea a fost pasată Serviciului de Acțiune.

În după-amiaza zilei de 25 februarie Argoud s-a întors la München sosind de la Roma, unde participase la o întâlnire cu alți lideri ai O.A.S.-ului. În loc să se ducă direct pe Untertlstrasse, a luat un taxi spre hotelul Eden-Wolff unde rezervase o cameră, aparent cu scopul de a se întâlni cu cineva. Dar n-a mai ajuns s-o facă. În hol, a fost acostat de doi bărbați care i s-au adresat într-o germană impecabilă. Presupunând că sînt polițiști germani, Argoud a băgat mîna în buzunarul de la piept pentru a-și scoate pașaportul.

În momentul imediat următor, și-a simțit brațele strînse ca într-o menghină, picioarele desprinzîndu-i-se de pe sol, și s-a trezit băgat cu repeziciune într-o dubă care aștepta afară. Începu să se răstească și i se răspunse cu o serie de înjurături franțuzești. Un pumn ciolănos i-a sfărîmat nasul, un altul l-a izbit în stomac, un deget i-a apăsât centrul nervos aflat sub ureche și colonelul s-a cufundat în întuneric.

După exact douăzeci și patru de ore, la Paris, la Brigada de Criminalistică a Poliției Judiciare din Quai des Orfèvres nr. 36, sună telefonul. O voce răgușită i-a spus sergentului de serviciu că vorbește din partea O.A.S.-ului și că Antoine Argoud, legat frumuseț, se află într-o dubă parcată în spatele clădirii CID. Peste cîteva minute, ușa dubei se deschise brusc și Argoud se pomeni afară, în mijlocul ofițerilor de poliție rămași cu gura căscată.

Ochii lui, care în ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră legați, nu mai puteau focaliza nimic. Avea nevoie de sprijin pentru a se ține pe picioare. Fața îi era acoperită de sîngele uscat care i se prelinsese din nas, iar gura îl durea din cauza călușului pe care poliția tocmai i-l scosese.

Cînd cineva îl întrebă: "Sînteți colonelul Antoine Argoud" el bolborosi: "Da". Nu se știe cum, Serviciul de Acțiune îl trecuse frontiera în cursul nopții precedente. Telefonul anonim prin care poliția fusese înștiințată de existența coletului care o aștepta în propria ei parcare, nu era altceva decît modul original de-a glumi al acestui serviciu. Argoud n-a fost eliberat decît în iunie 1968.

Un singur lucru n-au luat în calcul oamenii Serviciului de Acțiune; prin înlăturarea lui Argoud, în ciuda enormei demoralizări produse în rîndurile O.A.S.-ului, ei au netezit calea adjunctului său din umbră, locotenent-colonelul Marc Rodin, un personaj puțin cunoscut, dar la fel de abil, pentru a-și asuma comanda operațiunilor în vederea asasinării lui De Gaulle. În multe privințe, a fost o afacere proastă.

Pe data de 4 martie, Curtea Militară Supremă a pronunțat sentința împotriva lui Jean-Marie Bastien-Thiry. Împreună cu încă doi inculpați, acesta a fost condamnat la moarte. Același destin l-au avut și alte trei persoane aflate încă în libertate, printre care și Watin Șchiopul. Pe 8 martie, timp de trei ore, generalul De Gaulle a ascultat fără să scoată o vorbă apelurile la clemență făcute de avocații celor condamnați. În două cazuri el a dispus comutarea pedepsei cu moartea în închisoare pe viață, dar pentru Bastien-Thiry sentința a rămas neschimbată.

În seara aceleiași zile, avocatul său i-a comunicat colonelului de aviație decizia.

"Este fixată pentru ziua de unsprezece", i-a spus avocatul clientului său, și pentru că acesta continua să zîmbească neîncrezător, lăsă să-i scape din gură: "Veți fi împușcat".

Bastien-Thiry continuă să zîmbească, clătinînd din cap.

"Nu înțelegeți" îi spuse el avocatului, "nici un pluton de francezi nu va ridica armele împotriva mea".

Se înșela însă. Execuția a fost anunțată la știrile de ora 8 dimineată ale postului Radio Europa 1 în franceză. Ea a fost recepționată în cea mai mare parte a Europei

Occidentale de cei interesați să prindă acest post. Într-o cameră mică de hotel din Austria, știrea avea să declanșeze o serie de reflecții și acțiuni care aveau să-l ducă mai mult ca oricând pe generalul De Gaulle, în apropierea morții. Camera era ocupată de colonelul Marc Rodin, noul șef a operațiunilor O.A.S.

2

Marc Rodin stinsese tranzistorul și se ridică de la masă lăsându-și micul dejun aproape neatins. Se duse la fereastră, își aprinse încă o țigară deși fumase pînă atunci întruna, și privi afară peisajul învăluit în zăpada pe care primăvara întîrziată nu reușise încă să o topească.

"Ticăloșii!" murmură el încet și cu obidă continuînd, tot *sotto voce*, un șir de nume și epitete exprimînd sentimentele sale față de președintele Franței, de guvernul lui și de Serviciile secrete.

Rodin se deosebea aproape în toate privințele de predecesorul său. Înalt și slab, cu fața pămîntie și suptă de ura lăuntrică; își masca de obicei emoțiile, în ciuda sorgintei lui latine. El nu avusese parte de Școala Politehnică cea care ar fi putut să-i deschidă drumul spre o carieră strălucită. Fiu de cizmar, în anii fără griji ai adolescenței sale, fugise în Anglia cu un vas pescăresc, în perioada în care Germania invadase Franța. Apoi se înrolase ca voluntar sub stindardul Crucii de Lorena.

Ca să ajungă sergent și mai departe subofițer, drumul parcurs de el fusese deosebit de greu, trecînd prin bătăliile sîngeroase din nordul Africii sub comanda lui Koenig iar mai tîrziu, sub cea a lui Leclerc, prin gardurile vii ale

Normandiei. O misiune îndeplinită în timpul bătăliei pentru Paris îi adusese galoanele de ofițer pe care, cu studiile și educația primită, nu le-ar fi putut obține niciodată. În Franța postbelică fusese nevoit să aleagă între viața civilă și haina militară.

Ce putea face însă în viața civilă? Nu cunoștea nici o meserie, decît puținul pe care-l învățase de la tatăl său iar clasa muncitoare din țara sa era dominată de comuniștii care preluaseră controlul și asupra Rezistenței și a Forțelor franceze libere din interior. Așa că a rămas în armată. Numai că mai târziu, ca ofițer provenit din rîndurile soldaților, i-a fost dat să constate cu amărăciune că noua generație de absolvenți ai școlilor de ofițeri obținea doar pe baza pregătirii teoretice din școală aceleași galoane pentru care el trebuise să-și verse sîngele. Văzîndu-i cum îl întreceau în rang și privilegii se lăsa treptat copleșit de sentimentul amar al frustrării.

Nu-i rămăsese altceva de făcut decît să se înroleze în regimentele coloniale formate din soldați încercați și duri, care duceau greul luptelor în timp ce armata de recruți mărșăluia doar pe terenurile de instrucție. A reușit apoi să se transfere la trupele coloniale aeropurtate.

Doar într-un an, ajunsese comandant de companie în Indochina, trăind printre oameni care gîndeau și vorbeau ca el. Pentru un tînăr venit de pe scăunelul de cizmar avansarea se putea obține numai prin multe și mereu mai multe fapte de arme. La sfîrșitul campaniei din Indochina ajunsese maior și, după un nefericit și deprimant an petrecut în Franța, a fost trimis în Algeria.

Retragerea francezilor din Indochina și anul petrecut în Franța făcuseră ca amărăciunea surdă să se transforme în ură devastatoare față de politicieni și comuniști, care pentru el erau totuna. Pînă cînd Franța nu avea să fie condusă de un militar, ea nu putea să scape din ghearele bandei de trădători și lingăi care infestaseră viața publică. Doar în armată cele două specii fuseseră stîrpite.

Ca cei mai mulți dintre ofițerii activi care-și văzuseră oamenii murind și, uneori chiar îngropaseră trupurile

mutilate îngrozitor ale celor fără de noroc, Rodin venera soldații considerându-i sarea pământului, bărbați adevărați care-și vărsau sângele pentru ca burghezii să poată trăi tihniți la casele lor. Să constați după opt ani de lupte prin pădurile Indochinei, că civilii din propria-ți țară nu dădeau nici doi bani pe militari, să citești acuzațiile aduse militarilor de către intelectualii de stînga pentru fleacuri, precum torturarea prizonierilor în scopul obținerii de informații vitale, era prea mult pentru Marc Rodin. Reacția sa combinată cu un permanent sentiment de frustrare, născut din lipsa de șansă, îl transformaseră într-un fanatic.

Era și acum convins că dacă autoritățile de la fața locului și guvernul împreună cu populația din propria lor țară i-ar fi sprijinit în suficientă măsură, armata ar fi reușit să-i învingă pe vietnamezi. Cedarea Indochinei fusese o imensă trădare a miilor de tineri minunați care muriseră acolo, în zadar, după cît se pare. Pentru Rodin nu mai era loc de alte trădări. Algeria avea s-o dovedească.

El părăsi Marsilia în primăvara lui 1956, mai fericit decît oricînd. Convins că rîpele și vîlcelele îndepărtate ale Algeriei urmau să fie martore la desăvîrșirea a ceea ce el considera că va fi încununarea vieții sale și anume apoteoza Armatei franceze în fața întregii lumi.

În timpul celor doi ani de lupte crîncene nu s-a petrecut nimic care să-i zdruncine această convingere. E adevărat că rebelii n-au putut fi învinși atît de ușor cum crezuse la început. Oricît de mulți felahi împușcaseră el și camarazii lui, oricîte sate fuseseră rase de pe suprafața pământului, oricîți teroriști din F.L.N.* muriseră sub tortură, revolta s-a întins mereu, pînă ce a cuprins întreaga țară și a distrus orașele.

Era nevoie, firește, de mult mai mult ajutor din partea metropolei. Căci aici, cel puțin, nu era vorba de un război purtat într-un colț aruncat, departe, la marginea imperiului. Algeria era Franța, o parte a Franței locuită de trei milioane de francezi. Să lupți pentru Algeria era ca și cum ai fi luptat pentru Normandia, Bretania sau Alpii Maritimi.

* Frontul de eliberare națională din Algeria.

O dată cu avansarea lui la gradul de locotenent-colonel, Marc Rodin părăsi zonele rurale pentru a continua lupta în orașe, mai întâi la Bone iar apoi la Constantine.

În zonele rurale se luptase cu soldați din A.L.N.*, de fapt trupe neregulate, dar altminteri, fiecare în parte, buni luptători. Ura împotriva lor fusese nimic pe lângă cea care-l măcinase în timpul războiului înșelător și atroce din orașe, purtat cu bombe de plastic plasate de teroriști în cafenelele, magazinele și parcurile de distracții deținute de francezi. Măsurile luate pentru a curăța orașul Constantine de ticăloșii care amplasau bombe în zonele populate de francezi, l-au făcut să fie poreclit de cei din Casbah** "Măcelarul".

Tot ce le lipsise pentru a distruge definitiv F.L.N. și armata sa A.L.N., fusese ajutorul mai substanțial din partea Parisului. Ca cei mai mulți fanatici, Rodin devenise orb în fața realității din cauza convingerilor sale. Pentru el, costul mereu crescând al războiului, economia în derivă a Franței sub povara efortului făcut pentru un război fără sorți de izbândă, demoralizarea trupelor fuseseră simple fleacuri.

În iunie 1958, generalul de Gaulle a revenit la putere ca prim-ministru al Franței. Debarasându-se rapid și eficient de cea de a Patra Republică, prea șubredă și coruptă, a fondat-o pe cea de a Cincea. Atunci când a pronunțat cuvintele *Algérie Française****, aflate pe buzele tuturor generalilor care-l readuseseră la Matignon, iar mai apoi, în 1959, la Elysée, Rodin s-a închis în cameră și a plîns. Când de Gaulle a vizitat Algeria, lui Rodin i s-a părut că e un Zeus coborînd din Olimp. Era sigur că noua politică era pe drumul cel bun. Comuniștii urmau să fie măturați din toate posturile, Jean-Paul Sartre împușcat, cu siguranță, pentru trădare, syndicatele aduse la tăcere, iar sprijinul total al Franței pentru conaționalii din Algeria, cât și pentru armata care-i proteja nu va întârzia să apară.

* Armata de eliberare națională.

** Cartierul vechi din Constantine locuit de bășinași.

*** Algeria franceză (fr.).

Rodin era sigur de acest lucru așa cum era sigur că soarele apare la răsărit. Cînd de Gaulle a început să introducă măsurile de reorientare a Franței conform concepției lui, Rodin a crezut că la mijloc se află vreo greșeală. Trebuia să i se acorde bătrînului cîtva timp. Dar cînd au început să-i ajungă la ureche primele zvonuri despre discuțiile preliminare cu Ben Bella și F.L.N., lui Rodin nu i-a venit să creadă. Deși simpatizase cu revolta coloniștilor condusă de marele Jo Ortiz în 1960, a considerat că lipsa de progres în acțiunea de anihilare a partizanilor algerieni era doar o mișcare tactică din partea lui de Gaulle. Era sigur că Le Vieux* știa bine ce face. Nu pronunțase el acele cuvinte de aur: *Algérie Française*?

Cînd s-a dovedit însă, fără putință de tăgadă, că în concepția lui de Gaulle, Franța resuscitată nu includea și Algeria franceză, lumea lui Rodin s-a năruit ca lovită de trăsnet. Nu mai rămăsese nimic din credință și speranță, convingere și încredere. Rămăsese doar ură. Ură față de sistem, de politicieni, de intelectuali, de algerieni, de syndicate, de ziariști și de străini, dar mai presus de toate, ură față de omul de Gaulle. Cu excepția cîtorva fricoși care au refuzat să-l urmeze, întreg batalionul de sub comanda lui Rodin s-a alăturat puciului militar din aprilie 1961.

Dar acesta eșuase. Dintr-o singură mișcare, dezarmant de simplă și inteligentă, De Gaulle înăbușise puciul în fașă. Nici unul dintre ofițeri nu dăduse atenție faptului că, trupele fuseseră dotate cu mii de aparate radio cu tranzistori, cu cîteva săptămîni înainte de anunțul oficial al începerii tratativelor cu F.L.N. Aparatele fuseseră privity ca simple mijloace nevinovate pentru ridicarea moralului trupelor și mulți ofițeri și subofițeri aprobaseră ideea. Muzica ușoară, venită din Franța pe calea undelor, avea menirea să-i facă pe soldați să uite de arșiță, de muște și de plictiseală.

Vocea lui de Gaulle n-a mai fost însă la fel de nevinovată. Cînd, în cele din urmă, s-a pus la încercare

* Bătrînul (fr.).

loialitatea armatei, zecile de mii de soldați răspîndiți pe la bazele lor de pe tot cuprinsul Algeriei aveau radiourile deschise ca să asculte știrile. După știri, au auzit aceeași voce pe care și Rodin o ascultase în iunie 1940. Și aproape acelaș mesaj. "Vă aflați în fața unei dovezi de credință: eu sînt Franța, instrumentul destinului vostru. Urmați-mă. Supuneți-vă ordinelor mele."

Unii comandanți de batalion s-au trezit că rămăseseră doar cu o mîină de ofițeri în timp ce majoritatea gradaților îi părăsiseră deja.

Rebeliunea fusese spulberată, ca și iluziile, prin radio. Rodin fusese mai norocos decît alții. Cu el rămăseseră o sută douăzeci de ofițeri, subofițeri și gradați. Și aceasta pentru că avea sub comandă o unitate formată în majoritate din vechi combatanți trecuți prin focul luptelor din Indochina și din pustiul algerian. Împreună cu alți puciști au constituit Organizația Armatei Secrete jurînd să-i răstoarne pe toți acei Iuda aciuati la Palatul Elysée.

Prinși între triumfătorul F.L.N. și armata franceză loială, nu le rămăsese decît un timp scurt de acțiune pe care l-au folosit dezlănțuind distrugerii de proporții. În ultimele șapte săptămîni, în care coloniștii francezi și-au dat pe nimic toată agoniseala de o viață și au părăsit în rugă coasta răvășită de război, Armata secretă a pregătit o ultimă acțiune de răzbunare atroce pentru tot ce trebuia să lase în urmă. Cînd totul s-a terminat, pentru șefii cunoscuți de autoritățile gaulliste nu mai rămăsese decît exilul.

În iarna lui 1961, Rodin a devenit adjunctul lui Argoud, ca șef al operațiunilor O.A.S. din exil. În spatele ofensivei declanșate în acele zile asupra Franței metropolitane, se aflau intuiția, talentul și inspirația lui Argoud, în timp ce Rodin îl seconda cu spiritul lui organizatoric și cu simțul realității, dublat de o anume viclenie și iscusință. Dacă ar fi fost numai fanatic ar fi fost doar periculos, nu și ieșit din comun. În O.A.S. mai erau și alții ca el, experți în folosirea armelor. Dar el era mai mult decît alții. Bătrînul cizmar procrease un băiat cu o minte limpede, nemodelată prin studiu în școlile militare. Rodin și-o modelase singur, în felul lui.

Cît privește propria sa concepție despre Franța și despre onoarea militară, Rodin nu era decît un fanatic ca mulți alții, dar cînd se confrunta cu o problemă strict practică, era capabil de o judecată pragmatică și logică, mult mai eficientă decît tot entuziasmul volatil și toată violența fără noimă de pe lume.

Iată care erau gîndurile lui cu privire la asasinarea lui de Gaulle, în acea dimineață de 11 martie. Nu fusese atît de naiv să creadă că va fi o treabă ușoară, dimpotrivă, eșecul tentativelor de la Petit-Vlamart și École Militaire o făcea și mai dificilă. Asasinii nu erau greu de găsit; problema era să poți găsi omul sau planul care să dispună de acel factor unic, suficient de neobișnuit, care să poată face o breșă în sistemul de securitate organizat în cercuri concentrice în jurul președintelui.

A început să înșire metodic în minte dificultățile. I-au trebuit două ore să le stabilească, fumînd țigară după țigară lîngă fereastră și umplînd camera de pîclă albăstrie. A imaginat apoi planuri cu ajutorul cărora să le înlătore sau să le ocolească. Fiecare plan i se părea realizabil, oricît de critic l-ar fi examinat, dar nu rezista la testul final. Din suita de raționamente reieșea, mereu insurmontabilă, o singură problemă — cea a pazei și protecției.

Lucrurile se schimbaseră de la tentativa de asasinat eșuată de la Petit-Clamart. Infiltrarea de agenți secreți în rîndurile gradaților și cadrelor O.A.S. atinsese cote alarmante. Recentă răpire a propriului său șef, Argoud, dovedea cît de decis era Serviciul de Acțiune să treacă la interogarea liderilor O.A.S.. S-a riscat pînă și un conflict cu Germania. Cum Argoud era deja supus la interogatorii de aproape două săptămîni, toată conducerea O.A.S. fusese nevoită să-și șteargă urmele. Bidault a renunțat brusc la gustul pentru reclamă și apariții în public; alți membri ai C.N.R.* au fugit cuprinși de panică în Spania, America, Belgia. A fost o goană nebună după acte false și bilete de avion spre locuri îndepărtate.

* Consiliul național al rezistenței (fr. orig.).

Martori la toate acestea, gradele inferioare și-au pierdut complet moralul. Persoanele din interiorul Franței, care anterior fuseseră dispuse să dea o mână de ajutor, să-i ascundă pe cei urmăriți, să transporte pachete cu arme, să transmită mesaje și chiar să furnizeze informații, închideau acum telefonul mormăind tot felul de scuze.

După eșecul de la Petit-Clamart și interogatoriul arestaților, au trebuit închise trei rețele din Franța. Avînd informații din interior, poliția a făcut descinderi din casă în casă, descoperind pe rînd ascunzătorile de arme și de provizii; poliția dejucase alte două comploturi pentru asasinarea lui de Gaulle surprinzîndu-i pe conspiratori chiar la a doua întîlnire.

În timp ce membrii C.N.R. țineau discursuri în comitet și băteau cîmpii despre restaurarea democrației în Franța, Rodin examina faptele cuprinse în documentele înghesuite în servieta sa aflată lîngă pat. Fără bani, rămînînd fără sprijin din interior și de pe plan internațional, pierzîndu-și membrii și credibilitatea, O.A.S. era pe cale să se prăbușească înainte chiar de a fi atacată frontal de poliție.

Executarea lui Bastien-Thiry a înrăutățit și mai mult situația. Era într-adevăr greu să găsești oameni care să te ajute în această etapă; cei care se declarau gata să treacă la acțiune erau bine cunoscuți de poliție și, în plus, de alte cîteva milioane de cetățeni. Elaborarea acum a unui nou plan, presupunînd implicarea și coordonarea mai multor grupuri de persoane ar fi făcut să sară în aer acțiunea; înainte ca asasinul să fi putut ajunge la o sută de kilometri distanță de de Gaule.

La capătul propriului raționament, Rodin și-a spus în barbă: "Trebuie găsit cineva total necunoscut..." Parcursesese lista cu cei despre care știa că nu s-ar da la o parte de la asasinarea unui președinte.

Fiecare dintre ei avea însă în arhivele Poliției franceze un dosar la fel de gros ca Biblia. Altfel de ce ar trebui ca el, Marc Robin, să stea ascuns în hotelul acesta obscur din munții Austriei?

A găsit răspunsul chiar înainte de prînz. O vreme l-a respins, dar o curiozitate obsedantă îl făcea să revină mereu la el. Dacă s-ar putea găsi un astfel de om... Dacă un asemenea om există cu adevărat... Laborios, pe îndelete, construi un nou plan în jurul acestui potențial asasin, apoi îl confruntă cu toate obiecțiile și obstacolele posibile. Planul trecu cu bine examenul chiar și confruntat cu problema pazei.

Puțin înainte de ora mesei, Marc Rodin și-a pus paltonul și a coborît. În fața ușii de la intrare l-a izbit prima rafală de vînt care mătura strada înghețată. Ezită o clipă zgribulit, dar aerul tare îi liniștea durerea de cap provocată de țigări și de aerul cald din cameră. O coti la sînga spre oficiul poștal din Adlerstrasse și trimise cîteva telegrame scurte colegilor răspîndiți sub nume false prin sudul Germaniei, Austria, Italia și Spania, informîndu-i că nu va fi de găsit timp de cîteva săptămîni, întrucît pleca într-o misiune.

În timp ce se întorcea spre pensiunea modestă unde locuia, îi trecu prin minte că s-ar putea bănuî că și lui începuse să i se facă frică și, de aceea se hotărîse să dispară, pentru a nu fi răpit sau lichidat de către Serviciul de Acțiuni. Ridică din umeri. N-aveau decît să creadă ce voiau, acum nu era timp pentru explicații.

Mîncă la prînz la pensiune, meniul zilei fiind ciolan cu găluște. Cu toate că anii petrecuți în junglă și în pustiul algerian îl dezvătaseră de mîncăruri alese, i-a fost destul de greu să înghită. Pe la trei după-amiază, era deja cu bagajele făcute și nota achitată. Pornea într-o misiune solitară să găsească un om, mai precis un anume tip de om, de care nu știa nici măcar dacă există.

Pe cînd el se urca în tren, un avion Comet 4 B al companiei BOAC ateriza pe culoarul de zbor în direcția pistei zero-patru a aeroportului din Londra. Avionul venea de la Beirut. Printre pasagerii care intrau în sala de sosiri se afla și un englez înalt și blond. Era bronzat la față de soarele Orientului Mijlociu. Se simțea relaxat și în formă după două luni petrecute în Liban, timp în care gustase din

incontestabilele plăceri ale locului, și din ceea ce era pentru el cea mai mare plăcere: supravegherea transferului unei sume frumoase de bani, de la o bancă din Beirut, în Elveția.

Departee, în urma lui, în solul nisipos al Egiptului, înmormântate de mult de polițiștii furioși și contrariați, zăceau cadavrele a doi ingineri germani, specialiști în rachete, fiecare cu câte o gaură perfectă în șira spinării. Plecarea lor din această lume dăduse cu câțiva ani înapoi planul rachetei Al Zafira inițiat de Nașser și astfel, la New York, un milionar sionist putea fi mulțumit că nu cheltuisese banii degeaba. După ce trecu prin vamă fără probleme, englezul plecă într-o mașină spre apartamentul său din Mayfair.

Lui Rodin i-au trebuit nouăzeci de zile să-și termine cercetările iar rezultatele acestora s-au concretizat în trei dosare subțiri, păstrate într-o mapă pînzată pe care o purta întotdeauna cu el închisă în servietă. Cînd s-a întors în Austria, era deja mijlocul lunii iunie. S-a instalat la Viena într-o pensiune mică, pe nume Kleist, de pe Brucknerallee.

De la poșta centrală a trimis două telegrame scurte și concise. Una în nordul Italiei, la Bolzano, iar alta la Roma. Erau adresate principalilor săi adjuncți pe care-i invita la o întîlnire urgentă la Viena. Cei doi veniră în douăzeci și patru de ore, Renée Montclair cu o mașină închiriată de la Bolzano, iar André Casson cu o mașină de la Roma. Fiecare călătorea sub un nume fals, căci atît în Italia cît și în Austria ei figurau la loc de frunte pe listele persoanelor căutate, liste pe care le dețineau ofițerii rezidenți ai SDECE, care plăteau cu bani buni agenți și informatori la punctele de frontieră și pe aeroporturi.

André Casson a ajuns primul la pensiunea Kleist, cu șapte minute înainte de ora unsprezece, ora întîlnirii. Spuse taximetristului să oprească în colț la Brucknerallee, coborî și zăbovi puțin să-și aranjeze cravata uitîndu-se în vitrina unei florării, înainte de a intra grăbit în holul clădirii.

Rodin se înregistrase și el sub nume fals, ca de obicei, unul din cele douăzeci de nume cunoscute doar celor apropiați. Fiecare din cei doi pe care-i chemase primise telegrama cu o zi înainte, semnată Schulz, numele de cod al lui Rodin pentru o perioadă de douăzeci de zile.

— *Herr Schulz, bitte**, i se adresă Casson tânărului de la recepție.

Acesta consultă registrul de intrări.

— Camera șazeci și patru. Sînteți așteptat?

— Da, desigur, răspunse Casson și se grăbi în sus, pe scară. Intră pe coridorul de la primul etaj și o luă de-a lungul lui căutînd camera 64. O găsi pe partea dreaptă, pe la mijlocul coridorului. Ridică mîna să bată în ușă, dar în aceeași clipă, mîna îi fu imobilizată de la spate. Se întoarse și dădu cu ochii de o față ciolănoasă și nerasă. Ochii aflați sub părul des ce-i ținea loc de sprîncene, îl priveau curios. Omul apăruse probabil în spatele lui, după ce trecuse de nișa aflată la doi metri mai în urmă și Casson nu-i auzise pașii, deși covorul era destul de subțire.

— *Vous désirez?** spuse uriașul pe un ton total indiferent, fără să slăbească strînsoarea din jurul încheieturii mîinii lui Casson.

O clipă, Casson avu o senzație de greață amintindu-și cît de ușor a fost răpit Argoud din hotelul Eden-Wolff cu patru luni mai devreme. Apoi, recunoscî în persoana bărbatului pe polonezul care luptase sub comanda lui Rodin în Legiunea Străină, în Indochina și Vietnam. Își aminti că, din cînd în cînd, îl folosea pe Viktor Kowalski pentru misiuni speciale.

— Am întîlnire cu colonelul Rodin, Viktor, răspunse el încet.

Sprîncenele lui Kowalski s-au apropiat și mai mult la auzul propriul său nume și al stăpînului său. "Sînt André Casson". Kowalski nu păru impresionat. Cuprinzîndu-l cu mîna stîngă pe Casson, bătu la ușa camerei cu numărul 64.

* Domnule Schulz, vă rog. (germ.orig).

** Ce doriți? (fr. orig.).

O voce dinăuntru răspunse: "*Oui.*"

Kowalski își apropie buzele de ușa.

– Aveți un musafir, mormăi el și ușa se întredeschise.

Rodin privi afară și apoi deschise larg ușa.

– Dragă André, scuze pentru incident. Îi făcu semn din cap lui Kowalski:

– E în ordine, caporal, îl așteptam pe domnul.

Casson își simți liberă încheietura mîinii și intră în cameră. Din prag, Rodin i-a mai spus ceva lui Kowalski, apoi închise ușa. Polonezul s-a întors la locul său de pază, în nișă.

Rodin i-a strîns mîna lui Casson și l-a condus spre fotoliile așezate în fața sobei în care ardea focul. Deși era mijlocul lui iunie, afară burnița și vremea era rece pentru cei doi, obișnuiți cu soarele cald al Africii septentrionale. Gazul ardea în sobă cu putere. Casson își scoase impermeabilul și se așeză în fața căminului.

– De obicei nu luai asemenea măsuri de prevedere, Marc.

– Nu atît pentru mine, răspunse Rodin. În caz de pericol, eu mă descurc. Am însă nevoie de cîteva minute ca să scap de hîrțiile astea. Îi arată o mapă de pînză așezată lîngă servietă, pe masa de lîngă fereastră, care-i servea drept birou. Pentru asta l-am adus pe Viktor. Orice s-ar întîmpla, el poate să-mi asigure cele șaizeci de secunde necesare ca să distrug hîrțiile astea.

– Înseamnă că sînt importante.

– Poate că da. Vocea lui trăda o notă de satisfacție. Îl așteptăm și pe René. I-am spus să fie aici la 11.15, ca să nu veniți chiar unul după altul, căci Viktor și-ar putea pierde cumpătul. Devine cam nervos cînd apar mai multe persoane pe care nu le cunoaște.

Rodin zîmbi, ceea ce i se întîmpla foarte rar, imaginîndu-și că Viktor s-ar enerva și și-ar folosi Coltul ascuns la subțioara stîngă. Se auzi o bătaie în ușa. Rodin traversă camera pînă la ușa și-și apropie buzele de ea.

– *Oui?*

De data aceasta auzi vocea lui René Montclair, nervoasă și tensionată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Marc...

Rodin deschise ușa. În fața lui stătea Montclair care părea un pitic pe lângă polonezul uriaș, postat în spatele lui. Viktor îl ținea strâns pe după piept cu mâna stângă, imobilizându-i brațele pe lângă corp.

– *Ça va, Viktor*, șopti Rodin gorilei sale, care-i dădu drumul lui Montclair. Recunoscător, acesta intră în cameră și făcu o mutră cam acră dînd cu ochii de Casson care-i zîmbea din fotoliul de lângă foc. După ce a închis ușa, Rodin i-a cerut scuze lui Montclair.

Montclair s-a apropiat și cei doi și-au strîns mîinile. Își scoase paltonul dînd la iveală un costum gri închis, șifonat și prost croit, care-i stătea rău. Ca majoritatea foștilor militari, obișnuți cu uniforma, el și Rodin nu știuseră niciodată cum să poarte un costum.

Fiind gazdă, Rodin le-a oferit celor doi singurele fotolii din cameră. El și-a rezervat scaunul cu spătar, aflat în spatele mesei folosită ca birou. Din dulăpiorul de lângă pat scoase o sticlă de coniac francezesc și le-o arătă. Cei doi au încuviințat cu o mișcare a capului. Rodin turnă cîte o porție serioasă în cele trei pahare și oferi două din ele lui Montclair și Casson. Musafirii au băut primii, lăsînd licoarea tare să le scoată frigul din oase.

René Montclair, mic și îndesat, era ca și Rodin ofițer de carieră. Dar, spre deosebire de el, nu comandase niciodată trupe combatante. Cea mai mare parte a carierei sale militare se desfășurase în serviciile de intendință ale armatei, iar în ultimii zece ani, în departamentul financiar și contabil al Legiunii străine. În primăvara lui 1963 devenise trezorier al O.A.S.-ului.

André Casson era singurul civil. Scund și pedant, îmbrăcat ca un director de bancă, ceea ce și fusese, de fapt, în Algeria, el era coordonatorul rețelei clandestine O.A.S.-C.N.R.* în Franța.

* Consiliul Național al Rezistenței (fr. orig.).

Amîndoi făceau parte, ca și Rodin, din aripa dură a O.A.S.-ului chiar dacă din motive diferite. Montclair avusese un fiu care, cu trei ani în urmă, își lăcuse stagiul militar în Algeria, în timp ce el conducea serviciul financiar-contabil al bazei Legiunii străine de lîngă Marsilia. Maiorul Montclair nu și-a mai revăzut fiul niciodată. Cadavrul lui fusese îngropat în pămîntul algerian, de către o patrulă a Legiunii străine, după ce aceasta cucerise satul în care băiatul se afla prizonier al rebelilor. Mai tîrziu, a aflat însă în amănunt ce suferințe a îndurat băiatul. În Legiune nimic nu rămîne neștiut, căci lumea vorbește.

André Casson era mult mai implicat. Banca pentru care lucra își avea sediul la Paris așa că nici după pierderea Algeriei nu risca să rămînă fără slujbă.

Cînd coloniștii s-au ridicat însă la revoltă, în 1960, fusese alături de ei, devenind unul din conducători în orașul său natal, Constantine. Deși își păstrase slujba, văzînd cum clienții își lichidau conturile și vindeau tot ca să se refugieze în Franța, înțelesese că zilele de aur ale prezenței franceze în Algeria luaseră sfîrșit. Curînd după rebeliunea din armată, revoltat de politica gaullistă și de nenorocirea ce se abătuse asupra micilor fermieri și comercianți din regiune, care fugeau ruinați spre o țară pe care mulți dintre ei n-o văzuseră niciodată, ajutase o echipă de șoc a O.A.S.-ului să jefuiască din propria-i bancă treizeci de milioane de franci vechi. A fost surprins și denunțat pentru complicitate de către un tînăr casier și, cu asta, cariera lui la bancă a luat sfîrșit. Și-a trimis soția și fiul la socri, la Perpignan. Cunoștea personal mii de simpatizanți ai O.A.S.-ului care trăiau acum în interiorul Franței.

Marc Rodin se așeză pe scaun în spatele biroului, de unde îi putea observa pe cei doi. Aceștia îl priveau curioși, dar fără să pună întrebări.

Metodic și cu grijă, Rodin își începu discursul insistînd asupra șirului crescînd de e ecuri i înfrîn eri suferite în

ultimele luni de către O.A.S. în fața Serviciilor Secrete franceze. Musafirii priveau cu obidă în fundul paharelor.

— Trebuie să fim conștienți de realitate. În ultimele patru luni am încasat trei lovituri serioase. Eșecul tentativei de la École Militaire de a scăpa Franța de Dictator este doar ultimul dintr-un șir lung de astfel de încercări, care au fost ratate încă din start. Singurele două cazuri în care oamenii noștri au reușit să se apropie de el la o distanță convenabilă au eșuat din cauza unor greșeli elementare de planificare și execuție. Nu e cazul să intru în detalii, le cunoașteți la fel de bine ca și mine.

— Răpirea lui Antoine Argoud a făcut să-l pierdem pe unul dintre liderii cei mai clarvăzători și, în pofida devotamentului său pentru cauză, nu există nici o îndoială că, interogat cu metode moderne, incluzînd probabil și administrarea de droguri, poate pune în primejdie de moarte securitatea organizației. Antoine știa aproape tot. Noi trebuie s-o luăm de la capăt. Iată de ce ne aflăm azi în acest hotel obscur și nu la sediul nostru de la München. Nici s-o luăm de la capăt n-ar fi fost atît de greu, dacă lucrul acesta s-ar fi întîmplat anul trecut. Atunci mai puteam apela la miile de voluntari entuziaști și patrioți. Acum nu mai este atît de ușor. Uciderea lui Jean-Marie Bastien-Thiry nu îmbunătățește cu nimic situația. Și nu-i acuz pe simpatizanții noștri. Le-am promis fapte concrete și pînă acum n-am realizat nimic. Au tot dreptul să aștepte de la noi fapte și nu vorbe.

— Bine, bine, și unde vrei să ajungi? întrebă Montclair.

Amîndoi știau că Rodin avea dreptate. Montclair era la curent cu faptul că fondurile procurate prin jefuirea băncilor algeriene fuseseră cheltuite pentru susținerea activității de organizare și că donațiile din partea industriașilor de dreapta începuseră să se cam rărească. Mai recent, diligențele lui în acest scop fuseseră întîmpinate cu o lipsă de considerație prost disimulată. Casson știa și el că posibilitățile de comunicare cu mișcarea clandestină din Franța deveneau și ele tot mai firave de la o săptămînă la alta. că sediile conspirative erau

luate cu asalt de poliție, iar de la capturarea lui Argoud mulți își retrăseseră sprijinul. Executarea lui Bastien-Thiry nu făcea decît să accelereze acest proces. Situația expusă de Rodin reprezenta de fapt adevărul, chiar dacă nimănui nu-i făcea plăcere.

Rodin continuă ca și cînd n-ar fi fost întrerupt.

– Acum ne aflăm în punctul în care obiectivul esențial al cauzei noastre, suprimarea Marelui Zohra, fără de care orice alt plan este sortit eșecului, a devenit practic imposibil de realizat prin mijloacele cunoscute. Eu, domnilor, ezit să mai implic și alți tineri patrioți în planuri care au puține șanse să nu fie descoperite de Gestapo-ul francez, în cel mult cîteva zile. Pe scurt, sînt prea mulți care trădează, prea mulți care șovăie, prea mulți care se recuză.

– Profitînd de acest avantaj, poliția secretă a reușit să se infiltreze atît de adînc în mișcare încît pînă și deliberările din consiliul nostru suprem îi ajung la urechi. Doar după cîteva zile poliția este la curent cu deciziile luate de noi. Știe ce intenții avem, care ne sînt planurile și cine sînt oamenii noștri. Este indiscutabil neplăcut să ai de făcut față acestei situații, dar sînt convins că dacă nu vom trece la atac, vom rămîne să trăim ca animalele.

– După opinia mea, ne rămîne o singură cale ca să ne atingem obiectivul primordial, asasinarea lui Zohra, care să reziste întregii rețele de spioni și de agenți, să priveze poliția secretă de avantajele ei și să o pună față în față cu o situație total necunoscută, pe care însă să n-o poată submina nici dacă ar afla cîte ceva despre ea.

Montclair și Casson ridicară brusc privirea. În cameră se lăsă tăcerea, întreruptă doar de răpăitul ploii în fereastră.

– Dacă acceptăm că evaluarea situației, așa cum am făcut-o eu, este, din păcate, corectă, atunci trebuie să acceptăm și faptul că toți cei pe care-i știm capabili și pregătiți să îndeplinească misiunea de a-l suprima pe Marele Zohra, sînt la fel de bine cunoscuți și de poliția secretă. Nici unul din ei nu se poate mișca în Franța altfel decît un animal hăituit, vînat nu doar de poliție ci trădat și

din interior de către informatori și agenți infiltrați. Cred, domnilor, că singura alternativă este să folosim serviciile cuiva din afară.

Montclair și Casson l-au privit mai întâi amuzați, apoi părură a înțelege.

– Ce înseamnă, din afară? întrebă Casson.

– Este nevoie ca acest om, oricine ar fi, să fie un străin, spuse Rodin. Nu trebuie să fie membru nici în O.A.S. nici în C.N.R.. Nu trebuie să fie cunoscut de nici un polițist din Franța și nici să figureze în dosarele Serviciilor Secrete. Punctul slab al tuturor dictaturilor este birocrăția excesivă. Ceea ce nu se regăsește în dosare, nu există. Asasinul va fi cineva complet necunoscut, deci inexistent. Va călători cu pașaport fals, își va face treaba și apoi va dispărea întorcându-se în țara sa, iar poporul se va ridica să curețe Franța de rămășițele adunăturii de trădători ai lui de Gaulle. Pentru el nici nu va fi de importanță vitală să poată părăsi țara fiindcă noi, odată ajunși la putere, îl vom elibera. Important este să poată intra în țară nereperat și nesuspectat. Ori, la această dată, nici unul dintre ai noștri nu o poate face.

Ambii lui interlocutori tăceau pierduți în gânduri, planul lui Rodin începând să prindă contur în mintea lor.

Montclair lăsa să-i scape un fluierat ușor.

– Un asasin de profesie, un mercenar.

– Exact, răspunse Rodin. Ar fi total nepotrivit să credem că un străin ar face o asemenea treabă de dragul nostru, din patriotism sau doar din plăcere. Pentru ca operația să se realizeze cu profesionalism și sînge rece trebuie să angajăm un adevărat specialist. Un asemenea om lucrează numai pe bani, pe mulți bani, adăugă el aruncînd iute o privire spre Montclair.

– Dar de unde știm noi că putem găsi un astfel de om? întrebă Casson.

Rodin ridică mîna cerînd liniște.

– Să le luăm pe rînd, domnilor. Evident că sînt o mulțime de detalii de pus la punct. Ceea ce vreau să știu,

înainte de toate, este dacă sînteți de acord în principiu, cu această idee.

Montclair și Casson se uitară unul la altul. Apoi amîndoi întoarseră privirea spre Rodin și dădură încet din cap.

— *Bien*. Rodin se lăsă pe spate atît cît îi permitea scaunul. Deci am trecut de primul punct, acordul de principiu. Al doilea punct privește securitatea acțiunii, și acesta este esențial. După părerea mea, sînt tot mai puțini aceia care nu pot fi considerați vinovați de scurgerea informațiilor. Asta nu înseamnă că eu îi consider pe colegii noștri din O.A.S. sau C.N.R. trădători ai cauzei, în nici un caz. Dar există o veche axiomă, după care un secret cu cît este știut de mai mulți, cu atît încetează de a mai fi un secret. Esențial pentru cauza noastră este tocmai caracterul ei absolut secret. În concluzie, cu cît vor fi mai puțini cei care știu, cu atît mai bine.

— Au fost infiltrate persoane chiar și în rîndurile O.A.S.-ului care au ajuns apoi în funcții de răspundere și care raportează toate planurile noastre Poliției Secrete. Va veni și vremea lor odată, dar pentru moment sînt periculoși. Politicienii din C.N.R. sînt fie prea greu de mulțumit, fie lipsiți de curaj ca să înțeleagă amploarea acțiunii la care se presupune că s-au angajat. Eu n-aș dori să pun în pericol viața nimănui informîndu-i pe astfel de oameni de existența ideii noastre, cu totul gratuit și inutil.

— V-am chemat aici pe voi doi, René și André, pentru că sînt absolut convins de loialitatea voastră față de cauză și de capacitatea voastră de-a păstra un secret. De asemenea, pentru planul pe care-l am în minte, am nevoie de sprijinul tău, René, ca trezorier, pentru a-mi pune la dispoziție banii pe care, în mod inevitabil, îi va cere oricare asasin de profesie. De la tine, André, doresc să-i asigur acestui om legătura în Franța cu cîteva persoane de care s-ar putea să aibă nevoie.

— Nu văd însă nici o rațiune pentru care acest plan ar trebui să fie cunoscut și de alții, în afară de noi. De aceea, vă propun ca noi trei să formăm comitetul care să-și asume

răspunderea pentru acest plan, pentru pregătirea, executarea și subvenționarea lui.

Se lăsă din nou tăcerea. După un timp, Montclair spuse:

– Să înțelegem că excludem total consiliul O.A.S. și pe cei din C.N.R.? N-o să le convină.

– În primul rînd că n-o să știe nimic, răspunse Rodin calm. Dacă ar fi să le împărtășim ideea, ar trebui să organizăm o ședință plenară. Acest lucru ar fi suficient ca să atragă atenția și să pună în mișcare agenții pentru a se afla scopul întîlnirii. S-ar putea chiar ca de la unul din cele două consilii să se scurgă informații. Dacă ar fi să contactăm fiecare membru în parte ca să-i cerem acordul de principiu, ne-ar trebui cîteva săptămîni. Apoi vor vrea să știe amănunte pe măsură ce înaintează pregătirile. Știți foarte bine ce oameni dați dracului sînt politicienii și activiștii ăștia. Vor să știe totul doar așa, de dragul de-a ști. Nu fac nimic concret, dar oricare dintre ei poate pune în pericol operația printr-o vorbă scăpată la beție sau din neglijență.

– Apoi, chiar dacă am obține acordul celor două consilii O.A.S. și C.N.R. nu cîștigăm nimic, doar că secretul va fi cunoscut de încă aproape treizeci de persoane. Pe de altă parte, dacă vom merge înainte și ne vom asuma responsabilitatea, dar planul va da greș, vom rămîne la faza în care ne aflăm acum. Vor fi reproșuri, fără îndoială, dar atît și nimic mai mult. Dacă planul izbutește, atunci nimeni nu va mai avea nimic de spus. Mijloacele precise prin care se va ajunge la suprimarea Dictatorului vor deveni subiect academic. Pe scurt, sînteți de acord ca împreună cu mine, să fim singurii inițiatori, organizatori și executanți ai planului pe care vi l-am propus?

Montclair și Casson s-au privit din nou, s-au întors spre Rodin și au dat din cap afirmativ. Era prima oară că se întîlneau cu el după răpirea lui Argoud, întîmplată cu trei luni înainte. Cît timp Argoud fusese șeful, Rodin se ținuse în umbră. Acum ieșise în față, ca lider de drept. Șeful rețelei clandestine și cel al trezoreriei erau impresionați.

Rodin îi privi, apoi răsuflă ușurat și le zîmbi.

— Bine, zise el, acum să trecem la detalii. Ideea folosirii unui mercenar mi-a venit în momentul cînd am auzit la radio că bietul Bastien-Thiry a fost executat. De atunci am început să caut omul de care avem nevoie. Evident că astfel de oameni sînt greu de găsit, ei nu-și lăc reclamă. Caut întruna de pe la mijlocul lui martie și rezultatele le-am adunat aici.

— Luă mapa de pînză de pe masă și le-o arătă. Montclair și Casson schimbă priviri între ei ridicînd din sprîncene, dar fără să spună nimic. Rodin continuă:

— Cred că ar fi bine să studiați mai întîi dosarele pe care le-am pregătit, apoi să discutăm prima propunere. Personal, le-am aranjat în ordinea preferințelor, în caz că primul nu poate sau nu vrea să se angajeze în această misiune. Am doar cîte un exemplar din fiecare dosar, așa că va trebui să le schimbați între voi.

Deschise mapa pînzată și scoase trei dosare mai subțiri. Îi dădu unul lui Montclair și unul lui Casson. Pe al treilea, l-a păstrat el fără să-l citească. Știa în amănunt conținutul celor trei dosare.

Era destul de puțin de citit. Referirea lui Rodin la un dosar "subțire" era dezarmant de exactă. Casson termină primul de citit, ridică privirea spre Rodin și se strîmbă.

— Asta-i tot?

— Oamenii de acest fel nu prea dau detalii despre ei, spuse Rodin. Citește-l și pe acesta. Îi dădu dosarul pe care-l avea în mînă.

Cîteva clipe mai tîrziu termină de citit și Montclair și-i returnă dosarul lui Rodin care, la rîndul lui, i-l dădu pe cel primit de la Casson. Cei doi s-au cufundat în lectură. De data aceasta, Montclair termină primul de citit. Privi spre Rodin și ridică din umeri.

— Păi... nu prea e cine știe ce și sînt sigur că avem cincizeci de inși ca ăștia. Pistolari se găsesc din belșug...

Casson îl întrerupse.

— Așteaptă puțin, să-l citești și pe ăsta. Dădu ultima pagină și citi ultimele trei paragrafe. După ce termină închise dosarul și se uită la Rodin.

Șeful O.A.S.-ului nu lăsa să i se ghicească preferința. Luă dosarul de la Casson și i-l dădu lui Montclair. Lui Casson i-l dădu pe cel de-al treilea. După patru minute totul fusese citit.

Rodin le luă dosarele și le puse pe birou. Apoi își luă scaunul, îl întoarse, și-l duse mai aproape de sobă așezându-se călare pe el, sprijinindu-și mâinile pe spătar. Din această poziție îi privea pe cei doi oarecum de sus.

– V-am spus că piața este săracă. Poate că mai sînt și alții în stare de-o asemenea treabă, dar este al naibii de greu să găsești pe cineva care să nu figureze pe listele Serviciilor Secrete. Poate că cei mai buni nu există pe nici un fel de liste. Ați citit despre toți trei. Hai să le spunem neamțul, sud-africanul și englezul. Ce spui André?

Casson ridică din umeri. N-am nici o îndoială. Dacă datele despre el sînt reale, atunci englezul îi bate pe ceilalți de la distanță.

– René?

– De acord. Neamțul e prea bătrîn pentru așa ceva. Nu pare să fi făcut ceva în sfera politicului, în afară de cîteva misiuni de pază a foștilor naziști împotriva israelienilor care-i urmăreau. Apoi motivațiile sale în legătură cu evreii pot fi și personale, de aceea mai puțin profesioniste. Sud-africanul poate fi bun să-i căsăpească pe oamenii politici negri, ca Lumumba, dar între o asemenea acțiune și asasinarea președintelui Franței e o distanță ca de la cer la pămînt. În plus, englezul vorbește perfect franțuzește.

Rodin dădu afirmativ din cap.

– Mi-am închipuit că nu va fi nevoie să ne gîndim prea mult. Chiar înainte de-a termina întocmirea dosarelor, pentru mine alegerea era ca și făcută.

– Ești sigur de anglo-saxonul ăsta? întrebă Casson. Chiar a făcut tot ce scrie în raport?

– Și eu m-am întrebât, spuse Rodin. Așa că i-am consacrat ceva mai mult timp. Cît privește dovada concludentă, așa ceva nu există. Dacă ar exista, ar fi un semn rău. Ar însemna că trebuie să figureze undeva, pe vreo listă, ca străin indezirabil. Tot ce se știe sînt doar

zvonuri. Oficial, fișa lui este albă ca neaua. Chiar dacă britanicii l-ar avea notat pe undeva, în dreptul lui n-ar figura decît un semn de întrebare. Ori așa ceva nu se lișează la Interpol. Șansele ca britanicii să le sufle ceva despre acest om celor de la SDECE sînt foarte mici chiar dacă li s-ar adresa o cerere oficială în acest sens. Știți doar cît se urăsc unii pe alții. N-au suflat o vorbă nici chiar atunci cînd George Bidault a fost la Londra în ianuarie trecut. Pentru o astfel de misiune englezul deține toate avantajele cu excepția unuia...

– Care anume? întrebă repede Montclair.

– Nimic mai simplu. Nu va fi ieftin deloc. Unul ca el o să ceară o groază de bani. Cum stăm cu finanțele, René?

Montclair ridică din umeri.

– Nu prea bine. Cheltuielile s-au redus, e adevărat. De cînd cu afacerea Argoud, toți eroii de la C.N.R. s-au ascuns prin hoteluri ieftine. Se pare că și-au cam pierdut gustul pentru hoteluri de cinci stele și interviuri televizate. Pe de altă parte însă, veniturile sînt cam pe sponci. Așa cum spui, trebuie să punem ceva la cale, căci altfel vom fi terminați din lipsă de fonduri. Nu se poate gestiona o asemenea întreprindere doar cu dovezi de dragoste și pupături.

Rodin aprobă cu un rînjet.

– Așa cred și eu. Trebuie să facem rost de bani de undeva. Pe de altă parte însă, nu e cazul să ne apucăm de așa ceva pînă cînd nu știm suma de care avem nevoie...

– Ceea ce înseamnă, interveni Casson, că pasul următor este să luăm legătura cu englezul și să-l întrebăm dacă vrea să facă treaba și pentru ce sumă...

– Exact. Deci ne-am înțeles?

Rodin îi privi pe cei doi pe rînd. Amîndoi au dat afirmativ din cap. Rodin se uită la ceas.

– E ora unu. Am un agent la Londra pe care trebuie să-l sun ca să-i spun să-l contacteze pe individ și să-i propună să vină aici. Dacă poate veni la Viena cu avionul de astă seară, atunci ne-am putea înîfîlni cu el după cină. Vom ști exact după ce agentul o să-mi telefoneze. Mi-am

permis să vă rezerv două camere aici, lângă a mea. Cred că sîntem mai în siguranță unii lângă alții sub paza lui Viktor decît separat, fără apărare. Pentru orice eventualitate.

– Nu te-ai îndoit nici o clipă, nu-i așa? întrebă Casson iritat puțin de maniera în care i se anticipaseră deciziile.

Rodin ridică din umeri.

– Ca să adun aceste date a fost nevoie de mult efort și timp. Cu cît pierdem vremea mai puțin, cu atît mai bine. Dacă vrem să pornim acțiunea trebuie să ne mișcăm repede. Se ridică în picioare și ceilalți doi îl urmară. Rodin îl chemă pe Viktor și-i spuse să se ducă la recepție și să ia cheile de la camerele 65 și 66. Așteptînd cheile le spuse lui Montclair și lui Casson:

– O să dau telefon de la poștă. Am să-l iau pe Viktor cu mine. Cît timp sînt plecat o să stați amîndoi într-o cameră, cu ușa încuiată. Semnalul meu va fi trei bătăi în ușă, pauză, apoi alte două.

Semnalul le era familiar. El reproducea ritmul cuvintelor *Algérie Française* pe care automobiliștii îl claxonaseră în anii trecuți ca să-și exprime dezaprobarea față de politica gaullistă.

– Să nu uit, continuă Rodin, are careva dintre voi pistol?

Cei doi au negat. Rodin se duse la masă, a scos din sertar un pistol MAB 9 mm pe care-l păstra la el. Verifică magazia, apoi îl încarcă. I-l întinse lui Montclair.

– Cunoști jucăria asta?

Montclair dădu din cap afirmativ.

– Destul de bine, spuse, și-l luă.

Viktor s-a întors cu cheile și i-a condus pe cei doi în camera lui Montclair. Cînd s-a întors, Rodin tocmai se încheia la palton.

– Hai, caporal, că avem treabă.

Avionul Vanguard al companiei BEA din acea seară, care făcea cursa de la Londra la Viena, s-a apropiat pe aeroportul Schwechat cînd se înnoptase. În coada

avionului, englezul blond ședea comod în fotoliul de lângă fereastră și privea defilarea luminilor de balizaj pe sub avionul ce pierdea din înălțime apropiindu-se de capul pistei. Îi plăcea întotdeauna să vadă luminile apropiindu-se din ce în ce mai mult, pînă cînd avionul era gata să se așeze pe iarba de dedesubt. În ultimul moment, iarba vag luminată, panourile numerotate și chiar luminile dispăreau, ca să facă loc dalelor de beton cu care, în sfîrșit, luau contact roțile. Îi plăcea precizia manevrei de aterizare căci, în general, iubea precizia.

Așezat alături de el, francezul de la Oficiul de Turism al Franței, din Piccadilly îl privea nervos. De cînd primise telefonul acela la prînz, fusese tot timpul într-o stare de nervi. Cu aproape un an în urmă, cînd se afla la Paris, în concediu, își oferise serviciile O.A.S.-ului, dar de atunci i se spusese doar atît, să stea liniștit la biroul său de la Londra. În caz că ar fi primit o scrisoare sau un telefon pe numele lui adevărat, dar începînd cu "Dragă Pierre..." urma să se supună imediat și cu strictețe ordinelor. Dar de atunci nu primise nimic pînă astăzi, 15 iunie.

Operatoarea i-a spus că îl caută cineva personal de la Viena și adăugase "*en Autriche*"* pentru a se deosebi de orașul cu același nume din Franța. Mirîndu-se, a luat receptorul și a auzit o voce adresîndu-i-se cu "dragul meu Pierre". I-au trebuit cîteva secunde ca să-și dea seama că este numele său de cod.

Invocînd o durere de cap după masa de prînz, s-a dus la o adresă de pe South Adley Street și a transmis mesajul englezului care i-a deschis ușa. Acesta nu s-a arătat deloc surprins că i se cerea să plece la Viena în trei ore. Și-a împachetat calm lucrurile necesare pentru o noapte și amîndoi au luat un taxi pînă la aeroportul Heathrow. Englezul a scos calm un teanc de bancnote, suficiente ca să cumpere două bilete de avion dus-întors, după ce francezul i-a spus că nu s-a gîndit să-și plătească biletul în numerar și-și luase doar pașaportul și carnetul de cecuri.

* În Austria (fr. orig.).

De atunci nu schimbaseră aproape nici un cuvînt. Englezul nu-l întrebese unde urmau să se ducă odată ajunși la Viena, pe cine aveau să întâlnească și nici de ce, ceea ce-i convenea francezului, căci nici el nu știa. Conform instrucțiunilor urma să telefoneze de la aeroportul din Londra și să confirme sosirea cu zborul BEA, ceea ce a și făcut. I s-a indicat la sosirea la Schwechat, să se prezinte la biroul de informații. Toate acestea îl făceau să fie nervos, iar calmul controlat al englezului de lîngă el, în loc să-l ajute, îl stîrnea și mai rău.

La biroul de informații din holul central și-a spus numele, iar austriaca drăguță de la ghișeu caută într-un fișier aflat în spatele ei și-i înmîină un mesaj scris pe un formular tip. El conținea doar atît: "Sună la 61.44.03 și întreabă de Schultz". Se întoarce și porni spre telefoanele publice instalate în fundul sălii. Englezul îl bătut pe umăr și arată spre un ghișeu unde scria *Wechsel**.

— O să aveți nevoie de monede, spuse el într-o franceză perfectă. Nici chiar austriecii nu sînt atît de darnici.

Francezul se înroși și plecă cu pași mari spre ghișeul de schimb, în timp ce englezul se așeză confortabil la capătul unei canapele de lîngă perete și-și aprinse o țigară englezească, lungă. Într-un minut, ghidul s-a întors cu cîteva bancnote austriece și un pumn de monede. Apoi s-a dus la telefoane, a găsit unul liber și a format numărul. La celălalt capăt al firului *Herr Schulz* îi dădu instrucțiuni scurte și precise. După cîteva secunde convorbirea se întrerupse.

Tînărul francez se întoarce la canapea, iar blondul ridică ochii spre el.

— *On y va?** întrebă el.

— *On y va.* Întorcîndu-se să plece, mototoli bilețelul cu numărul de telefon și-l aruncă pe jos. Englezul îl ridică, îl netezi și-l ținu deasupra flăcării brichetei. Bilețelul arse într-o clipită și dispăru strivit sub gheata elegantă din piele

* Schimb valutar (germ. orig.).

** Mergem? (fr.).

de căprioară. Părăsiră în tăcere clădirea aeroportului și chemă un taxi.

Centrul orașului era inundat de lumini și sufocat de mașini, așa că taxiul a ajuns la pensiunea Kleist abia peste patruzeci de minute.

— Aici ne despărțim. Mi s-a spus să vă aduc pînă aici, iar eu să plec cu taxiul mai departe. Veți urca direct la camera 64. Sînteți așteptat.

Englezul dădu din cap că a înțeles și coborî din mașină. Șoferul se întoarse întrebător spre francez.

— Mergeți mai departe, spuse el și taxiul o luă spre capătul străzii. Englezul s-a uitat la plăcuța cu numele străzii scris cu caractere gotice, apoi la literele mari de deasupra ușii pensiunii Kleist. În cele din urmă aruncă țigara fumată pe jumătate și intră.

Recepționarul de serviciu stătea cu spatele, dar ușa scîrțîia. Fără nici cea mai mică intenție de-a trece pe la recepție, englezul s-a îndreptat spre scară. Recepționarul tocmai voia să-l întrebe ce dorește, cînd noul sosit privi în direcția lui, schiță un salut oarecare, ca pentru un slujbaș și spuse apăsător:

— *Guten Abend**.

— *Guten Abend, mein Herr*, răspunse automat recepționarul și pînă să-și termine vorba, blondul și dispăruse pe scări, urcînd cîte două trepte odată fără a lăsa însă impresia că se grăbește. Ajuns la etaj se opri și se uită de-a lungul coridorului. La capăt se afla camera 68. Numără ușile înspre el pînă în dreptul camerei. 64, deși cifrele nu se vedeau.

Între el și ușa camerei 64 era o porțiune de circa șase metri iar în peretele din dreapta, înainte de numărul 64, mai erau alte două uși, în timp ce pe peretele din stînga se afla o nișă strîmtă, acoperită aproape pînă la podea de o draperie de pluș roșu, atîrnată de o galerie ieftină de alamă.

Studie cu atenție nișa. De sub draperia care se oprea cam la cinci centimetri de podea, ieșea puțin bombeul unui pantof negru. Se întoarse și coborî din nou în hol. De data

* Bună seara (germ.).

aceasta recepționarul era pregătit. Cel puțin reuși să deschidă gura.

— Faceți-mi legătura cu camera 64, vă rog, spuse englezul. Recepționarul îl privi o clipă, apoi făcu ce i s-a cerut. După câteva clipe s-a întors de la mica centrală telefonică, ridică aparatul de pe pupitrul recepției și i-l întinse.

— Dacă gorila aceea nu pleacă din nișă în cincisprezece secunde, mă întorc acasă, spuse blondul și puse telefonul în furcă. Apoi se întoarse și începu să urce scara.

Ajuns în capul scării așteptă să se deschidă ușa de la 64 și să apară colonelul Rodin. Acesta privi în direcția englezului, apoi a chemat încetișor: "Viktor". Din nișă a ieșit polonezul uriaș care se uita de la unul la altul. Rodin spuse: "E în ordine. Îl așteptam". Kowalski se înroși. Englezul a pornit spre ei. Rodin îl conduse în cameră, care acum era aranjată ca o sală pentru comisia de recrutare. Masa de scris servea drept birou președintelui și era plină de hîrtii. În spatele ei se afla singurul scaun cu spătar înalt din cameră. Alte două scaune fuseseră aduse din camerele învecinate și așezate la dreapta și la stînga primului. Pe ele ședeau Montclair și Casson privind-l iscoditor. În fața mesei nu se afla nici un alt scaun. Englezul aruncă o privire în jur, alese unul dintre cele două fotolii, îl întoarse spre masă. Cît timp Rodin i-a dat noi instrucțiuni lui Viktor și a închis ușa, englezul se și instalase confortabil în fotoliu privind-i pe Montclair și Casson. Rodin s-a așezat pe scaunul cu spătar înalt din spatele mesei.

Cîteva clipe îl privi insistent pe bărbatul de la Londra. Nu-i plăcea ceea ce vedea. La urma urmelor era expert în cunoașterea oamenilor. Musafirul era înalt de peste un metru optzeci, avea puțin peste treizeci de ani, o siluetă suplă și athletică. Părea în formă, avea o față bronzată, cu trăsături regulate, dar nu ieșite din comun și-și sprijinea relaxat mîinile pe brațele fotoliului.

Lui Rodin i se păru un om cu multă stăpînire de sine. Ceea ce îl neliniștea însă erau ochii lui. Văzuse la viața lui ochii umezi ai celor slabi, ochii șterși și tulburi ai

psihopaților, dar și ochii alerti ai soldaților. Ochii englezului erau larg deschiși și candizi, cu excepția irișilor, invadați de pete cenușii care-i făceau să pară învăluți de-o ceață albicioasă, asemănătoare celei din diminețile de iarnă. Rodin avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că erau lipsiți total de expresie. Ce gânduri se ascundeau în spatele acestui ecran cețos nimeni nu putea ști și Rodin simți o undă de neliniște. Ca toți oamenii formați de un sistem și de convenții nu agreea neprevăzutul și, prin urmare, ceea ce scăpa controlului.

— Știm cine sînteți, începu el fără nici o introducere. Ar fi mai bine să mă prezint. Eu sînt colonelul Marc Rodin...

— Știu, spuse englezul, sînteți șeful operațiunilor din O.A.S.. Dumneavoastră sînteți maiorul René Montclair, trezorierul, iar dumneavoastră domnule André Casson, șeful rețelei clandestine din metropolă. Îi privi pe rînd pe măsură ce li se adresa și-și scoase o țigară.

— Sînt sigur că știți multe, interveni Casson urmărindu-l pe musafir cum își aprindea țigara.

Englezul se lăsă pe spate și suflă primul rotocol de fum.

— Domnilor, haideți să fim sinceri. Știu cine sînteți, tot așa cum dumneavoastră știți cine sînt eu. Cu toții ne ocupăm de lucruri ieșite din comun. Dumneavoastră sînteți urmăriti, în timp ce eu mă pot mișca liber. Eu acționez pentru bani, dumneavoastră din idealism. Dar cînd trebuie să trecem la fapte sîntem cu toții profesioniști. De aceea nu trebuie să ne ferim unii de alții. Ați făcut cercetări privind persoana mea. Este imposibil să se facă astfel de cercetări fără ca ecoul lor să ajungă la cel în cauză. Sigur că am vrut și eu să aflu cine sînt cei care se interesau de mine. Puteau fi persoane care doreau ori să se răzbune, ori să mă angajeze. Pentru mine era important să știu care din două. De îndată ce am descoperit identitatea organizației care se interesa de mine, nu mi-au trebuit decît două zile ca să cercetez colecția de ziare de la British Museum și să aflu suficiente date despre dumneavoastră și organizația pe care o reprezentați. Așa că vizita curierului dumneavoastră de

azi dimineață nu a fost o surpriză. *Bon*. Deci știu cine sînteți și pe cine reprezentați. Acum vreau să știu ce doriți de la mine.

Cîteva minute toți au tăcut. Casson și Montclair îl priveau pe Rodin așteptînd un semn. Colonelul de parașutiști și asasinul se studiau reciproc. Rodin cunoștea bine tipul de om dur ca să înțeleagă că cel din fața sa era cel pe care și-l dorea. Din acel moment, Montclair și Casson au devenit simpli figuranți.

— Fiindcă ați citat deja informațiile existente n-o să vă plictisesc cu motivațiile care stau la baza organizației noastre și pe care le-ați numit corect cu termenul de idealism. Noi credem că Franța este condusă acum de un dictator care a murdărit țara și i-a pătat onoarea. Mai credem că regimul actual trebuie să cadă și că Franța poate fi redată francezilor numai dacă acest individ dispăre. Din cele șase tentative de a-l suprima făcute de susținătorii noștri, trei au fost descoperite încă în primele faze de pregătire. Una a fost trădată în prețuia consumării ei, iar două au avut loc, dar gloanțele nu și-au atins ținta. Ne gîndim, la această oră doar ne gîndim, să angajăm pentru această misiune, serviciile unui profesionist. Totuși nu dorim să cheltuim banii degeaba. Am dori să știm, în primul rînd, dacă așa ceva este posibil.

Rodin își jucase cartea cu iscusință. Ultima întrebare, la care știa deja răspunsul, făcu să apară o ușoară reacție în ochii aceia cenușii.

— Nu există om pe lume care să fie imun la glonțul unui asasin, spuse englezul. De Gaulle se expune riscant de foarte multe ori. Sigur că poate fi ucis. Problema este însă că șansele de-a te face nevăzut nu sînt prea mari. Varianta cea mai sigură este aceea de-a folosi un fanatic, gata să se sinucidă încercînd să-l elimine pe dictatorul care se expune public. Bag de seamă, adăugă el puțin malițios, că în pofida idealismului dumneavoastră nu ați putut produce pînă acum un astfel de om. Cele două tentative de la

Pont-de-Seine și Petit-Clamart au eșuat pentru că nimeni nu a fost dispus să-și riște viața pînă la capăt.

— Există și acum francezi patrioți care sînt gata să... încep Casson înfierbîntat, dar Rodin îl reduse la tăcere cu un gest. Englezul nici măcar nu se uită la el.

— Dar un profesionist? îi sugeră Rodin.

— Un profesionist nu acționează din înflăcărare și de aceea își păstrează calmul și face mai puține greșeli elementare. Nefiind idealist el nu va ezita în ultimul minut, gîndindu-se că explozia sau alt gen de atac ar putea face și alte victime. Totodată, ca profesionist, își calculează riscurile pînă la ultimul detaliu. Așadar, șansele lui de succes sînt mult mai mari decît ale altora, dar el nu va intra în acțiune pîna ce nu-și va fi întocmit un plan serios, care să-i permită nu doar să-și îndeplinească misiunea, ci să și scape nevătămat.

— Credeți că s-ar putea elabora un astfel de plan care să permită unui profesionist să-l ucidă pe Marele Zohra și apoi să se retragă nevătămat?

Englezul fumă cîteva minute fără să spună nimic, privind pe fereastră.

— În principiu, da, răspunse el. În principiu este întotdeauna posibil, dacă există timp suficient și o pregătire corespunzătoare. Dar în cazul de față va fi extrem de greu. Mult mai greu decît în cazul altor ținte.

— De ce mai mult decît în altele? întrebă Montclair.

— Pentru că de Gaulle este prevenit, nu despre o tentativă anume, ci despre un posibil atentat, în general. Toți oamenii mari au gărzi de corp și agenți de pază dar, după o perioadă de timp în care n-au existat atentate serioase la viața lor, controalele devin superficiale, de rutină, iar vigilența scade. Un singur glonț care își atinge ținta este întotdeauna total neașteptat și provoacă panică. La adăpostul acestuia, asasinul scapă. În cazul nostru, nici vorbă de scăderea vigilenței ori de controale mecanice, de rutină; iar dacă glonțul nimerește ținta, vor fi destui care nu vor intra în panică și vor porni pe urmele asasinului. Da, asasinatul ar fi posibil, dar în acest moment ar fi cea mai

grea misiune din lume. Vedeți deci, domnilor, că încercările dumneavoastră nu numai că au eșuat, dar au și distrus șansele altora.

– În cazul în care ne decidem să angajăm un asasin de profesie pentru a face treaba... începu Rodin.

– Trebuie să angajați numai un profesionist, interveni calm englezul.

– Și de ce, mă rog? Există încă mulți bărbați care ar fi gata să o facă din patriotism.

– Da, mai există încă destui Watin și Curutchet, răspuse blondul. Și fără îndoială că mai există și alți Degueldre și Bastie-Thiry pe undeva. Dar dumneavoastră, domnilor, nu m-ați chemat aici la o discuție amicală pe tema asasinatelor politice în general și nici din cauza crizei subite de pistolari. M-ați chemat fiindcă ați ajuns prea târziu la concluzia că organizația dumneavoastră este atât de infiltrată de agenți ai Serviciilor Secrete franceze încât foarte puține din hotărârile dumneavoastră rămân necunoscute, iar figurile lor sînt bine întipărite în mintea oricărui polițist francez. De aceea, aveți nevoie de cineva din afară. Și aveți dreptate. Dacă treaba asta trebuie făcută, atunci trebuie făcută numai de cineva din afara organizației. Singurele întrebări care v-au rămas de lămurit sînt cine și pentru ce sumă. Ei bine, domnilor, cred că ați avut timp suficient să examinați marfa, nu-i așa?

Rodin privi într-o parte, spre Montclair și ridică din sprînceană. Montclair îl aprobă cu o ușoară înclinare a capului. Casson făcu același lucru. Englezul privea afară, pe fereastră, fără cea mai mică urmă de interes.

– Sînteți de acord să-l asasinați pe de Gaulle? întrebă Rodin în cele din urmă. Vocea îi era calmă, dar întrebarea răsună în încăpere.

Englezul își întoarse ochii spre el fără nici o expresie.

– Da, dar vă va costa mult.

– Cît? întrebă Montclair.

– Trebuie să înțelegeți că este vorba de o misiune pe care o îndeplinești doar o dată în viață. Cel ce o duce la îndeplinire nu mai poate lucra niciodată. Șansele de-a nu fi

prins cît și de a nu fi descoperit sînt minime. Așadar, trebuie să cîștige suficient din această unică misiune ca să poată apoi trăi liniștit tot restul vieții și să-și asigure protecția corespunzătoare împotriva răzbunării gaullistilor...

– Cînd Franța va fi a noastră, spuse Casson, nu veți duce lipsă de nimic...

– Vreau bani peșin, spuse englezul. Jumătate în avans și jumătate la sfîrșit.

– Cît? întrebă Rodin.

– O jumătate de milion.

Rodin se uită la Montclair care avu un rictus. Sînt foarte mulți bani, o jumătate de milion de franci noi...

– Dolari, spuse englezul.

– Jumătate de milion de dolari? țipă Montclair ridicîndu-se de pe scaun. Sînteți nebun?

– Nu, răspunse calm englezul, dar sînt cel mai bun și de aceea și cel mai scump.

– Am putea găsi cu siguranță și oferte mai avantajoase, replică sarcastic Casson.

– Bineînțeles, spuse blondul fără emoție în glas, o să găsiți unii mai ieftini și veți constata că după ce v-au luat avansul de cincizeci la sută vor dispărea sau vor găsi mai tîrziu tot felul de scuze pentru insuccesul operațiunii. Angajîndu-l pe cel mai bun, trebuie să-l și plătiți ca atare. Prețul este o jumătate de milion de dolari. Avînd în vedere că vă așteptați să puneți mîna pe întreaga Franță, consider că vă evaluați țara la mult prea puțin.

Rodin, care tăcuse tot acest timp, prinse ideea din zbor.

– *Touché*. Problema este, domnul meu, că nu avem o jumătate de milion de dolari lichizi.

– Îmi dau seama, răspunse englezul. Dacă vreți să realizați ce vă propuneți, atunci trebuie să faceți rost de banii ăștia de undeva. Știți, eu n-am nevoie neapărat de acest angajament. Am destui bani ca să trăiesc bine cîtiva ani buni. Dar mă atrage ideea de-a avea bani suficienți ca să mă retrag din activitate. De aceea sînd dispus să-mi

așum riscuri extrem de mari, cu un asemenea preț. Amicii dumneavoastră vor un preț și mai mare – vor chiar Franța. Totuși ideea de risc le repugnă. Regret. Dacă nu puteți face rost de suma în cauză, atunci trebuie să recurgeți iar la propriile dumneavoastră comploturi. Și să le vedeți anihilate unul câte unul de către autorități. Se ridică din fotoliu stingându-și țigara. Rodin se ridică și el.

– Așezați-vă, vă rog. O să facem rost de bani. Se așezară amândoi.

– Bine, spuse englezul, dar mai sînt și alte condiții.

– Care?

– Motivul care vă determină să recurgeți la cineva din afară este scurgerea permanentă de informații către autoritățile franceze. Cîți membri ai organizației dumneavoastră știu de intenția de-a angaja o persoană din afară, indiferent dacă sînt eu sau altul?

– Doar noi trei din această cameră. Eu am ajuns la această soluție a doua zi după executarea lui Bastien-Thiry. De atunci toate cercetările le-am făcut singur. Nu mai știe nimeni.

– Atunci așa și trebuie să rămînă, spuse englezul. Toate datele referitoare la întîlniri, fișele și dosarele trebuie distruse. Nu trebuie să mai rămînă nimic, decît memoria dumneavoastră. Avînd în vedere cele întîmplate lui Argoud în februarie, îmi rezerv dreptul să anulez totul dacă unul dintre dumneavoastră va fi capturat. De aceea trebuie să vă ascundeți undeva în siguranță și să fiți bine păziți pînă ce misiunea se va încheia. De acord?

– *D'accord*. Altceva?

Pregătirea operației o voi face eu singur. Nu voi divulga detaliile nimănui, nici chiar dumneavoastră. Pe scurt, voi dispărea. Nu veți mai auzi de mine. Aveți adresa și numărul meu de telefon de la Londra, dar eu voi părăsi domiciliul de îndată ce voi fi gata de acțiune.

– Mă veți contacta numai la această adresă, în caz de urgență. În rest, nici un fel de contacte. O să vă las numele băncii mele din Elveția. Cînd o să mi se confirme că primii două sute cincizeci de mii de dolari au ajuns în cont sau

cînd voi fi complet pregătit, după cum va fi cazul, voi intra în acțiune. Nu accept să fiu zorit dacă nu consider eu necesar și nici să se amestece cineva în treburile mele. De acord?

– *D'accord*. Oamenii noștri din rețeaua clandestină din Franța ar putea să vă ofere însă un sprijin considerabil în obținerea de informații. Unii dintre ei sînt plasați în cercuri înalte.

Englezul se gîndi puțin.

– Bine, cînd sunteți gata, trimiteți-mi prin poștă un număr de telefon, preferabil din Paris, ca să pot suna direct din orice colț al Franței. Nu voi spune unde mă aflu, ci voi suna la acel număr doar pentru a primi ultimele informații despre măsurile de securitate luate în jurul președintelui. Cel care răspunde la telefon nu trebuie să știe ce fac eu în Franța. Spuneți-i doar alît, că lucrez pentru dumneavoastră și că am nevoie de ajutorul lui. Cu cît știe mai puțin, cu alît mai bine. Să rămînă doar un punct de legătură pentru informații. Chiar și sursele lui trebuie să fie limitate numai la cele în măsură să procure informații serioase, din interior, nu fleacuri pe care le pot citi în orice ziar. De acord?

– Foarte bine. Doriți să acționați complet singur, fără nici un ajutor. Fie, cum doriți. O să aveți nevoie de acte false. Avem doi falsificatori excelenți, la dispoziția dumneavoastră.

– Mi le voi procura singur, mulțumesc.

Interveni și Casson.

– Am o rețea completă în interiorul Franței, similară cu cea a Rezistenței din timpul ocupației germane. Pot pune întreaga ei structură la dispoziția dumneavoastră pentru sprijin.

– Nu, mulțumesc. Prefer să-mi păstrez complet anonimatul. Este arma mea cea mai bună.

– Dar presupunînd că se întîmplă ceva și trebuie să fugiți...

– Nu se va întîmpla nimic, numai dacă nu va interveni ceva din partea dumneavoastră. Voi opera fără a contacta

și fără a fi cunoscut de nimeni din organizația dumneavoastră, domnule Casson, exact din aceleași motive pentru care mă aflu aici, pentru că organizația colcăie de agenți și de informatori.

Casson părea gata să explodeze. Montclair se uita încruntat pe fereastră încercînd să-și închipuie cum va putea strînge repede o jumătate de milion de dolari. Preocupat, Rodin îl privea țintă pe englezul din fața sa.

— Calm, André. Domnul vrea să lucreze singur. Să-l lăsăm. Așa este stilul său. Nu plătim o jumătate de milion de dolari unui om ca să-l și mai cocoloșim, așa cum am făcut cu oamenii noștri.

— Aș vrea să știu, șopti Montclair, cum vom face rapid rost de atîția bani.

— Folosiți-vă organizația ca să jefuiți cîteva bănci, le sugeră englezul într-o doară.

— Oricum asta este problema noastră, spuse Rodin. Înainte ca musafirul nostru să se întoarcă la Londra, mai aveți și alte întrebări?

— Ce v-ar împiedica să luați primul sfert de milion de dolari și apoi să dispăreți? întrebă Casson.

— V-am spus, domnilor, că vreau să mă retrag și nu am chef să mă trezesc cu o jumătate de armată de foști parașutiști trăgînd după mine. Va trebui să cheltuiesc mai mult pe mijloace de protecție decît o să cîștig. Banii se vor duce repede.

— Dar pe noi, ce ne-ar împiedica oare, spuse Casson să așteptăm să-ți faci treaba și apoi să refuzăm să-ți plătim diferența pînă la o jumătate de milion?

— Același motiv, răspunse calm englezul. În acel caz va trebui să lucrez pentru mine. Iar ținta veți fi dumneavoastră, domnilor. Oricum nu cred că vom ajunge aici, nu-i așa?

Rodin îl întrerupse.

— Decî, dacă asta-i tot, nu cred că trebuie să-l mai reținem pe musafirul nostru. Oh... mai era o ultimă chestiune. Numele dumneavoastră. Dacă doriți să rămîneți anonim, atunci ar trebui să aveți un nume de cod. Aveți vreo idee?

Englezul se gîndi o clipă.

– Fiindcă am vorbit de vînătoare, ce spunei de Șacalul? Ajunge atît?

Rodin dădu afirmativ din cap.

– Da, e perfect. Chiar îmi place.

Îl conduse pe englez pînă la ușă și o deschise. Viktor ieși din nișa lui și se apropie. Pentru prima dată, Rodin îi zîmbi asasinului și-i întinse mîna.

– O să luăm legătura cum am stabilit, cît de curînd va fi posibil. Între timp, ai putea să începeți să faceți în mare, un plan ca să nu pierdem timpul? Bine, atunci *bonsoir*, domnule Șacal.

Polonezul îl urmări cu privirea pe străinul care pleca tot atît de liniștit precum venise. Englezul petrecu noaptea la hotelul aeroportului și a doua zi de dimineată luă primul avion spre Londra.

În camera de la pensiunea Kleist, Rodin a trebuit să facă față unei avalanșe de întrebări și lamentări înîrziate din partea lui Casson și Montclair, zdruncinați amîndoi de cele trei ore scurse între nouă și miezul nopții.

– O jumătate de milion de dolari, repeta întruna Montclair. De unde naiba să scoatem un milion de dolari?

– S-ar putea să recurgem la propunerea Șacalului și să jefuim cîteva bănci, răspunse Rodin.

– Nu-mi place tipul, spuse Casson. Lucrează singur, fără asociați. Asemenea oameni sînt periculoși. Nu știi la ce să te aștepți din partea lor.

Rodin închise discuția.

– Uite ce e, am pus la cale un plan, am fost de acord cu propunerea și am găsit omul dispus să-l ucidă pe președintele Franței pentru bani. Eu știu cîte ceva despre asemenea oameni. Dacă cineva poate s-o facă, atunci acela este el. Și cu asta am încheiat discuția. Haideți să ne vedem de treburile noastre și pe el să-l lăsăm să-și vadă de ale lui.

3

În a doua jumătate a lunii iunie și toată luna iulie, Franța a fost zguduită de un val de atacuri armate fără precedent asupra băncilor, magazinelor de bijuterii, oficiilor poștale, atacuri care, de atunci, nu s-au mai repetat. Detaliile acestui val de violențe sînt cunoscute oficial.

Pe tot întinsul țării, băncile erau atacate cu pistoale, carabine și automate aproape în fiecare zi. Spargerile la magazinele de bijuterii deveniseră atît de frecvente, încît poliția locală nici nu apuca să ia declarațiile bijutierilor înspăimîntați și uneori răniți, că era din nou chemată să constate, în altă parte, un caz asemănător.

Doi funcționari de bancă, din localități diferite, fuseseră împușcați încercînd să opună rezistență jefuitorilor. Spre sfîrșitul lui iulie, situația devenise atît de gravă încît s-a făcut apel la corpul republican de pază și ordine, iar unități de luptă antiteroriste cunoscute de orice francez sub inițialele CRS au apărut pentru prima oară în public cu pistoale-mitralieră.

Ca răspuns la presiunile bancherilor și bijutierilor care depuseseră plîngeri vehemente la guvern împotriva acestui val de atacuri armate, s-au înmulțit raziile făcute de poliție

noaptea pe cheiuri, dar fără rezultat, căci jefuitorii nu erau spărgători clasici capabili să deschidă cu multă pricepere seifurile vreunei bănci la adăpostul întunericului, ci indivizi duri, mascați și înarmați, gata să tragă la cea mai mică provocare.

Situația devenise foarte gravă. În plină zi băncile sau magazinele de bijuterii erau luate prin surprindere în timpul activității, de câte doi-trei indivizi mascați și înarmați, care porunceau cu glas tare și hotărât "Haut les mains*!"

La sfârșitul lui iulie, în locuri diferite, au fost răniți și arestați trei bandiți.

Unul s-a dovedit a fi un pungaș de rînd, care acționa profitînd de dezordinea generală creată de O.A.S., ceilalți doi erau dezertori dintr-un fost regiment colonial, care au recunoscut imediat că sînt oameni ai O.A.S.-ului. Dar în ciuda unor minuțioase interogatorii, la sediul poliției, nici unul n-a putut fi convins să spună motivele pentru care s-a declanșat acest val de atacuri armate care a lovit țara pe neașteptate. Toți mărturiseau doar că fuseseră contactați de "patron", care le comunicase obiectivul, fie o bancă fie un magazin de bijuterii. În cele din urmă, poliția a ajuns la concluzia că deținuții nu știau care era scopul jafurilor; lor li se promisese o parte din pradă și, cum ei erau doar pleușcă, au făcut ce li se ordonase.

Autorităților franceze nu le-a trebuit mult ca să-și dea seama că în spatele exploziei de violență se afla O.A.S.-ul și că, pentru un motiv oarecare, organizația avea nevoie urgentă de bani. Dar abia în prima jumătate a lui august și pe cu totul altă cale aveau să se descopere motivul real.

În cursul ultimelor două săptămîni din iunie, valul de atacuri asupra băncilor și a altor locuri de unde banii și bijuteriile puteau fi adunate rapid și fără complicații, devenise de-a dreptul îngrijorător. Deci problema a fost încredințată comisarului Maurice Bouvier, șeful mult-respectat al Brigăzii Criminale din cadrul Poliției

* Mîinile sus! (fr. orig.).

Judiciare. În biroul lui, surprinzător de mic dar plin de hîrtii și dosare răspîndite peste tot, aflat în sediul Poliției Judiciare de Quai des Orfèvres, la numărul 36, pe malul Senei, s-a întocmit un grafic pe care erau însemnate sumele de bani lichizi furate sau, în cazul bijuteriilor, suma aproximativă ce putea rezulta din vînzarea lor. Cam în a doua jumătate a lui iulie, suma totală trecuse bine de două milioane de franci noi sau patru sute de mii de dolari. Chiar scăzînd din aceasta o sumă rezonabilă, corespunzătoare cheltuielilor făcute pentru organizarea jafurilor armate plus sumele plătite hoților și dezertorilor care le executaseră, după opinia comisarului tot mai rămînea o sumă importantă a căreia nu i se putea ghici destinația.

În ultima săptămîină a lui iunie, pe masa generalului Guibaud, șeful Serviciilor de Informații Externe (SDECE) a ajuns un raport de la biroul permanent din Roma. Acesta se referea la faptul că trei șefi ai O.A.S.-ului, Marc Rodin, René Montclair și André Casson se stabiliseră la un hotel de pe Via Condotti unde ocupau ultimul etaj. Raportul mai spunea că, deși era foarte costisitor să lucrezi la un hotel dintr-un asemenea cartier select, cei trei închiriaseră tot etajul pentru ei, iar pentru gărzile de corp, etajul de dedesubt. Nu se aventurau în afara hotelului și erau păziți zi și noapte, de opt foști membri ai Legiunii Străine, indivizi extrem de duri și experimentați. La început s-a crezut că veniseră pentru o conferință oarecare, dar trecînd cîteva zile bune, SDECE a ajuns la concluzia că cei trei își luaseră acele măsuri de pază excepționale, pentru a fi siguri că nu aveau să devină victimele unei răpiri, așa cum pățise Antoine Argoud. Generalul Guibaud își permise un zîmbet sadic imaginîndu-și-i pe cei trei șefi ai organizației teroriste ascunzîndu-se ca într-un bîrlog în hotelul din Roma și apoi clasă raportul ca pe ceva banal. În ciuda scandalului încă în curs, între Ministerul Afacerilor Externe al Franței de pe Quai d'Orsay și Ministerul de Externe de la Bonn, referitor la încălcarea suveranității

teritoriale a Germaniei în incinta hotelului Eden-Wolff în februarie trecut, Gauriboud avea toate motivele să fie mulțumit de oamenii lui din Serviciul de Acțiuni care dăduseră lovitura. Imaginea șefilor O.A.S.-ului speriați și puși pe fugă, era prin ea însăși o recompensă suficientă. Generalul își reprimă o ușoară îndoială și, cu toate acestea, în timp ce parcurgea dosarul lui Marc Rodin, își punea întrebarea de ce un om ca Rodin se speria atât de ușor. Ca profesionist, cu o experiență considerabilă și cu simțul realității în politică și diplomatie, știa că era improbabil să i se mai permită să organizeze o nouă acțiune de răpire. Abia mult mai târziu, avea să înțeleagă semnificația reală a măsurilor de precauție luate de cei trei șefi ai O.A.S.-ului pentru securitatea lor.

Șacalul a folosit ultimele două săptămîni ale lui iunie și primele două din iulie pentru activități programate efectuate cu grijă. În prima zi după întoarcerea sa, își planifică printre altele să-și procure și să citească tot ce se scrisese despre Charles de Gaulle. A fost suficient să se ducă la biblioteca de cartier și să citească în *Encyclopaedia Britannica* articolul referitor la președintele Franței. La sfîrșitul lui, exista o listă bogată de cărți de referință privitoare la subiect.

Apoi a scris la mai multe librării cunoscute, folosindu-se de un nume fals și o adresă în Praed Street, Paddington, și a primit cărțile prin poștă. Le-a parcurs cu atenție pînă noaptea târziu construind mental, pînă în cele mai mici detalii, imaginea beneficiarului Palatului Elysée, din copilărie și pînă la acea dată. Multe din informații erau practic inutile, dar pe ici pe colo apărea cîte un indiciu sau o trăsătură de caracter pe care le nota într-un carnețel. Edificator pentru a înțelege caracterul președintelui Franței, s-a dovedit volumul de memorii al Generalului. *The Edge of the Sword (Le Fil de l'Epée)** în care Charles

* Tăișul sabiei (fr.-eng. orig.).

de Gaulle își exprima foarte clar atitudinea față de viața sa, patria sa și de propriul său destin.

Șacalul nu era nici prost, nici greoi la minte. Citea cu aviditate și planifica totul meliculos. În plus, avea și facultatea de a reține în memorie o imensă cantitate de informații pentru cazul în care ar fi trebuit să se folosească de ele ulterior.

Lectura cărților scrise de Charles de Gaulle, cât și a celor scrise despre el de oameni care l-au cunoscut foarte bine l-au ajutat să-și construiască imaginea completă a unui președinte francez, mândru și sfidător. Nu reușise să găsească însă răspuns la întrebarea care-l muncea din momentul în care acceptase, în camera lui Rodin de la Viena, la 15 iunie, misiunea de a comite asasinatul. Pe la sfârșitul primei săptămîni din iulie încă nu putea răspunde la întrebarea – cum, unde și cînd urma să aibă loc "lovitura"? Recurgînd la o ultimă soluție, s-a dus în sala de lectură de la British Museum și, după ce semnă cu nume fals cererea de permis pentru lectură, începu să consulte numerele mai vechi ale marelui cotidian francez, *Le Figaro*.

Cînd anume a găsit răspunsul nu se știe, dar n-am greși presupunînd că s-a întîmplat cam la trei zile după data de 7 iulie. În cursul celor trei zile, porni de la un sîmbure de idee, declanșată de un articol scris de un redactor în 1962. Verificînd apoi toate informațiile privitoare la fiecare an al președinției lui de Gaulle din 1945 încoace, asasinul reuși să-și răspundă singur la propria întrebare. În acel răstimp, a înțeles precis în ce zi, indiferent dacă ar fi fost bolnav sau dacă vremea de afară ar fi fost posomorîtă, Charles de Gaulle s-ar fi putut expune riscului în aparițiile sale publice, fiind total indiferent față de orice considerații de securitate personală. Din acel moment, pregătirile Șacalului treceau din faza de documentare la cea de planificare concretă.

A fost nevoie să se gîndească ore întregi stînd culcat pe spate, cu privirea ațintită în tavan și fumînd neînterupt

din țigările lungi cu filtru, pînă cînd a reușit să pună la punct ultimul detaliu.

Luase în considerație și respinsese pe rînd cel puțin o duzină de variante înainte de-a se decide ce plan să adopte, urmînd să stabilească și "cum", după ce hotărîse "cînd" și "unde".

Șacalul era perfect conștient de faptul că în 1963 Generalul de Gaulle nu era doar președintele Franței, ci și personalitatea cea mai bine păzită din Occident.

Așa cum s-a dovedit mai tîrziu, era mult mai greu să-l asasinezi pe de Gaulle decît pe John F. Kennedy, președintele Statelor Unite. Deși asasinul englez nu cunoștea acest lucru, experții francezi din trupele de pază și protecție cărora, prin amabilitatea americanilor, li se oferise posibilitatea să studieze măsurile de pază pentru securitatea vieții președintelui Kennedy, s-au întors dezamăgiți de măsurile luate de serviciile secrete americane. Dezavuarea de către francezi a metodelor americane și-a găsit justificarea mai tîrziu, în noiembrie 1963 la Dallas, cînd John Kennedy a fost ucis de un amator, pe jumătate nebun și nesupravegheat, în timp ce Charles de Gaulle a trăit mai departe, ajungînd să se retragă în pace și să moară la el acasă.

Șacalul știa foarte bine că membrii unităților de pază cu care urma să se confrunte erau printre cei mai buni din lume și că aparatul de protecție din jurul lui de Gaulle se afla în alertă permanentă, pregătit să facă față oricărui atac la viața protejatului lor. Mai știa și că organizația pentru care lucra era infiltrată de informatori. Putea conta însă serios pe avantajul că era complet necunoscut și pe refuzul coleric al victimei de a coopera cu forțele de pază. În ziua respectivă, mîndria și încăpățînarea președintelui Franței cît și atitudinea sa de totală sfidare a pericolelor îl vor face să se expună neprotejat, fie și numai pentru cîteva secunde, indiferent de riscuri.

Avionul SAS venind de la Kastrup, Copenhaga, făcu un ultim viraj ca să ajungă pe linie, la locul lui din fața

aerogării din Londra, apoi mai înainte cîteva metri după care se opri. Motoarele mai țiuiră cîteva secunde apoi zgomotul încetă și el. În cîteva minute fu adusă scara și pasagerii începură să coboare unul cîte unul, dînd din cap în semn de rămas bun către stewardesele zîmbitoare. Pe terasa aerogării, un bărbat blond își ridică ochelarii negri pe frunte și duse la ochi un binoclu. Era cel de al șaselea șir de pasageri pe care-l examina în acea dimineață dar, cum în ziua caldă și însorită de vară, pe terasă se afla multă lume venită să întîmpine pe cîte cineva și fiecare dorea să-l zărească pe cel așteptat de cum apărea în ușa avionului, gestul blondului nu atrase atenția nimănui.

Cînd al optulea pasager ieși la lumină și se îndreptă de spate, bărbatul de pe terasă avu o ușoară tresărire și nu-l slăbi din ochi pe noul sosit cît acesta coborî scara. Pasagerul din Danemarca era preot sau pastor, căci purta un costum de cleric cenușiu-închis, cu o bandă în jurul gîtului în loc de guler. Părea să aibă în jur de cincizeci de ani după părul grizonat, tuns potrivit și pieptănat pe spate, dar la față arăta mult mai tînăr. Era înalt, lat în spate și cu alură de sportiv. Avea cam aceeași constituție fizică ca și bărbatul blond care-l urmărea de pe terasă.

În timp ce pasagerii intrau în sala de sosiri pentru controlul pașapoartelor și cel vamal, Șacalul puse binoculul în servieta diplomat din piele, aflată lîngă el, o închise și porni spre clădire, trecu prin ușile de sticlă și coborî în holul principal al aerogării. Cinsprezece minute mai tîrziu, pastorul danez ieșea din sala de vamă ducînd în mînă o geantă și o valiză. Se părea că nu-l așteaptă nimeni și primul lucru pe care-l făcu a fost să se ducă la ghișeuul lui Barclays Bank ca să schimbe niște bani.

Din cele spuse poliției daneze, care l-a interogat șase săptămîni mai tîrziu, a reieșit că nu-l văzuse pe tînărul englez blond aflat lîngă el la ghișeu, care părea să-și aștepte rîndul, dar care-l examina cu atenție din spatele ochelarilor săi negri. Sau cel puțin nu-și aducea aminte de un asemenea bărbat.

Cînd a ieșit însă din holul mare ca să se urce în autobuzul spre Cromwell Road, englezul se afla la cîtiva pași în urma lui ducînd o servietă diplomat și probabil că au făcut drumul pînă la Londra împreună.

La capătul liniei, danezul a trebuit să aștepte puțin pînă cînd i s-a dat jos valiza din remorca autobuzului, apoi a trecut pe lîngă ghișeele de bilete spre ieșire, urmînd săgeata indicatoare, și s-a îndreptat spre panoul pe care scria cuvîntul înțeles de toată lumea, "Taxi". În timpul acesta, Șacalul ocoli autobuzul, traversă platforma de garare spre parcare pentru personalul aerogării, unde-și lăsase mașina. Azvîrli servieta diplomat pe locul din dreapta al automobilului sport decapotabil, urcă la volan, porni, merse puțin, apoi opri mașina lîngă peretele stîng al autogării, de unde putea vedea șirul lung de taxiuri așteptînd pe sub arcadă. Danezul se urcă în cel de al treilea taxi care o luă pe Cromwell în direcția Knightsbridge. Automobilul sport îl urmă.

Taxiul îl lăsă pe pastorul neștiutor la un hotel mic dar confortabil pe Half Moon Street iar automobilul sport trecu în viteză prin fața intrării și, peste cîteva secunde, parcă în dreptul unui parcometru liber la capătul lui Curzon Street. Șacalul încuie servieta diplomat în portbagaj, cumpără ziarul *Evening Standard*, ediția de prînz, de la un chioșc din Sheperd Market și apoi intră în holul hotelului. A așteptat încă douăzeci și cinci de minute pînă ce coborî danezul care dădu cheia recepționerei. Agățată pe panou, cheia s-a mai balansat în cîrlig cîteva secunde și bărbatul așezat în fotoliu, care părea să aștepte un prieten, a lăsat ziarul în jos la trecerea danezului spre restaurant, observînd că numărul camerei era 47.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd recepționera a intrat în biroul din spate ca să verifice o rezervare la teatru pentru un client, bărbatul cu ochelari negri s-a furișat ușurel și neobservat pe scări în sus. Cu o lamă flexibilă, lată de cinci centimetri, nu s-ar fi putut deschide ușa camerei cu numărul 47 căci broasca era cam înțepenită, dar cu una ranforsată cu cuțitașul de culoare al unui pictor dibaci

treaba se făcu repede și arcul se răsuci cu un clic. Cum nu coborîse decît să ia masa, pastorul își lăsase pașaportul pe noptieră. Șacalul reveni pe coridor după treizeci de secunde, lăsînd neatinsă mapa cu carnetele de cecuri de călătorie, în speranța că neavînd dovada unui furt, autoritățile vor încerca să-l convingă pe danez că și-a pierdut pașaportul undeva, în altă parte. Și așa s-a și întîmplat. Cu mult înainte ca danezul să-și fi terminat cafeaua, englezul părăsise hotelul fără să fie văzut și abia mult mai tîrziu, în cursul după-amiezii, după ce căutase bine prin cameră, pastorul l-a anunțat pe directorul hotelului de dispariția pașaportului. Directorul a scotocit și el camera și după ce a subliniat și el că restul lucrurilor, inclusiv mapa cu cecurile de călătorie erau neatînse, a recurs la o adevărată pledoarie pentru a-l convinge pe clientul descumpănit, că nu era cazul să cheme poliția la hotel. Fără îndoială, își pierduse pașaportul undeva pe drum. Danezul, fiind un om blajin și nu prea sigur de sine într-o țară străină, a fost de acord cu demonstrația, fără însă a fi prea convins. Așa că, a doua zi a anunțat pierderea la Consulatul General danez, care i-a eliberat un document de călătorie cu care să se poată întoarce la Copenhaga, după cele două săptămîni de ședere la Londra și cu asta chestiunea s-a încheiat. Funcționarul de la Consulatul General care a eliberat documentul de călătorie a înregistrat pierderea pașaportului pe numele pastorului Per Jensen de la Sankt Kjeldskirke din Copenhaga. Era 14 iulie.

Două zile mai tîrziu, o pierdere asemănătoare a suferit și un student american din Syracuse, statul New York. Sosise la aerogara pentru zboruri intercontinentale cu un avion de la New York și-și scosese pașaportul la ghișeul American Express ca să schimbe niște cecuri. După ce le-a schimbat, a pus banii într-o poșetuță cu lîrmoar pe care a îndesat-o într-o sacoșă de piele. Cîteva minute mai tîrziu, dorind să cheme un hamal a lăsat sacoșa jos, dar după trei secunde aceasta a dispărut. Tînarul s-a răstît mai întîi la hamal, care l-a condus la ghișeul de informații al

companiei Pan-American, de unde a fost îndrumat către cel mai apropiat polițist din paza aeroportului. Acesta l-a însoțit într-un birou și americanul i-a explicat încurcătura în care intrase.

În urma unei investigații care exludea posibilitatea ca sacoșa să-i fi fost luată din greșeală, s-a întocmit un raport în care incidentul a fost catalogat drept furt deliberat.

Tînărului și atletului american i s-au cerut scuze și i s-au exprimat regrete pentru actele hoților de buzunare și bagaje în locurile publice. I-au prezentat o întreagă listă de măsuri de protecție luate de autoritățile aeroportului pentru prevenirea furturilor de la călătorii străini. Tînărul a răspuns dovezii de amabilitate recunoscînd că și un prieten de-al lui fusese jefuit în același mod în gara centrală din New York.

Raportul și-a urmat apoi circuitul de rutină prin toate departamentele Poliției metropolitane londoneze împreună cu o descriere a sacoșei, a conținutului ei cît și a hîrtiilor și a pașaportului aflate în poșetuța cu fermoar. Raportul a fost clasat corespunzător, dar cum trecuseră deja cîteva săptămîni și nu apăruse nici urmă de sacoșă, nimeni nu s-a mai gîndit la acest incident.

Între timp, Marty Schulberg s-a dus la consulatul țării sale din Grosvenor Square. A declarat furtul pașaportului și i s-a eliberat un document de călătorie cu care să se poată întorce în Statele Unite, după luna de vacanță ce urma să o petreacă în munții Scoției, împreună cu corespondenta și prietena sa din cadrul programului de schimburi între studenți. Pierderea s-a înregistrat la consulat, a fost raportată la Departamentul de Stat la Washington și uitată, bineînțeles, de ambele instituții.

Nu se va ști niciodată cîți pasageri sosiți la cele două aerogări de pe aeroportul londonez au fost cercetați prin binoclu de pe terasele de oboservatie, în timp ce ieșeau din avion și coborau scara. În ciuda diferenței de vîrstă, cei doi care-și pierduseră pașapoartele aveau cîteva trăsături comune. Amîndoi erau înalți de peste un metru optzeci, lați în spate și zvelți, aveau ochi albaștri și un chip ce

semăna destul de mult cu cel al englezului care-i urmărise și îi jefuise. Pastorul Jensen avea patruzeci și opt de ani, părul grizonat și purta ochelari pentru citit cu ramă subțire aurită, pe cînd Marty Schulberg avea douăzeci și cinci de ani, părul castaniu și purta ochelari cu ramă groasă, închisă la culoare pe care-i folosea permanent.

Acestea erau chipurile pe care Șacalul le studia așezat la biroul său din apartamentul de pe South Audley Street. I-a luat o zi întreagă să facă o serie de vizite pe la costumieri de teatru, opticieni, la un magazin pentru bărbați din West End specializat în îmbrăcăminte americană confecționată în special la New York, pentru a-și procura un set de lentile de contact albastre fără dioptrii, două perechi de ochelari, una cu rame metalice aurii și cealaltă cu rame groase, negre, ambele cu lentile fără dioptrii. Și-a mai procurat o pereche de pantofi sport din piele neagră tricou și chiloți, pantaloni largi prespălați și un bluzon de nylon albastru-deschis cu fermoar, cu gulerul și manșetele tricotate din lînă albă și roșie, toate făcute la New York. O cămașă albă de cleric cu guler tare pe gît și bavetă neagră au fost ultimele trei articole achiziționate de pe care a scos cu grijă etichetele fabricantului.

Ultima vizită din acea zi a făcut-o la un magazin de peruci și meșe allat în Chelsea și ținut de doi homosexuali. Aici a cumpărat un preparat pentru a-și grizona părul și un altul pentru a-l vopsi castaniu, primind totodată și instrucțiuni cum să aplice vopseaua pentru a obține, într-un timp scurt, o nuanță cît mai naturală. Mai cumpără și cîteva pensule mici pentru aplicarea vopselei. Altminteri, în afară de setul complet de îmbrăcăminte americană, nu a făcut mai mult de o achiziție în unul și același magazin.

În ziua următoare, 18 iulie, pe una din paginile din interior ale ziarului *Le Figaro* apărură o notiță care anunța că la Paris, adjunctul șefului Brigăzii Criminale din Poliția Judiciară, comisarul Hyppolite Dupuy suferise o comotie gravă în biroul său de pe Quai des Orfèvres și murise în drum spre spital. Fusese deja numit succesorul lui. Acesta era comisarul Claude Lebel, șeful Diviziei Omucideri, care

urma să preia funcția imediat, avînd în vedere că pe timpul verii Brigada era suprasolicitată. Șacalul, care citea zilnic toate ziarele franțuzești sosite la Londra, a citit notița în cauză fiindcă îi sărise în ochi cuvîntul "criminală", dar nu i-a dat nici o importanță.

Înainte de a-și începe veghea zilnică la aeroportul din Londra, hotărîse ca pe tot parcursul pregătirii viitorului asasinat să acționeze sub o identitate falsă. Să procure un pașaport britanic fals era lucrul cel mai ușor de pe lume. Șacalul urmă procedura folosită de majoritatea mercenarilor, contrabandiștilor și a altor persoane care doreau să adopte o altă identitate pentru a trece granițele. Mai întîi făcu un drum pe valea Tamisei căutînd sate mici. În cel de al treilea cimitir vizitat, Șacalul găsi o piatră de mormînt cu o inscripție convenabilă, Alexander Duggan mort în 1931 la vîrsta de doi ani și jumătate. Dacă ar fi trăit, în iulie 1963, copilul Duggan ar fi fost doar cu cîteva luni mai mare decît Șacalul. Bătrînul vicar fusese amabil și săritor cînd vizitatorul i s-a prezentat drept genealogist amator, preocupat de reconstituirea arborelui genealogic al familiei Duggan. Avea informații că exista o familie Duggan care se stabilise în acea parohie cu mulți ani în urmă. Se întreba, cu o oarecare timiditate, dacă nu cumva registrul parohiei i-ar putea fi de folos în investigația sa.

Vicarul era însă amabilitatea personificată. Un compliment făcut pe drumul spre biserică la adresa micii clădiri normande cîț și contribuția la cutia daniilor pentru restaurare, n-au făcut decît să îmbunătățească și mai mult atmosfera. Din registru reieșea că ambii soți Duggan muriseră de șapte ani iar, vai, fiul lor Alexander, fusese îngropat în același cimitir cu treizeci de ani mai înainte. Șacalul întorcea încet paginile din registrul parohial în care erau consemnate nașterile, căsătoriile și decesele din 1929 cînd, în dreptul lunii aprilie, îi sări în ochi numele Duggan scris cu o grafie de cancelarie aproape indescifrabilă.

Alexander James Quentin Duggan, născut la 3 aprilie 1929, în parohia St. Mark, Sambourne Fishley.

Își notă detaliile, mulțumi călduros vicarului și plecă. Întors la Londra s-a prezentat al Registrul Central al stării

civile unde, o funcționară tânără și amabilă acceptă fără alte întrebări cartea lui de vizită. S-a prezentat ca asociat al unei firme de avocați din Market Drayton, Shropshire, angajat să dea de urmele nepoților unei cliente a firmei, care decedase recent și-și lăsase averea moștenire acestora. Unul dintre nepoți era Alexander James Quentin Duggan născut la Sambourne Fishley, în parohia St. Mark, la 3 aprilie 1929.

Majoritatea funcționarilor publici din Marea Britanie își dau silința să fie cât mai serviabili când sînt solicitați în mod politicos și, în cazul de față, funcționara nu făcea excepție. Consultînd arhiva, a reieșit că acel copil fusese trecut în registrul stării civile exact cu datele pe care le deținea solicitantul, dar murise la 8 noiembrie 1931 în urma unui accident rutier. Contra cîtorva șilingi, Șacalul primi cîte o copie după certificatele de naștere și de deces. Înainte de a se întoarce acasă, se opri la o filială a Ministerului Muncii de unde luă un formular de cerere pentru eliberarea de pașaport, apoi la un magazin de jucării de unde, cu cinsprezecé șilingi, cumpără o trusă tipografică simplă pentru uzul copiilor, și în fine, la un oficiu poștal de unde cumpără un cec poștal în valoare de o liră.

Acasă completează formularul pe numele de Duggan indicînd corect vîrsta, data nașterii, etc., dîndu-și însă propriile semnalmente. Își trecu propria înălțime, culoarea ochilor și a părului, iar în dreptul profesiei completează simplu "om de afaceri". Trecu numele complete ale părinților luate din certificatul de naștere al copilului. La referințe, completează numele reverendului James Elderly, vicar la St. Mark, Sambourne Fishley, cu care vorbise în acea dimineață, ale cărui nume și prenume urmate de titlul de doctor în drept (L.L.D.) erau imprimare pe o tăbliță aflată la intrarea în curtea bisericii. Falsifică semnătura vicarului scriind litere subțiri cu peniță fină și cu economie de cerneală iar din trusa tipografică compuse o șampilă cu textul:

"St. Mark's a Parish Church Sambourne Fishley" pe care o aplică lîngă semnătură. Trimise copia după certificatul de naștere împreună cu cererea și cecul poștal

la Biroul de pașapoarte din Petty France. Certificatul de deces l-a rupt. Pașaportul nou-nouț sosi prin poștă la adresa de circumstanță cam după patru zile, la ora cînd el citea ediția de dimineață a ziarului *Le Figaro*, pe care l-a cumpărat după prînz. Spre sfîrșitul după-amiezii își încuie casa și plecă la aeroport unde luă avionul de Copenhaga, după ce plătise biletul în numerar ca să evite folosirea carnetului de cecuri.

Pe fundul valizei, într-un compartiment secret, puțin mai gros decît o revistă obișnuită, dar greu de detectat, chiar dacă s-ar fi făcut vreun control serios, se aflau două mii de lire sterline pe care le scosese în cursul dimineții, din seiful personal cu înscrisuri de valoare, pe care-l deținea în camera blindată a unei firme de avocați din Holborn.

Sederea la Copenhaga a fost scurtă, gen vizită de afaceri. Înainte de a părăsi aeroportul Kastrup își rezervă loc pentru a doua zi la cursa Sabena spre Bruxelles. În capitala Danemarcei se făcuse prea tîrziu pentru cumpărături așa că își luă o cameră la Hotel d'Angleterre pe strada Kongs Ny Torv. Cină regește la Seven Nations, flirtă puțin cu două daneze blonde în parc la Tivoli și pe la unu noaptea era deja în pal.

A doua zi cumpără un costum ușor, gri deschis, din acelea purtate de clerici, de la cel mai bun magazin de confecții pentru bărbați din Copenhaga, o pereche de pantofi negri sobri, o pereche de șosete, un set de lenjerie de corp și trei cămăși albe cu guler detașabil. De fiecare dată cumpără numai acele articole care aveau pe etichetă nume de fabricanți danezi. Cît privește cele trei cămăși albe, n-avea nevoie de ele. Le cumpăraseră doar ca să le scoată etichetele, pe care avea apoi să le coasă pe cămașa preotească, împreună cu gulerul pe gît și baveta neagră luate de la Londra, unde s-a dat drept student la teologie în prag de hirotinisire.

Ultima cumpărătură a fost o carte în daneză despre cele mai cunoscute biserici și catedrale din Franța. Servi un prînz rece la un restaurant în grădinile Tivoli, pe malul lacului și luă avionul de 15 și 15 spre Bruxelles.

4

De ce un om ca Paul Goossens, plin de talente fără îndoială, ajunsese să-și rateze viața în plină maturitate creatoare, rămăsese un mister atît pentru puținii lui prieteni și numeroșii lui clienți, cît și pentru poliția belgiană. Timp de treizeci de ani, ca angajat de încredere la Fabrique Nationale din Liège, își cîștigase faima unui om de o precizie impecabilă într-un sector al mecanicii, unde această precizie era absolut indispensabilă. Nimeni nu punea la îndoială onestitatea lui. În acei treizeci de ani devenise expertul de frunte al companiei în materie de arme de toate categoriile produse de excelenta uzină, de la pistoletul delicat pentru doamne și pînă la mitraliera cea mai grea.

Conduita lui în timpul războiului fusese impecabilă. Deși după ocupație continuase să lucreze la uzina de armament aflată sub conducerea germană care susținea efortul de război nazist, verificarea ulterioară a activității sale a stabilit fără nici un dubiu că el lucrase în secret pentru Rezistență fiind o verigă din lanțul care asigura adăpost și căi de evadare aviatorilor aliați doborîți. La uzină condusesse un grup de sabotaj care reușise să facă o bună parte din armamentul prîndus la Liège, fie să nu

funcționeze cu precizie, fie să explodeze la a cincea salvă omorându-i pe servanții nemți. Fiind extrem de modest, avocații apărării au trebuit să scoată de la el cu forcepsul mărturisirea acestor fapte pe care apoi să le poată prezenta cu succes în favoarea lui. A durat mult timp ca să se poată obține o sentință blîndă. Jurații au fost impresionați de reținerea cu care a mărturisit că nu a vrut să-și dezvăluie activitatea din timpul războiului, deoarece onorurile și decorațiile de după Eliberare l-ar fi făcut să se simtă prost.

Prin anii cincizeci, avea funcția de șef de sector, cînd în cursul unei afaceri cu arme fusese deturnată o mare sumă de bani primită de la un client și bănuiala căzuse asupra lui; șefii lui însă au susținut sus și tare la proces că bănuielile privindu-l pe onestul domn Goossens erau ridicele.

Directorul lui i-a luat apărarea chiar și la proces. Dar judecătorul a considerat că o astfel de trădare a încrederii era cu atît mai reprobabilă și i-a dat zece ani de închisoare. În urma recursului pedeapsa a fost redusă la jumătate. Pentru bună purtare a fost eliberat după trei ani și jumătate.

Soția divorțase de el între timp și-i luase copiii. Viața lui de odinioară, în vilișoara înconjurată de flori, într-una din cele mai frumoase suburbii ale orașului Liège se terminase pentru totdeauna. Ca și cariera lui la uzină, de altfel. Își luă un mic apartament la Bruxelles, apoi o casă în afara orașului, pe măsură ce-i crescuseră veniturile de pe urma afacerilor prospere cu armele de contrabandă, pe care le furniza pentru jumătate din lumea interlopă a Europei Occidentale.

Pe la începutul anilor șaiszeci fusese poreclit deja *L'Armurier*, armurierul. Oricare cetățean belgian putea cumpăra o armă de foc, revolver, automat sau pușcă, la orice magazin de articole sportive sau de arme din țară, prezentînd un act de identificare care să ateste naționalitatea belgiană. Goossens nu-l folosea niciodată pe al său, pentru că fiecare vînzare de armă și muniție era trecută în registrul comerciantului împreună cu numele și

numărul actului de identitate al cumpărătorului. Goossens se folosea de actele altor persoane, fie furate, fie falsificate.

Stabilise relații strânse cu unul din cei mai vestiți hoți de buzunare din oraș care, atunci cînd nu lîncezea în închisoare, pe banii statului, putea extrage portofelul din orice buzunar fără nici un fel de probleme. El îl cumpăra direct de la hoț cu bani peșin. Se mai folosea și de serviciile unui maestru falsificator, care după ce s-a fript urît pe la sfîrșitul anilor patruzeci, din cauza unei emisii considerabile de franci francezi pe a căror bancnotă omisese litera "u" din "Banque de France", din neatenție (era tînăr pe atunci), s-a reprofilat pe falsificarea de pașapoarte cu mult mai mult succes. În fine, cînd avea nevoie de o armă pentru vreun client, cumpărătorul care se prezenta la magazin cu actul de identitate fals nu era niciodată el ci cîte un borfaș mărunț, proaspăt ieșit din închisoare și fără ocupație sau vreun actoraș în refacere, între două asalturi pentru cucerirea scenei.

Din "echipa" lui, doar hoțul și falsificatorul îi cunoșteau identitatea. La fel ca și unii clienți, în speță șefii lumii interlope belgiene care, nu numai că nu-i tulburau afacerile, dar îi ofereau chiar și o oarecare protecție, refuzînd să spună cine le furnizase armele atunci cînd erau prinși, tocmai pentru că le era atît de util tuturor.

Aceasta nu împiedica însă Poliția belgiană să știe cîte ceva despre activitatea lui Goossens dar n-avea cum să-l prindă cu corpul delict asupra lui, nici să obțină depoziții care să reziste în justiție pentru a-i obține condamnarea. Poliția știa de atelierul lui mic dar excelent utilat și totodată foarte suspect, amenajat într-un garaj, dar descinderile repetate n-au dat la iveală decît tot felul de scule și alte nimicuri folosite la executarea medalioanelor din metal turnat și a reproducerilor după statuile din Bruxelles. La ultima vizită, foarte ceremonios, i-a făcut cadou Inspectorului Șef figurina reprezentîndu-l pe Manneken Piss, ca expresie a stimei lui pentru forțele de justiție și de ordine.

În dimineața zilei de 21 iulie 1993 nu-și făcea nici un fel de scrupule așteptînd sosirea englezului care-i fusese recomandat telefonic de unul din clienții săi, un fost mercenar în Katanga din 1960 pînă în 1962, care de atunci își pusese pe picioare un serviciu de protecție a prostituatelor din capitala belgiană.

Musafirul apărui pe la prînz, așa cum promisese, iar Goossens îl poști în micul său birou de dincolo de hol.

– Vreți să vă scoateți ochelarii, vă rog? îl întrebă pe musafir după ce acesta se așeză. Și cum englezul ezită, adăugă:

– Știți, cred că este mai bine să avem încredere unul în altul, pe cît putem, atîta timp cît vom fi parteneri de afaceri. Doriți ceva de băut?

Bărbatul, al cărui pașaport îl prezenta drept Alexander Duggan, își scoase ochelarii și privi mirat spre micul armurier care turna berea în pahare. Domnul Goossens se așeză la birou, bău din pahar și întrebă calm:

– Cu ce vă pot fi de folos, domnul meu?

– Sper că Louis v-a informat telefonic despre venirea mea în cursul dimineții.

– Desigur. dădu din cap domnul Goossens, altfel n-ați fi aici.

– V-a spus cumva în ce problemă vin?

– Nu. Mi-a spus doar că v-a cunoscut în Katanga, că garantează pentru discreția dumneavoastră, că aveți nevoie de o armă și că ați fi dispus să plătiți *cash*, în lire sterline.

Englezul încuviință dînd încet din cap.

– Ei, acum că știu cu ce vă ocupați, nu văd de ce nu ați ști și dumneavoastră cu ce mă ocup eu. Așadar, arma de care am nevoie trebuie să fie ceva special, cu unele accesorii mai puțin obișnuite. Eu... ăă... sînt specialist în eliminarea persoanelor care au dușmani puternici și bogați. Nu este întotdeauna ușor, căci și ele își permit să aibă gărzi de corp formate din profesioniști. O asemenea misiune are nevoie de o planificare minuțioasă și de o armă pe măsură. Ori aceasta este misiunea mea. Îmi mai trebuie doar arma.

Domnul Goossens mai bău o înghițitură de bere și clătină din cap înțelegător.

– Excelent, excelent. Sînteți profesionist ca și mine. Cred că realizez ce vreți de la mine. La ce fel de armă vă gândiți?

– Tipul de armă nu este atît de important. Este vorba mai mult de unele restricții impuse de misiunea mea și de a găsi arma potrivită care să funcționeze satisfăcător în condițiile restrictive date.

Ochii domnului Goossens luciră de plăcere.

– Una foc cu foc, murmură el încîntat. O armă făcută pe măsură, pentru o persoană unică și o misiune unică. În condiții unice, irepetabile. Sînt omul dumneavoastră. Simt deja cît este de incitantă ideea, domnul meu. Mă bucur că ați venit la mine.

Englezul lăsa să-i scape un zîmbet văzînd entuziasmul de profesionist al belgianului.

– Și eu, *monsieur*.

– Ei bine, spuneți-mi care sînt aceste restricții?

– Prima privește dimensiunile. Nu e vorba de lungimea, ci de volumul mecanismului de tragere. Cutia închizătorului și detunătorul nu trebuie să fie mai mari de atît... Ridică mîna și duse vîrfurile degetului mijlociu pînă în vîrfurile degetului mare formînd astfel un inel cu diametrul de cinci centimetri.

– Asta înseamnă că nu poate fi un mecanism cu repetiție căci camera de încărcare ar trebui să fie mai mare și nici un mecanism cu arc mai voluminos, din aceleași motive, spuse englezul. După mine, trebuie să fie o pușcă cu tragere instantanee.

Domnul Goossens dădea ușor din cap cu privirea atîntită în tavan receptînd amănuntele pe care i le dădea musafirul și construind în minte o pușcă cu un mecanism de declanșare a focului ca tras prin inel.

– Continuați, continuați, murmură el.

– Pe de altă parte, închizătorul nu poate avea mîner lateral ca la pușca Mauser 7 92 sau Lee Enfield 303. Închizătorul, prins între arătător și degetul mare, trebuie să

poată culisa înapoi, ca să se introducă glonțul în cameră. De asemenea, cocoșul nu trebuie să aibă gardă, dar trebuie să fie demontabil și să fie fixat înainte de tragere.

– De ce ? întrebă belgianul.

– Pentru că tot mecanismul trebuie să încapă într-o structură tubulară, în care să fie ambalat și transportat, iar această structură nu trebuie să aibă un diametru mai mare decât y-am arătat, din motive pe care am să vi le explic. Se poate face un cocoș detașabil?

– Desigur. Orice este posibil. Bineînțeles că se poate proiecta o pușcă foc cu foc, care să se frîngă la un capăt pentru a fi încărcată ca pușca de vînătoare. Aceasta ar elimina complet închizătorul dar ar presupune o șarnieră și nu se rezolvă problema. Ar trebui să proiectez și să construiesc pușca de la zero, prelucrînd dintr-o singură bucată de metal cutia închizătorului și camera glonțului. Nu-i o treabă ușor de făcut într-un atelier mic, dar este posibil.

– Cam cît ar dura? întrebă englezul.

Belgianul ridică din umeri și deschise larg brațele.

– Cred că vreo cîteva luni.

– Din păcate, nu dispun de timp.

– În această situație e nevoie să folosim o pușcă existentă pe piață și să-i facem modificări. Continuați, vă rog.

– Așadar, pușca trebuie să fie ușoară. Nu trebuie să fie de calibru mare. Glonțul va face restul. Trebuie să aibă țeava scurtă, nu mai mult de treizeci de centimetri.

– De la ce distanță va trebui să trageți?

– Încă nu e sigur, dar probabil nu de la mai mult de o sută treizeci de metri.

– Intenționați să trageți în cap sau în piept?

– Probabil că va trebui să trag în cap. Aș putea să trag și în piept dar în cap este mai sigur.

– Desigur, lovitura va fi mortală dacă nimeriți ținta, spuse belgianul. Oricum, dacă trageți în piept, aveți șanse mai mari să nimeriți. Mai ales în cazul în care folosiți o pușcă cu țeava scurtă, de la o distanță de o sută treizeci de

metri, cu posibile obstacole intermediare. Presupun. adăugă el, după nehotărîrea dumneavoastră privind ținta. că s-ar putea să apară în cale și obstacole nedorite.

— Da, s-ar putea.

— Veți încerca să mai trageți o dată, ținînd cont că vă trebuie cîteva secunde ca să scoateți cartușul folosit și să introduceți unul nou, să împingeți închizătorul și să luați din nou linia de ochire?

— Mai mult ca sigur că nu. Aș putea trage a doua oară numai dacă folosesc amortizorul și dacă prima lovitură a fost complet ratată, dar fără să fie observată de cei din preajmă. Și chiar de-aș reuși din prima să-l lovesc în tîmplă tot am nevoie de amortizor ca să-mi asigur retragerea. Trebuie să treacă cîteva minute bune înainte ca cineva să-și dea seama, măcar cu aproximație, din ce direcție a venit glonțul.

— Belgianul continua să dea din cap, dar de data aceasta, privind țintă la carnetul de pe birou.

— În cazul acesta ar fi mai bine să folosiți gloanțe explozive. O să vă pregătesc cîteva. Înțelegeți ce vreau să spun?

Englezul dădu din cap afirmativ.

— Cu glicerină sau cu mercur?

— Cu mercur, cred. E mult mai bine și mai curat. Mai aveți și alte pretenții privind pușca?

— Aș mai avea. Pentru ca pușca să fie cît mai subțire, tot patul de lemn trebuie scos. În locul lui va avea un cadru triunghiular ca pușca Sten, iar părțile componente, cele două vergi de sus și de jos ca și umerarul propriu-zis, să se poată demonta în trei bucăți separate. În fine, trebuie să mai aibă amortizor și lunetă telescopică. Toate trebuie să fie detașabile pentru ambalare și transport....

Belgianul se gîndi ceva mai mult bîndu-și paharul de bere pînă la fund.

Englezul deveni nerăbdător.

— Ce spuneți, o puteți face?

Domnul Goossens păru să-și revină din visare. Zîmbi parcă cerîndu-și scuze.

— Vă rog să mă scuzați. Este vorba de o comandă foarte complicată. Desigur însă, o pot executa. Nu mi s-a întâmplat niciodată să nu pot face ce mi se cere. În fapt, ceea ce mi-ați descris pînă acum, seamănă cu o partidă de vînătoare, pe parcursul căreia echipamentul trebuie să treacă prin diverse puncte de control, într-o manieră care să nu trezească nici o bănuială. O partidă de vînătoare presupune o pușcă de vînătoare, pe care o veți avea. Nu va fi de calibru mai mic de 22, căci aceea este pentru iepuri. Dar nici mare ca una Remington de 300, care nu s-ar conforma niciodată dimensiunilor pe care le-ați solicitat. Cred că știu deja tipul de armă necesar. Este ușor de găsit la Bruxelles, la magazinele cu articole de sport. Este o armă scumpă, de mare precizie. Foarte exactă, minunat lucrată și totuși ușoară și subțire. Se întrebuintează mult pentru capre sălbatice și alte cervidee mici, dar folosită cu gloanțe explozive este tocmai bună pentru vînatul mare. Spuneți-mi, domnul... ăă... acela se va mișca repede, încet sau va sta pe loc?

— Va sta pe loc.

— Atunci, nici o problemă. Executarea cadrului de sprijin din trei vergi de oțel separate și cocoșul care să se înșurubeze, reprezintă doar o chestiune de mecanică. Filetarea capătului țevii pentru amortizor și scurtarea ei cu șaisprezece centimetri am să le fac chiar eu. Se cam pierde din precizie, tăind șaisprezece centimetri din țeavă. Păcat, păcat. Sînteți trăgător de elită?

Englezul dădu afirmativ din cap.

— Atunci n-o să aveți probleme cu o țintă staționară, la distanța de o sută treizeci de metri folosind luneta telescopică. Cît despre amortizor, am să-l fac eu însumi. Nu e complicat, dar este greu să-l găsești de gata, în special pe cel lung pentru puștile care nu se folosesc de obicei la vînătoare. Ei bine, domnul meu, mai devreme mi-ați vorbit de o structură tubulară în care să ambalați și să transportați arma demontată în bucăți. La ce v-ați gîndit?

Englezul se ridică în picioare și se apropie de birou dominîndu-l pe mărunțul belgian cu statura sa. Duse mîna în interiorul hainei și preț de o clipă, în privirea belgianului se citi teama. Pentru prima dată observă că, indiferent de expresia feței ucigașului, aceasta nu i se reflecta de fel în privire căci ochii lui păreau acoperiți de un fel de pîclă cenușie care-i făceau opaci la orice stimul exterior. Dar englezul a scos din buzunarul de la piept doar un stilou argintiu.

Întoarse spre el carnetul domnului Goossens și schiță rapid ceva.

— Înțelegeți ce vrea să reprezinte asta? întrebă el, întorcînd din nou carnetul spre armurier.

— Desigur, răspunse belgianul după ce aruncă o privire pe schița bine desenată.

— În regulă. Deci, obiectul este compus dintr-o serie de tuburi de aluminiu goale pe dinăuntru care se înșurubează unul într-altul. Acesta de aici..., bătu el cu vîrfurile creionului pe un loc din schemă, ... conține una din vergile cadrului de sprijin. Acesta pe cealaltă. Amîndouă sînt ascunse în tubul din această secțiune. Umerarul este acesta... întreg. De aceea, aceasta este singura parte dublată fără ca întregul să sufere cu ceva.

— Aici..., arătă cu creionul în alt punct, în timp ce belgianul făcea ochii mari de mirare... în porțiunea asta mai groasă se află tubul cu diametrul cel mai mare, care conține cutia închizătorului cu închizătorul în interior. El se înșurubează în țevă fără nici o urmă. Evident că folosind luneta telescopică, nu mai este nevoie de dispozitiv de ochire, iar totul alunecă ușor afară din tub cînd structura se deșurubează. Ultimele două secțiuni... aici și aici... conțin luneta telescopică și amortizorul. În fine, gloanțele. Ele trebuie introduse în manșonul acesta de jos. Asamblat, obiectul trebuie să arate exact ceea ce este. Odată demontat în cele șapte părți componente, gloanțele, amortizorul, telescopul, pușca și cele trei vergi ale cadrului triumphiular pot fi scoase pentru a fi reasamblate într-o pușcă gata de funcționare. Este clar?

Belgianul mai studie schema cîteva secunde. Apoi se ridică de la birou și-i întinse mîna.

— *Monsieur*, spuse reverențios, este o concepție genială. Indetectabilă. Și totuși, atît de simplă. Se face.

Englezul nu se arată nici măgulit dar nici nemulțumit.

— Bine, zise el. Și acum, termenul. Voi avea nevoie de armă cam în patrusprezece zile, e posibil?

— Da. Pușca o pot cumpăra în trei zile. Îmi mai trebuie o săptămînă ca să fac modificările. Luneta telescopică se poate cumpăra fără probleme. Alegerea ei lăsați-o în seama mea, căci știu ce trebuie pentru distanța de o sută treizeci de metri pe care o aveți în vedere. Va rămîne la alegerea dumneavoastră doar s-o calibrați și să o aduceți la zero. Mai rămîne executarea amortizorului, modificarea gloanțelor și construcția ambalajului... mda, se poate face în termenul acordat dacă mă dau peste cap. Totuși, ar fi bine să reveniți aici cu o zi-două mai înainte pentru cazul că am mai avea de pus la punct unele detalii. Puteți reveni peste douăsprezece zile?

— Da, oricînd peste o săptămînă de acum încolo. Dar termenul limită rămîne patrusprezece zile. Trebuie să fiu înapoi la Londra cam pe 4 august.

— Veți avea arma gata pînă în cele mai mici detalii, conform cerinței dumneavoastră, pe 4 august dimineața, dacă veți fi aici la 1 august pentru discuțiile finale și recepție, *monsieur*.

— Bine. Și acum să discutăm despre costuri și onorariul dumneavoastră, spuse englezul. Aveți idee cam la cît s-ar ridica?

Belgianul se gînd puțin.

— Pentru o astfel de comandă cu toată munca pe care o presupune, pentru folosirea atelierului și pentru cunoștințele mele de specialitate trebuie se vă cer prețul de una mie lire sterline. Recunosc că-l depășește pe acela al unei puști obișnuite. Dar în acest caz este vorba despre o operă de artă. Cred că sînt singurul din Europa capabil să o facă și nu oricum, ci perfect. Ca și dumneavoastră, *monsieur*, sînt cel mai bun din branșa mea. Și ce-i mai bun,

costă. La aceasta se va adăuga costul puștii, al gloanțelor, telescopului, materialelor... să zicem, echivalentul a încă două sute de lire sterline.

— S-a făcut, răspunse englezul fără comentarii. Duse mîna din nou la buzunarul din interiorul hainei și scoase un teanc de bancnote de cinci lire. Erau legate în pachete de cîte douăzeci. Numără cinci pachete.

— V-aș propune, continuă el cu voce egală, ca să vă conving de buna mea credință, să vă plătesc pe loc un avans de cinci sute de lire. Voi aduce restul de șapte sute cînd mă voi întoarce peste unsprezece zile. E bine așa?

— *Monsieur*, spuse belgianul îndesînd bancnotele în buzunar, este o plăcere să faci afaceri cu un profesionist care este și gentleman.

— Mai este ceva, continuă musafirul ca și cînd n-ar fi fost întrerupt. Să nu încercați să-l mai contactați pe Louis și nici să nu-l întrebați, pe el sau pe alții, cine sînt și care este adevărata mea identitate. Și nici să nu căutați să aflați pentru cine lucrez și împotriva cui. În caz că veți face așa ceva, fiți sigur că voi afla. Și atunci veți muri. Dacă mă întorc și constat că s-a încercat să se anunțe poliția sau să mi se întindă o cursă, veți fi un om mort. Ați înțeles?

Domnul Goossens se simțea mîhnit. Stătea în picioare și se uita în sus la englez în timp ce prin vine parcă îi treceau fiori. Înfruntase el pe mulți dintre șefii lumii interlope din Belgia care veneau să-i ceară arme speciale, cu totul ieșite din comun, sau pur și simplu, vreun Colt mai aparte. Aceia erau niște tipi duri. Musafirul venit de peste Marea Mîneei, care intenționa să asasineze un personaj important și bine protejat, avea însă un aer distant și implacabil. Nu era doar un șef de bandă oarecare ci o persoană importantă, poate chiar un om politic. Dori să protesteze sau să se dezvinovățească pe un ton amical, dar se gîndi mai bine.

— *Monsieur*, spuse el calm, nu vreau să știu nimic mai mult despre dumneavoastră. Arna pe care o veți primi nu va avea serie. Știți, decît să aflu și alte lucruri despre dumneavoastră, pentru mine este mai important să nu se

găsească nici o urmă de-a mea în tot ce veți întreprinde.
Bonjour, monsieur.

Șacalul ieși afară în lumina soarelui și, două străzi mai încolo, găsi un taxi care să-l ducă înapoi în centrul orașului, la hotelul Amigo.

Bănuia că, penru a cumpăra armele, Goossens trebuia să aibă pe undeva un falsificator angajat, dar prefera să-și găsească și să folosească unul propriu. Din nou îl ajută Louis, cunoștința sa din Katanga. Și asta nu pentru că era greu de găsit. Orașul Bruxelles avea o veche tradiție ca centru de falsificare a actelor de identitate și mulți străini apreciau lipsa de formalism cu care se putea obține sprijin în acest domeniu. La începutul anilor șazeci, Bruxelles devenise și bază de operații pentru mercenari căci era în preajma intervenției unităților franceze și sud-africane britanice în Congo, care mai târziu aveau să domine situația. După ce a căzut Katanga, cei peste trei sute de "consilieri militari" ai bătrînului Chombe au rămas șomeri și-și pierdeau vremea prin barurile din cartierul rău famat, mulți dintre ei avînd asupra lor cîteva rînduri de acte de identitate.

Șacalul îl găsi pe omul lui într-un bar, nu departe de Rue Neuve, după ce Louis îi aranjase înțîlnirea. Se prezentă și amîndoi s-au retras într-un separeu. Șacalul scoase permisul de conducere eliberat pe numele lui de către consiliul municipal al Londrei în urmă cu doi ani și care mai era valabil doar cîteva luni.

— Permisul ăsta, îi spuse el belgianului, a fost al unuia care a decedat. Fiindcă mi s-a interzis să conduc mașina în Anglia, am nevoie ca prima pagină să fie scrisă pe numele meu.

Puse pașaportul pe numele de Duggan în fața falsificatorului. Omul se uită mai întîi la pașaport, sesiză că era nou, de fapt fusese eliberat doar de trei zile, și-l privi pe englez cu subînțeles.

— *En effet**, murmură, apoi deschise carnetul roșu de conducere. După cîteva minute, ridică privirea.

* Chiar așa (fr.)

– Nu e deloc greu, *monsieur*. Funcționarii publici englezi sînt niște domni. Nu-și închipuie că documentele oficiale ar putea fi falsificate, de aceea iau prea puține măsuri de prevedere. Hîrtia asta... îi arată foaia mică lipită pe prima pagină a carnetului, pe care erau scrise numărul și numele complet al titularului... ar putea fi tipărită cu o tiparniță de jucărie. Sigiliul e simplu de reprodus. Nu sînt probleme. Asta-i tot ce doriți?

– Nu, mai sînt încă două acte.

– Aha. Dacă-mi permiteți să vă spun, mi s-a părut ciudat că vreți să mă vedeți doar pentru un lucru atît de simplu. Trebuie să fie și în Londra dumneavoastră oameni care să poată face așa ceva în cîteva ore. Care sînt celelalte acte?

Șacalul i le descrie în amănunțime. Belgianul ținea ochii mișiți, adîncit în gînduri. Scoase un pachet de Bastos și-i oferi englezului o țigară, dar acesta îl refuză.

– Astea nu sînt chiar așa de simple. Actul de identitate francez mai merge. Se găsesc multe de model. Știți, ca să iasă ceva bun, trebuie să lucrezi după original. În schimb celălalt... Nu cred să mai fi văzut așa ceva. E o comandă cu totul neobișnuită.

Făcu o pauză, timp în care Șacalul îi spuse unui chelner care tocmai trecea pe lîngă ei, să umple din nou paharele. Cînd chelnerul plecă, el își reluă expunerea.

– Și apoi, fotografia. Nu-i deloc ușor. Spuneți că trebuie să existe diferență de vîrstă, de culoare și lungime a părului. Cei mai mulți dintre solicitanții de acte false vor ca pe acestea să li se pună propriile fotografii dar să li se modifice datele personale. Dar să faci o fotografie nouă care să nu semene cu dumneavoastră, așa cum arătați acum, aceasta complică lucrurile.

Bău jumătate de pahar de bere continuînd să-l privească pe englezul din fața sa.

– Pentru o asemenea fotografie este nevoie să găsim un bărbat cam de aceeași vîrstă cu deținătorul actelor și care să semene cît de cît cu dumneavoastră, cel puțin la

față și la forma capului. Trebuie să-i tundem părul la lungimea dorită de dumneavoastră. După aceea să lipim fotografia acestui bărbat pe acte. Din acea clipă, vă revine mai degrabă dumneavoastră sarcina să vă modelați înfățișarea după chipul bărbatului, decât invers. Mă urmăriți?

– Da, răspunse Șacalul.

– O să dureze ceva timp. Cît stați la Bruxelles?

– Nu prea mult, spuse Șacalul. Trebuie să plec curînd, dar o să mă întorc la 1 august. După această dată mai pot rămîne trei zile. Trebuie să fiu la Londra la 4 august.

Belgianul se mai gîndi puțin privind pașaportul din fața lui. În cele din urmă îl închise și i-l dădu înapoi englezului după ce-și copie pe o hîrtie numele Alexander James Quentin Duggan. Puse în buzunar hîrtia și permisul de conducere.

– E în regulă. Se face. Dar am nevoie de o fotografie de-a dumneavoastră, din față și profil, așa cum arătați acum. Va cere ceva timp. Și bani. Mai sînt și alte cheltuieli suplimentare... s-ar putea să fie necesară o operație în Franța cu un coleg, hoț de buzunare calificat, pentru a face rost de încă un rînd de acte originale, ca acelea pe care le doriți. Evident că voi căuta mai întîi la Bruxelles, dar s-ar putea să fie necesar să acționăm în locuri mai depărtate...

– Cît costă? îl întrerupse englezul.

– Douăzeci de mii de franci belgieni.

Șacalul se gîndi o clipă.

– Circa o sută cincizeci de lire sterline. De acord. Îți plătesc acum o sută și restul la încheierea afacerii.

Belgianul se ridică în picioare.

– Atunci haideți să vă faceți fotografiile. Am chiar eu un studio foto.

Luară un taxi și meraseră cam un kilometru și jumătate pînă în fața unui apartament situat la demisolul unei clădiri. Era un atelier foto destul de jalnic la vedere, cu o firmă care indica specializarea în fotografii de pașaport care se făceau pe loc. În mod inevitabil, în vitrină erau

expuse fotografii, pe care trecătorii le-ar fi putut lua drept operele cele mai reușite ale fotografului – două portrete ale unor fete zîmbind forțat și retușate grosolan, o fotografie de nuntă deloc inspirată, în stare să dea o lovitură mortală instituției căsătoriei, și doi bebeluși. Belgianul o luă înainte, pe scări în jos, descuie ușa de la intrare și-l poști pe musafir înăuntru.

Fotografierea dură două ore, timp în care belgianul dădu dovadă de o iscusință în mînuirea aparatului, pe care, cu siguranță, autorul portretelor din vitrină nu o avea. Îna-o ladă, aflată într-un colț al camerei și pe care o deschisese cu cheia lui proprie, se afla o colecție de aparate de fotografiat și iluminare dintre cele mai scumpe, alături de o gamă întreagă de recuzită de scenă, între care vopsele și relîșuri pentru păr, peruci, meșe, ochelari de toate felurile și o cutie cu articole de machiaj.

Cam pe la mijlocul ședinței, belgianului îi veni o idee care elimina necesitatea găsirii unei dubluri care să pozeze pentru fotografii. După ce studie rezultatele a treizeci de minute de lucru la machiajul Șacalului, dispăru brusc, aproape cu totul, în ladă și ieși de acolo cu o perucă.

– Ce ziceți de asta? îl întrebă.

Peruca avea părul grizonat, tuns perie.

– Credeți că dacă vă tundeți părul așa și-l vopsiți în culoarea asta, ați putea semăna cu peruca?

Șacalul luă peruca și o examinează.

– Putem încerca, să vedem cum arată în fotografie, propuse el.

Încercarea fu reușită. După ce trase șase clișee, belgianul ieși din camera obscură cu un teanc de fotografii. Amîndoi se aplecară deasupra mesei. De acolo îi privea un bărbat în vîrstă, obosit. Fața îi era cenușie iar sub ochi avea pungi provocate de oboseală sau durere. Bărbatul nu avea barbă ori mustață, dar părul cărunt îl făcea să pară de peste cincizeci de ani și nici aceia prea robuști.

– După mine, o să meargă, spuse în cele din urmă belgianul.

— Problema este, îi răspunse Șacalul, că a trebuit să mă machiezi o jumătate de oră ca să ajungi la acest rezultat. Și apoi mai este și peruca. Nu cred că am să fiu în stare să mă deghizez singur. Aici au mai fost și proiectoarele, or eu mă voi afla la lumina zilei cînd va trebui să arăt actele pe care le-am comandat.

— Acest lucru n-are importanță, ripostă falsificatorul. Nu contează prea mult că nu semănați leit cu fotografia, ci faptul că fotografia nu vă seamănă. Așa se fac legăturile în mintea celui care vă examinează actele. Mai înfîși se uită la față, la fața reală, apoi cere actele. După aceea se uită la fotografie. El are deja în memorie imaginea omului de lîngă el. Acest lucru îi influențează judecata. Caută în fotografie puncte de similitudine și nu contrariul.

— În al doilea rînd, fotografia asta are douăzeci și cinci pe douăzeci și cinci de centimetri. Fotografia de pe actul de identitate va fi de trei pe patru. În al treilea rînd, trebuie evitată o prea mare asemănare. Dacă actul a fost eliberat cu cîtiva ani înainte, este imposibil ca omul să nu se fi schimbat. cît de cît, între timp. Aici, în fotografie, purtați o cămașă cu dungi, cu guler pus și deschisă la gît. Încercați să evitați să purtați această cămașă sau orice cămașă deschisă la gît. Purtați cravată sau fular, sau un pulover pe gît.

— Și în fine, nimic din ceea ce am făcut eu nu poate să nu fie imitat cu ușurință. Lucrul cel mai important este, desigur, părul. Înainte de a prezenta actul cu fotografia asta, trebuie să vă tundeți părul perie și să-l vopsiți cărunți ca acum, dar în nici un caz mai puțin cărunți. Pentru a accentua impresia de bătrînețe și decrepitudine lăsați-vă o barbă de două-trei zile. Apoi bărbieriți-vă cu briciul, dar inegal și tăindu-vă pe ici pe colo. La oamenii în vîrstă se mai întîmplă. Esențial este cum arătați la față. Pentru a stîrni compasiune, fața trebuie să arate cenușie și obosită, mai degrabă gălbejită și bolnăvicioasă. Puteți face rost de cîteva bucăți de cordită?

Șacalul ascultase expozeul falsificatorului cu admirație, deși nu lăsa să i se vadă pe față acest lucru. Pentru a

doua oară în aceeași zi avusese ocazia să întâlnească un profesionist care își cunoștea foarte bine meseria. Își puse în minte să nu uite să-i mulțumească lui Louis cum se cuvine, după ce-și termină treaba.

– S-ar putea aranja, spuse el circumspect.

– Două sau trei bucățele de cordită, mestecate și înghițite, produc într-o jumătate de ceas o stare de greată. neplăcută e drept, dar nu periculoasă. De asemenea pielea capătă o culoare pămîntie iar fața transpiră. Noi ne foloseam de șmecheria asta în armată ca să ne dăm bolnavi și să evităm corvezile și marșurile lungi.

– Mulțumesc de informație. Ei, ce spui, crezi că poți face actele la timp?

– Din punct de vedere tehnic, fără nici un dubiu. Singura problemă pe care o am este să fac rost de un original pentru cel de al doilea act francez. Și în acest scop trebuie să mă mișc repede. Dar dacă vă întoarceți în primele zile ale lui august, le voi avea gata. Ați... ăăă... spus ceva de un aconto pentru primele cheltuieli...

Șacalul duse mîna la buzunarul de la piept și scoase un singur pachet cu douăzeci de bancnote de cinci de lire și i le dădu belgianului.

– Cum te voi găsi?

– V-aș propune, la fel ca astă seară.

– Este prea riscant. Omul meu de legătură s-ar putea să nu fie acasă sau să fie plecat din oraș. Și atunci n-aș mai ști cum să te găsesc.

Belgianul se gîndi puțin.

– Atunci am să vă aștept în primele trei zile ale lui august, în fiecare seară între șase și șapte la barul în care ne-am întîlnit azi. Dacă nu veniți, am să presupun că alacerea a căzut.

Englezul își scosese peruca și-și ștergea fața cu un șervet demachiant. Își legă cravata și își puse haina în liniște. Cînd a fost gata s-a întors spre belgian.

– Sînt unele lucruri care vreau să fie clare, spuse el încet. Tonul amical din voce îi dispăruse și acum îl țintuia

pe belgian cu o privire tulbure, ca ceața de pe Marea Mîneei.

— Cînd ai să fii gata, te vei prezenta la bar așa cum ai promis. Îmi vei da permisul nou și pagina scoasă din cel pe care-l ai acum la dumneata. La fel și negativele și toate copiile pe care le-ai făcut acum. Vei uita, de asemenea, numele de Duggan și pe cel al titularului inițial al permisului de conducere. Numele de pe cele două acte franțuzești poți să-l alegi singur, cu condiția să fie un nume franțuzesc comun. După ce mi le vei da și pe acestea mie, vei uita și acest nume. Nu vei vorbi cu nimeni, niciodată, despre această comandă. În caz că vei încălca aceste dispoziții, vei fi un om mort. Ai înțeles?

Belgianul îi întoarse scurt privirea. În cele trei ore care trecuseră, ajunsese să creadă că englezul era un client oarecare, care pur și simplu voia să poată conduce mașina în Marea Britanie și să se maimuțărească prin Franța sub chipul unui bărbat între două vîrste, în scopuri numai de el știute. Un contrabandist care trafica probabil droguri sau diamante între vreun port pescăresc breton și Anglia, dar care, altfel, era un tip simpatic. Își schimbă însă brusc părerea.

— Am înțeles, *monsieur*.

Cîteva momente mai tîrziu, englezul dispăru în noapte. A mers pe jos o bucată bună pînă cînd a luat un taxi spre hotelul Amigo. Cînd a ajuns se făcuse deja miezul nopții. Comandă pui rece și o sticlă de vin de Mosella, în cameră, făcu o baie bună ca să îndepărteze orice urmă de machiaj, apoi se culcă.

A doua zi de dimineată părăsi hotelul și luă expresul Brabant spre Paris. Era 22 iulie.

În dimineata aceea, șeful Serviciului de Acțiuni din SDECE ședea la birou și se uita pe cele două foi de hîrtie din fața lui. Erau copii ale rapoartelor întocmite de agenții altor servicii. În capul fiecărei foite albăstrie erau trecute numele celorlalți șefi de servicii care aveau dreptul să

primească o copie după raport. În dreptul numelui său era trasă o linioară. Ambele rapoarte veniseră în acea dininească și, în mod normal, colonelul Rolland ar fi aruncat o privire pe ele, ar fi reținut esențialul, l-ar fi înmagazinat undeva în memoria lui formidabilă și le-ar fi clasat apoi în dosare separate. De data aceasta însă, în ambele rapoarte revenea unul și același cuvânt care-l intriga.

Primul raport care sosise era o informare interdepartamentală de la R.3 (Europa de vest) conținând rezumatul unei depeșe primite de la biroul lor permanent de la Roma. Era un raport clar cu privire la faptul că Rodin, Montclair și Casson se aflau în continuare ascunși în apartamentul de la ultimul etaj al hotelului, păziți de cele opt gorile ale lor. Nu ieșiseră deloc din hotel de când se instalaseră acolo, la 18 iunie. La Roma se aduseseră întăriri de la serviciul R.3 de la Paris pentru a se asigura ținerea sub observație a clădirii, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Ordinele de la Paris rămăneau neschimbate: să nu se inițieze nimic ci să se țină doar sub observație. Cei din hotel își stabiliseră modul de legătură cu exteriorul cu trei săptămîni în urmă (vezi raportul din 30 iunie al serviciului R.3 Roma) și acesta rămăsese neschimbat. Curierul lor era în continuare Viktor Kowalski. Sfîrșitul mesajului.

Colonelul Rolland deschise mapa de piele aflată pe birou în dreapta, lîngă scrumiera improvizată dintr-un tub de proiectil de 105 mm retezat, care era deja pe jumătate plină cu mucuri de țigări Disque Bleu. Parcurse raportul serviciului R.3 de la Roma, din 30 iunie, pînă ce găsi paragraful pe care-l căuta.

Acesta spunea că în fiecare zi unul din oamenii de pază părăsea hotelul ca să se ducă la poșta centrală din Roma. Aici era rezervată o căsuță la ghișeu *post restante* pe numele unui anume Poitiers. O.A.S.-ul nu închiriasse o cutie poștală cu cheie, aparent de teamă să nu fie forțată. Toată corespondența pentru șefii O.A.S.-ului era adresată lui Poitiers și păstrată de ofițiantul de serviciu la ghișeu

poste restante. Încercarea făcută de a-l mitui pe acesta ca să dea corespondența unui agent de la R.3 eșuase. Omul raportase șefilor săi despre această încercare și fusese înlocuit cu un funcționar superior.

Era posibil ca scrisorile adresate lui Poitiers să fie acum interceptate de poliția secretă italiană, dar R.3 avea ordin să nu-i contacteze pe italieni pentru a le solicita colaborarea. Încercarea de a-l mitui pe oficiant dăduse greș și se simțea nevoia luării unei inițiative. În fiecare zi, corespondența care sosea la poștă în timpul nopții era dată omului de pază care fusese identificat a fi un anume Viktor Kowalski, fost caporal în Legiunea Străină și membru al primei companii a lui Rodin în Indochina. Kowalski avea cu siguranță acte false pe numele de Poitiers cu care se prezenta la poștă sau o procură acceptată de oficiul poștal. Când avea de expediat scrisori, Kowalski aștepta în holul central, lângă cutia de poștă, pînă mai rămîneau cinci minute pînă la ridicarea corespondenței și atunci introducea plicurile în cutie așteptînd să se ridice toată corespondența și să fie dusă în spate, la cartare. Orice încercare de a interveni în timpul ridicării sau expedierii corespondenței șefilor O.A.S.-ului ar fi dat naștere la violențe și fuseseră excluse din capul locului de cei de la Paris. Cîteodată, Kowalski dădea telefon de la ghișeu de convorbiri internaționale dar și în aceste cazuri, încercările de a afla numerele de telefon au dat greș. Sfîrșitul mesajului.

Colonelul Rolland lăsa să cadă coperta peste depeșă și luă unul din cele două rapoarte sosite în dimineața aceea. Unul era al poliției judiciare din Metz care arăta că în timpul unei acțiuni de rutină, într-un bar fusese reținut un bărbat care rănise grav doi polițiști, în încăierarea care avusese loc. Mai tîrziu, la secția de poliție, fusese identificat după amprente un dezertor din Legiunea Străină pe nume Sandor Kovacs, ungur de origine, refugiat de la Budapesta în 1956. Așa cum se specifică într-o notă a poliției judiciare din Paris la sfîrșitul raportului, Kovacs era un asasin notoriu în solda O.A.S.-ului, dat în urmărire

de multă vreme în legătură cu o serie de atentate teroriste comise asupra unor notabili loiali din regiunile algeriene Bone și Constantine, în anul 1961. La acea dată, el acționa în echipă cu un alt pistolar în slujba O.A.S.-ului, încă liber, fostul caporal din Legiunea Străină, Viktor Kowalski. Sfârșitul mesajului.

Rolland continuă să reflecteze asupra legăturii dintre cei doi, ceea ce făcea practic de o oră. În cele din urmă, apăsă pe butonul soneriei din fața lui și la răspunsul *Oui, mon colonel!*, ordonă: "Adu-mi dosarul personal al lui Viktor Kowalski. Imediat!"

Dosarul îi fu adus de la arhivă în zece minute și timp de o oră îl studie cu atenție. De câteva ori reveni asupra unui paragraf anume. În timp ce alți parizieni, cu profesii mai puțin stresante, treceau grăbiți pe stradă îndreptându-se spre masa de prînz, colonelul Rolland convocă o ședință cu participarea lui, a secretarului său personal, a unui specialist grafolog de la serviciul de documentare, aflai cu două etaje mai jos, și a doi membri ai gărzii sale pretoriene.

— Domnilor, le spuse, cu sprijinul nedorit, dar inevitabil al unei persoane care nu este aici de față, vom avea de compus, scris și expediat o scrisoare.

5

Șacalul a ajuns cu trenul în Gara de Nord aproape de prînz și de aici luă un taxi pînă la un hotel mic dar confortabil de pe Rue Suresne, care pornea din Place de la Madeleine. Chiar dacă hotelul nu era de același rang cu Hotel d'Angleterre de la Copenhaga sau Amigo de la Bruxelles, avea motivele lui să aleagă pentru șederea la Paris unul mai modest și mai puțin cunoscut. În primul rînd, pentru că urma să stea mai mult timp, apoi, locuind la un hotel renumit, probabilitatea era mai mare să-l întâlnească, la acest sfîrșit de iulie, pe cineva care să-l cunoască întîmplător de la Londra, pe adevăratul lui nume. Afară, pe stradă, era sigur că ochelarii mari, aproape negri, pe care-i purta de obicei și care în lumina strălucitoare de pe bulevarde păreau absolut normali, aveau să-i ascundă identitatea. Pericolul care-l putea paște era să fie recunoscut pe vreun coridor de hotel sau în hol. Ultimul lucru pe care și-l dorea era o interpelare vicioasă, de genul: "Ei, ia te uită, ce plăcere să vă întîlnesc aici", după care ar fi urmat cu siguranță numele lui adevărat, numai bine să-l audă recepționarul care-l cunoștea ca fiind domnul Duggan.

Șederea lui la Paris nu trebuia să atragă cu nimic atenția. Trăia discret luîndu-și micul dejun, cafeaua și

cornul, în cameră. De la un magazin de delicatese aflat peste drum de hotel, își cumpărase un borcan de marmeladă englezească cu care să înlocuiască gemul de coacăze negre servit la micul dejun și rugase personalul ca dimineața, pe tavă, să-i aducă borcanul cu marmeladă în locul gemului.

Era amabil cu personalul, rostea doar cîteva vorbe franțuzești cu acel accent îngrozitor cu care vorbesc englezii limba franceză și zîmbea politicoș cînd i se adresa cineva. Lă întrebările pline de sollicitudine ale direcției hotelului răspundea că se simte extrem de bine, *merçi*.

— *M. Duggan*, îi spusese proprietara recepționarului într-una din zile, *est extrêmement gentil. Un vrai gentleman**.

El n-o contrazise.

Își petrecea timpul prin locurile căutate de obicei de turiști. În prima zi își cumpără o hartă a Parisului și-și însemnă pe ea locurile care-l interesau folosind notițele dintr-un carnetel. Pe acestea le vizită și le studie cu atenție deosebită, reținîndu-le chiar frumusețea arhitecturii sau conotațiile istorice.

Petrece trei zile dînd tîrcoale Arcului de Triumf sau zăbovind pe terasă la Café de l'Elysée și cercetînd cu privirea monumentul și acoperișurile imobilelor care înconjoară Place de l'Etoile. Oricine l-ar fi urmărit în acele zile (dar nu a făcut-o nimeni) ar fi fost surprins să constate că realizările arhitectonice ale strălucitului domn Haussmann puteau să-și găsească un admirator chiar alît de devotat. Cu siguranță că nici un observator, oricît de perspicace, n-ar fi putut ghici că turistul englez elegant și tăcut care mesteca alene în cafea privea cu insistență la clădirile din jur ore în șir, calcula în minte unghiurile de tragere, distanțele de la ultimele etaje pînă la flacăra eternă ce pîlpii sub Arc precum și șansele de a scăpa neobservat pe vreo scară de incendiu și de a se pierde în mulțime.

După trei zile, părăsi Place de l'Etoile și vizită la Montvalérien osuarul martirilor Rezistenței franceze. Veni

* Domnul Duggan este extrem de gentil. Un adevărat gentleman (fr.).

cu un buchet de flori iar ghidul, impresionat de gestul englezului față de foștii săi camarazi din Rezistență, îi oferi un tur complet al locului însoțit de un comentariu bogat. I-ar fi fost greu să observe că vizitatorului îi fugeau ochii de la intrarea în osuar spre zidurile înalte ale închisorii care obturau complet vederea spre curte de pe acoperișurile clădirilor din jur. După două ore plecă mulțumind politicos lăsându-i un *pourboire** generos deși nu extravagant.

Vizită apoi Place des Invalides, dominată pe latura de sud de Domul Invalizilor adăpostind mormîntul lui Napoleon, altar întru gloria armatei franceze. Latura de apus a mării piețe, formată de Rue Fabert, îl interesa cel mai mult, și-și petrecu o dimineață întreagă la cafeneaua din colțul format de Rue Fabert și mica piață triunghiulară Santiago de Chili. Privind la clădirea ce se înălța deasupra sa, la nr. 146 pe Rue de Grenelle, aflată la încrucișarea acesteia, în unghi drept, cu Rue Fabert aprecie că de la etajul șapte sau opt, un trăgător de elită ar fi putut domina grădina din fața Domului, intrarea în curtea interioară, cea mai mare parte a pieții și încă două sau trei străzi. Era un loc potrivit ca ultim punct de rezistență dar nu pentru a comite un asasinat. O dată, pentru că distanța de la ferestrele de sus pînă la alea cu pietriș ce ducea din piață spre locul de parcare al mașinilor de la baza scărilor, între cele două tancuri, era de peste două sute de metri. Apoi, perspectiva ce se deschidea de la ferestrele imobilului cu nr. 146 era în partea mascată de crengile din vârful teilor aflați în Piața Santiago, din care porumbeii își slobozeau tributul lor pe umerii statuii răbdătoare a lui Vauban. Regretînd, plăti pentru menta cu apă minerală și plecă.

Petrecu o zi în zona catedralei Nôtre-Dame. Aici, în labirintul de pe Ile de la Cité se găseau tot felul de scări dosnice, alei și pasaje, dar distanța de la intrarea în catedrală pînă la locul de parcare al mașinilor era doar de cîțiva metri. Acoperișurile clădirilor din Place du Parvis erau prea departe, pe cînd cele scunde care dădeau în Place

* Bacșiș (fr.).

Charlemagne, erau prea aproape și ușor accesibile pentru ca forțele de pază să nu-și plaseze agenții acolo.

Ultima vizită a făcut-o în piața aflată la capătul lui Rue de Rennes. Asta se întâmplă pe 28 iulie. Numită odinioară Place de Rennes, piața fusese rebotezată "18 iunie 1940" când oamenii lui de Gaulle reușiseră să se impună la City Hall, Londra. Privirea Șacalului lunecă spre tăblița lucioasă cu numele pieții și rămase ațintită pe ea. Îi reveni în minte ceva ce citise luna trecută. 18 iunie 1940 era ziua când exilatul singuratic dar mîndru de la Londra luase microfonul să le spună francezilor că, dacă pierduseră o bătălie, asta nu însemna că pierduseră și războiul.

Piața aceasta, dominată de cocoșa masivă a gării Montparnasse de pe latura de sud, plină de amintiri pentru parizienii din generația războiului, avea ceva special ce îl făcu pe asasin să se oprească în loc. Cercetă calm suprafața întinsă de asfalt străbătută din toate părțile de iureșul de mașini ce se năpustea pe Bulevardul Montparnasse și în care se vărsau alte rîuri de mașini venind dinspre Rue d'Odessa și Rue de Rennes. Privi clădirile înalte cu fațade înguste, care flancau Rue de Rennes și care dădeau și ele spre piață. Ocoli încet piața spre latura de sud și se uită prin grilaj în curtea gării. Un du-te vino de mașini și taxiuri care aduceau și luau zilnic zeci de mii de navetiști căci era una din principalele gări din Paris. Dar în iarna următoare avea să rămînă doar o masă greoaie și mută, meditănd la evenimentele omenești și istorice petrecute în umbra structurii ei metalice. Gara era sortită demolării*.

Șacalul s-a întors cu spatele la grilaj și a privit spre Rue de Rennes. În fața lui se afla Piața 18 iunie 1940 și era convins că președintele Franței avea să vină încă o dată în acest loc, în ziua respectivă. Era posibil să treacă și prin locurile pe care le cercetase în cursul săptămînii anterioare; dar că va veni în acest loc, era sigur. Curînd, gara Montparnasse nu va mai exista, stîlpii ei de oțel care

* Vechea gară Montparnasse a fost demolată în 1964 pentru a face loc unor imobile pentru birouri. Noua clădire a fost construită la o distanță de 450 m față de vechiul amplasament (n. tr.).

văzuseră atâtea evenimente vor fi dați la topit iar curtea de la intrare, martora umilirii Berlinului și a supraviețuirii Parisului, va deveni o cantină ca oricare alta, pentru uzul funcționarilor care vor lucra în noile birouri. Înainte ca acest lucru să se întâmple, bărbatul cu chipiu și două stele aurii va veni din nou aici. Și apoi, între altele, distanța de la ultimul etaj al clădirii din colț de pe Rue de Rennes și centrul curții gării era de aproximativ o sută treizeci de metri.

Șacalul cîntări ansamblul urban din fața sa cu ochi de expert. Cele două imobile din colț de pe Rue de Rennes, care dădeau spre piață erau evident cele mai potrivite. Și următoarele trei clădiri de pe Rue de Rennes erau variante posibile oferind însă un unghi îngust de tragere spre curtea gării, în timp ce mai sus de ele unghiul se închidea prea mult. La fel de acceptabile erau și primele trei imobile care dădeau spre Bulevardul Montparnasse ce traversa piața de la est la vest. Următoarele însă nu intrau în calcul căci unghiul devenea din nou foarte strîns și distanțele mult prea mari. Alte clădiri care să domine curtea și să se afle la o distanță acceptabilă nu mai erau, cu excepția gării înseși. Așa ceva ar fi fost însă o nebunie căci ferestrele de sus dădeau direct în curtea în care vor mișuna agenții de pază. Șacalul se decise să cerceteze mai întîi cele trei imobile dinspre colțul de vest pe Rue de Rennes și se îndreptă spre cafeneaua aflată în colțul dinspre răsărit al străzii, cafenea ce se numea Duchesse Anne.

Se așeză la o masă pe trotuar, nu prea departe de traficul asurzitor, comandă o cafea și privi la clădirile de peste drum. Rămase acolo trei ore. Mai tîrziu, se mută la braseria alsaciană Hansi unde luă dejunul și studie fațadele de pe latura de răsărit a străzii. Toată după-amiaza se plimbă de colo-colo aruncînd priviri prin holurile blocurilor pe care le alesese ca posibile locuri de acțiune.

În cele din urmă se duse să vadă și imobilele care dădeau spre Bulevardul Montparnasse, dar acesta erau mai noi și adăposteau birouri unde era mai multă agitație.

A doua zi se întoarse, se plimbă prin fața clădirilor, traversă, se așază pe o bancă la umbra copacilor și făcându-se că citește ziarul, studie etajele superioare ale imobilelor în cauză. Fațadele erau construite după același tipic: cinci sau șase etaje surmontate de un parapet, după care urma acoperișul în pantă învelit cu plăci de ardezie, peste podul mansardat străpuns de lucarne, adăpostind odinioară camerele servitorilor, iar acum locuințe modeste pentru săraci. Acoperișurile și probabil și ferestrele de la mansardă vor fi cu siguranță ținute sub observație toată ziua. S-ar putea ca și pe acoperișuri, ascunși pe după hornuri, să fie plasați agenți care să observe prin binoclu ferestrele și acoperișurile opuse. Dar și ultimul etaj, cel de sub mansardă, se afla la o înălțime convenabilă cu condiția ca, aflat în interior, să te ții cât mai în umbră pentru a nu fi văzut de peste drum. În timpul caniculei pariziene o fereastră deschisă nu era un lucru ieșit din comun.

Dar cu cât te țineai mai spre interiorul camerei, cu atât se îngusta unghiul de tragere lateral spre curtea gării. Din acest motiv, Șacalul elimină cea de a treia clădire de pe ambele laturi ale străzii. Unghiul era prea îngust. Îi rămase să aleagă doar între patru clădiri. Cum după aprecierea lui avea să tragă pe la mijlocul după-amiezii, când soarele trece spre apus dar este încă destul de sus ca să-și arunce razele peste cupola gării, în ferestrele imobilelor de pe latura de est a străzii, le alese în cele din urmă pe cele două de pe latura de vest. Ca să verifice așteptă pînă la ora patru, în acea zi de 29 iulie și observă că pe latura de vest, ferestrele de la ultimul etaj primeau doar cîteva raze oblice de soare în timp ce clădirile de pe partea de est erau scăldate în lumină.

În ziua următoare o remarcă pe portăreasă. Era a treia zi petrecută fie pe terasa cafenelei, fie pe banca de pe trotuar pe care și-o alesese la vreo doi metri de imobilele care-l interesau. Cam la aceeași distanță în spatele lui, despărțită de șirul de pietoni ce se scurgea neîntreput pe trotuar, portăreasa sedea în fața ușii blocului și tricota. La un moment dat, un chelner de la una din cafenele veni să

stea de vorbă cu ea. I se adresă cu Madame Berthe, era o ambianță plăcută. Ziua era caldă, soarele strălucitor, razele lui pătrundeau cam un metru pe sub poarta întunecată a blocului, căci astrul se afla încă sus pe cer spre sud-sud-est, deasupra acoperișului gării de dincolo de piață.

Femeia avea un aer de bunică blândă și din selul în care ciripea *Bonjour, monsieur* către persoanele care intrau sau ieșeau din bloc și după răspunsurile amabile de *Bonjour, madame Berthe* pe care le primea de fiecare dată. observatorul de pe bancă deduse că portăreasa era iubită de locatari, fiind o fire prietenoasă, sensibilă la durerile altora. Puțin după ora două după-amiază își făcu apariția o pisică. Madame Berthe se repezi în umbra camerei ei de la parter și după câteva clipe se întoarse cu o farfurioară cu lapte pentru micuța ei Minet.

Cu puțin înainte de ora patru își strînse lucrul, puse totul în buzunarele largi ale șortului și plecă tirându-și picioarele spre brutărie. Șacalul se sculă discret de pe bancă și intră în bloc. Preferă scările în locul liftului și începu să le urce în grabă.

Scările făceau o spirală în jurul casei liftului și la fiecare cot pînă spre spatele clădirii, se terminau cu o mică platformă. La fiecare al doilea etaj, de pe această platformă se putea ieși pe scara de incendiu. Înainte de etajul șase și ultimul, exceptînd mansarda, deschise ușa din spate și privi în jos. Scara de incendiu ducea spre o curte interioară în jurul căreia se înșirau intrările din spate ale celorlalte blocuri care formau colțul străzii. La capătul cel mai îndepărtat al curții, patrulaterul format de zidurile clădirilor era străbătut de un pasaj acoperit care ducea spre nord.

Șacalul închise ușa încet, trase zăvorul și urcă restul scărilor pînă la etajul șase. Aici, din capătul coridorului, o scară modestă ducea la mansardă. Pe coridor erau două uși ale apartamentelor care dădeau spre curtea interioară și două ale celor cu vedere la stradă. Simțul lui de orientare îi spuse că ambele apartamente aveau ferestre care dădeau spre Rue de Rennes sau lateral, spre piață și dincolo de ea.

spre curtea gării. Acestea erau ferestrele pe care le studiasse îndelung din stradă.

Pe una din plăcuțele cu nume aflate lângă soneriile apartamentelor din față, scria "Mlle Beranger". Pe cealaltă, "M. et Mme Charrier." Ascultă puțin la ușile celor două apartamente, dar nu se auzea nici un zgomot. Examină broaștele; amîndouă erau îngropate în lemnul gros și rezistent, probabil tipul de broaște cu zăvorul dublu făcut din oțel solid, preferat de francezii preocupați de securitatea propriilor locuințe. Își dădu seama că în acest caz avea nevoie de chei. Cu siguranță, madame Berthe avea undeva în camera ei cîte o dublură de chei pentru fiecare apartament.

Cîteva minute mai tîrziu, coborî în fugă scările. Nu stătuse în bloc mai mult de cinci minute. Portăreasa se întorsese deja. O zări prin geamul mat al ușii de la camera ei, apoi se întoarse și ieși cu pași mari în stradă.

O luă la stînga în sus, pe Rue de Rennes, trecu pe lângă celelalte două blocuri de locuințe, apoi pe lângă fațada unui oficiu poștal. la primul colț începea o străduță îngustă, Rue Littré. O luă pe stradă, mergînd pe lângă zidul poștei. În locul unde se termina clădirea se afla un pasaj acoperit. Șacalul se opri să-și aprindă o țigară și cît timp arse flacăra chibritului aruncă o privire spre pasaj. Acesta ducea spre intrarea din spate a oficiului poștal pe care circula, în tura de noapte, personalul centralei telefonice.

La capătul pasajului se zărea o curte luminată de soare. Mai departe, se putea distinge în umbră scheletul scării de incendiu a clădirii pe care tocmai o părăsise. Asasinul trase adînc din țigară și porni mai departe. Găsise drumul pe care avea să se retragă.

La capătul lui Rue Littré o luă din nou la stînga, pe Rue de Vaugirard și se întoarse pe ea în bulevardul Montparnasse. Ajunse în colț și tocmai se uita în sus și în jos după un taxi cînd un polițist pe motocicletă intră în viteză în intersecție, apoi se opri, și începu să dirijeze circulația. Fluierînd strident opri mașinile ce veneau dinspre Rue de Vaugirard și pe cele care coborau

bulevardul dinspre gară. Mașinilor care veneau pe bulevard dinspre Duroc le făcea semne insistente să tragă pe dreapta. Abia reușise să blocheze circulația când, dinspre Duroc, se auzi vaierul îndepărtat al sirenelor poliției. Șacalul rămase în colț și privind în jos, pe Bulevardul Montparnasse, văzu cam la cinci sute de metri mai departe, o coloană oficială de mașini intrînd cu viteză dinspre Bulevardul Invalizilor în intersecția Duroc și îndreptîndu-se spre el.

În frunte, cu sirenele urlînd, veneau doi motocicliști în combinezoane de piele neagră cu căști albe strălucitoare. În spatele lor apărură boturile de rechin a două limuzine Citroën Ds 19 mergînd strîns una în spatele celeilalte. Polițistul din intersecție stătea țeapăn privind drept înaintea și gesticulînd rigid cu mîna spre Avenue du Maine, latura de sud a intersecției, în timp ce mîna dreaptă o ținea la piept, cu palma în jos, indicînd trecerea cu prioritate pentru coloana oficială ce se apropia.

Aplecîndu-se mult pe dreapta, cei doi motocicliști intrară în viteză pe Avenue du Maine urmați de limuzine. În prima, pe canapeaua din spatele șoferului și al aghiotantului, ședea drept, cu privirea atîntită înaintea, un bărbat înalt, într-un costum gri închis. Înainte ca mașinile să se îndepărteze, Șacalul zări preț de o clipă capul ținut cu demnitate și nasul inconfundabil.

Data viitoare cînd o să te văd, îi transmise el fără cuvinte chipului dispărut, va fi în plan apropiat, prin luneta telescopică. Găsi în sfîrșit un taxi care-l duse înapoi la hotel.

Puțin mai departe, lîngă stația de metro Duroc, de unde tocmai ieșise, o altă persoană urmărise trecerea președintelui cu un interes mai mult decît obișnuit. Tocmai voia să traverseze strada cînd, un polițist îi făcu semn să stea pe loc. Cîteva clipe mai tîrziu, coloana oficială țîșni de pe Bulevardul Invalizilor, traversă porțiunea pavată cu piatră, ca să intre apoi pe Bulevardul Montparnasse. Și această persoană zărise profilul inconfundabil prin geamul din spate al primului Citroën și în ochi i se aprinseseră

parcă năcări. Mașinile trecuseră deja, dar femeia continuă să privească în urma lor pînă cînd își dădu seama că polițistul o privea insistent. Grăbită, porni să traverseze strada.

Jacqueline Dumas avea pe-atunci douăzeci și șase de ani și era de o frumusețe remarcabilă pe care știa cum să și-o pună în valoare, pentru că era cosmeticiană într-un salon de lux aflat în spatele Bulevardului Champs Elysée. În seara zilei de 30 iulie, se grăbea spre micul ei apartament din Place de Breteuil ca să se pregătească pentru întîlnirea din acea seară. Știa că peste cîteva ore avea să se afle goală în brațele amantului ei pe care-l ura. Dorea să arate cît mai atrăgătoare.

Cu cîtiva ani în urmă, lucrul cel mai important din viața ei era doar următorul flirt. Făcea parte dintr-o familie cumsecade, unită; tatăl era un respectabil funcționar de bancă iar mama, tipul clasic al franțuzoaicei din clasa mijlocie, gospodină și mamă de familie. Ea terminase școala de cosmetică, iar Jean Claude, fratele ei, își îndeplinea stagiul militar. Familia locuise mai întîi în suburbia Le Vezinet. Cartierul nu era cine știe ce, dar ei aveau o casă frumoasă.

Telegrama de la Ministerul Forțelor Armate sosise într-o dimineată la micul dejun, pe la sfîrșitul anului 1959. În ea scria că ministerul regretă că trebuie să-i informeze pe domnul și doamna Armand Dumas despre moartea fiului lor Jean-Claude, soldat în regimentul 1 aeropurtat din armata colonială. Efectele personale urmau să fie returnate familiei, în cel mai scurt timp.

O vreme, viața Jacquelinei a fost profund tulburată. Nimic nu părea să mai aibă rost, nici siguranța în sînul familiei la Le Vezinet, nici flecăreala fetelor de la salonul de cosmetică despre farmecul lui Yves Montand sau despre rock, ultimul dans nebunesc importat din America. O obseda un singur lucru, ca o înregistrare care se repeta mereu și mereu, anume că micul Jean-Claude, scumpul ei frățior, atît se sensibil și blînd, urînd războiul și violența, dorindu-și doar să fie lăsat în pace cu cărțile lui, un băiețel

pe care-l răsfățase cu dragoste, fusese împușcat în luptă în Algeria, în cine știe ce oază uitată de Dumnezeu. Și de atunci a început să urască. Cei ce comisese răpădărea erau arabii, nenorociții ăia respingători, împușiți și lași.

Apoi a apărut François. A venit pe neașteptate la ei acasă într-o duminică dimineată de iarnă, cînd părinții ei erau plecați în vizită la niște rude. Era în decembrie, pe stradă era zăpadă și pe aleea spre casa lor se făcuse ghețuș. În acel anotimp lumea era palidă și slăbită, dar nu și François, care arăta bine și era bronzat. A întrebat dacă poate vorbi cu Mademoiselle Jacqueline. Ea i-a răspuns: *C'est moi-même** și l-a întrebat ce dorește. El i-a răspuns că era comandantul plutonului din care făcuse parte soldatul Jean-Claude Dumas care murise la datorie și că-i aducea o scrisoare. Ea l-a invitat înăuntru.

Scrisoarea fusese scrisă cu cîteva săptămîni înainte de moarte și Jean-Claude o avusese în buzunarul de la piept, în timpul unei acțiuni de urmărire prin munți a bandei de rebeli arabi, care lichidaseră o familie de coloniști. Pe partizani nu-i găsiseră, dar dăduseră peste un batalion al A.L.N., trupele bine antrenate ale Frontului de eliberare națională algerian, F.L.N. În primele ore ale dimineții avusese loc o luptă violentă și Jean Claude primise un glonț în piept. Înainte de a muri îi dăduse scrisoarea comandantului său.

Jacqueline a citit scrisoarea și a vărsat cîteva lacrimi. În ea nu se pomenea nimic despre ultimele săptămîni, doar lucruri fără importanță, despre viața la cazarmă, antrenamentele pentru asalt și despre disciplină. Restul l-a aflat de la François: retragerea pe o distanță de șase kilometri prin desișuri, în timp ce flancurile A.L.N. strîngeau încercuirea, cererile repetate prin radio pentru sprijin aerian, sosirea la ora opt a bombardierelor cu motoarele țiind și lansînd rachete; și, în final, cum fratele ei, care, ca să-și dovedească bărbăția intrase voluntar în regimentul cel mai încercat și murise la adăpostul unei stînci scuipîndu-și sîngele pe genunchii unui caporal.

* Eu sînt (fr.).

François s-a purtat foarte delicat cu ea. Era însă un bărbat aspru, ca pământul provinciei coloniale pe care se formase ca soldat de profesie, în cei patru ani de război. Dar cu sora unuia din băieții din plutonul său nu putea fi decât foarte delicat. Ea l-a plăcut imediat pentru acest lucru și a acceptat să ia masa cu el la Paris. În plus, se temea că între timp se vor întoarce părinții și nu dorea ca ei să audă povestea morții lui Jean-Claude. Amândoi abia reușiseră să-și înăbușe oarecum durerea în cele două luni care trecuseră, și să-și ducă de bine, de rău, viața mai departe. La masă, îl rugase pe locotenent să păstreze secretul și el fusese de acord.

Curiozitatea ei privind războiul din Algeria, dorința de a afla ce s-a întâmplat de fapt, ce a reprezentat el, ce anume urmăreau în realitate politicienii, devenea din ce în ce mai mare. Generalul de Gaulle ajunsese la președinție din postul de prim-ministru în ianuarie trecut, purtat la Elysée de un val de entuziasm patriotic, ca omul care urma să pună capăt războiului păstrînd însă Algeria franceză. De la François a aflat înțîia oară că omul pe care tatăl ei îl venera, era considerat trădător al Franței.

Au petrecut împreună permisia lui François, întîlnindu-se în fiecare seară, după ce ea își termina treaba la salonul de cosmetică, unde lucra din ianuarie 1960 după ce absolvise școala. El i-a povestit despre trădarea armatei franceze, despre tratativele secrete purtate de guvernul de la Paris cu Ahmed Ben Bella, conducătorul F.L.N.-ului, aflat atunci în pușcărie, cît și despre iminenta cedare a Algeriei arabilor. În a doua jumătate a lui ianuarie el s-a întors din nou la război și ea s-a mai întîlnit o dată cu el la Marsilia, în luna august, cînd el reușise să capete o permisie de o săptămînă. Îl așteptase plăsmuindu-l cu mintea drept simbol a tot ce era bun, curat și curajos în tinerii bărbați ai Franței. Îl așteptase apoi toată toamna și iarna lui 1960, ținîndu-i fotografia aproape, pe noptieră, și cînd se culca își trăgea bine cămașa de noapte în jos și-și lipea palmele de pîntece.

În ultima permisie din primăvara lui 1961, a venit din nou la Paris și, pe cînd se plimbau pe bulevarde, el în uniformă iar ea în rochia ei cea mai frumoasă, i se părea că el era cel mai puternic, cel mai bine făcut și cel mai chipeș bărbat din oraș. Una din colege îi văzuse și a doua zi tot salonul nu vorbea decît de frumosul "para" al lui Jacqui. Ea nu era de față, își luase concediul anual pentru a sta cu el tot timpul.

François era agitat. În aer plutea ceva. Toată lumea vorbea despre tratativele cu F.L.N. Armata, adevărata armată nu va mai suporta mult timp, spunea el. Pentru ofițerul de douăzeci și șapte de ani călit în lupte și pentru adorabila viitoare mamă de douăzeci și trei era o datorie de credință ca Algeria să rămînă franceză.

François n-a știut niciodată de copil. S-a întors în Algeria în martie 1961, iar la 21 aprilie, cîteva unități ale armatei franceze s-au răzvrătit împotriva guvernului din metropolă. Parașutiștii din regimentul 1 colonial au trecut aproape pînă la unul de partea rebelilor. Doar cîteva recruți au părăsit în fugă cazarma și s-au prezentat la prefectură. Profesioniștii i-au lăsat să plece. Peste o săptămînă au izbucnit luptele dintre rebeli și regimentele loiale. La începutul lui mai, François a fost omorît într-o confruntare cu o asemenea unitate.

Jacqueline care nu mai primise scrisori de la el din aprilie, nu bănuise nimic pînă în iulie, cînd a primit vestea. Atunci a închiriat în secret un mic apartament într-un cartier modest din Paris și a încercat să se sinucidă dînd drumul la gaze. Nu i-a reușit însă, camera nefiind bine izolată, și a pierdut copilul. Părinții au luat-o cu ei în concediu în august și cînd s-au întors la Paris ea părea să-și fi revenit. Din decembrie a început să lucreze în secret pentru O.A.S.

Motivele erau clare: François apoi Jean-Claude. Cei doi trebuiau răzbunați indiferent prin ce mijloace, indiferent de prețul care trebuia plătit de ea sau de alții. În afara acestei obsesii, pentru ea nu mai exista altceva pe lume. Singura nemulțumire era aceea că nu putea face mai

mult decât să îndeplinească unele comisioane, să ducă mesaje și uneori în sacoșă, câte un calup de exploziv plastic ascuns în pîine. Era convinsă că putea face mai mult. Oare nu pe ea o lăsau să treacă polițiștii care făceau razii pe la colțuri și percheziționau lumea după câte un atentat cu bombe în cinematografe sau cafenele, numai pentru că știa cum să clipească punîndu-și în valoare frumoasele gene lungi și negre?

După atentatul de la Petit-Clamart, unul dintre asasinii prezunțivi stătuse ascuns trei zile și trei nopți în apartamentul ei din Place de Breteuil.

Pentru ea a fost momentul culminant, dar fugarul trebuise să plece. După o lună a fost prins, dar n-a pomenit nimic de șederea în apartamentul ei. Poate că uitase. Dar pentru siguranță, șeful celulei din care făcea parte i-a dat dispoziție să întrerupă orice legătură cu O.A.S.-ul pînă ce lucrurile se linișteau. Abia din ianuarie 1963 începuse să ducă din nou mesaje.

Și a continuat așa pînă cînd, în luna iulie, a vizitat-o un bărbat. Era însoțit de șeful celulei, care-i arăta un respect deosebit. Bărbatul nu și-a spus numele. Era pregătită să îndeplinească o misiune specială pentru Organizație?

Desigur. Chiar dacă era periculoasă sau respingătoare? Nici o problemă.

După trei zile i-a fost arătat un bărbat care ieșea dintr-un imobil. Se aflau într-o mașină parcată. I s-a spus cine era bărbatul și ce funcție avea. Și bineînțeles, ce avea ea de făcut.

Pe la mijlocul lui iulie s-au întîlnit ca din întîmplare într-un restaurant unde ea se așezase în apropierea lui și-i zîmbișe sfioasă rugîndu-l să-i împrumute solnița de pe masa lui. El i-a spus cîteva cuvinte, ea s-a purtat rezervat. Reacția a fost cea așteptată. Reținerea ei i-a stîrnit interesul.

Conversația s-a înfiripat pe nesimțite, bărbatul avea inițiativa, ea îl seconda docilă. În două săptămîni legătura lor se înfiripase deja.

Ea îi cunoștea destul de bine pe bărbați ca să-și dea seama de genul de aventură preferat de fiecare. Noul ei flirt era obișnuit să cucerească femei ușoare, cu experiență. Ea făcea pe timida, atentă și neprihănită, păstra o anumită reținere, dar lăsa să se înțeleagă uneori că trupul ei superb nu era făcut să se irosească în zadar. Momeala a prins. Din acel moment cucerirea ultimei redute devenise pentru bărbat o chestiune de prioritate absolută.

Pe la sfârșitul lui iulie, șeful de celulă îi spuse că trebuie să înceapă să trăiască cu el cât de curînd. Inconvenientul era că el locuia cu soția și copiii. Pe 29 iulie, aceștia plecară la casa lor de la țară, pe valea Loirei, în timp ce el era reținut la Paris de obligații profesionale.

Abia-i plecase familia de cîteva minute că el și telefonă la salonul de cosmetică, insistînd ca Jacqueline să ia masa la el acasă în seara următoare.

Ajunasă acasă, Jacqueline Dumas se uită la ceas. Avea trei ore la dispoziție ca să se aranjeze și deși intenționa să o facă pe îndelete, i-ar fi ajuns două ore. Se dezbracă, făcu un duș, se șterse apoi în fața oglinzii prinse pe ușa dulapului, urmărind cu detașare și răceală alunecarea prosopului pe piele și ridicîndu-și bratele ca să-și etaleze sînii cu vîrfurile trandafirii, fără a simți însă cu anticipație, acea desfătare pe care o încerca doar la gîndul că aveau să fie mîngîiați de mîna lui François.

Se gîndi plictisită la noaptea ce urma să vină și simți cum pînțelele i se contractă de scîrbă. O va face, se jura, va face orice i se va cere. Dintr-un sertar al biroului scoase fotografia lui François, care o privea din ramă cu același zîmbet puțin ironic cu care obișnuia să o privească ori de cîte ori o vedea venind parcă zburînd la întîlnire. Părul castaniu și moale, uniforma ușoară de culoarea nisipului sub care se ghiceau mușchii tari de care-i plăcea să-și sprijine fața și insigna de oțel a armeei, atît de răcoroasă pe obrazul înfierbîntat. Toate erau aici, în fotografie. Se întinse pe pat ținînd fotografie lui François deasupra ei, așa cum stătea el atunci cînd făceau dragoste și o întreba evident inutil:

– *Alors, petite, tu veux**?, iar ea îi șoptea atunci:

– *Oui, tu sais bien***... și atunci se întâmpla minunea.

Închizînd ochii, îl simți în interiorul ei, tare și fierbinte, pulsînd energie și șoptindu-i cuvinte de alint pentru ca mai apoi să-i ceară înăbușit:

– *Viens, viens****..., iar ea se supunea întotdeauna.

Deschise ochii și privi în tavan ținînd geamul cald al fotografiei lipit de sîni.

– François, șopti, ajută-mă, te rog ajută-mă diseară.

În ultima zi a lunii, Șacalul a fost extrem de ocupat. Și-a petrecut dimineața la piața de vechituri, trecînd de la o tarabă la alta cu o valiză ieftină în mînă. Cumpără o bască neagră, unsuroasă, o pereche de pantofi scîlciați, niște pantaloni nu prea curați și după îndelungate căutări, o manta lungă, ce fusese cîndva militară.

Ar fi preferat una dintr-un material mai ușor, dar mantalele militare se fac rareori ca să fie purtate vara, iar cele ale armatei franceze erau făcute din postav gros. Dar era suficient de lungă chiar și pentru el, ajungîndu-i mult sub genunchi, și asta era important.

La plecare, privirea i-a fost atrasă de o tarabă plină cu medalii, multe ruginite de vreme. Cumpără o colecție întreagă împreună cu o broșurică despre medaliile militare franceze, cu fotografii color șterse ale panglicilor și cu legende explicînd cititorului pentru ce campanii anume și pentru ce fel de acte de bravură se acordau diversele distincții.

După ce luă prînzul în liniște la Queenie's pe Rue Royale dădu colțul spre hotel, plăti nota și-și împachetă lucrurile. Noile achiziții le plasă pe fundul uneia din cele două valize scumpe. Din colecția de medalii, cu ajutorul broșurii, își confecționează o baretă de decorații, începînd cu Medalia Militară pentru curajul dovedit în fața inamicului,

* Haide, micuța mea, vrei? (fr.).

** Da, știi că... (fr.).

*** Vino, vino (fr.).

adăugînd Medalia Eliberării și cinci medalii de campanie acordate celor ce luptaseră în Forțele Franceze Libere în timpul celui de-al doilea război mondial. S-a decorat pentru Bir Hakeim, Libia, Tunisia, debarcarea în Normandia și pentru divizia a doua blindată a generalului Philippe Leclerc.

Restul medaliilor și broșura le aruncă separat în două coșuri de gunoi agățate de stîlpii felinarelor de pe Bulevardul Malesherbes. Receptionerul de la hotel îl informă că avea un tren excelent spre Bruxelles, expresul Etoile du Nord, care pleca din Gara de nord la 17 și 15. Îl luă pe acesta, cină bine la vagonul restaurant și ajunse la Bruxelles în ultimele ore ale lunii iulie.

6

Scrisoarea pentru Viktor Kowalski sosi la Roma a doua zi de dimineată. Mătăhălosul caporal tocmai traversa holul hotelului întorcându-se de la poștă, cînd se auzi strigat din urmă de unul din curierii de la recepție.

– *Signor, per favore**...

Întoarse capul încruntat ca de obicei. Deși pe acel curier nu-l mai văzuse pînă atunci, nu i se păru nimic neobișnuit. De obicei, nici nu-i băga în seamă cînd traversa holul spre lift cu pași apăsăți. Tînărul cu ochi negri se apropie de Kowalski ținînd în mînă o scrisoare.

– *E una lettera, signore. Per un signor Kowalski... no cognosco questo signor... e forse un francese**...*

Kowalski nu înțelegea o iotă din cele ce-i spunea italianul, dar ceva pricepuse recunoscîndu-și propriul nume pe scrisoare, chiar dacă italianul îi stîlcise pronunția. Luă scrisoarea din mîna tînărului și se uită cu atenție la nume și la adresă. El se înregistrase la hotel sub un nume fals, dar cum nu era deprins cu cititul, nu avea de unde să știe că, cu cinci zile înainte, într-un ziar din Paris apăruse o știre de

---

* Domnule, vă rog... (it.).

** O scrisoare, domnule, pentru un domn Kowalski... nu-l cunosc... poate este francez (it.).

senzație relatînd că trei din capii O.A.S.-ului se ascundeau la ultimul etaj din acel hotel.

În ceea ce-l privea, nimeni nu-i cunoștea identitatea. Și totuși scrisoarea îi dădea de gîndit. Nu primea prea des scrisori și, cum se întîmplă de obicei în cazul oamenilor simpli, sosirea uneia reprezenta un adevărat eveniment. Află de la italianul care-l privea rugător, ca și cînd el, Kowalski l-ar fi putut scoate din impas, că nimeni de la recepție nu cunoștea vreun client cu acest nume, iar el nu știa ce să facă cu scrisoarea.

Kowalski îl privi de sus pe tînăr.

– *Bon, je vais demander**, spuse el arogant.

Italianul nu-și descreți nici acum fruntea.

– *Demander, demander*, repetă Kowalski arătînd cu degetul în sus spre tavan.

Italianul pricepu.

– *Ah, si. Domandare. Prego, signor. Tante grazie**...*

Kowalski se îndepărtă cu pași mari lăsîndu-l pe italian gesticulînd în urma lui. Luă liftul pînă la etajul opt și, cînd ieși în coridor, fu întîmpinat de omul de pază, cu pistolul în mînă, gata să tragă. O clipă, cei doi se priviră în ochi. Apoi celălalt puse piedica și băgă pistolul în buzunar. În afară de Kowalski în lift nu mai era nimeni. Era doar o manevră de rutină care se făcea de fiecare dată cînd beculețul aprins deasupra liftului arăta că acesta trecea de etajul șapte.

În afară de omul de pază din fața liftului, mai exista unul, postat la ieșirea de incendiu și un altul în capul scărilor. Ieșirea de incendiu și capul scărilor erau minate, deși administrația hotelului nu avea cunoștință de așa ceva, însă minele puteau fi dezamorsate dacă se întrerupea curentul de la un buton fixat sub biroul din coridor.

Ce-l de-al patrulea om din schimbul de zi își avea postul pe acoperișul-terasă aflat deasupra etajului al nouălea unde locuiau șefii, iar în caz de atac, mai existau încă trei gardieni, care se odihneau după schimbul de

* Bine, o să întreb (fr.).

** A. să întrebați. Vă rog, domnule. Vă mulțumesc mult (it.).

noapte în camerele lor de pe același coridor, dar care puteau fi gata de luptă în câteva clipe în caz că se întâmplă ceva neprevăzut. La etajul nouă, ușa liftului fusese sudată pe dinafară, dar dacă totuși beculețul de la etajul opt arăta că liftul era programat să urce la nouă, se dădea alarma generală. Se întâmplase așa o singură dată, când un chelner, care ducea sus o tavă cu băuturi, apăsase din greșeală pe butonul "nouă".

A fost repede dezvățat să mai comită o astfel de eroare.

Gardianul aflat la birou telefonă la etajul de deasupra ca să anunțe sosirea corespondentei, apoi îi făcu semn lui Kowalski să urce. Ex-caporalul își îndesase scrisoarea personală în buzunarul de la piept, iar corespondența pentru șefi o transporta într-o casetă metalică legată cu lanț de încheietura mâinii stângii. Încuietorea lanțului cât și cea a casetei plate, aveau resorturi cu arc și se închideau automat. Cheile lor le ținea Rodin. În câteva clipe, colonelul deschise ambele încuietori și Kowalski se întoarse în camera lui să se culce, pînă cînd urma să-l schimbe, spre seară, pe *gardianul aflat la birou*.

Ajuns în camera sa de la etajul opt, se apucă să citească scrisoarea începînd cu semnătura. Îl surprinse faptul că era din partea lui Kovacs, pe care nu-l mai văzuse de un an, și care abia știa să scrie, tot așa cum Kowalski abia putea citi. Dar făcînd eforturi, buchisi pînă la capăt scrisoarea, care de altfel, nu era lungă.

Kovacs începea prin a-i spune că în aceeași zi în care îi scria văzuse un articol în ziar, pe care i-l citise un prieten, și în care se relata că Rodin, Montclair și Casson se ascundeau într-un hotel din Roma. Și-a închipuit atunci că fostul său camarad Kowalski ar putea fi cu ei și de aici ideea de a-i scrie, fără a avea totuși siguranță că scrisoarea o să-i parvină.

Urmară câteva aliniate în care îi relata că viața în Franța devenise destul de dură, mai ales cînd te aflai la mijloc, între "sticleții" care făceau razii peste tot și șefii care-ți ordonau să dai în continuare spargerii și să jefuiești

bijuterii. Personal participase la patru, scria Kovacs, și nu era de glumit, mai ales atunci cînd trebuia să predai prada. Îi mersese mai bine la Budapesta în vremurile bune, chiar dacă acestea nu duraseră două săptămîni.

În ultimul paragraf îi spunea că se întîlnise cu Michel, acum cîteva săptămîni, care vorbise cu Jojo și acesta îi spusese că micuța Sylvie era bolnavă de leu... și nu mai știu cum, în neregulă cu sîngele, dar Kovacs își exprima speranța că se va face bine în curînd, iar Viktor nu trebuia să fie îngrijorat...

Viktor era însă îngrijorat. Îl speria teribil gîndul că micuța Sylvie era bolnavă. În cei treizeci și șase de ani de viață plină de violențe, puține lucruri i-au pătruns lui Kowalski la inimă. Cînd nemții au invadat Polonia avea doisprezece ani, iar cînd a împlinit cu un an mai mult, părinții săi au fost ridicați de acasă cu o dubă; era însă destul de mare ca să-și dea seama ce făcea sora lui la impunătorul hotel din spatele catedralei, rechiziționat de nemți și frecventat de numeroși ofițeri. Părinții fuseseră afectați profund de acest lucru și au protestat la comenduire. Fiind destul de mare ca să fugă la partizani, omorî primul neamț la cincisprezece ani. Cînd au venit rușii avea șaptesprezece ani. Părinții lui i-au urît de moarte, dar le-a fost întotdeauna teamă de ei. Povesteau despre ororile pe care rușii le comiseseră asupra polonezilor așa că el i-a părăsit pe partizani, care mai tîrziu aveau să fie executați din ordinul comisarului rus, și a luat-o spre apus fugind ca un animal hăituit pînă ce a ajuns în Cehoslovacia. Mai tîrziu, tînărul deșirat care nu vorbea decît poloneza și era mort de foame a ajuns în Austria într-un lagăr pentru persoane fără adăpost. Îl credeau și pe el unul din cei mulți și neajutorați, rătăciți prin Europa postbelică. Hrănit cu mîncare americană și-a recăpătat puterile. Într-o noapte, în primăvara lui 1946, a fugit de acolo și a luat-o pe jos spre sud către Italia și de aici în Franța, împreună cu un alt polonez pe care îl întîlnise în lagăr și care știa ceva franțuzește. La Marsilia a dat o spargere într-o prăvălie și l-a omorît pe proprietarul care-l

surprinsese și, de aceea, a trebuit din nou să fugă. Tovarășul lui îl părăsise spunându-i că singura lui scăpare era în Legiunea Străină. S-a înrolat a doua zi dimineață și pînă să înceapă cercetările poliției în orașul răvășit de război, el era deja la Sidi-Bel-Abbes. Cum orașul mediteranean era încă o bază însemnată pentru importurile de alimente americane, iar crimele comise pentru a intra în posesia lor erau un fapt comun, cazul a fost abandonat după cîteva zile, nedîndu-se de urma nici unui suspect. Cînd Kowalski a aflat acest lucru, el era de mult angajat în Legiunea Străină.

Avea doar nouăsprezece ani și la început cei mai vechi îi spuneau *petit bonhomme**. Le-a demonstrat apoi că știe să ucidă și de atunci i-au spus pe nume, Kowalski.

Cei șase ani petrecuți în Indochina i-au înăbușit și ultima urmă de normalitate iar după aceea mătăhălosul caporal a fost trimis în Algeria. Între timp a întîlnit-o pe Julie, o femeiușcă mărunțică, dar plină de vicii, care lucra la un bar din port și avea necazuri cu peștele ei. Kowalski i-a expediat tipului un pumn zdravăn de-a zburat vreo șase metri prin bar și a rămas lat vreo zece ore. Ani de zile după aceea, omul abia putea pronunța cuvintele, atît de rău îi fusese zdrobită falca.

Julie l-a plăcut pe legionarul voinic și timp de cîteva luni acesta a devenit protectorul ei, însoțind-o cînd se întorcea noaptea de la lucru în mansarda ei infectă din portul vechi. Au trăit împreună o desfrînată plăcere a simțurilor, mai cu seamă ea, fără nici urmă de dragoste și cu atît mai puțin atunci cînd a rămas gravidă. Copilul era al lui, îi spusese ea, și poate că el o crezuse pentru că așa dorea. Îi mai spusese că nu voia copilul și că știa o bătrînă care putea s-o scape de el. Kowalski a pocnit-o și i-a spus că dacă face așa ceva o omoară. Trei luni mai tîrziu a trebuit să se întoarcă în Algeria. Între timp se împrietenise cu alt polonez, și el fost legionar, pe nume Josef Grazybowski, cunoscut ca Jojo polonezul. Acesta fusese

* Puștiul (fr.).

rănit în Indochina și se însurase apoi cu o văduvă drăguță, care vindea gustări în gara principală, dintr-un cărucior pe care-l împingea în sus și în jos pe peron. De la căsătoria lor în 1953, se ocupaseră amândoi de această afacere. Jojo, șchiopătînd în urma nevestei lua banii și da restul, în timp ce ea servea gustările. În serile cînd nu lucra, lui Jojo îi plăcea să umble prin barurile frecventate de soldații din Legiunea Străină cantonați în cazarma din apropiere, să povestească cu ei despre vremurile bune de odinioară. Cei mai mulți erau tineri, recrutați după zilele lui de glorie de la Tourane, în Indochina. Într-o seară l-a întîlnit pe Kowalski.

Kowalski i-a cerut lui Jojo un sfat în privința copilului. Jojo i-a dat dreptate. Amândoi fuseseră cîndva buni catolici.

– Vrea să scape de copil, îi spuse Kowalski.

– *Salope**, fusese răspunsul lui Jojo.

– N-am mai avut copil pînă acum, continuă Viktor după un timp de gîndire.

– Nici eu, chiar dacă sînt însurat, îi răspunse Jojo.

Spre dimineată, beți de-a binelea, căzură de acord asupra unui plan și mai băură un rînd, închinînd în cinstea lui, cu solemnitatea caracteristică bețivilor notorii. A doua zi de dimineată, Jojo își aminti de angajamentul luat, dar nu știa cum să-i spună nevestei. Îi trebuiră trei zile. De două sau trei ori se învîrtise în jurul subiectului apoi i-a trîntit-o pe cînd se aflau în pat. Spre mirarea lui, madama a fost încîntată de idee. Și așa lucrurile s-au aranjat.

La termenul stabilit, Viktor s-a întors în Algeria pentru a se alătura maiorului Rodin care se afla la comanda unui batalion și participa la un nou război. La Marsilia, Jojo și nevastă-sa au ținut-o sub control pe Julie mai cu amenințări, mai cu binișorul. Cînd Viktor plecase de la Marsilia, ea era în luna a patra, prea tîrziu pentru un avort, fapt pe care Jojo ținuse să-l sublinieze, însoțit și de amenințări, cînd îl întîlnise pe "falcă ruptă" bîntuind prin

* Tîrfa. (fr.).

cartier. Tipul căpătase o frică teribilă de soldații din Legiune, chiar și de veteranii cu picioare de lemn, așa că, nu fără înjurăturile de rigoare, își abandonase sursa de venituri căutându-și norocul în altă parte.

Julie a fost pusă la pat pe la sfârșitul lui 1955 și născu o fetiță blondă cu ochi albaștri. Jojo și nevasta lui introduseră imediat actele de adopțiune cu concursul lui Julie. Procedura și-a urmat cursul, iar Julie s-a întors la viața ei de mai înainte. Jojo și femeia lui câștigaseră o fiică pe care au botezat-o Sylvie. I-au scris lui Viktor la cazarmă despre această realizare, iar el a fost cuprins de o bucurie stranie la aflarea veștii. N-a spus însă nimănui nimic. Nu-și amintea să fi avut vreodată un lucru care să nu-i fi fost luat, dacă pomenea despre el.

Și totuși, trei ani mai târziu avea să o facă. Înaintea unei misiuni îndelungate în munții algerieni, preotul militar îl întrebase dacă nu dorea să-și facă testamentul. Pînă atunci nu-i trecuse prin cap așa ceva.

O dată că nu avea ce lăsa în urma lui, căci toată solda și-o cheltuisese prin barurile și casele de toleranță din orașele în care își petrecuse permisiile, iar bunurile pe care le deținea erau ale Legiunii. Preotul îl asigurase însă că în Legiunea modernă, testamentul era un act absolut normal așa că, ajutat din plin, Viktor l-a scris, lăsînd toate bunurile sale pămîntești fiicei numitului Josef Grzybowski, fost membru al Legiunii Străine, domiciliat în prezent la Marsilia. În cele din urmă, o copie a acestui act împreună cu dosarul personal aveau să fie trimise la arhiva Ministerului Forțelor Armate, la Paris. Cînd numele lui Kowalski ajunsese să fie cunoscut de forțele de securitate franceze în legătură cu actele teroriste de la Bone și Constantine din 1961, dosarul lui împreună cu altele au fost scoase la vedere, iar el a intrat în atenția Serviciului de Acțiune al colonelului Rolland, situat la Porte de Lilas. Urmă o vizită la familia Grzybowski și toată povestea a ieșit la iveală. Dar Kowalski nu avea să afle acest lucru niciodată.

Își văzuse fiica doar de două ori. O dată în 1957 după ce fusese împușcat în șold și trimis în convalescență la Marsilia și a doua oară, în 1960, când venise din nou în oraș escortându-l pe colonelul Rodin care trebuia să fie audiat ca martor la Curtea Marțială. Prima dată, fetița avea doi ani, a doua oară, patru ani și jumătate. Kowalski sosise încărcat de daruri pentru Jojo și nevasta lui și de jucării pentru Sylvie. Copila și unchiul Viktor, mare cât un urs, se înțeleseseră de minune. Dar el n-a mai pomenit nimănui despre toate acestea, nici măcar lui Rodin.

Acum însă ea era bolnavă de leu... și nu mai știu cum și Kowalski se frământă toată dimineața. După masă urcă la șefi ca să i se lege de mână caseta pentru adus corespondența. Rodin aștepta o scrisoare foarte importantă din Franța, conținând detalii suplimentare despre suma totală adunată de pe urma jafurilor comise de banda lui Casson cu o lună înainte. Ținea neapărat ca Viktor să se mai ducă o dată la poștă.

— Ce-i aceea leu... și nu mai știu cum? lăsa caporalul să-i scape.

Rodin, care tocmai îi lega lanțul la mână, ridică privirea surprins.

— Nu am auzit de-așa ceva, îi răspunse.

— E o boală de sînge, îi explică Kowalski.

Din colțul celălalt al camerei unde citea o revistă, Casson pufni în rîs.

— Vrei să spui leucemie, zise el.

— Da, și ce-i asta, *monsieur*?

— Un fel de cancer, răspunse Casson, cancer al sîngelui.

Kowalski se uită la colonel. Nu avea încredere în civili.

— Doctorii, *toubihs*, pot s-o vindece, nu-i așa, domnule colonel?

— Nu pot, Kowalski, este o boală ucigătoare. Nu are leac. Dar de ce?

— Doar așa, mormăi Kowalski, tocmai am citit ceva. Apoi plecă.

Nu se știe dacă Rodin a fost surprins de faptul că gardianul dăduse peste acest cuvânt într-o carte, căci se știa că el nu citea altceva decât ordinul de zi și pe acela cu mare greutate. Oricum, nu s-a văzut, iar incidentul a fost dat uitării. Cu poșta de după-amiază sosise scrisoarea așteptată, în care se preciza că toate conturile O.A.S.-ului din băncile elvețiene însumau acum peste două sute cincizeci de mii de dolari.

Mulțumit, Rodin se așază să scrie bancherilor dându-le instrucțiuni să transfere toată suma în contul asasinului angajat de el. Nu-și făcea griji de rest. Când președintele De Gaulle va fi mort, industriașii și bancherii extremei drepte, care finanțaseră O.A.S.-ul în zilele lui bune, se vor grăbi să scoată și restul de două sute cincizeci de mii. Aceeași oameni, care cu numai două săptămîni înainte răspunseseră cererii de noi fonduri bîguind scuze de genul că "din cauza lipsei de inițiativă și acțiune manifestată de forțele patriotice" șansele de a-și recupera investițiile erau tot mai mici, aveau acum să-și revendice onoarea de a-i fi sprijinit pe militarii care urmau să devină în curînd noii conducători ai Franței renăscute.

Cînd termină de scris instrucțiunile către bancheri, afară se lăsase întunericul; Casson protestă văzînd ordinul dat bancherilor elvețieni de a-l plăti pe Șacal. Îi reaminti un lucru important și anume că toți trei îi promisesea Șacalului că îl vor pune în legătură la Paris cu o persoană capabilă să-i furnizeze permanent cele mai precise informații de ultimă oră privind mișcările președintelui Franței, precum și orice modificare intervenită în măsurile de securitate obișnuite. Acestea ar putea fi, și cu siguranță că vor fi de importanță vitală pentru asasin. A-l informa în acest stadiu de transferul banilor, opina Casson, însemna să-l încurajezi să treacă la o acțiune prematură. Momentul cînd va trece la atac, va fi, evident, ales de el singur, dar cîteva zile în plus nu mai contau. Informațiile furnizate asasinului ar fi putut înclina balanța spre succes sau spre alt eșec, cu siguranță ultimul.

El, Casson, primise o informație cu poșta de dimineată, și anume că principalul său agent la Paris reușise să plaseze un om în anturajul din imediata apropiere a lui De Gaulle. Mai erau necesare vreo câteva zile pentru ca agentul să poată culege informații corecte despre mișcările lui de Gaulle și, în primul rînd, despre deplasările și aparițiile în public, care nu se mai anunțau în prealabil. N-ar vrea Rodin să mai întîrzie câteva zile transmiterea ordinului către bancheri, pînă cînd el, Casson, avea să fie în măsură să comunice asasinului un număr de telefon la Paris, de unde să poată primi informații vitale pentru misiunea sa?

Rodin reflectă îndelung la argumentele lui Casson și pînă la urmă îi dădu dreptate. Nici unul din ei nu putea ști intențiile Șacalului și, de fapt, nici transmiterea ordinului către bancheri și a unei scrisori la Londra cu numărul de telefon de la Paris nu l-ar fi făcut pe asasin să schimbe o iotă din planul său. Teroriștii de la Roma nu aveau cum să știe că el alesese deja ziua și-și urma planul neabătut, luîndu-și măsuri de precauție pentru situații neprevăzute, cu o precizie de ceasornic.

În fierbîntea noapte romană, Kowalski ședea de pază pe acoperiș ținînd cu mîna sigură Coltul 45, mascat de coșul ventilatorului, și se gîndea plin de îngrijorare la o fetiță care zăcea în pat la Marsilia, cu leu... și nu mai știu cum în sînge. Puțin înaintea zorilor îi veni o idee. Își aduse aminte că ultima dată cînd se văzuse cu Jojo în 1960, acesta îi spusese că urma să-și instaleze telefon.

În dimineata în care Kowalski primea scrisoarea, Șacalul părăsea hotelul Amigo din Bruxelles și lua un taxi pînă în colțul străzii pe care locuia domnul Goossens. Îi telefonase armurierului prezentîndu-se cu numele de Duggan, așa cum îl cunoștea domnul Goossens și fixaseră o întîlnire la ora 11 dimineată. Ajunse în colțul străzii la 10 și 30 și timp de o jumătate de oră, observă mișcarea de pe

stradă stînd pe o bancă în micul parc aflat la capătul ei și privind din spatele unui ziar.

Strada părea să fie destul de liniștită. La 11 fix se prezentă la ușă, domnul Goossens îi deschise, apoi îl pofti în micul birou de dincolo de hol. După ce Șacalul intra, domnul Goossens încuie ușa cu grijă și puse lanțul de siguranță. Ajunși în birou, Șacalul se adresă armurierului.

— Sînt probleme? întrebă el.

Belgianul nu se simțea în largul lui.

— Da, din păcate.

Asasinul îl măsură cu privirea rece fără nici o expresie ținîndu-și ochii sumbri pe jumătate închiși.

— Mi-ați spus că dacă vin la 1 august arma va fi gata pînă pe 4 ca s-o pot lua.

— Perfect adevărat și pot să vă asigur că nu există nici o problemă în ceea ce privește arma, îi spuse belgianul. Arma este gata și nu că mă laud, dar este o capodoperă, un exemplar unic. Necazuri am avut cu cealaltă piesă, care evident că a trebuit construită de la zero. Să vă arăt.

Pe masă se afla o casetă plată, lungă de circa șaiszeci de centimetri, lată de patruzeci și adîncă de zece. Domnul Goossens deschise caseta și lăsă capacul pe masă. Șacalul privi înăuntru.

Arăta ca o tavă lată, împărțită în compartimente pentru fiecare componentă a puștii.

— Nu este caseta originală, îi explică domnul Goossens. Ar fi fost prea lungă. Pe aceasta am făcut-o eu. Totul intră înăuntru la milimetru.

Și într-adevăr, totul se potrivea perfect. În capacul casei erau fixate țeava și cutia închizătorului care, puse cap la cap nu erau mai lungi de patruzeci și cinci de centimetri. Șacalul scoase piesa din cutie și o examină cu atenție. Era foarte ușoară și aducea mai degrabă cu țeava unui pistol mitralieră. Închizătorul subțire se afla în cutia lui în poziție închisă. El avea fixat la capăt un mic buton, nu mai lat decît cutia. Englezul prinse butonul între arătător și degetul mare și-l răsuci în lăcașul lui. Îl trase

apoi înspre el, închizătorul culisă și lăsă să se vadă camera lucioasă, în care urma să fie plasat glonțul, și gaura întunecată de la capătul țevii. Împinse închizătorul la loc și răsuci butonul în sensul acelor ceasornicului. Închizătorul se blocă în lăcașul lui.

Chiar sub capătul posterior al închizătorului fusese sudat cu măiestrie un disc suplimentar de oțel. Acesta era gros de o jumătate de țol, dar nu depășea un țol în circumferință. În partea de sus avea decupat un semicerc care permitea culisarea înapoi a închizătorului. În centrul feței posterioare a discului se afla o singură gaură de o jumătate de țol în diametru, cu interiorul filetat în care urma să se fixeze un șurub.

— Discul servește la fixarea patului, spuse belgianul calm.

Șacalul observă că în locul de unde fusese scos patul de lemn al puștii originale nu rămăsese nici o urmă, cu excepția unor protuberanțe fine pe sub cutia închizătorului, de care fusese fixat anterior patul de lemn. Cele două găuri lăsate de șuruburile de prindere ale patului fuseseră înfundate și șlefuite cu măiestrie. Întoarse pușca și o examinează pe dedesubt. Sub cutia închizătorului se afla o fantă îngustă prin care se putea zări partea de dedesubt a închizătorului care conținea perculatorul. Prin fantă ieșea piciorul cocoșului. Acesta fusese însă retezat scurt pînă la peretele de oțel al cutiei închizătorului. De piciorul cocoșului original al puștii, fusese sudat un buton mic de metal prevăzut cu o gaură filetată. Fără să spună un cuvînt, domnul Goossens îi dădu englezului o mică piesă curbată de oțel avînd unul din capete filetat. Acesta introduse capul piesei în gaura filetată și îl răsuci rapid. Astfel noul cocoș fu fixat sub cutia închizătorului.

Apoi belgianul luă din cutie o vergea îngustă de oțel care avea și ea unul din capete filetat.

— Iată prima capodoperă a cadrului metalic ce ține loc de pat, spuse el.

Asasinul înșurubă capătul vergelei de oțel în gaura din mijlocul discului fixat în spatele cutiei închizătorului și îl

răsuci pînă la capăt. Din profil, vergeaua părea să iasă din partea posterioară a puștii coborînd sub un unghi de treizeci de grade. La doi țoli de capul cu filet înșurubat în apropierea mecanismului armei, vergeaua era ușor aplatizată și în centrul acestei porțiuni era dată o gaură sub un anumit unghi față de axul vergelei. Această gaură era orientată direct spre spate.

Goossens luă acum o a doua vergea mai scurtă.

— Vergeaua de sus, spuse el.

Și aceasta fu fixată la locul ei. Cele două vergele ieșeau din spatele armei, cea de sus făcînd un unghi mai mic față de axul țevii, astfel că ele se îndepărtau una de alta ca laturile unui triunghi fără bază. Goossens scoase apoi la iveală și baza. Era curbată, lungă de cinci-șase țoli și căptușită cu piele neagră. La ambele capete avea două găuri mici.

— Aici nu există filet, spuse armurierul, se fixează de cele două capete ale vergelelor doar prin presare.

Englezul potrivi capetele vergilor în cele două găuri și cu o lovitură a palmei le fixă la locul lor. Privită din profil, pușca arăta acum ca una obișnuită, cu cocoș și un cadru metalic în loc de pat, format din cele două vergi și baza capitonată. Șacalul sprijini baza cadrului de umăr, apucă arma cu mîna stîngă pe sub cutia închizătorului ținînd degetul arătător de la mîna dreaptă pe trăgaci, închise ochiul stîng iar cu ochiul drept urmări linia țevii. Îndreptă pușca spre perete și apăsă pe trăgaci. Din interiorul cutiei închizătorului se auzi un declic surd.

Se întoarse spre belgianul care ținea acum în fiecare mînă cîte un tub negru lung de circa douăzeci și cinci de centimetri.

— Amortizorul, spuse englezul.

Luă tubul și studie capătul țevii puștii. Fusese filetat fin. Înșurubă capătul mai larg al tubului peste capul țevii și-l răsuci pînă ce acesta înțepenii. Amortizorul ieșea în prelungirea țevii ca un cîrnat lung. Întinse apoi mîna spre domnul Goossens și acesta îi dădu luneta. Pe partea superioară a țevii se aflau cîteva perechi de caneluri în

metal. În acestea se fixau clamele de pe partea inferioară a lunetei asigurându-i acesteia o poziție perfect paralelă cu țeava. În dreapta tubului și deasupra lui se aflau niște surubele foarte fine pentru reglarea firelor reticulare din vizor. Din nou englezul ridică arma, o duse la ochi și ținti. Privit din întâmplare, ar fi putut fi luat drept un gentleman englez îmbrăcat într-un costum cadrilat care încerca o armă sport la un magazin specializat din Piccadilly. Dar ceea ce doar cu zece minute înainte fusese o grămadă de piese ciudate nu era nicidecum o armă sport; era o armă pentru asasini profesioniști, silențioasă, cu viteză mare de tragere și bătaie lungă. Șacalul o puse pe masă. Se întoarse spre belgian dînd din cap satisfăcut.

– Bine, foarte bine. Vă felicit. O realizare de excepție.

Domnul Goossens radia de fericire.

– Mai rămîne să corectez tirul și să trag cîteva cartușe de probă. Aveți cartușele?

Belgianul căută în sertarul de la birou și scoase o cutie de o sută de cartușe. Sigiliul fusese rupt și din cutie lipseau șase cartușe.

– Acestea sînt pentru antrenament, îi spuse armurierul.

Am luat șase din ele ca să le fac capete explozive.

Șacalul își vîrșă cîteva cartușe în palmă și le privi. Păreau teribil de mici pentru misiunea ce-l aștepta, dar observă că pentru calibrul lor erau foarte lungi, urmînd ca încărcătura explozivă suplimentară să le confere viteză mare și, în consecință, o acuratețe deosebită și forța de a ucide. Aveau vîrfurile ascuțite, deși majoritatea gloanțelor de vînătoare le au rotunjite și, deși gloanțele de vînătoare au cap de plumb, capul acestora era din cupru-nichel.

Erau gloanțe pentru puști de competiție, de același calibru cu pușca de vînătoare pe care o ținea în mînă.

– Unde sînt gloanțele adevărate? întrebă asasinul.

Domnul Goossens se duse la birou și scoase un pachetel învelit în hîrtie satinată.

– De obicei le păstrez la loc sigur, spuse el, dar cum știam că veniți, le-am scos din ascunzătoare.

— Deslăcu pachetul și răsturnă ' conținutul pe o sugativă. La prima vedere, cartușele arătau ca cele pe care englezul tocmai le punea înapoi în cutie. Când termină, luă un cartuș de pe sugativă și-l examinează cu atenție.

Cămașa de cupru-nichel din capul glonțului fusese pilită pînă la stratul de plumb. Apoi vârful ascuțit fusese ușor rotunjit și găurit fin pe toată lungimea lui de un sfert de țol. În cavitate se turnase o picătură infimă de mercur după care gaura fusese închisă cu un strop de plumb topit. După ce plumbul se întărise, glonțul a fost pilit și șlefuit pînă ce și-a recăpătat forma inițială ascuțită.

Șacalul cunoșea gloanțele de acest tip deși nu avusese ocazia să le folosească pînă atunci. Mult prea complicate pentru a fi utilizate pe scară largă dacă erau făcute artizanal, interzise de Convenția de la Geneva și mult mai distructive decît un dum-dum obișnuit, gloanțele explozive, la impactul cu corpul uman, aveau efect de mini-grenadă. În momentul percuției, prin mișcarea rapidă, picătura de mercur era împinsă spre peretele posterior al cavității tot așa cum la o accelerare puternică, pasagerul unui automobil este împins spre speteaza scaunului. În momentul impactului cu țesuturile și oasele, glonțul era supus unei decelări bruște. Impactul glonțului avea ca efect precipitarea mercurului spre dopul de plumb din cap. Mișcarea accelerată a mercurului spre înainte rupea vârful glonțului, deslăcînd capul de plumb ca pe degetele unei mîini sau corola unei flori. În această formă glonțul de plumb pătrundea prin nervi și țesuturi tăindu-le, sfîșiiindu-le și lăsînd în urmă schije fine pe o suprafață de mărimea unei farfurioare. Dacă lovea în cap, un astfel de glonț nu ieșea afară, ci distrugea totul în interiorul cutiei craniene, făcînd ca aceasta să se fractureze sub presiunea teribilei descărcări de energie.

Asasinul puse cartușul cu grijă pe hîrtia satinată. De lîngă el, blajinul domn mărunțel care proiectase cartușul, îl privea întrebător.

— Mi se par bune. Sînteți un adevărat maestru, domnule Goossens. Prin urmare care este problema?

– Problema este alta, *monsieur*. Tuburile. Au fost mult mai greu de confecționat decît mi-am închipuit. La început am folosit, așa cum mi-ați indicat, unele de aluminiu. Dar vă rog să înțelegeți, că mai întâi m-am interesat de procurarea armei, de modificarea ei și de aceea, am ajuns să mă ocup de celelalte abia acum cîteva zile. Am crezut că va fi relativ simplu ținînd cont de priceperea mea și de sculele pe care le am în atelier.

– Ca să pot face tuburile cît mai suple, am cumpărat tablă de metal subțire. Era însă prea subțire. Cînd am vrut să le filetez capetele la mașină ca să le pot apoi îmbina bucată cu bucată, se îndoaiau ca hîrtia, la cea mai mică apăsare. Pentru a asigura diametrul interior suficient de mare ca să încapă partea cea mai voluminoasă a armei, respectiv cutia închizătorului, folosind tuburi dintr-un metal mai solid, trebuia să produc în final ceva ce n-ar fi arătat firesc. Așa că m-am hotărît să folosesc oțel inoxidabil.

– Era singurul metal acceptabil. Seamănă cu aluminiul, doar că este ceva mai greu. Fiind mai dur, tabla poate fi și mai subțire. Se poate strunji un filet perfect rămînînd totuși suficient de rigid, fără să se îndoie. Sigur că este mai greu de prelucrat și cere timp. Am început abia ieri...

– Nu face nimic. E logic ce spuneți. Esențialul este că am nevoie de acest obiect și că trebuie să fie perfect. Cînd va fi gata?

Belgianul ridică din umeri.

– Greu de spus. Am toate piesele de bază doar să nu mai apară altceva neprevăzut. Ceea ce nu cred. Sînt sigur că ultimele detalii tehnice sînt deja puse la punct. Cinci-șase zile, poate o săptămînă...

Englezul nu dădu semne de nemulțumire. Fața îi rămase impasibilă studiindu-l pe belgian în timp ce acesta îi dădea explicații. Un timp continuă să se gîndească.

– Bine, spuse el în cele din urmă. Asta înseamnă că trebuie să-mi modific planul. Poate că nu este atît de

presant pe cît credeam cînd am venit aici data trecută. Într-o anumită măsură depinde și de ce am să aflu după ce voi da un telefon. Oricum, am nevoie de ceva timp ca să mă familiarizez cu arma și, acest lucru pot să-l fac la fel de bine și în Belgia. Dar am nevoie de armă și de cartușe obișnuite plus unul din cele modificate. Deci am nevoie de puțin răgaz ca să mă antrenez. Unde credeți că s-ar putea testa în țara asta o armă în cel mai deplin secret, pe o distanță de o sută treizeci, o sută cincizeci de metri în aer liber?

Domnul Goossens se gîndi puțin și spuse:

– În pădurea din Ardeni. Sînt parcele mari de pădure unde poți fi singur ore în șir. Vă veți putea duce și întoarce în aceeași zi. Azi este joi, mîine începe weekend-ul și pădurea va fi probabil plină de excursioniști. Eu v-aș propune să vă duceți luni, 5 august. Marți sau miercuri sper să fiu și eu gata cu restul.

Englezul dădu din cap satisfăcut.

– Foarte bine. E timpul să-mi iau pușca și muniția. O să vă caut săptămîna viitoare, marți sau miercuri.

Belgianul vru să spună ceva, dar clientul i-o luă înainte.

– Am impresia că vă mai datorez cîteva sute de lire. Poftiți...

Puse pe masă un teanc de bancnote.

– Aveți aici cinci sute de lire.

Restul îl veți primi la predarea ultimelor materiale.

– *Merçi, monsieur*, spuse armurierul punînd în buzunar cele cinci sute de lire în bancnote de cinci. Desfăcu apoi pușca în bucăți și așeză fiecare piesă în lăcașul ei capitonat cu postav verde. Unicul glonț exploziv cerut de asasin îl împachetă în hîrtia satinată și-l puse alături de periile și cîrpa de curățat. După ce închise caseta, i-o întinse englezului împreună cu cutia de cartușe. Acesta luă caseta, iar cartușele le puse în buzunar.

Domnul Goossens îl conduse politicos la ieșire.

Șacalul sosi la hotel puțin după prînz. Așeză mai întîi caseta pe fundul dulapului pe care-l încuiă, iar cheia o puse în buzunar.

După-amiază făcu o plimbare pînă la poștă și comandă o convorbire telefonică cu un număr din Zürich, Elveția. Așteptă o jumătate de oră pînă cînd primi legătura și încă cinci minute pînă ce *Herr Meier* veni la aparat. Englezul se prezentă spunînd un număr, apoi își dădu și numele.

Herr Meier se scuză și se întoarse după două minute. De data aceasta tonul lui mai pierduse din rezerva circumspectă pe care o manifestase la început. Clienții ale căror conturi în dolari și franci elvețieni creșteau pe parcurs merituau un tratament reverențios. Bărbatul de la Bruxelles puse o întrebare și din nou bancherul elvețian se scuză, dar de data aceasta reveni la aparat după treizeci de secunde. Era evident că între timp i se adusese dosarul clientului și extrasul de cont pe care acum le studia.

— Nu, *mein Herr*, se auzi printre pîrîituri vocea în receptorul din cabina telefonică de la Bruxelles.

— Avem aici scrisoarea dumneavoastră prin care ne rugați să vă informăm în scris, express-par avion, în momentul în care vă intră sume în cont, dar în perioada menționată de dumneavoastră nu au existat astfel de intrări.

— *Herr Meier*, voiam doar să mă informez de situație, deoarece sînt plecat de la Londra de două săptămîni și s-ar fi putut ca scrisoarea să sosească în absența mea.

— N-a sosit nimic. Cînd ne va intra vreo sumă o să vă anunțăm neîntîrziat.

Pe fondul excesului de amabilități din partea lui *Herr Meier*, Șacalul închise receptorul, plăti convorbirea și plecă.

Cu falsificatorul de acte se întîlni în aceeași seară, pe la șase, în barul din apropierea lui Rue Neuve. Omul se afla deja acolo. Cînd intră, englezul descoperi o masă liberă într-un colț și-i făcu semn falsificatorului să-l urmeze. La cîteva secunde după ce se așeză și-și aprinse țigara veni și belgianul și se așeză la masă.

— Ești gata? îl întrebă englezul.

— Da, totul e gata. A ieșit ceva foarte bun, și o spun fără să mă laud.

Englezul întinse mîna spre el.

— Să văd, îi ordonă. Belgianul își aprinse una din țigările lui Bastos și clătină din cap.

— Vă rog să mă înțelegeți, *monsieur*, aici este un local public. Apoi este nevoie de lumină bună ca să le puteți examina, în special actele franceze. Toate sînt la studio.

Șacalul îl privi cu răceală dar în final acceptă.

— Bine, atunci hai să mergem să le vedem într-un loc mai ferit.

După cîteva minute părăseau barul și luau un taxi pînă în colțul străzii unde se afla studioul. Era o seară caldă. soarele nu asfințise încă. Ca de obicei, englezul purta ochelarii negri care-i ascundeau partea de sus a feței și-l fereau de-a fi recunoscut. Dar strada pe care au intrat era îngustă și aici nu mai pătrundeau ultimele raze de soare. Pe lîngă ei trecu un bătrîn venind din sens opus, dar fiind cocoșat de artroză, mergea cu capul în pămînt tîrîindu-și picioarele.

Falsificatorul o luă înainte, pe scări în jos și descuie ușa cu una din cheile de pe inel. Înăuntru era întuneric ca și cînd afară ar fi fost noapte. Cîteva raze palide de lumină se strecurau pieziș printre fotografiile expuse în vitrina de lîngă ușă așa încît englezul putu desluși conturul unui scaun și al unei mese care se aflau în anticameră. Falsificatorul trecu printre cele două draperii de pluș și aprinse lumina centrală din studio.

Scoase din buzunar un plic cafeniu, îl deschise și împrăstie conținutul pe măsuta rotundă de mahon folosită ca recuzită la realizarea fotografiilor. Luă apoi măsuta și o mută în centrul camerei, sub lampă. Cele două proiectoare cu arc aflate deasupra micului podium nu fură aprinse.

— Vă rog, *monsieur*, zise el arborînd un zîmbet larg și invitîndu-l să vadă cele trei acte de identitate de pe masă. Englezul ridică unul să-l privească mai bine. Era permisul de conducere care avea lipită pe prima pagină o etichetă pe care scria: "Domnul Alexander James Quentin Duggan din Londra W 1 este autorizat să conducă vehicule cu motor din grupele 1a, 1b, 2, 3, 11, 12 și 13 numai de la 10 DEC

1960 pînă la 9 DEC 1963 inclusiv". Deasupra erau înscrise numărul permisului (desigur fals), cuvintele "London County Council" și "Road Traffic Act, 1960". Apoi PERMISUL DE CONDUCERE și Taxa de 15/- încasată. Din cîte își putu da seama Șacalul, falsul era perfect și desigur suficient pentru ceea ce avea el nevoie.

Al doilea act era pur și simplu o *Carte d'identité* franceză pe numele de André Martin, vîrsta cincizeci și trei de ani, născut la Colmar și rezident la Paris. Propria lui imagine, îmbătrînită cu douăzeci de ani, cu părul cărunț, tuns perie, îl privea timp și sîngaci dintr-un colțișor al cărții de identitate. Actul era pătrat și cu colțurile îndoite căci trebuiau să aparțină unui muncitor.

Cel de-al treilea act îl interesa cel mai mult. Fotografia era ușor diferită de cea de pe cartea de identitate pentru că între datele de emitere ale celor două documente era un interval de cîteva luni și probabil nici datele de reînnoire nu ar fi coincis dacă cele două acte nu ar fi fost contrafăcute. A doua carte de identitate avea și ea o fotografie de-a lui, făcută cu aproape două săptămîni înainte, dar cămașa părea mai închisă la culoare iar în jurul bărbiei se zărea o urmă de barbă nerasă de cîteva zile. Acest efect fusese realizat prin retușare, lăsînd impresia că erau două fotografii diferite ale aceleași persoane; făcute la date diferite, în haine diferite. În ambele cazuri perfecțiunea contrafacerii era de admirat. Șacalul ridică privirea și puse actele în buzunar.

— Excelent, spuse el. Este exact ce mi-am dorit. Te felicit. Mi se pare că mai am să-ți dau încă cincizeci de lire.

— Exact *monsieur*. Merçi. Falsificatorul aștepta să primească banii.

Englezul scoase un pachet de zece bancnote de cinci lire și i-l întinse. Înainte de-a da drumul banilor din mînă, englezul se interesă.

— Cred că a mai rămas ceva, nu-i așa?

Belgianul încercă în zadar să se prefacă a nu înțelege despre ce era vorba.

— *Monsieur?*

— Pagina originală din carnetul de conducere. Ți-am spus că o vreau înapoi.

Nu mai era nici un dubiu că falsificatorul juca teatru. Ridică sprâncenele a mirare ca și cînd atunci ar aflat, dădu drumul bancnotelor, se întoarse și făcu cîțiva pași cu mîinile la spate și capul plecat, parcă adîncit în gînduri. Apoi se întoarse spre englez.

— Cred că este cazul să stăm puțin de vorbă în legătură cu foaia aceea, *monsieur*.

— Ce vrei să spui? Tonul Șacalului nu lăsa să se înțeleagă nimic.

Era plat, fără expresie, doar cu o ușoară nuanță interogativă. Nici pe față nu i se putea citi nimic, doar ochii îi erau pe jumătate închiși, privind parcă înt-o lume numai a lor.

— Adevărul este, *monsieur*, că originalul primei pagini din permisul de conducere cu numele dumneavoastră cel adevărat, sper, nu-l am aici. Vă rog, vă rog... Însoți cuvintele cu un gest elaborat, ca și cînd ar fi vrut să-l liniștească pe interlocutorul îngrijorat, ceea ce nu era cazul englezului.

— Este la loc sigur. Într-un seif la bancă, seif ce nu poate fi deschis decît de mine. Înțelegeți desigur, domnule, că o persoană cu o asemenea îndeletnicire precară trebuie să-și ia unele precauții sau dacă vreți, să se asigure.

— Și ce vrei?

— Deci, dragă domnule, sperasem să fiți de acord să facem o afacere avînd ca obiect un schimb, foaia aceea de hîrtie contră unei sume mai substanțiale decît cea de o sută cincizeci de lire discutată în această încăpere ultima dată.

Englezul oftă ușor ca și cînd s-ar fi simțit ușor derutat de talentul Omului de a-și complica inutil existența. Nu dădu însă nici un semn că propunerea l-ar fi interesat.

— Vă interesează? întrebă timid falsificatorul. Își juca rolul ca și cînd l-ar fi repetat anterior pe îndelete; tatonări indirecte, aluzii presupus subtile. Acest demers îi aminti interlocutorului său de filmele proaste de categoria B.

– Am mai întâlnit și alți șantajști, spuse englezul pe un ton sec, nu ca o acuzație, ci doar ca o constatare.

– Domnule, vă rog. Să vă șantajez eu? Ceea ce vă propun nu este șantaj căci o asemenea atitudine presupune repetare în timp. Eu vă propun doar un târg. Toate materialele primare contra unei sume de bani. În fond eu dețin în seif originalul primei pagini din carnetul de conducere, plăcile dezvoltate și toate negativele fotografiilor pe care vi le-am făcut, ba mai mult, din păcate... însoți replica cu o expresie de compătimire,... am și o fotografie pe care v-am făcut-o în secret pe când vă aflați încă nemachiat sub luminile celor două proiectoare. Sînt convins că dacă asemenea documente ar ajunge pe mîna poliției britanice sau a celei franceze s-ar putea să vă provoace unele inconveniente. Este evident că sînteți obișnuit să plătiți pentru a evita asemenea inconveniente...

– Cît?

– O mie de lire. *monsieur*.

Englezul reflectă dînd calm din cap ca și cînd propunerea i-ar fi stîrnit un ușor interes, dar numai unul teoretic.

– Ar merita suma ca să pot recupera acele documente, recunosc eu.

Belgianul îi zîmbi triumfător.

– Sînt cît se poate de bucuros să aud așa ceva, *monsieur*.

– Dar răspunsul meu este nu, continuă englezul ca și cînd ar mai fi chibzuit încă. Belgianul miji ochii.

– De ce? Nu înțeleg. Ați afirmat doar că merită să dați o mie de lire ca să le recuperați. E un târg cinstit. Amîndoi sîntem obișnuți să negociem lucruri pe care ni le dorim și să fim plătiți pentru ele.

– Din două motive, răspunse celălalt cu blîndețe.

Primul, n-am nici dovadă că negativele originale n-au fost copiate așa încît prima cerere să poată fi urmată apoi de altele. Al doilea, nu am nici o dovadă că nu ai dat aceste materiale unui prieten care, atunci cînd i le vei cere înapoi,

va decide pe neașteptate că nu le mai are, pînă ce el, la rîndul lui, nu va fi uns cu altă mie de lire.

Belgianul se simți ușurat.

— Dacă numai asta vă îngrijorează, atunci temerile dumneavoastră nu sînt întemeiate. În primul rînd este interesul meu să nu încredințez materialele unei alte persoane, de teamă că aceasta s-ar putea să nu mi le mai returneze. Nu-mi pot imagina că dumneavoastră ați fi dispus să dați mia de lire fără să primiți materialele. De aceea n-am nici un motiv să le înstrăinez. Repet. sînt depuse într-un seif la bancă.

— În ceea ce privește cererile repetate de bani. prezumția dumneavoastră este lipsită de sens. O fotocopie a paginii din permisul de conducere n-o să impresioneze autoritățile britanice și, chiar dacă ați fi prins cu un permis fals, v-ați alege doar cu neplăceri minore, insuficiente să justifice plățile repetate ale unor sume de bani către mină. Cît privește cărțile de identitate franțuzești. dacă autoritățile franceze ar fi informate că un englez oarecare se ascunde sub identitatea unui francez inexistent, pe nume André Martin, s-ar putea desigur să vă aresteze la intrarea în Franța sub numele de mai sus. Dar dacă eu v-aș cere în mod repetat bani, ar fi mai avantajos pentru dumneavoastră să aruncați actele la gunoi și să găsiți un alt profesionist în materie care să vă facă un set nou. Și atunci n-ar mai trebui să vă temeți că veți fi descoperit în Franța folosind numele de André Martin, căci Martin ar fi încetat să mai existe.

— Și de ce n-aș face-o chiar acum? întrebă englezul, dacă un set nou de acte nu m-ar costa decît altă o sută cincizeci de lire?

Belgianul deschise brațele ținînd palmele în sus.

— Eu contez pe faptul că pentru dumneavoastră lipsa de complicații și factorul timp merită toți banii. Cred că veți avea nevoie cît de curînd de actele celui Martin și de tăcerea mea. Ca să vă faceți alte acte, aveți nevoie de timp, iar ele nu vor fi la fel de bine executate. Cele pe care le-ați obținut deja sînt fără cusur. Deci, acum aveți nevoie de

acte și de tăcerea mea. Amîndouă vă sînt indispensabile. Actele le aveți. Tăcerea mea costă o mie de lire.

— Foarte bine, dacă așa vezi problema. Dar ce te face să crezi că am la mine o mie de lire, aici în Belgia?

Falsificatorul zîmbi îngăduitor ca unul care avea răspunsuri la toate întrebările și nu ezita să le dezvăluie pentru a satisface capriciile unui prieten drag.

— *Monsieur*, dumneavoastră sînteți un gentleman englez. Asta este clar. Și totuși vreți să fiți luat drept muncitor francez trecut de cincizeci de ani. Vorbiți franceza fluent și cu un ușor accent. De aceea am ales locul nașterii lui André Martin la Colmar. Știți, alsacienii vorbesc franțuzește cu un ușor accent, așa ca dumneavoastră. Intrați în Franța sub identitatea lui André Martin. Perfect, o lovitură de geniu. Cine s-ar gîndi să-l caute pe un om în vîrstă ca Martin. Deci tot ceea ce veți duce cu dumneavoastră trebuie să fie de valoare. Poate droguri? Sînt foarte la modă în unele cercuri mondene britanice. Iar Marsilia este unul din centrele de aprovizionare. Sau diamante? N-am cum să știu. Dar, oricum, afacerea în care sînteți amestecat este profitabilă. Milorzii englezi nu-și pierd vremea fuînd din buzunare pe la cursele de cai. Vă rog, *monsieur*, haideți să nu ne mai jucăm de-a baba oarba. Telefonați prietenilor de la Londra să vă trimită telegrafic o mie de lire la o bancă de aici. Apoi mîine noapte, schimbăm pachetele și hop, ați și plecat pe drumul dumneavoastră. Nu-i bine așa?

Englezul dădu din cap de cîteva ori ca și cînd și-ar fi contemplat cu tristețe întreaga viață plină, pînă acum, numai de greșeli. Ridică brusc capul și-i zîmbi încurajator belgianului. Acesta îl văzu zîmbind pentru prima oară și, se simți extrem de ușurat că englezul placid primise pînă la urmă propunerea cu calm. Eternele tertipurî pentru a găsi o portiță de scăpare. Dar în final, nici un fel de probleme. Omul se dăduse pe brazdă. Simțea cum tot corpul i se relaxează.

— Foarte bine! Deodată belgianul deveni din nou precaut.

– Nu ne vom întâlni aici.

Falsificatorul se află iar în impas.

– Dar locul acesta este potrivit. E liniștit, discret...

– În ce mă privește nu-l găsesc deloc potrivit. Ai spus că mi-ai făcut o fotografie în secret. Nu doresc ca mica ceremonie de schimbare a pachetelor să fie tulburată de clicul unui aparat plasat în vreun colț neștiut, în mîna vreunui prieten de-al tău ascuns acolo în mod intenționat...

Ușurarea care-l cuprinse pe belgian era evidentă. Rîse tare.

– Nu trebuie să vă faceți griji, *cher ami**. Studioul ăsta este al meu, este foarte discret, nu vine nimeni aici dacă nu l-am invitat eu. E nevoie de discreție căci, știți, eu mă mai ocup și de altceva, fac fotografii pentru turiști: sînt foarte populare, dar oricum nu în genul celor care se fac în vreun studio din Grande Place...

Ridică mîna stîngă și formă litera O cu degetul mare și cel arătător apoi își trecu degetul arătător de la mîna dreaptă prin deschiderea circulară de cîteva ori, mimînd actul sexual.

Ochii englezului luciră. Arboră un zîmbet larg, apoi începu să rîdă. Belgianul rîse și el ca de o glumă bună. Englezul îl plesni pe belgian cu palmele peste brațe, apoi degetele lui prinseră bicepșii imobilizîndu-i, în timp ce belgianul simți însă o lovitură puternică în boase. Capul îi căzu în piept, mîinile încetară să se mai miște lăsîndu-se în jos spre testiculele zdrobite, din dreptul cărora bărbatul care-l imobiliza tocmai își retrăgea genunchiul, în timp ce rîsetul se transforma într-un țipăt ascuțit, apoi într-un gîlgîit și în final într-un horcăit. Pe jumătate inconștient, belgianul căzu în genunchi apoi încercă să se lase ușor la pămînt pentru a-și obloji rănile.

Șacalul îl lăsă să alunece ușor în genunchi, apoi trecu în spatele lui, îl încălecă, își trecu mîna dreaptă pe sub gîtul belgianului, o scoase pe partea cealaltă și-și prinse cu ea mușchii de brațul stîng. Mîna stîngă o puse pe ceafa omului. Smuci scurt de cap în sus, apoi în jos și lateral.

* Dragă prietene (fr.).

Coloana cervicală se frînse cu o trosnitură nu foarte puternică, dar care în liniștea din studio răsună ca un foc de pistol. Prin corpul belgianului mai trecu o ultimă convulsie, apoi se îndoi ca o păpușă de cârpă.

Șacalul îl mai ținu strâns câteva clipe, apoi îi dădu drumul și el se prăbuși la pământ. Corpul inert căzuse oarecum pe o parte și se vedeau mâinile strînse între picioare, limba care-i ieșea puțin printre dinții încleștați, mușcată pe jumătate, ochii deschiși atinți spre linoleumul decolorat.

Englezul se duse repede și verifică draperiile dacă erau bine trase, apoi se întoarse la cadavru. Îl răsuci și-l căută prin buzunare. Cheile erau în buzunarul stîng de la pantaloni. Într-un colț al studioului se găsea o ladă mare cu recuzită și truse de machiaj. Cu cea de-a patra cheie pe care o încercă, descuie lada, deschise capacul și timp de zece minute scoase toate lucrurile aflate înăuntru punîndu-le grămadă pe dușumea.

După ce goli lada, asasinul apucă de subțiori trupul falsificatorului, îl ridică și-l trecu peste marginea ei. Fu destul de ușor să-l așeze în ladă, îndoindu-i picioarele ca să încapă. În câteva ore trupul avea să întepenească în poziția în care se afla. Șacalul începu să pună peste el obiectele pe care le scoase cu puțin înainte. Mai întii peruci, lenjerie de damă, meșe și alte lucruri moi pe care le îndesă în spațiile rămase între membre. Deasupra puse câteva truse de machiaj și tuburi de unsoare. La urmă, așază celelalte cutii și borcane de cremă, două negligé-uri, niște pulovere și ginși, apoi un halat de casă și câteva perechi de ciorapi ajurați umplînd lada cu vîrf. Trebui să apese cam tare ca să poată închide capacul, dar în final cîrligul intră în lăcașul lui și putu să încuie lacătul.

Pe tot parcursul operației englezul apucase borcanele și cutiile cu mîna înfășurată într-o cârpă găsită în ladă. Folosindu-și batista, șterse bine lacătul și suprafața exterioară lăzii, puse în buzunar teancul de bancnote aflate pe masă, șterse apoi și masa și o trase la loc lîngă perete. În

final stinse lumina, se așeză pe unul din scaunele aflate lângă perete și așteaptă să se întunece bine. După câteva minute își scoase cutia de țigări, luă una, băgă restul în buzunar, își aprinse țigara folosind cutia drept scrumieră și după ce termină de fumat puse cu grijă în ea și muclele stins.

Nu-și făcea multe iluzii că dispariția falsificatorului va trece neobservată, dar miza totuși pe faptul că o persoană cu o astfel de profesie trebuia să se dea la fund sau să plece din oraș, la anumite intervale de timp. Dacă vreunul din prieteni va remarca dispariția lui bruscă, cu siguranță că o va pune pe seama nevoii de a-și pierde urma din când în când. După un timp va începe să fie căutat, mai întâi printre persoanele implicate într-un fel sau altul în traficul de falsuri și fotografii pornografice. Unii vor fi descurajați de ușa încuiată. Oricine ar fi pătruns în studio, ar fi trebuit mai întâi să scotocească temeinic peste tot, să forțeze lacătul și să golească lada pentru a găsi cadavrul.

Dacă lucrul acesta îl va face cineva din lumea interlopă, probabil că nu se va duce să reclame la poliție, presupunând că falsificatorul căzuse în dizgrația șefului de bandă. Nici măcar un client maniac, interesat de pornografie, nu s-ar fi ostenit să ascundă trupul cu atîta meticulozitate, după ce ar fi comis crima din nebulă. Dar probabil că poliția va afla în cele din urmă. Și atunci se va publica fotografia în ziare, barmanul își va aminti probabil că tipul părăsise barul în seara de 11 august în compania unui bărbat înalt și blond, îmbrăcat într-un costum cadrilat și care purta ochelari negri.

Va trece însă extrem de mult timp pînă cînd cineva va ajunge să examineze seiful mortului, chiar dacă acesta era înregistrat sub adevăratul lui nume. El personal nu schimbase nici o vorbă cu barmanul. Comanda de băuturi o făcuse chelnerului și asta se întîmplase cu două săptămîni înainte de seara crimei. Chelnerul trebuia să aibă o memorie fenomenală ca să-și amintească că cel care comandase două beri o făcuse cu un vag accent străin. Poliția avea să lanseze o acțiune de urmărire destul de superficială a unui bărbat înalt și blond, dar chiar dacă

ancheta ar fi dat ca suspect pe Alexander Duggan, poliția belgiană ar fi avut de parcurs un drum prea lung ca să-l găsească pe Șacal. Una peste alta, Șacalul știa că are la dispoziție cel puțin o lună de zile, de fapt exact cât îi trebuia. Pentru el, uciderea falsificatorului echivala cu strivirea sub talpă a unui gândac de bucătărie. Șacalul se relaxă, termină de fumat a doua țigară și privi afară.

Era ora 21 și 30 și strada îngustă era cufundată în beznă. Părăsi discret studioul încuind ușa în urma lui. Nu se întâlni cu nimeni pe stradă. La vreo jumătate de kilometru mai încolo, aruncă cheile într-un canal și auzi plescăitul lor în apă, la câțiva metri sub pământ. Se întoarse la hotel târziu, la timp însă ca să mai poată servi cina.

A doua zi, vineri, făcu cumpărături într-un cartier muncitoresc din Bruxelles. Dintr-o prăvălie specializată în articole de camping își cumpără o pereche de bocanci, șosete lungi de lână, pantaloni din pânză de cort, o cămașă de lână în carouri și un rucsac. Mai cumpără apoi câteva foi de cauciuc expandat, o plasă de ată, un ghem de sfoară, un cuțit de vânătoare, două pensule subțiri, o cutie de vopsea roz și una maron. Se gândi să cumpere și un pepene mare de la o tarabă cu fructe, dar renunță, presupunând că se va strica pînă luni.

Întors la hotel se folosi de noul permis de conducere, acum pe numele de Alexander Duggan la fel cu cel din pașaport, cerînd să i se rezerve o cameră, single, cu baie sau duș pentru weekend, la o stațiune de pe litoral. Deși în august era o problemă, recepționarul reuși să-i găsească o cameră într-un hotel mic aflat deasupra pitorescului port pescăresc din Zeebrugge și-i ură petrecere frumoasă la mare.

7

În timp ce Șacalul își făcea cumpărăturile la Bruxelles, Viktor Kowalski se lupta cu serviciul de informații internaționale ale telefoanelor, la poșta centrală din Roma.

Cum nu știa italienește apelase la ajutorul funcționarilor de la ghișee și în cele din urmă găsi unul care știa puțin franțuzește. Kowalski îi explică, nu fără eforturi, că dorea să telefoneze unei persoane la Marsilia, în Franța, dar că nu știa numărul de telefon.

Da, știa numele și adresa. Numele era Grzybowski. Greu de înțeles pentru italian, care-l rugă pe Kowalski să-l scrie pe hîrtie. Kowalski îl scrisese, dar italianul, care nu putea concepe că un nume ar putea începe cu "Grzyb..." i-l dictă operatoarei pe litere. "Grib", crezînd că "z-ul" scris de Kowalski era de fapt "i". În cartea de telefon a orașului Marsilia nu figura numele Josef Gribowski, îl informă operatoarea pe italianul de la celălalt capăt al firului. Funcționarului se adresa lui Kowalski explicîndu-i că nu exista o asemenea persoană.

Absolut din întîmplare, pentru că era un om conștiincios, dornic să ajute un străin, funcționarul îi repetă lui Kowalski numele literă cu literă pentru a-l convinge că are dreptate.

– *Il n'existe pas, monsieur. Voyons... jay, air, eee*...*

– *Non, jay, air, zed**...* îl întrerupse Kowalski.

Funcționarul rămase perplex.

– *Excusez moi, monsieur, Jay, air, zed? Jay, air, zed, ygrek, bay***.*

– *Oui, insistă Kowalski. "G.R.Z.Y.B.O.W.S.K.I."*

Italianul ridică din umeri și se prezintă din nou la operatoare.

– *Dăți-mi informațiile internaționale, vă rog.*

În zece minute Kowalski avea numărul de telefon al lui Jojo și peste jumătate de oră primi legătura. La capătul firului se auzi vocea ex-legionarului distorsionată de paraziți și care parcă ezita să confirme veștile proaste din scrisoarea lui Kovacs. Sigur, era bucuros că Kowalski îl sunase, și el încercase să-i dea de urmă în ultimele trei luni de zile.

Din nefericire, era adevărat că micuța Sylvie este bolnavă. Începuse să slăbească și să-și piardă puterile și când doctorul i-a pus diagnosticul nu mai era nimic de făcut. Se afla în dormitorul de alături, în apartamentul de unde vorbea Jojo. Nu nu mai locuiau în vechiul apartament, își cumpăraseră unul mai nou și mai mare. Ce? Adresa? Jojo i-o spusese rar, în timp ce Kowalski, strângându-și limba între buze o scria încet.

– *Cît îi mai dau vracii? urlă el în receptor. Jojo înțelese abia după ce el repetă de patru ori. Se făcu o pauză lungă.*

– *Allo? Allo? strigă el, neprimind răspuns. Vocea lui Jojo reveni.*

– *Poate o săptămână, poate două-trei, răspunde Jojo. Nevenindu-i să creadă, Kowalski privea țintă la receptorul din mână. Fără un cuvânt îl puse în furcă și ieși împleticindu-se din cabină. După ce plăti convorbirea, se duse și ridică corespondența, închise caseta de oțel de la mână și se întoarse la hotel. Era muncit de gânduri pentru*

* Nu există, domnule. Să vedem... G.r.eee (fr.).

** Nu, G.R.Z... (fr.).

*** Scuzați, domnule. G,r,z? G,r,z,y,b? (fr.).

prima dată, după mulți ani, și nu avea cui să raporteze, așteptînd ordinul să rezolve problema prin violență.

În apartamentul lui cel vechi de la Marsilia, Jojo puse receptorul în furcă după ce constată că Kowalski închisese telefonul. Se întoarse și-i văzu pe cei doi bărbați de la Serviciul de Acțiune în același loc, fiecare din ei cu un Colt 45 special în mînă. Unul era ațintit asupra lui Jojo, celălalt asupra nevestei lui, care ședea pe sofa, palidă ca varul. "Ticăloșilor", spuse Jojo cu obidă. "Rahaților".

— Vine? întrebă unul din cei doi.

— N-a spus nimic. Mi-a închis telefonul, spuse polonezul.

Trebuie să vină. Astea sînt ordinele.

— Ei și, ai auzit, i-am spus ce ai vrut voi. Probabil că a avut un șoc. Mi-a închis telefonul. N-aveam cum să-l împiedic.

— Ar face mai bine să vină, de dragul tău, Jojo, repetă Corsicanul.

— O să vină, spuse Jojo resemnat. Dacă poate, o să vină. De dragul fetei.

— Asta-i tot. Rolul tău s-a terminat.

— Atunci cărați-vă de aici, țipă Jojo. Lăsați-ne în pace.

Corsicanul se ridică de pe scaun cu Coltul în mînă. Celălalt rămase așezat privind-o pe femeie.

— Noi o să plecăm acum, spuse Corsicanul. Dar voi doi veniți cu noi. Nu puteam să vă lăsăm aici să povestiți la toată lumea și nici să telefonați la Roma, nu-i așa, Jojo?.

— Unde ne duceți?

— Într-o scurtă vacanță. Într-un hotel plăcut, la munte. Soare și aer curat din belșug. O să-ți faci bine, Jojo.

— Cît timp? întrebă polonezul posomorît.

— Cît va fi nevoie.

Polonezul privi pe fereastră labirintul de ulicioare și tarabele cu pește ce se ascundeau în spatele imaginii pitorești a portului vechi, așa cum apare ea în cărțile poștale ilustrate.

— Acum este vîrf de sezon turistic. Trenurile sînt pline în aceste zile. În August cîștigăm mai mult decît toată iarna. O să ajungem la sapă de lemn.

Corsicanul amuzat de idee, începu să rîdă.

– Ar trebui să te consideri mai degrabă norocos. La urma urmei, o faci pentru Franța, patria ta adoptivă.

Polonezul se întoarse brusc. Nu dau o ceapă degerată pe politică. Nu mă interesează cine este la putere, care partid vrea să-și bage picioarele în tot ce este. Pe tipii ca voi îi cunosc bine. Toată viața m-am ciocnit de ei. Sînteți genul care l-ați sluji și pe Hitler. Sau pe Mussolini sau O.A.S.-ul, dacă vă convine. Sau pe oricare altul. Regimurile se mai schimbă, dar ticăloșii ca voi nu se schimbă niciodată. Tipa apropiindu-se șchiopătînd de bărbatul care ținea pistolul nemișcat în mînă.

– *Jojo*, strigă femeia de pe sofa, *Jojo, je t'en prie. Laisse-le**.

Polonezul se opri și privi spre nevastă ca și cînd uitase că și ea era de față. Își roti privirea prin cameră privindul pe fiecare din cei prezenți. Și ceilalți îl priveau, nevasta implorator, iar haidamacii de la Serviciile Secrete fără nici o reacție. Erau obișnuiți cu reproșurile care, oricum, nu aveau cum să schimbe situația. Șeful făcu un semn cu capul spre dormitor.

– Faceți-vă bagajele. Primul te duci tu, apoi nevastă-ta.

– Dar cu Sylvie ce facem? Se întoarce de la școală la ora patru și n-o s-o aștepte nimeni, spuse femeia.

Corsicanul privea în continuare la soțul ei.

– O să o luăm noi în primire pe drumul de la școală. Am aranjat totul. Directoarei i s-a spus că bunica fetitei este pe moarte și că toată familia a fost chemată la căpătîiul ei. Totul s-a făcut foarte discret. Și acum, mișcați-vă.

Jojo ridică din umeri, aruncă o ultimă privire spre nevastă și intră în dormitor să facă bagajele, urmat de Corsican.

Nevasta lui continua să-și răsucescă batista în mîini. După un timp ridică ochii spre celălalt agent așezat la capătul canapelei. Era mai tînăr decît Corsicanul, și era gascon.

* Jojo, te rog, lasă-l în pace (fr.).

– Ce... ce o să-i facă?

– Lui Kowalski?

– Lui Viktor.

– Niște domni vor să-i vorbească. Asta-i tot.

O oră mai târziu, cei doi soți așezați pe bancheta din spate a unui Citroën mare, cu cei doi agenți în față, goneau spre un hotel particular aflat la munte, în Vercors.

Șacalul își petrecu sfârșitul de săptămână la mare. Își cumpără costum de baie, petrecu simbăta stînd la soare pe plaja de la Zeebrugge și scaldîndu-se în Marea Nordului. Se plimbă prin orașel și pe digul unde marinarii și soldații britanici se luptaseră și muriseră odinioară într-o baie de sînge și o ploaie de gloanțe. Unii dintre bătrînii eu mustăți ca de morsă așezați pe dig, care dădeau la pește, și-ar fi reamintit poate de evenimentele de acum patruzeci și șase de ani, dacă i-ar fi întrebat, dar el n-o făcu. Singurii englezi prezenți acolo în acea zi erau cîteva familii împrăștiate pe plajă care se bucurau de soare și își urmăreau copiii jucîndu-se în valuri.

Duminică dimineața își făcu bagajul și plecă cu mașina traversînd pe îndelete cîmpiile Flandrei și plimbîndu-se pe ulicioarele strînte din Ghent și Bruges. Mîncă la prînz o friptură fără egal, pregătită la foc de lemne, la restaurantul Syphon din Damun, iar către mijlocul după-amiezii se întoarse la Bruxelles. Înainte de a se retrage la culcare, rugă să fie trezit devreme, să i se aducă micul dejun în cameră și prînzul la pachet, explicînd că a doua zi dorea să plece cu mașina în Ardeni să vadă mormîntul fratelui său mai mare, mort în bătălia de pe acele locuri aflate între Bastogne și Malmedy. Recepționarul a fost cît se poate de serviabil promițîndu-i că va fi trezit la timp penru a porni în pelerinaj.

La Roma, Viktor Kowalski petrecu un sfîrșit de săptămână mai puțin relaxant. Își făcea cu regularitate

serviciul de pază fie la birou fie pe platforma din capul scărilor de pe etajul opt sau pe acoperiș, în cursul nopții. Dormi foarte puțin în timpul liber; stătea lungit pe pat fumînd și bînd vin roșu adus în sticle de trei litri pentru cei opt ex-legionari care formau garda. Vinul italian *rosso* nu se putea compara cu cel algerian, numit *pinard*, ce nu lipsea din gamela fiecărui legionar, își spunea el, dar decît nimic, era bun și acesta.

Lui Kowalski îi trebuia de obicei mult timp ca să poată lua o decizie de unul singur, cînd nu era cineva să-i ordone ce să facă. Dar pînă luni dimineața trebuia să se hotărască.

Nu va lipsi mult, poate o zi, poate două, dacă n-o să aibă legături bune între zboruri. În orice caz ceva trebuia făcut. O să-i explice patronului după aceea. Era sigur că patronul va înțelege, chiar dacă se va înfuria. Se gîndise să-i spună Colonelului de necazul lui și să ceară o permisie de patruzeci și opt de ore. Dar era sigur că el, deși bun comandant, care-și ajuta oamenii la nevoie, îi va interzice să plece. N-ar fi putut înțelege povestea cu Sylvia, iar Kowalski știa că n-ar fi putut să i-o explice niciodată. Îi era imposibil să se folosească de cuvinte pentru a explica ceva. Oftă din greu cînd se sculă luni dimineața ca să intre de planton. Era profund afectat de faptul că, pentru prima dată în viața lui de legionar, avea să fie dat absent, fără bilet de voie.

Șacalul se sculă cam la aceeași oră și-și începu pregătirile meticuloase. Mai întîi făcu un duș și se bărbieri, apoi se înfruptă din excelentul mic dejun aranjat pe o tavă allată lîngă pat.

Scoase caseta cu arma din dulap, înveli apoi fiecare piesă a puștii în cîteva foi de cauciuc expandat și legă pachetele cu sfoară. Le așază apoi pe fundul rucsacului. Deasupra puse cutiile de vopsea și pensulele, pantalonii de pînză groasă și cămașa cadrilată, șosetele și bocancii. Plasa de ață o puse într-un buzunar al rucsacului iar cutia cu cartușe în celălalt.

Îmbracă una din obișnuitele sale cămăși cu dungi, la modă în 1963, își puse un costum ușor, gri-deschis, în contrast cu cele în carouri pe care le purta de obicei și se încălță cu o pereche de mocasini negri de piele marca Gucci. O cravată neagră de mătase împletită completa ținuta. Luă rucsacul într-o mână și se duse la mașina pe care o lăsase în parcare hotelului.

Rucsacul îl încuie în portbagaj. Se întoarse în hol, luă cutia cu mîncarea pentru prînz, răspunse cu o înclinare a capului la urările de drum bun pe care i le făcu recepționarul și pe la nouă ieșea deja în viteză din Bruxelles, pe vechea șosea E.40, în direcția Namur. Cîmpia se încălzea deja la soare, prevestind arșița ce avea să vină peste zi. Citi pe hartă că pînă la Bastogne erau o sută treizeci de kilometri la care mai adăugă cîtiva, pînă ce își va găsi un loc ferit și liniștit în pădurea aflată la sud de orașel. Aprecie că pînă la prînz avea să facă cu ușurință peste o sută cincizeci de kilometri și apăsă pe accelerație conducîndu-și Simca Aronde peste cîmpia plată și întinsă a Waloniei.

Înainte ca soarele să ajungă la zenit, Șacalul trecuse deja prin Namur și Marche, urmînd indicatoarele care arătau că se apropie de Bastogne. După ce trecu prin orașelul care fusese distrus de tancurile Tiger ale lui Hasso von Manteuffel, în iarna lui 1944, coti pe drumul care ducea spre sud, către dealuri. Pădurea devenea tot mai deasă, drumul șerpuitor tot mai întunecat de fagii și ulmii înalți, rareori străbătuți de cîte o rază de lumină.

La circa zece kilometri de oraș, Șacalul a dat de un drum îngust care ducea în pădure. O luă pe acest drum pînă cînd, după încă un kilometru, pătrunse mai adînc în pădure. Înainte cu mașina cîtiva metri pe acest drum, apoi o ascunse în spatele unor tufișuri. Rămase puțin timp la umbra răcoroasă a copacilor și fumă o țigară ascultînd ticăitul blocului motor care se răcea, adierea vîntului prin crengile înalte și gunguritul îndepărtat al unui porumbel.

Se dădu jos din mașină încet, deschise portbagajul și puse rucsacul pe capotă. Își schimbă hainele piesă cu piesă,

așezînd cu grijă costumul gri, impecabil pe bancheta din spate a mașinii și-și trase pantalonii de pînză groasă. Era destul de cald și putea să renunțe la haină; în locul cămășii în dungi își puse cămașa cadrilată de tăietor de lemne. În ține, mocasinii scumpi de oraș cedară locul bocancilor și șosetelor de lînă în care-și îndesă capetele pantalonilor.

Despachetă pe rînd părțile componente ale puștii și le asamblă una cîte una. Amortizorul îl puse într-un buzunar iar luneta în celălalt. Răsturnă douăzeci de cartușe din cutie în unul din buzunarele de la cămașă iar în celălalt puse unicul glonț exploziv, înfășurat în hîrtie satinată.

După ce asamblă pușca, o puse pe capota mașinii. Din portbagaj scoase obiectul cumpărat în seara precedentă într-o piață din Bruxelles, înainte de-a se întoarce la hotel. Era un pepene verde pe care-l lăsase peste noapte în mașină. Trînti capacul portbagajului, puse pepenele în rucsacul gol împreună cu vopseaua, pensulele și cuțitul de vînătoare, încuie mașina și plecă în pădure. Era trecut de prînz.

În zece minute găsi o poieniță lungă și îngustă, fără vegetație, cu un cîmp vizual liber pe o distanță de o sută cincizeci de metri, apoi căută un copac de unde putea să vadă locul în care își lăsase pușca. Răsturnă conținutul rucsacului pe iarbă, scoase capacele de la cutiile de vopsea și începu să vopsească pepenele. Dădu cu vopsea maron pe cele două capete ale pepenelui. Centrul îl coloră în roz. Cît timp vopseaua mai era încă umedă, trase cu degetul arătător conturul ochilor, nasului, mustății și gurii.

Împlîntă cuțitul în capul fructului ca să nu șteargă vopseaua prin contact cu degetele, apoi băgă pepenele cu multă grijă în plasa pe care o cumpărase. Firul subțire și ochiurile largi ale plasei nu mascau nici conturul pepenelui, nici desenul de pe suprafața lui.

În final, împlîntă cuțitul în trunchiul copacului, la o înălțime de doi metri și agăță plasa în el. Pe fondul verde-închis al copacului, pepenele colorat în maron și roz, atîrna suspendat ca un cap grotesc de om. Se dădu un pas

înapoi și-și privi opera. Aflat la o sută treizeci de metri distanță pepele era ținta ideală.

Închise cele două cutii de vopsea și le aruncă departe de el în tufișuri, unde dispărură sub frunziș. Înșipse pensulele în pământ și le călcă cu piciorul pînă ce dispărură. Își luă rucsacul și plecă spre locul unde se afla pușca.

Montă amortizorul cu ușurință, înșurubîndu-l pe țeava puștii pînă cînd acesta se întepeni. Luneta telescopică se potrivea și ea la milimetru deasupra țevii. Trase închizătorul spre el și introduse primul cartuș în cameră. Duse pușca la ochi și căută ținta aflată la capătul opus al poienii. Cînd o găsi fu surprins să constate cît de clară și de mare putea s-o vadă. După aparențe, dacă ținta ar fi fost chiar capul unui om în carne și oase, nu s-ar fi aflat la o distanță mai mare de treizeci de metri. Putea distinge rețeaua plasei care strîngea pepelele și trăsăturile feței desenate grosolan pe el.

Își modifică ușor poziția, se sprijini de un copac pentru a avea stabilitate, duse pușca la ochi și viză ținta. Cele două fire reticulare din vizor nu păreau a fi bine centrate și, de aceea, întinse mîna dreaptă și prinse cele două șuruburi de reglare pe care le răsuci, pînă ce crucea din vizor apărură perfect pe centru. Mulțumit, ținti cu grijă centrul pepelei și trase.

Reculul fu mai ușor decît se aștepta, iar pufăitul surd al amortizorului era atît de slab încît nu s-ar fi auzit de pe un trotuar pe altul. Cu pușca sub braț, traversă poiana pînă la locul unde se afla pepelele pe care-l studie cu atenție. Glonțul ștersese coaja pepelei în dreapta sus, distrugînd un ochi al plasei și apoi se împlîntase în copac. Se duse înapoi la locul de plecare și trase a doua oară, cu corecția făcută anterior în vizor.

Rezultatul fu același, lîngă țintă, la o distanță de jumătate de țol. Trase patru cartușe fără să se atingă de șuruburile de reglare pînă cînd se convinse că ochise corect dar că nu era bună calibrarea, glonțul plecînd în sus și ușor spre dreapta. Apoi reglă șuruburile.

De data aceasta lovitura era prea jos și prea către stînga. Pentru a fi sigur mai traversă o dată poienița și examinează gaura făcută de glonț. Trecuse prin colțul stîng al gurii desenate. Mai trase trei cartușe cu aceeași corecție a țintei și gloanțele lovire în aceeași zonă. În cele din urmă mai făcu încă o corecție fină. Al nouălea glonț trecu direct prin frunte, exact prin locul în care ochise. Se duse pentru a treia oară la țintă și încercui cu creta punctele de impact – un grup de cerculețe în dreapta sus, altul în partea stîngă a gurii și un singur cerculeț clar, în mijlocul frunții.

În continuare trimise lovituri precise în fiecare ochi, la baza nasului, în buza de sus și în barbă. Întorcînd ținta în profil, folosi ultimele cartușe pentru a trage pe rînd în tîmplă, ureche, gît, obraz și craniu, și doar un singur glonț nimeri foarte puțin alături de țintă.

Mulțumit de performanțele puștii, marcă pozițiile corecte ale șuruburilor de reglare a lunetei, scoase din buzunar un tub de mastix, îi întinse lichidul vîscos pe capetele șuruburilor și pe suprafața de bachelită adiacentă. După o jumătate de oră, timp în care fumă două țigări, liantul se întări și coordonatele de tragere ale puștii fură astfel fixate ca să permită maximum de acuratețe de la o distanță de o sută treizeci de metri.

Din celălalt buzunar al cămășii, scoase cartușul exploziv, îl desfăcu din hîrtie și-l introduse în camera glonțului. Ochi cu maximă atenție centrul pepenelui și trase.

Cînd se împrăștie și ultimul firicel de fum albăstrui de la gura amortizorului, Șacalul sprijini pușca de un copac și se duse spre plasa cu pepenele. Aceasta atîrna moale și aproape goală, de trunchiul scrijelit al copacului. Pepenele care absorbise douăzeci de plumbi se dezintegrase. Bucăți din el trecuseră prin ochiurile plasei și se aflau împrăștiate pe iarbă. De pe coaja copacului picura zeamă. Restul de pepene sfărîmat se strînsese la fundul plasei, care arăta acum ca un scrot stors, atîrnînd de cuțitul de vînătoare.

Luă plasa și o aruncă în tuișurile din jur. Din ținta care se aflase în ea nu rămăseseră decît bucăți informe de

miez. Scoase din trunchi lama cuțitului și-l puse la loc în teacă. Plecă de lângă copac, își recuperă pușca și se întoarse agale spre mașină.

Aici fiecare piesă a puștii fu din nou împachetată în foile de cauciuc și pusă în rucsac împreună cu bocancii, șosetele, cămașa și pantalonii. Se îmbracă apoi cu hainele de oraș, închise rucsacul în portbagaj și-și mîncă tihnit sandviciurile.

După ce termină, se urcă în mașină și ieși din pădure luînd drumul spre șoseaua principală, care o cotea la stînga spre Bastogne, Marche, Namur și Bruxelles. Se întoarse la hotel puțin după ora șase și după ce a dus rucsacul în cameră a coborît la recepție să plătească chiria pentru mașină. Înainte de a face baie, petrecu o oră curățînd cu grijă fiecare parte componentă a puștii și ungînd mecanismele, după care puse pușca în caseta ei și o încuie în dulap. În aceeași seară tîrziu, rucsacul, sfoara, cîteva fîșii de cauciuc, au fost aruncate într-o ladă de gunoi, iar cele douăzeci și unul de cartușe goale au fost azvîrlite la canal.

În aceeași dimineată de luni, 5 august, Viktor Kowalski se afla din nou la poșta din Roma căutînd pe cineva care să știe franțuzește. De dată aceasta voia să-l roage să sune la informații la Alitalia și să întrebe la ce ore plecau avioanele de la Roma la Marsilia și retur. Află că pierduse deja zborul de luni, pentru că avionul pleca într-o oră de la Fiumicino iar el nu avea timp să-l ajungă. Următorul zbor era miercuri. Nu, nu mai erau alte zboruri directe de la Roma la Marsilia. Existau doar zboruri cu legături prin alte orașe; îl interesează pe domnul această variantă? Nu? Atunci cursa de miercuri? Desigur, avionul pleca la ora 11,15 dimineata și ajungea la aeroportul Marignan la Marsilia puțin după prînz. Cursa de întoarcere era a doua zi. Un singur loc? Numai dus sau și întors? Sigur că da, numele? Kowalski îi dădu numele de pe actele care le avea în buzunar. Cum pașapoartele în Piața comună

se desființaseră, cartea de identitate națională era suficientă.

Fu rugat să fie la ghișeul Alitalia de la Fiumicino miercuri, cu o oră înainte de decolare. După ce funcționara închise telefonul, Kowalski ridică scrisorile, le încuie și plecă înapoi la hotel.

A doua zi de dimineată, Șacalul avu ultima întâlnire cu domnul Goossens. Îi telefonă pe la ora micului dejun și armurierul îi spuse că avea plăcerea să-l anunțe că terminase lucrarea. Ar putea domnul Duggan să vină la ora 11? Îl roagă să aducă și articolele necesare pentru ultima probă.

Sosi iarăși la întâlnire cu o jumătate de oră înainte, ducînd o valijoară din fibră de sticlă, cumpărată cu o seară înainte, în care ascunsese caseta cu armă. Timp de treizeci de minute înainte de a suna la ușă, ținu sub observație strada pe care locuia armurierul. După ce domnul Goossens îi deschise, Șacalul se dușe direct în birou fără să aștepte invitații. După ce încuie ușa de la intrare, Goossens veni și el în birou închizînd ușa în urma lui.

— Nu mai sînt probleme? întrebă englezul.

— Nu, de data asta mi-a reușit. Din spatele biroului belgianul scoase la iveală cîteva suluri de pînză groasă de sac și le așeză pe masă. Pe măsură ce le derula, așeză unul lîngă altul mai multe tuburi din oțel subțire, lustruit, care arăta la fel ca aluminiul. După ce puse și ultimul tub pe birou, întinse mîna după caseta în care se afla arma. Șacalul i-o dădu.

Armurierul începu să introducă în tuburi componentele puștii, una cîte una. Fiecare intra perfect în tub.

— Cum a fost la antrenament? întrebă el continuîndu-și treaba.

— Sînt foarte mulțumit.

Apucînd luneta, Goossens observă că șuruburile de reglare fuseseră înțepenite cu un strop de pastă mastix.

— Îmi pare rău că a trebuit să fac șuruburile de calibrare atît de mici. Era mai bine să puteți lucra cu semne precise, dar, din nou necesitatea de-a reduce dimensiunile m-a împiedecat să folosesc capetele de șuruburi originale. De aceea a trebuit să le folosesc pe acestea. Altfel, luneta n-ar fi intrat în acest tub. Lăsă luneta să alunece în tubul de oțel, special proiectat pentru ea, și aceasta intră la fix, ca și celelalte. După ce ultimele cinci piese ale armei au fost montate, belgianul îi arată tija subțire care ținea loc de cocoș și cele cinci cartușe explozive.

— Vedeți, și ăstora trebuia să le găsesc un loc. Luă baza patului puștii căptușită cu piele neagră și-i arată clientului său că pielea fusese tăiată cu lama. Îndesă cocoșul în căptușeală și mască tăietura cu bandă izolatoare. Aproape că nu se observa nimic. Din sertarul de la birou scoase un disc de cauciuc negru cu diametrul de un țol și jumătate și gros de doi țoli. Pe una din fețele discului, în centru, era un știft de oțel filetat.

— Acesta se înșurubează în capul de jos al ultimului tub, îi explică. În jurul știftului se aflau cinci găuri făcute în cauciuc. În fiecare din ele se afla înșipt cîte un cartuș din care se mai vedea doar capsă de alamă.

— Cînd discul este fixat în tub, cartușele nu se mai văd, iar cauciucul își justifică prezența, îi explică el.

Englezul tăcea.

— Ce spuneți? întrebă belgianul puțin îngrijorat.

Fără să scoată un cuvînt, englezul luă fiecare tub în parte și-l examinează atent. Îl clătină, dar înăuntru nu se auzi nici un zgomot, căci interiorul fusese căptușit cu două rînduri de postav verde-deschis, pentru a absorbi șocurile și zgomotul. Tubul cel mai lung avea cincizeci de centimetri, în el se aflau țeava puștii și cutia închizătorului. Celelalte aveau fiecare cam treizeci de centimetri și conțineau cele două vergele ale patului, amortizorul și luneta. Baza patului, cu cocoșul ascuns în căptușeală, era pusă separat ca și discul de cauciuc ce conținea cartușele. Pușca originală de vînătoare, ca să nu mai vorbim de forma ei modificată pentru asasin, dispăruse.

— Perfect, spuse Șacalul dînd încet din cap. Exact ce mi-am dorit.

Belgianul fu încîntat. Ca expert în meserie aprecia laudele și era conștient de faptul că, în domeniul lui, clientul era și el printre ași.

Șacalul luă tuburile de oțel, care acum conțineau și piesele arcului, le înfășură cu grijă în pînza de sac și le puse în valijoara din fibră de sticlă. După ce tuburile și celelalte două piese fură ambalate și așezate în valijoară îi dădu înapoi belgianului caseta compartimentată.

— Nu-mi mai trebuie. Pușca va rămîne unde se află pînă ce voi avea nevoie de ea. Scoase restul de două sute de lire, pe care i le mai datora belgianului și le puse pe masă.

— Cu asta cred că afacerea noastră s-a încheiat, domnule Goossens. Belgianul puse banii în buzunar.

— Da, domnule, dacă nu doriți să-mi cereți și alte servicii.

— Doar unul, răspunse englezul. Vă rog să vă reamintiți de mica mea predică de acum două săptămîni cînd v-am povestit despre cît de înțelept este să păstrezi tăcerea.

— N-am uitat, *monsieur*, răspunse belgianul încet. I se făcu din nou frică. Va încerca asasinul acesta blajin la vorbă să-l reducă la tăcere acum? Cu siguranță că nu. Ancheta pe care o va face poliția în caz de asasinat ar scoate la iveală faptul că fusese vizitat de un englez înalt, înainte ca acesta să aibă ocazia să folosească pușca pe care o avea acum în valiză. Englezul părea că-i citește gîndurile. Schiță un zîmbet.

— Nu aveți motiv de îngrijorare. Nu intenționez să vă fac nici un rău. Apoi îmi imaginez că un om inteligent ca dumneavoastră și-a luat măsuri de prevedere pentru cazul în care ar fi asasinat de vreun client. Poate așteptați să liți sunat după o oră? Sau prietenul va veni aici și va găsi cadavrul văzînd că nu răspundeți la telefon? Sau ați depus o scrisoare la un avocat, care ar urma să fie deschisă în cazul decesului dumneavoastră. Domnul Goossens era surprins. Avea într-adevăr depusă o scrisoare la avocat,

care urma să fie deschisă în caz de deces. Scrisoarea conținea instrucțiuni pentru poliție ca aceasta să caute sub o piatră anume în grădină. Sub piatră se afla o cutie conținând lista tuturor celor care urmau să-l viziteze în ziua respectivă. Lista era înlocuită zilnic. Pentru azi, apărea pe listă un singur client, un englez înalt, ce părea a fi cu stare, și care își spunea Duggan. Era un mod de a se asigura. Englezul îl observa calm.

— Așa m-am gândit și eu, spuse el. Ești suficient de apărat. Dar eu am să teucid, fără șovăire, dacă vei pomeni vreodată cuiva că am fost aici sau că am cumpărat ceva de la dumneata. Din momentul în care am plecat din casa asta, am încetat să mai exist pentru dumneata.

— Este foarte clar, *monsieur*. Așa procedez în mod normal cu toți clienții. Dar aștept aceeași discreție și din partea dumneavoastră. De aceea seria de pe țeava puștii pe care o dețineți a fost arsă cu acid. Și eu trebuie să-mi iau măsuri de protecție.

Englezul zîmbi din nou.

— Înseamnă că ne înțelegem. Bună ziua, *monsieur* Goossens.

O clipă mai târziu ușa se închise în urma lui și belgianul, care știa atât de multe despre arme și trăgători de elită, dar atât de puțin despre Șacal, oftă ușurat și se retrase în birou să numere banii.

Șacalul nu dorea să fie văzut de personalul hotelului cu valijoara iestină din lăbră de sticlă și, deși întârzia la masa de prînz, luă un taxi pînă la gara centrală unde depuse valijoara la depozitul de bagaje, luă chitanța și o ascunse bine în portvizitul fin din piele de șarpe.

Luă un prînz copios la restaurantul Cygne pentru a sărbători încheierea etapei de pregătire în Franța și Belgia și se întoarse la hotelul Amigo să-și facă bagajele și să plătească nota. Cînd părăsi hotelul arăta exact cum venise, îmbrăcat în costumul în carouri bine croit, ascuns după ochelarii negri de soare și urmat de curierul de la hotel care ducea cele două valize Vuitton. Afară îl aștepta un taxi. Era însă mai sărac cu o mie șase sute de lire, dar avea o

pușcă ambalată într-o valiză comună, depusă în siguranță la magazia de bagaje a gării, și trei acte false ascunse bine în buzunarul de la piept al hainei.

Puțin după ora patru, avionul părăsi Bruxelles-ul în direcția Londra și, deși i se controlase prin sondaj unul din bagaje pe aeroportul din Londra, nu se găsi nimic. Pe la șapte se bărbiera deja în propriul apartament, înainte de-a pleca să cineze într-un local din West End.

8

Din nefericire pentru Kowalski, miercuri dimineată nu a avut de făcut nici o convorbire telefonică de la oficiul poștal; dacă ar fi avut, ar fi pierdut avionul. Și corespondența pentru M. Poitiers aștepta la căsuța poștală. Luă cele cinci plicuri, le încuie în cutia metalică prinsă de lanț și se îndreptă grăbit spre hotel. La nouă și jumătate se descotorosise deja de cutie, înmînîndu-i-o colonelului Rodin, și era liber să se întoarcă în camera lui să se culce. Îi venea rîndul să stea de pază pe acoperiș de-abia la ora șapte seara.

Se opri în camera lui doar pentru a-și lua Coltul 45 (Rodin nu i-ar fi permis în ruptul capului să-l poarte pe stradă) și îl vîrî în tocul prins la umăr. Dacă ar fi purtat o haină bine croită, protuberanța armei și a tocului s-ar fi văzut de la o poștă, dar cum costumele lui stăteau de parcă ar fi fost făcute de cel mai prost croitor, în ciuda staturii lui impunătoare, alîmnau pe el ca niște saci. Luă o rolă de leucoplast și bereta pe care o cumpăraseră cu o zi înainte și le îndesă în haină, băgă în buzunare un sul de bancnote de lire italiene și franci francezi, care reprezentau economiile sale din ultimele șase luni și închise ușa în urma lui.

De la biroul din coridor, omul de pază ridică privirile.

- M-au irimis să dau un telefon, spuse Kowalski, arătînd cu degetul mare în sus, spre etajul nouă. Omul din post nu-i spuse nimic, îl privi cum cheamă liftul și dispăre în el. Cîteva secunde mai tîrziu se afla în stradă, cu ochelarii mari, negri, pe nas.

De la cafeneaua de pe celălalt trotuar, bărbatul care citea din *Oggi* lăasă puțin mai în jos revista și îl studie pe Kowalski prin impenetrabilii ochelari de soare, în timp ce polonezul se uita după un taxi în susul și în josul străzii. Deoarece nu apărea nici unul, se îndreptă spre colțul străzii. Omul cu revista părăsi terasa cafenelei și porni spre bordură. Un Fiat mic țîșni dintr-un șir de mașini parcate mai departe, în josul străzii, și se opri în dreptul lui. Se urcă în el și Fiatul porni încet pe urmele lui Kowalski.

Ajuns la colț, Kowalski văzu un taxi liber și îl opri. "Fiumicino", îi spuse el șoferului.

La aeroport, omul S.D.E.C.E.-ului îl urmări discret cum se prezintă la ghișeul Alitalia. Kowalski și-a plătit biletul în bani gheață, a asigurat-o pe fată de la ghișeu că nu are nici o valiză sau bagaj de mîină și ea i-a comunicat faptul că pasagerii pentru zborul de la 11 și 15 spre Marsilia, urmau să fie chemați la avion peste o oră și cinci minute.

Avînd atîta timp la dispoziție, ex-legionarul intră agale într-un bufet cu autoservire, cumpără de la tejghea o cafea și se retrase cu ea în spatele geamurilor fumurii, de unde putea privi avioanele care veneau și plecau. Iubea aeroporturile, cu toate că nu înțelegea cum funcționează. Aproape toată viața, zgomotul motoarelor de avion însemnase pentru el Messerschmitt-urile germane, Stormovik-urile rusești sau Flying Fort-urile americane. Mai tîrziu, însemnase sprijin aerian cu aparate B-26 sau Sky Rider în Vietnam, Mystere sau Foyga în Algeria. Dar cînd se afla într-un aeroport civil, îi plăcea să le privească cum vin să aterizeze ca niște păsări mari argintii, cu motoarele amuțite, afirmînd pe cer ca suspendate de niște fire, cîteva clipe înainte să atingă pămîntul. Deși în societate era un om retras, îi plăcea să privească nesfîrșita

agitație din aeroporturi. Poate, se gîndea el, dacă viața i-ar fi fost alta, ar fi lucrat pe un aeroport. Dar era ceea ce era, și acum, nu mai exista cale de întoarcere.

Gîndurile i-au revenit la Sylvie și sprîncenele sale stufoase s-au apropiat de atîta concentrare. Nu era drept, își spuse sobru, nu era drept ca ea să moară și toți nenorociții ăia din Paris să trăiască. Colonelul Rodin îi povestise despre ei și despre modul în care trădaseră Indochina și Algeria, lăsîndu-i pradă teroriștilor. Colonelul Rodin avea întotdeauna dreptate.

Anunțîndu-se zborul, se așeză la rînd, ieși pe ușile de sticlă și parcurse pe cimentul alb, fierbinte, cei aproximativ 100 de metri care-l despărteau de avion. De pe terasa de observare, cei doi agenți ai colonelului Rolland îl priveau cum urcă scările, intrînd în avion. Acum, purta bereta neagră și avea lipită o bucată de leucoplast pe obraz. Unul din agenți se întoarse spre celălalt și ridică din sprînceană obosit. În timp ce turbopropulsorul decola spre Marsilia, cei doi bărbați au părăsit balustrada. Trecînd prin sala principală, s-au oprit la un telefon public, și unul din ei formă un număr local, de Roma. Se recomandă persoanei de la celălalt capăt al firului cu un nume de botez și spuse rar: A plecat. Alitalia Patru-Cinci-Unu. Aterizează la Marignane la 12 și 10. *Ciao*.

Zece minute mai tîrziu, mesajul era la Paris, și după alte zece minute era ascultat la Marsilia.

Avionul Alitalia se legăna deasupra apelor golfului de un albastru ireal și se îndrepta spre ținta finală, aeroportul Marignan. Frumoasa stewardesă italiană își făcu turul zîmbitoare de la un capăt la altul al avionului, verificînd ca toate centurile de siguranță să fie bine fixate și se așeză în colțul ei din spate, punîndu-și la rîndul ei centura de siguranță. Observă că pasagerul din fața ei privea țintă pe geam la strălucitoarea pustietate albicioasă a deltei Rhonului, ca și cînd nu ar mai fi văzut-o pînă atunci.

Acesta era bărbatul mălăhălos care nu vorbea italiana și a cărei franceză păstra puternice accente din patria sa, situată undeva în estul Europei. Purta o beretă neagră peste

părul brunet, tuns scurt, o haină închisă la culoare și motorolită și o pereche de ochelari întunecați de care nu se despărțea. O bucată enormă de leucoplast îi acoperea jumătate din față; probabil că s-a tăiat destul de rău, gîndi ea.

Au aterizat exact la ora stabilită, chiar în apropierea clădirii terminale, și pasagerii se îndreptau spre sala vămii. În timp ce intrau pe ușile de sticlă, un bărbat scund și chel care stătea lîngă unul din polițiștii de la pașapoarte, atinse ușor glezna acestuia cu vîrfurile pantofului.

"Mătăhălos, cu beretă neagră și leucoplast." Apoi, se îndreptă calm spre celălalt și îi dădu același mesaj. Pasagerii se divizară în două șiruri, pentru a trece prin fața ghișeelelor de control. În spatele grilajelor acestora, cei doi polițiști stăteau față-n față, la o distanță de trei metri unul de celălalt, pasagerii trecînd printre ei. Fiecare pasager își prezenta pașaportul și cartea de debarcare. Ofițerii făceau parte din Poliția de Securitate, D.S.T.-ul care era responsabil cu toată securitatea statului în interiorului Franței, cu verificarea străinilor care intrau, precum și a francezilor care se întorceau în țară.

Cînd Kowalski își făcu apariția, omul cu haină albastră din spatele grilajului, de-abia îi aruncă o privire. Îi trînti o șampilă pe cartea galbenă de debarcare, se uită în treacăt pe cartea de identitate, încuviință cu capul și îi făcu semn bărbatului mătahălos să treacă mai departe. Ușurat, Kowalski se îndreptă spre băncile vămii. Cîțiva dintre vameși tocmai îl ascultasera tăcuți pe bărbatul scund și cu chelie, înainte ca acesta să dispară într-un birou cu fațada de sticlă aflat în spatele lor. Șeful vameșilor i se adresă lui Kowalski:

— *Monsieur, votre bagage**.

El arătă spre locul unde ceilalți pasageri așteptau lîngă banda rulantă ca bagajele lor să apară de pe căruciorul parcat afară, în lumina soarelui. Kowalski se apropie de vameș cu pas greoi.

* Domnule, bagajul dumneavoastră (fr.).

– *J'ai pas de bagage**, spuse el.

Vameșul își ridică sprâncenele.

– *Pas de bagage? Eh bien, avez vous quelque chose à déclarer**?*

– *Non, rien****, spuse Kowalski.

Bărbatul de la vamă arboră un zîmbet amabil, aproape la fel de senin ca și accentul său melodios marseiez.

– *Eh bien, passez monsieur*****, zise el arătînd spre șirul de taxiuri aflat la ieșire. Kowalski dădu din cap și ieși în lumina soarelui de afară. Neobișnuit să cheltuiască mult, se uită împrejur pînă zări autobuzul aeroportului și se urcă în el.

Cînd Kowalski nu se mai văzu, cîtiva vameși se strînseră în jurul șefului, cel mai în vîrstă dintre ei.

– Mă întreb ce vor cu el, spuse unul.

– Arată a fi un tip șters și posac.

– N-o să mai arate așa după ce o să termine nemernicii ăia cu el, zise un al treilea făcînd un gest scurt cu capul spre birourile din spate.

– Haideți, înapoi la treabă, interveni bărbatul în vîrstă. Ne-am făcut datoria față de Franța astăzi.

– Față de Marele Charlie vrei să spui, replică primul în timp ce se împrăștiu, după care murmură ca pentru sine: Putrezi-i-ar oasele.

Era ora prînzului cînd autobuzul opri în cele din urmă la Agenția Air France, în inima orașului, și era chiar mai cald decît la Roma. La Marsilia, luna august prezintă cîteva calități, dar nu și pe aceea de a te îndemna la eforturi mari. Căldura se așterne peste oraș ca o molimă, pătrunzînd toate fibrele, măcinînd puterea, energia, voința de a face altceva în afară de a lîncezi într-o cameră răcoroasă cu jaluzelele trase și ventilatorul dat la maximum.

* Nu am bagaje (fr.).

** Aveți ceva de declarat? (fr.).

*** Nu, nimic (fr.).

**** Bine, treceți, domnule (fr.).

Chiar și Cannebière, de obicei clocotitoarea venă jugulară a Marsiliei, care, după lăsarea întunericului se transformă într-un fluviu de lumină și animație, era acum moartă. Cele cîteva persoane și vehicule păreau că se mișcă afundate pînă la brîu în melasă. Dură o jumătate de oră să găsească un taxi; majoritatea șoferilor se retrăseseră în cîte un loc umbros, prin parcuri, pentru a-și face siesta.

Adresa pe care Jojo i-o dăduse lui Kowalski la ieșirea din oraș, era pe șoseaua principală spre Cassis. Pe Avenue de la Libération, Kowalski îi spusese șoferului să-l lase pentru a putea merge pe jos restul drumului. Șoferul îi adresă un *si vous voulez**, care exprima limpede ce gîndește el despre străinii care intenționau să parcurgă pe jos distanțe mai mari de cîtiva metri în căldura aceea, atunci cînd aveau la dispoziție o mașină.

Kowalski urmări cum taxiul se întoarce înapoi în oraș, pînă cînd ieși din raza sa vizuală. Găsi strada laterală indicată pe bucata de hîrtie, cerînd lămuriri unui chelner de la o cafenea cu mese afară, pe trotuar.

Blocul arăta destul de nou, și Kowalski se gîndi că familia Jojo avusese probabil noroc cu căruciorul cu gustări. Poate chiar pusese mîna pe chioșcul pe care Madame Jojo îl ochise de mai mulți ani. Acest lucru ar fi putut în orice caz să explice creșterea prosperității lor. Și o să fie mai bine pentru Sylvie să crească în cartierul ăsta decît în preajma docurilor. La gîndul fiicei sale și a idioțeniei pe care tocmai și-o imaginase în privința ei, Kowalski se opri la picioarele scărilor de la bloc. Ceea ce spusese Jojo la telefon. O săptămînă? Poate două săptămîni? Era imposibil.

Parcurse scările în fugă și se opri în fața celor două șiruri de cutii de scrisori aflate în holul de la intrare.

"Grzybowski", citi pe una din ele. "Apartamentul 23." Hotărî să o ia pe scări, fiind vorba doar de două etaje.

Apartamentul 23 avea o ușă la fel ca celălalte. Avea un buton de sonerie, alături de o carte de vizită mică și albă, pe care era tipărit numele Grzybowski. Ușa se afla la

* Dacă vreți (fr.).

capătul coridorului, flancată de ușile apartamentelor 22 și 24. Apăsă pe sonerie. Ușa din fața lui se deschise, și izbitura cozii de tîmăcop veni din deschizătură și se îndreptă în jos spre fruntea lui.

Lovitura rupse pielea, dar ricoșă din os cu un sunet înfundat. De o parte și de alta a polonezului, ușile apartamentelor 22 și 24 se deschiseră spre interior, și mai mulți bărbați dădură buzna afară. Totul se petrecu în mai puțin de jumătate de secundă. În același timp, Kowalski își ieși din minți de furie. Deși în majoritatea cazurilor gîndea încet, polonezul știa ceva la perfecție, și anume, cum să se lupte.

În spațiul strîmt al coridorului, statura și forța lui erau nefolositoare. Datorită înălțimii sale, coada tîmăcopului nu reuși să imprime loviturii forța maximă. Prin sîngele care-i curgea peste ochi, Kowalski distinse doi oameni în ușa din fața sa, precum și alți doi de fiecare parte. Avea nevoie de spațiu pentru a se putea mișca, așadar se năpusti înainte în apartamentul 23.

Ca urmare a impactului, omul aflat chiar în fața lui se clătină și se dădu înapoi, iar cei rămași în spate se repeziră spre el căutînd să-l apuce de guler și de haină. Ajuns în cameră, scoase Coltul de la subsuoară, se întoarse brusc și trase înapoi spre intrare. Dar în acea clipă o altă stînghie îl izbi în încheietura mîinii, smucind în jos cătarea armei.

Glonțul sfîrtecă rotula unuia dintre atacatori, care căzu scoțînd un țipăt slab. O nouă lovitură peste încheietura mîinii, îl făcu să scape pistolul din mîna rămasă fără nervi. O secundă mai tîrziu era copleșit de cei cinci bărbați care se năpustiră asupra lui. Lupta dură trei minute. Mai tîrziu, un doctor avea să aprecieze că, pînă în momentul în care își pierduse cunoștința primise vreo douăzeci de lovituri în cap cu niște ciomege învelite în piele. O parte dintr-o ureche îi fusese ciopîrțită de o lovitură piezișă, nasul îi era rupt, iar fața, o mască de un roșu aprins. Luptase mai mult din reflex. În două rînduri, era gata să ajungă la pistol, dar cîte un șut trimitea arma învîrtit în celălalt capăt al camerei de zi. Cînd, în cele din urmă, polonezul căzu cu fața în jos, mai rămăseseră în picioare doar trei agresori.

După ce și-au terminat treaba, iar trupul uriaș zăcea la podea fără simțire, doar cu un firicel de sînge prelingîndu-i-se din scalpul numai o rană, singurul semn că omul era încă în viață, cei trei supraviețuitori se traseră înapoi, înjurînd cumplit și respirînd din greu. Bărbatul împușcat în picior se încolăcise lîngă perete, în apropierea ușii, alb la față, ținîndu-și genunchiul sfărîmat cu mîinile de un roșu aprins și dînd drumul printre buzele cenușii de durere unui puhoi lung și monoton de obscenități. Un altul, în genunchi, se legăna încet înapoi și înainte, ținîndu-se cu mîinile de vîntre. Ultimul zăcea pe covor, nu departe de polonez, avînd o rană la tîmpla stîngă, acolo unde una din loviturile nimicitoare ale lui Kowalski îl surprinsese cu o forță maximă.

Șeful grupului îl rostogoli pe Kowalski pe spate și îi ridică una din pleoapele închise, traversă încăperea spre telefonul din apropierea ferestrei, formă un număr local și așteptă.

Încă mai respira greu. Cînd i se răspunse, spuse persoanei de la celălalt capăt al firului:

– L-am prins... S-a luptat? Normal că s-a luptat, nenorocitul... I-a scăpat un glonț și Guerini și-a pierdut rotula. Capetti a primit una în testicule și Vissart și-a pierdut cunoștința... Ce? Da, polonezul trăiește, doar astea au fost ordinele, nu? Altfel, nu ar mai fi făcut tot prăpădul ăsta... Păi, e rănit, ce mai. Habar n-am, este inconștient... Știi ce, n-avem nevoie de dubă, ci de două ambulante. Și asta repede.

Trînti receptorul și mormăi: "Nenorociții", referindu-se la lume în general. Peste tot în cameră, fragmente de mobilier distrus zăceau aruncate ca niște lemne de foc, și de fapt nici nu mai puteau servi la altceva. Toți se gîndiseră că polonezul o va lua pe coridor, spre ieșire. Nici o mobilă nu fusese mutată în vreuna din camerele alăturate, și asta a fost un mare neajuns. El însuși oprise cu pieptul un fotoliu aruncat de Kowalski cu o singură mînă, și asta îi provocă o mare durere. Nenorocitul de polonez, gîndi el, blestemații de la direcție nu-i spusese cum arată.

Cincisprezece minute mai târziu, două ambulanțe Citroën opriră în fața blocului, și doctorul își făcu apariția. Îi luă cinci minute să-l examineze pe Kowalski. În cele din urmă, trase mîneca omului aflat în stare de inconștiență și îi făcu o injecție. Când cei doi brancardieri plecară spre lift cu polonezul, doctorul se întoarse spre corsicanul rănit, care în tot acest timp îl privise încruntat din balta de sînge de lîngă perete.

Dădu la o parte de pe genunchi mîna corsicanului, aruncă o privire rănii și fluieră.

— În regulă. Morfină și la spital. Îți voi da o doză ca pentru knock-out. Aici nu prea am ce face. Oricum, *mon petit**, cariera ta în meseria asta s-a sfîrșit.

Guerini îi răspunse cu un șuvoi de înjurături, în timp ce acul intra în el.

Vissart stătea în capul oaselor, cu mîinile la ochi și cu o expresie uluită pe față. Capetti se ridicase deja în picioare și voma sprijinit de perete. Doi dintre colegii săi l-au apucat de subsuoară și l-au scos în coridor. Șeful îl ajută pe Vissart să se ridice în picioare, în timp ce brancardierii din cea de-a doua ambulanță cărau corpul inert al lui Guerini.

Afară, în coridor, șeful celor șase-își aruncă pentru ultima dată privirea înapoi, spre camera devastată. Doctorul se afla alături de el.

— Un adevărat dezastru! exclamă doctorul.

— Cei de la serviciul local n-au decît să curețe, spuse șeful. Blestematul ăsta de apartament este al lor.

Cu aceasta, închise ușa. Apartamentele 22 și 24 aveau și ele ușile deschise, dar interioarele erau neatînse. Trînti ambele uși, închizîndu-le.

— Nu există vecini? întrebă doctorul.

— Nu, spuse corsicanul. Am luat tot etajul.

Precedat de doctor, îl ajută pe Vissart, aflat încă în stare de șoc, să coboare scările la mașinile care așteptau.

Douăsprezece ore mai târziu, după ce străbătuse în mare viteză Franța de la un capăt la altul, Kowalski zăcea

* Mon petit, respectiv băiete (fr.).

pe un pat de campanie, într-o celulă aflată în beciul unei fortărețe din afara Parisului. Ca mai toate celulele de închisoare, încăperea avea nelipsiții pereți dați cu var, murdari și mucegăiți, pe care erau scrijelite ici-colo cîte o obscenitate sau o rugăciune. Era cald și un aer închis, cu miros de transpirație și urină. Polonezul stătea cu fața în sus pe patul îngust, de fier, ale cărui picioare erau fixate în pardoseala de ciment. În afară de salteaua maronie și pătura făcută sul la cap, nu mai exista nici o altă lenjerie de pat. Două curele puternice din piele îi imobilizau gleznelor, iar alte două, coapsele și încheieturile mîinilor. O singură cureauă îi fixa pieptul. Era încă inconștient, dar respira adînc și neregulat.

Fața îi fusese spălată de sînge, iar urechile și pielea capului, cusute. O bucată de leucoplast îi acoperea nasul rupt, și în gura căscată prin care șuiera respirația, se puteau zări cioturile a doi dinți. În rest, fața era acoperită de vîntăi și contuzii.

Sub părul des și negru, care îi acoperea pieptul, umerii și burta, se distingeau și alte contuzii provocate de pumnî, ghete și ciomege. Încheietura mîinii drepte avea un bandaj gros.

Omul în halat alb își termină consultația, strînse stetoscopul și îl puse la loc în geantă. Se întoarse și-i făcu un semn din cap omului din spatele său, care bătu încet în ușa. Aceasta se deschise și amîndoi ieșiră afară. Ușa se închise în urma lor și gardianul fixă înapoi cele două bare uriașe de oțel.

— Cu ce l-ați lovit, cu un accelerat? întrebă doctorul în timp ce sîrăbăteau coridorul.

— A fost nevoie de șase oameni pentru treaba asta, replică colonelul Rolland.

— Ei bine, au făcut treabă bună. Mai să-l omoare. Dacă n-ar fi avut o constituție de taur, așa s-ar fi întîmplat.

— A fost singura modalitate, spuse colonelul. Mi-a terminat trei oameni.

— Trebuie să fi fost o luptă pe cinste.

— A fost. Și-acum, spuneți-mi, în ce stare se află?

– În termeni profani: posibilă fractură a încheieturii de la mîna dreaptă – nu uitați că n-am avut posibilitatea să fac radiografii – plus urechea stîngă și scalpul sfîșiate, nasul rupt, multiple tăieturi și contuzii, o ușoară hemoragie internă, care s-ar putea agrava, provocîndu-i moartea, sau ar putea trece de la sine. Se bucură, sau mai bine zis s-a bucurat, de ceea ce am numi o sănătate de fier. Ceea ce mă îngrijorează este capul. A suferit o comoție și este greu de spus dacă este ușoară sau gravă. Nu sînt semne de fractură craniană, dar nu din vina oamenilor dumneavoastră. Are o țeastă tare, ca o bucată de fildeș. Dar, dacă nu este lăsat în pace, starea i se poate înrăutăți.

– Trebuie să-i pun anumite întrebări, preciză colonelul, studiind capătul țigării sale aprinse. Cabinetul medicului închisorii era situat în direcția opusă față de scările care duceau la parter. Cei doi bărbați s-au oprit. Doctorul privea cu aversiune la șeful Serviciului de Acțiune.

– Ne aflăm într-o închisoare, spuse el încet. De acord, o închisoare pentru cei care au atentat la siguranța statului. Dar sînt încă medicul acestei închisori. În general, aici se ține cont de ce spun eu, privind sănătatea deținuților. Coridorul acela... arată el cu capul în direcția din care veniseră... este teritoriul dumneavoastră. Mi s-a explicat foarte clar că ceea ce se întîmplă acolo nu este treaba mea și nu am nici un cuvînt de spus. Dar vă avertizez: dacă începeți să-l "chestionați" pe omul acela cu metodele voastre, înainte ca el să-și revină, fie va muri, fie își va pierde pentru totdeauna mințile.

Colonelul Rodin ascultă previziunile amare ale doctorului fără să i se cîntească un mușchi.

– Cît trebuie să așteptăm? întrebă el.

Doctorul ridică din umeri.

– Imposibil de precizat. Își poate recăpăta cunoștința mîine, sau peste cîteva zile. Chiar dacă și-o va recăpăta, din punct de vedere medical nu va fi în stare să facă față interogatoriului încă cel puțin două săptămîni. Asta în cel mai bun caz. Dacă are o comoție ușoară.

– Există anumite medicamente, șopti colonelul.

- Da, există. Dar nu am nici o intenție să le prescriu eu, s-ar putea să le procurați, chiar foarte probabil. Dar nu de la mine. În orice caz, tot ce v-ar spune acum, ar fi complet lipsit de sens. Probabil ar fi ceva total incoerent. Minteia lui este învălmășită rău. S-ar putea să se limpezească, s-ar putea să nu. Dar dacă se limpezește, trebuie să se întâmple de la sine. Acum, drogurile n-ar face din el decât un idiot, care nu va fi de folos nici vouă și nici altcuiva. Va mai trece probabil cel puțin o săptămână pînă să-și miște cît de cît pleoapele. Nu vă rămîne decât să așteptați.

Acestea fiind zise, se întoarse și o luă spre cabinetul său.

Dar doctorul se înșelase. Kowalski deschise ochii după trei zile, pe 10 august, și în aceeași zi avu prima și singura întrevvedere cu anchetatorii săi.

Sacalul își petrecu cele trei zile după întoarcerea sa de la Bruxelles, punînd la punct ultimele detalii privind pregătirea apropiatei sale misiuni în Franța.

În buzunar cu un nou permis de conducere pe numele de Alexander James Quentin Duggan, se duse la Fanum House, sediul central al Asociației Automobilistilor, și obțină un permis internațional pe același nume.

Cumpără un set de valize din piele de la un magazin de mîna a doua specializat în obiecte de voiaj. Într-una împachetă hainele care la nevoie l-ar fi deghizat în pastorul Per Jensen din Copenhaga. Înainte de a împacheta, transferă etichetele daneze de pe cele trei cămăși cumpărate la Copenhaga, pe cămașa clericală, și bărbuța neagră pe care le cumpăraseră la Londra, scoțînd cu această ocazie etichetele cu marca englezească. Aceste haine se alăturară pantofilor, șosetelor, lenjeriei de corp și costumului subțire, gri închis, care într-o zi ar fi putut să reconstituie imaginea pastorului Jensen. În aceeași valiză intrară hainele studentului american Marty Schulberg, tenișii, șosetele, pantalonii, tricourile și canadiana.

Desfăcînd căptușeala valizei, introduse între cele două straturi de piele de pe una din laturile cu întăritură, pașapoartele celor doi străini, de a căror identitate s-ar fi putut să aibă nevoie într-o bună zi. Ultimele completări aduse acestei valize plină cu haine, au fost cartea daneză despre catedralele franceze, cele două seturi de ochelari, unul pentru danez și celălalt pentru american, cele două seturi diferite de lentile de contact, împachetate cu grijă în batiste de hîrtie și loțiunile pentru vopsitul părului.

În cea de-a doua valiză intrară pantofii, șosetele, cămașa și pantalonii de model și fabricație franceză, pe care le cumpărase la Paris de la talcioc împreună cu un palton lung pînă la glezne și o beretă neagră. În căptușeala acestei valize vîrî documentele false ale lui André Martin. francezul de vîrstă mijlocie. Această valiză rămăsese parțial goală, pentru că, în scurt timp, urma să conțină o serie de tuburi înguste de oțel cuprinzînd o carabină pentru trăgători de elită și muniție.

Cea de-a treia valiză, puțin mai mică, era umplută cu lucrurile lui Alexander Duggan: pantofi, șosete, lenjerie de corp, cămăși, cravate, batiste și trei costume elegante. În căptușeala acestei valize intrară mai multe teancuri subțiri de bancnote de cîte zece lire, în valoare totală de o mie de lire, sumă pe care o retrăsese de la banca sa, la întoarcerea de la Bruxelles.

Fiecare valiză a fost încuiată cu grijă și cheile prinse la inelul său cu chei. Costumul cenușiu-albăstrui, curățat și călcat, a fost lăsat să atîrne în dulapul din apartament. În interiorul buzunarului de la piept erau pașaportul, permisul de conducere, permisul internațional și un portofel cu 100 de lire, bani gheață.

În ultimul bagaj, o geantă de voiaj, intrară mașina de ras, pijamaua, o trusă de toaletă și un prosop, precum și un fel de harnașament ușor, dintr-o fibră subțire, o pungă cu un kilogram de ipsos, mai multe role de bandaje de bumbac cu țesătura rară, jumătate de duzină de role de plasture adeziv, trei pachete de vată și o pereche de foarfece zdravene, cu lamele neascuțite dar puternice.

Geanta de voiaj avea să călătorească în chip de bagaj de mână, deoarece din propria experiență constatase că, de obicei, în nici un aeroport, acest gen de bagaj nu trezea curiozitatea vameșilor la controlul prin sondaj.

Cumpărăturile și împachetatul o dată terminate, ajunsese la sfârșitul pregătirilor. Deghizările pentru pastorul Jensen și Marty Schulberg, spera el, erau doar măsuri de precauție la care probabil nu va fi nevoit să recurgă decât în cazul că ar fi trebuit să renunțe la identitatea lui Alexander Duggan. Identitatea lui André Martin era vitală pentru planul său, dar era posibil ca celelalte două să nu-i fie necesare. În acest caz, la terminarea misiunii, întreaga valiză putea fi abandonată la un oficiu pentru păstrarea bagajelor. Chiar și atunci, reflectă el, n-ar fi fost exclus să-i trebuiască una sau alta din aceste identități pentru a reuși să scape. Identitatea lui André Martin și arma puteau fi și ele abandonate după ce sfârșea treaba și nu-i mai erau necesare. Dacă la intrarea în Franța va avea trei valize și o geantă de voiaj, la plecare, socoti el, avea doar o valiză și bagajul de mână, în nici un caz mai mult.

O dată terminată și treaba aceasta, se puse să aștepte cele două hîrtii care urmau să-i dea semnalul de plecare. Una conținea numărul de telefon din Paris care putea fi folosit pentru a-i furniza informații privind starea exactă a forțelor de securitate din preajma președintelui francez. Cealaltă era o înștiințare de la domnul Meier din Zürich, despre faptul că suma de 250.000 de dolari fusese depusă la bancă în contul său.

În timp ce aștepta, își petrecea timpul exersînd prin apartament mersul șchiopătat. Era mulțumit că într-un interval de două zile învățase să șchiopăteze suficient de convingător pentru ca nimeni să nu observe că de fapt nu-și rupsese nici glezna, nici piciorul.

Prima scrisoare pe care o aștepta sosi în dimineața zilei de 9 august. Era un plic cu ștampilă de Roma și conținea mesajul: "Prietenul tău poate fi contactat la MOLITOR

5901. Recomandă-te: *Ici Chacal**. Răspunsul va fi: *Ici Valmy*. Succes.

Scrisoarea din Zürich nu sosi pînă în dimineața de 11. Zîmbea, în timp ce citea confirmarea faptului că, fie ce-o fi, în cazul că rămînea în viață, era un om bogat pentru tot restul zilelor. Dacă apropiata sa operațiune va fi un succes, va deveni chiar mai bogat. Nu avea dubii că va reuși. Nimic nu fusese lăsat la voia întîmplării.

Petrecu restul dimineții la telefon, făcînd rezervări pentru diverse zboruri, și își fixă plecarea pentru dimineața următoare, adică pentru 12 august.

Beciul era cufundat în liniște, exceptînd sunetele adînci dar cîntrolate ale respirației celor cinci bărbați din spatele mesei, și ale horcăitului răgușit al omului legat de scaunul de stejar masiv din fața ei. Nimeni nu ar fi putut spune cît de mare era beciul, sau ce culoare aveau pereții lui. În tot spațiul exista doar un con de lumină și acesta învăluia scaunul de stejar și prizonierul. Era o lampă de masă obișnuită, din cele folosite adesea la citit, dar becul era foarte puternic și strălucitor, sporind căldura sufocantă din pivniță. Lampa era prinsă de muchia stîngă a mesei și abajurul ajustabil era întors, astfel încît lumina să cadă direct pe scaunul aflat la doi metri distanță.

O parte din cercul de lumină cădea pe tăblia pătată a mesei, luminînd ici-colo vîrfurile unor degete, o mîină și încheietura ei, o țigară din care se ridica un fir subțire de fum albastru.

Atît de strălucitoare era lumina încît, prin contrast, restul beciului era în beznă. Pentru prizonier busturile și umerii celor cinci bărbați înșiruiți în spatele mesei, erau invizibile. Nu i-ar fi putut vedea pe anchetatori decît dacă ar fi părăsit scaunul și s-ar fi dat într-o parte, în așa fel încît strălucirea indirectă a luminii să le contureze siluetele.

Asta însă nu o putea face. Curelele căptușite îi imobilizau gleznele de picioarele scaunului. Fiecare picior

* Aici Șacalul (fr.).

al scaunului, atît în fața cît și în spate, era fixat în podea printr-un colțar de oțel în formă de L. Scaunul avea brațe și încheieturile mîinilor prizonierului erau legate de acestea tot cu ajutorul unor curele căptușite. Altă curea îi înconjură mijlocul și o a treia, masivul său piept păros. Căptușeala curelelor mustea de sudoare.

În afara mîinilor nepăsătoare, tăblia mesei era aproape goală. Singurul ei ornament era o fantă cu margini de bronz și marcată într-o parte cu cifre. Din fantă ieșea un braț subțire de oțel cu un mîner sferic de bachelită în vîrf, care se putea mișca înainte și înapoi, în susul și în josul ei. Alături se afla un simplu comutator cu pozițiile deschis/închis. Mîna dreaptă a omului aflat la capătul mesei, se odihnea nepăsătoare în apropierea comenzilor. Pe dosul ei se vedeau firicele de păr negru.

Două fire, unul din comutator, celălalt din circuitul de curent, coborau dedesubtul mesei spre un mic transformator care se găsea pe podea, lîngă piciorul bărbatului de la capătul mesei. De aici, un cablu mai gros, negru, ducea la o priză mare din zidul aflat în spatele grupului.

În cel mai îndepărtat colț al beciului, în spatele anchetatorilor, un bărbat stătea la o masă de lemn, cu fața spre perete. O mică licărire verde venea de la lumina care marca poziția "deschis" a magnetofonului din fața sa, cu toate că rolele stăteau nemișcate.

În afara respirației, liniștea beciului era aproape tangibilă. Toți bărbații aveau mînele de la cămașă suflecate pînă sus de tot și umede de transpirație. Mirosul era insuportabil, o duhoare de transpirație, metal, sum stătut și vomă. Chiar și acest ultim miros, destul de întepător, era întrecut de unul mai puternic, inconfundabilul miros al spaimei și durerii.

Bărbatul din centru vorbea în cele din urmă. Vocea lui era civilizată, blîndă, convingătoare.

— *Ecoutez, mon p'tit Viktor**. O să ne povestești totul. Poate nu acum. Dar o vei face pînă la urmă. Ești un bărbat

* Ascultă, dragă Viktor (fr.).

curajos. Știm asta și te respectăm. Dar nici chiar tu nu mai poți rezista mult. Așa că de ce nu vorbești? Crezi că colonelul Rodin ți-ar interzice dacă ar fi aici? Dimpotrivă, ți-ar ordona să vorbești. Se pricepe la treburi din astea. Chiar el ne-ar spune tot, pentru a-ți cruța neplăcerile. La rîndul tău știi prea bine că toți vorbesc pînă la urmă. *Nest ce pas, Viktor**? I-ai văzut vorbind, nu-i așa? Nimeni nu poate îndura la nesfîrșit. De ce nu acum? Apoi vei fi din nou în pat. Și dormi, și dormi, și dormi. Nimeni nu te va deranja...

Omul de pe scaun își ridică în lumină fața zdrobită, sclipînd de transpirație. Ochii îi erau închiși, fie din cauza imenselor contuzii albastre produse de picioarele corsicanilor, la Marsilia, fie datorită luminii. Nimeni n-ar fi putut spune. Părea să privească pentru o vreme masa și întunericul din fața lui, gura se deschise și încercă să vorbească. Apoi un firicel de vomă se prelinse în jos, pe pieptul plin de păr, pînă la balta formată de el în poale. Vocea din spatele mesei începu din nou.

— *Viktor, écoute-moi***. Ești un bărbat tare. Toți o știm. Toți o recunoaștem. Ai dobîndit deja recordul. Dar nici chiar tu nu mai poți continua. Noi însă putem. Viktor, putem. Dacă va fi nevoie te vom ține în viață și vei fi conștient încă multe zile și săptămîni. Nu vei fi dat cu îngăduință uitării, ca în zilele precedente. Acum se utilizează tehnica. Există droguri. Tortura a luat sfîrșit acum, probabil pentru totdeauna. De ce nu vorbești? Vezi tu, noi te înțelegem. Știm ce este durerea. Însă micuții crabi nu înțeleg. Pur și simplu nu înțeleg. Nu se mai opresc... Vrei să ne spui, Viktor? Ce fac ei în hotelul din Roma? Ce anume așteaptă ei acolo?

Atîmînd cu bărbia rezemată în piept, imensul cap se legănă dintr-o parte în alta. Era ca și cum ochii închiși ar fi examinat, pe rînd, crabii de cupru care îi strîngeau

* Nu-i așa, Viktor? (fr.)

** Viktor, ascultă-mă! (fr.)

sfîrcurile, sau singurul crab mai mare, ai cărui dinți serați îi strîngeau în cleștele lor capul penisului.

Mîinile bărbatului care vorbise erau așezate într-un con de lumină în fața lui, slabe, albe, calme. Mai așteptă cîteva momente. Una din mîinile albe se separă de cealaltă, degetul mare fu vîrît în palmă, celelalte patru degete se desfăcură larg, și mîna rămase întinsă pe masă.

În cele din urmă, mîna omului aflată în imediata apropiere a comutatorului electric, mută mînerul de bronz spre vîrfurile scalei, de la poziția a doua la poziția a patra, după care apucă comutatorul între degetul mare și cel arătător. Mîna aflată ceva mai încolo, pe suprafața de lemn, își strînse degetele răsfirate, ridică arătătorul în aer, și apoi îndreptă vîrfurile degetului în jos, făcînd semnul universal de "start". Comutatorul electric fu activat.

Micii crabi metalici, fixați de omul din scaun, și legați prin fire de comutator, dădură impresia că se trezesc la viață, scoțînd un bîzîit ușor. În liniște, uriașul trup din scaun se ridică și parcă plutea, împins din spate de o mîină nevăzută. Picioarele și încheieturile mîinii fură proiectate în afară, creînd impresia că, în ciuda căptușelii curelelor care le fixau, pielea avea să taie prin carne și os. Ochii care din punct de vedere medical nu mai erau capabili să vadă limpede, din cauza tumefierilor din jurul lor, păreau cît pe ce să-i iasă din cap, holbați spre plafonul de deasupra. Gura îi era deschisă de parcă ar fi fost cuprinsă de uimire și trecu o jumătate de secundă pînă cînd din plămîni îi țîșni un strigăt demonic. Și cînd s-a pornit, tot așa a ținut-o...

Viktor Kowalski capitulă la 4 și 10 în după-amiaza aceea și banda de înregistrare se puse în mișcare.

Cînd începu să vorbească sau mai bine zis să facă divagații incoerente, ceva între țipete și tînguieri, vocea bărbatului din centru reteză bolboroselile cu o claritate incisivă.

— De ce sînt acolo, Viktor... în hotelul acela... Rodin, Montclair și Casson... de ce anume se tem... unde au fost, Viktor... pe cine au văzut... De ce n-au văzut pe nimeni, Viktor... spune-ne? Viktor... de ce Roma... înainte de

Roma... de ce Viena, Viktor... unde în Viena... care hotel... de ce au fost acolo, Viktor...?

Kowalski tăcu în cele din urmă, după 15 minute, ultimele sale divagații în timp ce revenea la starea inițială, fiind înregistrate pe bandă, pînă cînd se opriră. Vocea din spatele mesei continuă, mult mai blînd, alte cîteva minute, pînă cînd deveni evident că nu vor mai exista alte răspunsuri. Apoi omul din centru dădu un ordin și ședința luă sfîrșit.

Banda de înregistrare fu luată și dusă în viteză de o mașină din subsolul fortăreței, la periferia Parisului, la birourile Serviciului de Acțiune.

Strălucitoarea după-amiază, care încălzise prietenoasele caldarîmuri ale Parisului de-a lungul zilei, păli într-un amurg auriu, și la nouă se aprinseră luminile orașului. De-a lungul malurilor Senei, perechile se plimbau agale, așa cum se întîmpla de fiecare dată în nopțile de vară, mîna în mîna, încet, de parcă ar fi sorbit din vinul amurgului, dragostei și tinereții, care oricît de mult s-ar strădui, nu va fi niciodată același. Cafenelele cu mese pe trotuar, de-a lungul cheiului, erau însuflețite de sporovăieli și clinchete de pahare, saluturi și proteste batjocoritoare, ironii și complimente, scuze și confirmări tipice convenției limbii franceze și farnecului Senei din serile de august. Pînă și turiștii erau cu mărinimie iertați că se află acolo împreună cu dolarii lor.

În micul birou din apropiere de Porte des Lilas, nu era loc pentru asemenea relaxare. Trei bărbați stăteau la o masă, în jurul unui magnetofon ale cărui role se învîrteau încet. Au lucrat toată după-amiaza, pînă seara tîrziu.

Unul din ei se ocupa de magnetofon, apăsînd continuu pe clape, pentru ca rolele să meargă pe "playback" sau "rewind" și apoi din nou pe "playback", după cum i se cerea. Al doilea, purta o pereche de căști, iar fruntea îi era încrețită de concentrare, în timp ce încerca să descifreze cuvinte inteligibile în învîlmășeala de sunete care îi venea prin căști. Ținea între buze o țigară al cărei fum albăstrui îi făcea ochii să lăcrimeze. Atunci cînd dorea să asculte din

nou un pasaj, făcea un semn cu degetul spre operator. Cîteodată asculta de cîte şase ori un pasaj de 10 secunde, înainte de a face operatorului semn cu capul pentru a opri. Apoi dicta ultima parte din cele auzite.

Al treilea bărbat, un blond mai tînăr, stătea în spatele unei maşini de scris şi aştepta să i se dicteze. Întrebările puse în beciul de sub fortăreaţă erau uşor de înţeles, răzbătînd clar şi precis prin căşti. Răspunsurile erau mai dezlîtate. Dactilograful bătea transcrierea ca şi cum ar fi fost un interviu, întrebările începînd toate la cap de rînd cu "Î" şi două puncte. Răspunsurile erau pe rîndul următor şi începeau cu litera "R". Erau incoerente şi necesitau folosirea unei serii întregi de puncte de suspensie, acolo unde sensul lipsea cu desăvîrşire.

Au terminat aproape de miezul nopţii. În ciuda ferestrei deschise, încăperea era albastră de fum şi mirosea ca un depozit de explozivi. Cei trei bărbaţi se ridicară înţepenii şi epuizaţi. Fiecare se dezmorţea în selul lui pentru a-şi destinde muşchii contractaţi şi dureroşi. Unul din cei trei puse mîna pe telefon, ceru legătura cu exteriorul şi formă un număr. Bărbatul cu căştile le dădu jos şi derulă banda. Dactilograful scoase din maşina de scris ultimele foi, luă indigourile dintre ele şi începu să aranjeze în ordine paginile interogatoriului, pe seturi. Primul set urma să-i fie dat colonelului Rolland, al doilea mergea la arhive, şi al treilea la mimeograf pentru cîteva copii care să fie distribuite şefilor de departamente, după cum credea de cuviinţă Rolland.

Telefonul îl găsi pe colonelul Rolland la restaurant, unde lua cina împreună cu prietenii săi. Elegantul funcţionar de stat, celibatar, fusese în nota sa obişnuită, spiritual şi galant, iar complimentele sale adresate doamnelor prezente fuseseră apreciate de acestea chiar dacă nu şi de soţii lor. Cînd chelnerul îl chemă la telefon, se scuză şi plecă. Telefonul era pe teigheaua barului. Colonelul spuse simplu "Rolland" şi aşteptă pînă cînd omul de la celălalt capăt al firului se prezentă.

Rolland procedă la fel, introducînd parola în prima propoziție a conversației. Un eventual ascultător ar fi putut afla că primise o informație referitoare la mașina lui, care fusese în reparație și acum era în stare de funcționare, putînd fi luată oricînd ar fi dorit el. Colonelul Rolland mulțumi și se reîntoarse la masă. În cinci minute, se scuză politicos, explicînd că a avut o zi grea și că trebuie să-și ia rația de somn. Zece minute mai tîrziu, se afla singur în mașina sa, accelerînd pe străzile încă aglomerate ale orașului, spre mult mai liniștitul Faubourg Porte des Lilas. Ajuns la birou imediat după ora unu dimineața, își dădu jos haina de un negru imaculat, comandă personalului de serviciu o cafea și sună după asistentul său.

Prima copie a mărturisirii lui Kowalski sosi împreună cu cafeaua. Mai întîi citi în fugă cele 26 de pagini ale dosarului, încercînd să priceapă logica celor spuse de dementul legionar. Ajuns spre mijloc, ceva îi atrase atenția, făcîndu-l să citească restul pe nerăsuflăte.

A doua oară citi mai rar, mai atent, concentrîndu-se mai mult asupra fiecărui paragraf. A treia oară luă o carioca neagră de pe suportul cu sugativă și citi și mai rar, trăgînd o linie groasă neagră peste cuvintele și pasajele referitoare la Sylvie, ceva despre Luke, Indochina, Algeria, Jojo, Kovacs, corsican, ticăloși, legiune. Toate acestea le înțelegea și nu-l mai interesau.

Multe din delirări se refereau la Sylvie, și mai era ceva despre o femeie numită Julie care nu însemna nimic pentru Rolland. Cînd toate acestea au fost eliminate, mărturisirea nu depășea mai mult de șase pagini. Încercă să dea un sens pasajelor rămase. Era vorba despre Roma. Cei trei lideri erau la Roma. Oricum știa acest lucru. Dar de ce? Această întrebare fusese pusă de opt ori. De fiecare dată răspunsul fusese, în mare, același. Nu doreau să fie răpiți, așa cum se întîmplase cu Argoud, în februarie. Destul de plauzibil, gîndi Rolland. Oare își pierduse timpul cu întreaga operațiune Kowalski? Era un cuvînt pe care legionarul îl menționase de două ori, sau mai degrabă îl mormăise de două ori, în răspunsul dat la cele opt întrebări identice.

Cuvîntul era "secret". Ca adjectiv? Nu era nimic secret în legătură cu prezența lor la Roma. Sau ca substantiv? Dar ce secret?

Rolland parcurse a zecea oară textul pînă la sfîrșit, și apoi o luă din nou, de la capăt. Cei trei oameni din O.A.S. erau la Roma. Se aflau acolo pentru că nu doreau să fie răpiți. Nu doreau să fie răpiți pentru că aveau un secret.

Rolland zîmbi ironic. El intuise mai bine decît generalul Guibaud că Rodin nu era omul care să se ascundă de frică.

Deci cunoștea un secret, nu-i așa? Ce secret? Totul părea că pornește de la ceva din Viena. De trei ori apăruse cuvîntul Viena, dar la început Rolland se gîndise la orașul Viena, aflat la 30 km sud de Lyon. Dar poate că era capitala austriacă, nu orașelul din Franța.

Au avut o întîlnire la Viena. Apoi s-au dus la Roma și s-au pus la adăpost de posibilitatea de a fi răpiți și interogați pînă cînd nu li se dezvăluia un secret. Mai mult ca sigur, secretul provenea de la Viena.

Numărul ceștilor de cafea se succeda în ritmul orelor care treceau. Grămada mucerilor de țigară din scrumieră crescuseră și ea. Înainte ca dunga subțire de un cenușiu mai pal să înceapă să se ridice peste suburbiile industriale aflate la est de bulevardul Mortier, colonelul Rolland își dădu seama că era pe punctul de a afla ceva.

Erau părți care lipseau. Lipseau oare cu adevărat, pierdute pentru totdeauna, din moment ce, la trei dimineata, primise un mesaj telefonic prin care se anunța că Kowalski nu mai putea fi vreodată interogat, fiindcă murise? Sau erau ascunse undeva prin textul întortocheat ieșit dintr-un creier răvășit aflat la capătul resurselor.

Cu mîna dreaptă, Rolland începu să noteze fragmente care nu păreau să aibă ce căuta în această adevărată șaradă. Kleist, un bărbat numit Kleist. Fiind polonez, Kowalski pronunțase cuvîntul corect, și Rolland, cunoscînd ceva germană încă din timpul războiului, îl scrisese corect, cu toate că acesta fusese ortografiat greșit de francezul care îl transcrisese. Era oare o persoană? Sau poate o localitate?

Sună la oficiul de informații și îi rugă pe cei de-acolo să caute în cartea de telefon vieneză, o persoană sau un loc numit Kleist. Răspunsul sosi în zece minute. În cartea de telefon a Vienei erau două coloane cu persoane particulare și două locuri cu acest nume: Școala primară pentru băieți Ewald Kleist și Pensiunea Kleist din Brucknerallee. Rolland le notă pe amîndouă, dar sublinie numai Pensiunea Kleist. Apoi citi mai departe.

Existau mai multe referiri cu privire la un străin față de care Kowalski avea sentimente contradictorii. Cîteodată, atunci cînd se referea la acest bărbat, folosea cuvîntul bon, însemnînd bun; altă dată îl făcea "fâcheur", adică supărător și enervant. La scurt timp după ora cinci, colonelul Rolland trimise după bandă și magnetofon, și petrecu următoarea oră ascultînd imprimarea. Cînd, în cele din urmă, închise aparatul, înjură încet-și crunt, ca pentru sine. Luînd un stilou, făcu mai multe modificări pe textul transcris.

Kowalski nu se referise la străin ca fiind "bon", ci "blond". Iar cuvîntul scăpat printre buzele sfîșiate, fusese scris "fâcheur" cînd în realitate el era "faucheur", adică "ucigaș".

Din acel moment, sarcina de a pune cap la cap elementele lipsite de sens furnizate de Kowalski, era ușoară. Cuvîntul "șacal", care fusese șters de cîte ori apăruse, deoarece Rolland se gîndise că acesta era modul prin care Kowalski îi insulta pe oamenii care îl vînașă și care îl torturau, căpătă un nou sens. Deveni numele de cod al ucigașului cu părul blond, care era un străin și pe care cei trei șefi din O.A.S. îl întîlniseră la Pensiunea Kleist din Viena, cu cîteva zile înainte ca aceștia să plece în ascunzătoarea lor bine păzită, din Roma.

Acum Rolland își putea explica valul de jafuri, la bănci și bijuterii, care zguduise Franța în ultimele opt săptămîni. Blondul, oricine ar fi el, vroia banii ca să întreprindă ceva pentru O.A.S. Exista o singură treabă în lume care ar fi necesitat o asemenea sumă de bani. Blondul nu fusese chemat să organizeze o luptă între bande rivale.

La 7.00 dimineata, Rolland sună la sala de comunicații și-i ordonă operatorului din tura de noapte, să trimită biroului S.D.E.C.E. din Viena, un mesaj fulger, neținând cont de protocolul interdepartamental conform căruia Viena era de competența celor de la R.3, Europa de Vest. Apoi strânse toate copiile mărturisirii lui Kowalski și le închise în seif. În cele din urmă, se așează la birou pentru a scrie un raport adresat unei singure persoane, cu mențiunea "strict personal".

Scris de mână, cu grijă, descria pe scurt operațiunea pe care, din proprie inițiativă, o organizase personal pentru a-l captura pe Kowalski. A relatat reîntoarcerea ex-legionarului la Marsilia, păcălit cu vechiul truc că cineva la care ținea era bolnav în spital, capturarea propriu-zisă întreprinsă de agenții Serviciului de Acțiune. A făcut o scurtă mențiune despre dosar în legătură cu faptul că omul fusese interogat de agenții serviciului și făcuse o mărturisire deformată. Se simți obligat să includă și un amănunt lipsit de interes, și anume că, în timp ce se împotriva arestării, ex-legionarul rănise doi agenți, și că, văzându-se înfrânt, își provocase atâtea răni în încercarea de a se sinucide încât singura modalitate, la care s-a și recurs, a fost să-l spitalizeze. Făcuse mărturisirea de pe patul spitalului.

Restul raportului, care conținea partea interesantă, se referea la mărturisirea propriu-zisă și la interpretarea dată ei de Rolland. Când termină, se opri pentru un moment, cercetînd cu privirea terasele acoperișurilor, care acum erau aurite de razele soarelui, dinspre răsărit. Rolland avea reputația, de care era perfect conștient, de a nu exagera niciodată cazul de care se ocupa și nici rezultatele, așa că redactă ultimul paragraf cu multă atenție.

"Investigațiile în scopul stabilirii de dovezi cu privire la complot, sînt în curs de desfășurare. Totuși, în eventualitatea în care aceste investigații vor indica drept adevărate cele de mai sus, atunci acest complot constituie, în opinia mea, cea mai primejdioasă operațiune pusă la cale de teroriști pentru a primejdi viața președintelui

Franței. Dacă un asemenea complot există, și dacă asasinul străin cunoscut numai după numele de cod, Șacalul, a fost angajat pentru acest atentat la viața președintelui, și chiar în acest moment își pregătește planul, este de datoria mea să vă informez că, după părerea mea, sîntem confrunțați cu o situație de urgență națională."

Cînd fu gata, își spală mîinile și fața. În timp ce se ștergea, privind în oglinda de deasupra lavoarului, chipul care îl privea de-acolo își pierdea din frumusețe, după cum recunoscuseră chiar el cu tristețe. Fața uscățivă care fusese alită de energetică la tinerete, iar la maturitate exercitase atîta atracție asupra femeilor, acum începuse să arate obosită și încordată. Prea multe experiențe, o prea bună cunoaștere a abisurilor bestialității în care Omul se poate scufunda, atunci cînd luptă pentru supraviețuire împotriva aproapelui său, și prea multă ticăloșie și înșelătorie, prea mulți oameni trimiși să moară sau să ucidă, să urle în celule sau să-i facă pe alții să urle, îl făcuseră pe șeful Serviciului de Acțiune să arate mult peste cei 54 de ani ai săi. Avea două cule care porneau de la marginile nasului și o lua mai în jos de colțurile gurii. Dacă se lungeau puțin, n-ar mai fi fost un semn de distincție, ci pur și simplu de grosolănie. Două pete întunecate păreau să i se fi instalat definitiv dedesubtul ochilor și cenușiul elegant al perciunilor devenise brusc alb, fără să mai treacă prin argintiu.

— La sfîrșitul acestui an, am de gînd să ies din acest infern, își spuse el. Fața îl privea din oglindă, cu ochii duși în fundul capului. Deznădejde sau pur și simplu resemnare? Poate fața știa mai bine decît mintea. După atîția ani, nu mai exista altă ieșire. Fiecare era ceea ce era, pînă la sfîrșitul zilelor sale. Din Rezistență ajunsese în poliția de pază, apoi în S.D.E.C.E. și în cele din urmă în Serviciul de Acțiune. Oare cîți oameni muriseră și cît sînge cursese? Întrebă el fața din oglindă. Totul pentru Franța. Și puțin îi păsa Franței! Fața răsfîrîntă în oglindă nu spunea nimic. Pentru că, amîndoi știau răspunsul.

Colonelul Rolland chemă un curier motociclist să se prezinte personal în biroul său. Comandă, de asemenea,

ouă fierte, cornuri cu unt și încă o cană mare de cafea, dar și de data aceasta cu mult lapte, și niște aspirină pentru durerea de cap. Îi înmînă motociclistului plicul cu sigiliul său și îi dădu cîteva instrucțiuni. Terminîndu-și de mîncat ouăle și cornurile, își luă cafeaua și o bău pe pervazul ferestrei deschise, din colțul cu vedere spre Paris. Peste întinderea de acoperișuri putea zări cele două clopotnițe ale catedralei Nôtre-Dame, și, în ceața dimineții calde care plutea deasupra Senei, ceva mai departe, Turnul Eiffel. Era deja bine 'trecut de ora nouă, în dimineața zilei de 11 august, și orașul nu-și vedea capul de treabă, blestemîndu-l probabil pe motociclistul în scurtă de piele neagră care, cu sîena urlînd, gonea spre arondismentul opt.

Doar de înlăturarea pericolului descris în misiva din buzunarul motociclistului, se gîndea Rolland, depindea dacă la sfîrșitul anului va mai avea o slujbă din care să iasă la pensie.

9

Către sfârșitul dimineții, ministrul de interne, așezat cu spatele la masa de scris, privea mohorât la curtea circulară luminată de soare, aflată sub ferestrele biroului. Curtea era despărțită de stradă prin două porți masive din fier forjat ornamentate cu stema Republicii Franceze; dincolo de ele se întindea Place Beauveau traversată de râurile de mașini ce se scurgeau dinspre Faugourg St. Honoré și Avenue de Marigny claxonând, și aproape ștergându-l din mers pe agentul din centrul pieții, care dirija circulația.

La fluierul agentului, din Avenue de Miromesnil și Rue de Saussaies, celelalte două străzi care dădeau în piață, veneau alte șuvoaie de mașini care traversau și dispăreau ducându-se în drumul lor. Agentul stăpînea cele cinci șuvoaie de mașini precum un toreador taurul, cu mult calm, aplomb, demnitate și măiestrie. Domnul Roger Frey îl invidie pentru simplitatea muncii lui și pentru siguranța de sine pe care o degaja.

Jos la poartă, doi jandarmi urmăreau și ei virtuozitatea de care dădea dovadă colegul lor aflat în centrul pieții. Își purtau automatele pe spate și priveau la lumea din piață din spatele grilajelor bogat ornamentate ale porților, protejați de nebunia de afară, siguri de salariul lor lunar, de

slujba fără probleme, de locul lor sub soarele cald de august. Ministrul îi invidie și pe ei pentru simplitatea și lipsa lor de ambiții și de complicații în viață.

Auzi în spatele său foșnet de hîrtie și se întoarse pe scaunul rotativ cu fața spre birou. Bărbatul din fața lui închise dosarul și-l așază reverențios pe birou în fața ministrului.

Se priveau fără să-și vorbească; tăcerea era întreruptă doar de ticăitul orologiului aurit aflat pe consola de marmură de deasupra căminului și de zgomotul surd al circulației din place Beauveau.

– Ei ce spuneți?

Comisarul Jean Ducret, șeful corpului de pază al președintelui de Gaulle, era unul din experții de frunte ai Franței în probleme de securitate și, în mod special în cea privind securitatea unei singure persoane în fața pericolului de asasinat. Iată de ce tocmai el deținea această funcție și de ce el se ocupase de toate cele șase comploturi cunoscute pînă acum, puse la cale pentru a-l asasina pe președintele Franței, fie că eșuaseră pe parcursul executării, fie că fuseseră dejucate încă din timpul pregătirii lor.

– Rolland are dreptate, spuse el după un timp. Vorbea egal, fără emoție în glas, dar categoric. Ca și cînd ar fi dat un pronostic pentru un meci de fotbal. Dacă este adevărat ce spune, atunci complotul este extrem de periculos. Tot sistemul de supraveghere al forțelor de securitate din Franța, întreaga rețea de agenți infiltrați în O.A.S. ar fi paralizați în fața unui străin, a unui necunoscut care lucrează pe cont propriu, fără nici un fel de contacte sau prieteni. Și, în plus, mai este și profesionist în materie. Așa cum zice Rolland... Scoase ultima pagină a raportului întocmit de șeful Serviciului de Acțiune și citi cu glas tare... "cea mai periculoasă stratagemă elaborată de un singur om, care se poate imagina".

Robert Frey își trecu mîinile prin părul cărunt tuns scurt și se întoarse din nou spre fereastră. Nu-și pierdea ușor firea, dar în dimineața aceasta de 11 august și-o cam pierduse. Fidel cauzei lui Charles de Gaulle pe parcursul

multor ani, reușise ca în spatele inteligenței și corectitudinii civilizate de care dădea dovadă, să-și cîștige reputația unui om integru și neînduplecat, ceea ce îi adusese scaunul ministerial. Ochii săi albaștri, strălucitori puteau fi deopotrivă atrăgător de calzi, dar și reci ca gheața. Virilitatea degajată din torsul puternic și umerii lați, fața plăcută dar severă care atrăgeau privirile admirative ale multor femei dornice de compania bărbaților din centrul puterii, nu constituiau pentru Roger Frey doar atuuri în scopuri electorale.

La început, cînd gaulliștii, în lupta lor pentru supraviețuire, avuseseră de înfruntat ostilitatea americanilor, indiferența britanicilor, ambițiile giraudiste și ferocitatea comuniștilor, el învățase ce înseamnă să te lupți cu toți și cu toate. În cele din urmă reușiseră și, în decurs de optsprezece ani, bărbatul pe care-l urmăseră revenise de două ori din exil, învingînd ostilitățile, ca să preia frînele puterii supreme în Franța.

De doi ani înapoi bătălia reîncepuse, de data aceasta chiar împotriva acelor forțe care-l readuseră de două ori la putere pe general, și anume, militarii. Doar cu cîteva minute mai devreme, ministrul avusese sentimentul că ultimul asalt era pe cale de-a se stinge, căci "inamicii" dovedeau o dată în plus doar incapacitate și furie neputincioasă.

Acum însă înțelegea că lupta nu se terminase. Un colonel uscat și fanatic de la Roma concepușe un plan care ar putea totuși să producă prăbușirea întregului edificiu prin eliminarea unei singure persoane. Unele State dețineau instituții suficient de stabile care să poată supraviețui morții unui președinte sau a unui rege, cum se întîmplase în Marea Britanie cu douăzeci și opt de ani înainte și cum avea să se întîmple în Statele Unite, mai înainte ca anul să se sfîrșească. Dar Roger Frey era suficient de conștient de starea instituțiilor statului francez ca să-și dea seama că moartea Președintelui său va însemna doar prologul unui puci și începutul războiului civil.

– Ei bine, spuse el în cele din urmă privind țintă în curtea potopită de soare, trebuie să-l informăm.

Politistul nu-i răspunse. Unul din avantajele calității de a fi doar executant este acela că îndeplinești doar ordinele, lăsând deciziile pe seama celor care erau plătiți pentru așa ceva. Nu avea deloc intenția de a fi el acela care să informeze mai departe. Ministerul se întoarse spre el.

– *Bien. Merci, Commissaire**. Atunci am să cer să fie primit chiar după-amiază. Vorbi clar și hotărât. Lucrul trebuia făcut.

– Nu cred că este cazul să-ți spun că e nevoie să ții cel mai strict secret pînă ce voi explica Președintelui situația și el va decide cum dorește să acționăm.

Comisarul Ducret se ridică și plecă, urmînd să traverseze piața și să mai parcurgă cîteva sute de metri pînă la porțile Palatului Elysée. Rămas singur, ministrul de interne întoarse spre el mapa de piele groasă, o deschise și începu din nou să citească cu atenție.

Nu se îndoia cîtuși de puțin de corectitudinea afirmațiilor făcute de Rolland, iar confirmarea lor și de către Ducret nu-i lăsa nici o alternativă. Pericolul era real, grav, nu putea fi evitat și de aceea, Președintele trebuia informat.

Apăsă în silă pe butonul interfonului din fața lui și vorbi de îndată ce prin grila de plastic se auzi preluarea legăturii.

– Fă-mi legătura cu secretarul general de la Elysée.

Într-un minut sună telefonul roșu de lîngă interfon. Ridică receptorul și așteptă o clipă.

– *M. Foccart, s'il vous plaît***.

Urmă o altă pauză apoi se auzi vocea înșelător de blîndă a unuia din cei mai puternici oameni ai Franței. Roger Frey îi explică pe scurt ce dorea și de ce anume.

– Imediat ce va fi posibil, Jacques... Da, știu că trebuie să întrebi. Aștept. Te rog sună-mă cît de repede poți.

* Bine. Mulțumesc, comisare (fr.).

** Cu domnul Foccart, vă rog (fr.).

Telefonul sună după o oră. Întîlnirea era fixată la orele patru în acea după-amiază, după ce Președintele își termina siesta. O clipă, ministrul se simți tentat să spună că ceea ce avea pe birou sub ochii lui era mult mai important decît siesta, dar renunță.

Ca toți cei din anturajul Președintelui știa că nu era recomandabil să-l contrazici pe funcționarul cu vocea blîndă care era ochiul și urechea Președintelui și care avea un sistem propriu de informații discrete despre care nu se știau prea multe, dar care erau de temut.

În acea după-amiază, la orele patru fără douăzeci, Șacalul ieșea din localul Cunningham de pe Curzon Street, după ce luase un prînz bogat și rafinat dar și deosebit de scump, cum știau să-l pregătească doar cei mai buni bucătari londonezi. S-ar putea să fie, reflecta el intrînd pe South Audley Street, ultimul prînz pe care-l lua la Londra pentru mult timp de-aici-nainte și desigur avea motive să se bucure de el.

În același moment, pe porțile Ministerului de Interne al Franței ieșea în Place Beauveau o limuzină DS 19 neagră. Polițistul din centrul pieții, prevenit de colegii săi din dreptul masivelor porți de fier, opri complet circulația, apoi luă poziția de drepți și salută.

La vreo sută de metri mai departe, Citroën-ul coti spre portalul cenușiu de piatră din fața Palatului Elysée. Fiind preveniți, și aici, gardienii de pază opriră circulația de pe stradă pentru ca limuzina să aibă suficient loc să întoarcă pentru a intra pe sub portalul surprinzător de îngust. Cele două santinele din Garda Republicană încremeniră în fața gheretelor aflate de o parte și de alta a intrării și-și lipiră mîinile cu mînuși albe de încărcătoarele armelor în semn de salut, în timp ce mașina ministrului intra pe sub portal.

La capătul arcadei, un lanț legat între cei doi stîlpi bară calea mașinii în timp ce inspectorul de serviciu, unul din oamenii lui Ducret, arunca o privire scurtă în interior. Acesta dădu din cap către ministrul care-i răspunse în

același mod. La un semn al inspectorului, lanțul fu desprins la un capăt iar Citroën-ul trecu scrișnind peste el. Înainte, la câțiva zeci de metri se ridica fațada palatului. Robert, șoferul, o coti întâi spre dreapta, apoi spre stînga conducînd mașina în semicerc pînă ce o aduse în fața celor șase trepte de granit de la intrare, unde opri.

Doi ușieri în ținută neagră oficială deschiseră portiera. Ministrul coborî și urcă scările pînă la ușa de sticlă unde îl aștepta majordomul palatului. Se salutară ceremonios, apoi ministrul îl urmă în hol. Trebui să aștepte puțin sub candelabrul uriaș prins de tavanul boltit cu un lanț lung aurit, cît timp majordomul vorbi scurt la telefonul aflat pe măsuta de marmură din stînga ușii. După ce puse receptorul în furcă, acesta se întoarse către ministru, îi adresă un zîmbet apoi porni cu pași măsurați și maiestuoși spre stînga, urcînd scara de granit acoperită cu covor.

Ajunși la primul etaj merseră pe palierul larg care dădea spre holul central și se opriră în dreptul unei uși la care majordomul bătu discret. Dinăuntru se auzi în surdină *Entre-**.

Majordomul deschise ușa încet și se dădu înapoi lăsîndu-l pe ministru să intre în Salonul Ordonanțelor. După ce ministrul intră, ușa se închise în urma lui fără nici un zgomot, iar majordomul se întoarse la locul lui din hol coborînd scările în același mod.

Prin ferestrele înalte orientate spre sud, soarele intra în încăpere scaldînd cu razele lui covorul imens. Una din ferestre era deschisă și din grădina palatului se auzea gunguritul unui porumbel. Dinspre bulevardul Champs Elysée, aflat cam la o sută cincizeci de metri dincolo de ferestre, dar mascat de coroanele bogate în plină vegetație ale teilor și fagilor din grădină, zgomotul circulației răzbătea doar ca un murmur, mai slab chiar decît gunguritul porumbelului. Ca întotdeauna cînd intra în încăperile de sud ale Palatului Elysée, domnul Frey, născut și crescut la oraș, avea senzația că se află într-un castel, la țară, cufundat în mijlocul naturii. Uruitul mașinilor din

* Intră (fr).

Faubourg St. Honoré, de pe partea cealaltă a clădirii rămăsese doar o amintire. După cum știa și el, Președintele adora viața la țară.

Aghiotant de serviciu era Colonelul Tesseire. Acesta se ridică de la birou.

– Monsieur le Ministre...

– Domnule Colonel... Domnul Frey făcu un semn cu capul înspre ușa dublă cu clante aurite aflată pe peretele din stînga salonului. "Sînt așteptat?"

– Desigur, domnule ministru. Tesseire traversă încăperea. bătu ușor la ușă, o deschise și rămase în cadrul ei.

– Ministrul de Interne, domnule Președinte.

Dinăuntru se auzi slab un răspuns. Tesseire se dădu un pas înapoi, îi zîmbi ministrului și Roger Frey trecînd pe lîngă el, intră în biroul lui Charles de Gaulle.

Ori de cîte ori intra aici, Roger Frey își spunea în sinea lui că nu exista nimic în încăpere care să nu ofere un indiciu cu privire la persoana care comandase decorarea și mobilarea ei. În dreapta se aflau trei ferestre înalte și elegante care dădeau înspre grădină. la fel ca și cele din anticameră. Una din ferestre era deschisă și prin ea pătrundea din nou gunguritul porumbelului. care nu se mai auzise, preț de o clipă, cît ministrul trecuse prin cadrul ușii.

Undeva, pe sub teii și fagii din grădină. se ascundeau bărbați înarmați cu automate. care puteau nimeri asul pe o carte de joc de la douăzeci de pași. Dar să-l ferească Domnul pe acela care se lăsa văzut de la ferestrele primului etaj. Căci era binecunoscută în tot palatul furia legendară ce-l apuca pe bărbatul apărut cu fanatism. în cazul în care acesta observa măsurile luate pentru protecția lui și mai ales dacă acele măsuri îi violau intimitatea. Aceasta era crucea grea pe care trebuia s-o poarte Ducret și nimeni nu-l invidia pentru misiunea pe care o avea de a-l proteja pe acel bărbat, care nu aprecia nici o formă de protecție, considerînd-o pur și simplu o ofensă. În dreptul peretelui din stînga care adăpostea rafturi cu cărți în spatele unor uși de cristal, se afla o masă Louis XV pe care

trona un ceas Louis XIV. Pardoseala era acoperită cu un covor Savonnerie făcut la țesătoria regală de covoare de la Chaillot, în 1615. Această țesătorie, îi explicase odată Președintele, fusese înainte atelier de fabricat săpun, de unde se trage numele dat acestor covoare.

Tot ce se afla în încăpere era simplu, impunător, de bun gust și, mai presus de orice, exemplifica măreția Franței. Iar după părerea lui Roger Frey aceste calități erau valabile și pentru bărbatul de la birou, care se ridică să-l întâmpine cu excesul de curtoazie obișnuit.

Ministrul își aminti că Harold King, decanul ziariștilor britanici de la Paris și unicul anglo-saxon contemporan care era prieten cu Charles de Gaulle, îi spusese odată că, judecat după manierele sale, Președintele parcă nu era din acest secol, ci din secolul al optsprezecelea. De atunci, de fiecare dată când se întâlnea cu stăpînul său, Roger Frey încerca în van să-și închipuie silueta înaltă învăluită în mătăsuri și brocarturi făcînd aceleași gesturi de curtoazie și saluturi de bun venit. Sesiza conexiunea, dar imaginea refuza să apară. Tot astfel, nu putea uita cele cîteva ocazii când bătrînul impozant, iritat profund de ceva ce-l nemulțumise, folosise un limbaj cazon atît de grosolan încît îi lăsase fără replică pe cei din anturaj sau pe membrii guvernului.

După cum bine știa ministrul, unul din subiectele capabile să producă o asemenea reacție, era problema măsurilor pe care era obligat să le ia pentru asigurarea securității instituțiilor statului, între care președintele însuși era pe locul întîi. N-au avut niciodată o discuție directă pe această temă, și tot ceea ce Frey a întreprins în acest scop fusese făcut în secret. Cînd se gîndi la dosarul pe care-l ducea în servietă și la rugămintea pe care trebuia să i-o adreseze, aproape că i se făcu rău.

— *Mon cher Frey**.

Silueta înaltă, îmbrăcată în costumul gri-închis, ocoli capătul mesei lungi care-i servea de birou și veni în întâmpinarea ministrului întinzîndu-i mîna.

* Dragul meu Frey (fr.).

– *Monsieur le Président, mes respects**.

Strînse mîna Președintelui. Bătrînul părea cel puțin în toane bune. Fu invitat să se așeze pe unul din scaunele cu spătar din fața biroului, care erau îmbrăcate cu tapiserii de Beauvais datînd din Primul Imperiu. După ce își făcu datoria de gazdă, Charles de Gaulle se întoarse și se așeză la locul său de la birou, cu spatele la perete. Se lăsă pe spătarul scaunului și-și sprijini vîrfurile degetelor pe suprafața lustruită a mesei.

– Mi s-a spus, dragă Frey, că ai dorit să mă vezi într-o chestiune urgentă. Ei bine, ce vrei să-mi spui?

Roger Frey respiră o dată adînc și începu să vorbească. Îi explică pe scurt și la obiect problema pentru care venise, conștient că de Gaulle nu agrea excursurile oratorice, cu excepția celor personale și pe acelea doar în public. În particular aprecia concizia, ceea ce unora din subalternii lui prea locvaci le fusese dat să descopere cu jenă.

Și în timp ce el vorbea, bărbatul din spatele biroului devenea din ce în ce mai încordat. Aplecîndu-se tot mai mult spre el, crescînd parcă în dimensiune, lăsă să-i alunece privirea pe lîngă nasul proeminent spre ministru, ca și cînd persoana de încredere de pînă atunci introduse în biroul lui o substanță neplăcută. Roger Frey era însă conștient că, de la circa patru metri, Președintele nu-i mai distingea clar fața. Se știa că acesta era miop și nu purta ochelari în public decît atunci cînd citea vreun discurs.

Ministrul de interne își termină monologul care nu durase mai mult de un minut, menționînd opiniile lui Rolland și Ducret și încheiînd prin a spune: "Am în servietă raportul lui Rolland".

Fără un cuvînt, mîna prezidențială se întinse peste masă. Domnul Frey scoase raportul din servietă și i-l dădu.

Din buzunarul de sus al hainei Charles de Gaulle își scoase ochelarii, și-i puse pe nas, deschise dosarul și începu să citească.

Porumbelul încetase să mai gungurească, ca și cînd ar fi știut că nu e momentul. Roger Frey privi spre copacii de

* Domnule președinte, respectele mele (fr.).

afară apoi spre lampa aurită de pe masă. Era o splendidă piesă din perioada Restaurației căreia i se adaptase un bec electric și care în cei cinci ani de președinție luminase nopți la rînd timp de mii de ore documnetele de stat așezate pe mapa de sub abajur.

Generalul de Gaulle citea repede. Termină de parcurs raportul lui Rolland în trei minute, închise dosarul, își așază mîinile încrucișate deasupra lui și întrebă:

– Și ce dorești de la mine, dragă Frey?

Pentru a doua oară Frey inspiră adînc și se lانسă în enumerarea succintă a măsurilor pe care dorea să le ia. Folosi de două ori fraza "socotesc, domnule Președinte, că dacă vrem să evităm această amenințare, va fi nevoie ca...". În a treizeci și treia secundă a expozeului său folosi sintagma "Interesul Franței..."

Doar atît apucă să spună. Președintele îi luă vorba din gură, pronunțînd cu vocea lui sonoră cuvîntul Franța ca pe cel al unei zeități, cum numai el știa s-o facă, așa ca nimeni altul pînă la el și nici după aceea.

– Interesul Franței, dragul meu Frey, este acela ca Președintele ei să nu fie văzut dînd înapoi în fața amenințării unui nenorocit de mercenar... făcu o pauză lăsînd să se simtă disprețul lui total față de agresorul necunoscut... "străin".

Roger Frey înțelese că pierduse partida. Generalul nu și-a ieșit din fire așa cum se temuse ministrul. El începu să vorbească clar și răspicat ca nu cumva dorințele lui să nu fie bine înțelese de interlocutor. În timp ce Președintele vorbea, colonelul Tesseire auzi cîteva frînturi de fraze venind prin ferestrele deschise.

– *La France ne saurait accepter... la dignité et la grandeur assujetties aux misérables menaces d'un... d'un CHACAL*...*

Două minute mai tîrziu Roger Frey părăsea biroul președintelui. Îl salută sobru pe Colonelul Tesseire cu o

* Franța nu va accepta... demnitatea și grandoarea aservite... amenințărilor netrebnice ale unui... Șacal... (fr.)

înclinare a capului, ieși din Salonul Ordonanțelor și coborî scara spre holul central.

— Omul ăsta are într-adevăr probleme, rar mi-a fost dat să văd pe cineva în starea lui, își zise pentru sine majordomul conducându-l pe ministru pînă la Citroën-ul care aștepta. "Mă întreb ce oare i-o fi spus bătrînul." Dar cum se afla în exercițiul funcțiunii, fața majordomului rămase imobilă și rece, ca fațada palatului unde slujea de peste douăzeci de ani.

— Nu, așa nu se poate. Președintele a fost categoric în această chestiune.

Roger Frey se întoarse de la fereastră și-l privi pe cel căruia i se adresase. La cîteva minute după ce se întorsese de la Elysée îl convocă la el pe șeful său de cabinet. Alexandre Sanguinetti era corsican. Ca persoana căreia ministrul de interne îi transferase în ultimii doi ani o mare parte din sarcinile de organizare a forțelor de securitate internă a Franței, Sanguinetti își cîștigase un renume și o reputație, care variau pe o scară largă, în funcție de simpatiile politice personale sau de concepția asupra drepturilor civice ale celor care-l apreciau.

Extrema stîngă îl ura și-i știa de frică deoarece nu ezita să mobilizeze detașamentele C.R.S. de menținere a ordinii publice. Cei patruzeci și cinci de mii de bătauși din forța paramilitară acționau fără o logică anume, împrăștiind manifestațiile de stradă, indiferent dacă erau de stînga sau de dreapta.

Comuniștii îl făceau fascist poate pentru că unele din metodele lui de-a asigura ordinea publică aminteau de mijloacele folosite în paradisul clasei muncitoare de dincolo de Cortina de Fier. Extrema dreaptă, care pentru comuniști era tot fascistă, îl ura la fel de mult invocînd aceleași argumente de încălcare a democrației și drepturilor civice, dar poate și din cauză că prin măsurile necruțătoare luate, el reușise să împiedice prăbușirea totală a ordinii publice în țară, care altfel ar fi condus la succesul unui puci al forțelor de dreapta, avînd ca scop tot restabilirea unei ordini, dar a ordinii lor.

Nu-l agreau nici oamenii de rînd, căci decretul draconic emis de la biroul lui îi afecta pe toți obligîndu-i să se confrunte cu barajele de pe străzi și șosele principale, să se supună controlului obligatoriu al actelor în principalele intersecții și să vadă des prin ziare fotografiile ale unor tineri manifestanți bătuți crunt cu bastoanele de către forțele C.R.S. Presa îl poreclise deja "Domnul Anti-O.A.S." și, în afară de o mîină de ziare gaulliste, toate celelalte proferau permanent injurii la adresa lui. El însă nu lăsă să se vadă dacă era afectat sau nu de oprobiul public. Zeitatea în jurul căreia își construise religia lui se ascundea undeva într-un birou din Palatul Elysée iar între slujitorii acestei religii, Alexandre Sanguinetti era Șeful Curiei*.

Privea furios la mapa din fața lui în care se afla dosarul cu raportul lui Rolland.

– Este imposibil. Imposibil. Este o persoană imposibilă. Noi trebuie să-i apărăm viața și el nu vrea să ne lase. L-aș putea prinde pe Șacal. Dar spui că n-avem voie să luăm contramăsuri. Și atunci ce facem? Așteptăm ca el să lovească? Stăm așa și ne uităm?

Ministrul oftă. Nu se aștepta la o altă reacție din partea șefului său de cabinet, dar acest fapt nu-i ușura cu nimic misiunea. Se așază iar la birou.

– Ascultă, Alexandre. În primul rînd nu sîntem siguri sută la sută că raportul lui Rolland este corect. Este propria lui evaluare a bîguielilor aceluia... Kowalski care între timp a și murit. Poate că Rolland se înșeală. Se continuă cercetările la Viena. Țin legătura cu Guibaud care așteaptă un răspuns astă seară. Dar trebuie să înțelegi că, în acest stadiu, a începe la scară națională vînătoarea după un străin despre care știm doar un nume de cod, nu prea este o propunere realistă. În această privință trebuie să fiu de acord cu Președintele.

– Apoi, acestea sînt și instrucțiunile lui... să nu acționăm, este ordinul clar dat de el. Repet acest lucru, dar trebuie să vă fie clar tuturor. Nu se va face publicitate, nu

* Ansamblul de organisme guvernamentale ale Sfîntului Scaun.

se va porni nici o acțiune de cercetare la scară națională, nu se va pomeni nimic nimănui din afara cercului nostru restrîns că ceva nu este în ordine. Președintele este de părere că dacă secretul ajunge să fie cunoscut, presa se va dezlănțui, celelalte țări ne vor lua în derîdere și toate măsurile de precauție luate de noi vor fi interpretate aici și peste graniță ca un spectacol dezonorant în care președintele Franței este obligat să se ascundă de un singur om, ba mai mult, de un străin.

— Iar acest lucru, repet, președintele nu-l va tolera. De fapt.. sublinie ministrul arătînd cu degetul, ... mi-a spus-o direct: dacă din acțiunile întreprinse de noi vor transpira public detalii sau măcar bănuieli, vor cădea capete. Crede-mă, *cher ami*, nu l-am văzut niciodată atît de pomit.

— Oricum, programul lui de apariții publice, susținut în continuare funcționarul corsican, trebuie neapărat modificat. Toate ieșirile în public vor fi anulate pînă cînd va fi prins individul. Cred că va...

— Nu este dispus să anuleze nimic. Nu se va modifica nimic, nici măcar o oră sau un minut. Totul trebuie făcut în deplin secret.

Pentru întâia oară de la deșurarea complotului de asasinat din luna februarie, de la Academia Militară și arestarea complotiștilor, Alexandre Sanguinetti avea senzația că se afla din nou în locul de unde pornise. După cele două luni de luptă împotriva valului de spargeri și jafuri își permisesese să creadă că trecuse de ce era mai rău. Cum întregul aparat al O.A.S.-ului se prăbușise în fața asalturilor combinate ale Serviciului de Acțiune lucrînd din interior și a miilor de polițiști și forțe C.R.S. lovind din exterior, el interpretase recentul val de crime ca ultimele spasme ale Armatei Secrete. Considera că își trimisese ultimii tîlhari la jefuit, pentru a aduna banii necesari din care să trăiască apoi confortabil în exil.

Dar ultima pagină din raportul lui Rolland dovedea clar că numeroșii agenți dubli pe care Rolland putuse să-i infiltreze în O.A.S., chiar la cel mai înalt nivel, erau paralizați în acțiunea lor din cauza unui străin anonim, pe

care-l cunoșteau doar trei persoane, care nu puteau fi ridicate din hotelul lor de la Roma. În acest context, își dădea seama că enorma arhivă conținând dosarele tuturor celor care erau legați într-un fel de O.A.S. și la care Ministerul de Interne apela de regulă pentru informații, devenise practic inutilă din cauza unui simplu detaliu. Sacalul era străin.

– Dacă nu sîntem lăsați să acționăm, atunci ce facem?

– N-am spus că nu sîntem lăsați să acționăm, îl corectă Frey.

– Am spus că nu sîntem lăsați să acționăm la vedere. Totul trebuie făcut în secret. Și în aceste condiții avem o singură alternativă. Trebuie să aflăm identitatea asasinului făcînd cercetări discrete în Franța sau în străinătate, și apoi să-l anihilăm fără ezitare.

– ... și să-l anihilăm fără ezitare. Aceasta, domnilor, este singura cale pe care trebuie s-o urmăm.

Ministrul de Interne privi spre participanții la consfătuire așezați în jurul mesei făcînd o pauză menită să le dea celor prezenți timpul necesar de a asimila spusele sale. În sală se aflau patrusprezece persoane, incluzîndu-se și pe sine.

Ministrul stătea în capul mesei. În dreapta lui ședea șeful de cabinet, iar în stînga Prefectul Poliției, șeful politic al forțelor de poliție franceze. Dincolo de Sanguinetti ședeau generalul Guibaud, șeful Serviciului de informare externă și contraspionaj (S.D.E.C.E.) și colonelul Rolland șeful Serviciului de acțiune și autorul raportului din care fiecare participant avea în față o copie. După Rolland veneau Comisarul Ducret de la Corpul de pază al președintelui și colonelul Saint-Clair de Villauban, colonel de aviație făcînd parte din staff-ul de la Palatul Elysée, un gaullist fanatic dar recunoscut a fi la fel de fanatic și cînd era vorba de ambiții personale.

În stînga lui Maurice Papon, Prefectul Poliției, ședea domnul Maurice Grimaud, directorul general al Siguranței Naționale și apoi veneau la rînd cei cinci șefi de departamente care făceau parte din Siguranță.

Deși romancierii o prezentau de obicei ca forța de șoc în luptă cu criminalitatea, Siguranța Națională propriu-zisă nu era decît o instituție foarte mică și cu puțin personal, care coordona cele cinci departamente de combatere a criminalității. Ele practic făceau toată treaba. Misiunea instituției Siguranței Naționale era de ordin administrativ, de fapt similară cu aceea greșit interpretată a Interpol-ului, ea neavînd nici un agent de poliție în rîndurile sale.

Persoana care avea în subordine întregul corp de inspectori și agenți de poliție ședea în stînga lui Maurice Grimaud. El se numea Max Fernet și era directorul Poliției Judiciare. În afară de enormul sediu de pe Quai des Orfèvres, înfînit mai mare decît sediul Siguranței Naționale de pe Rue des Saussaies, aflat chiar după colț de Ministerul de Interne, Poliția Judiciară avea în subordine șaptesprezece servicii regionale, cîte unul pentru fiecare din cele șaptesprezece districte de poliție ale Franței metropolitane. Acestor servicii le erau subordonate forțele de poliție din teritoriu, 453 la număr, formate din 74 de comisariate centrale, 253 de comisariate de circumscripție și 126 de posturi locale de poliție. Întreaga rețea acoperea două mii de orașe și sate ale Franței. Aceasta reprezenta forța de luptă împotriva criminalității. În zonele rurale și pe șosele, misiunea de păstrare a legii și ordinii publice revenea în general Jandarmeriei Naționale și poliției rutiere, Jandarmeria Mobilă. În multe locuri, din rațiuni de eficiență, jandarmii și agenții de poliție dispunea de sedii și mijloace comune. Numărul total de persoane aflate în Poliția Judiciară sub comanda lui Fernet era în 1963 de peste douăzeci de mii.

Mai departe, în stînga lui Fernet, ședea șefii celorlalte patru departamente ale Siguranței Naționale: Biroul de Securitate Publică (B.S.P.), Informațiile Generale (R.G.), Direcția de Supraveghere a Teritoriului (D.T.S.) și Corpul Republican de Securitate (C.R.S.).

Primul dintre ele, B.S.P., se ocupa în principal de protecția clădirilor, comunicațiilor, autostrăzilor și a altor

bunuri ale statului împotriva sabotajelor sau a actelor de distrugere. Al doilea, R.G. sau Biroul Central de Evidență constituia memoria celorlalte patru; în arhivele de la sediul său se aflau patru milioane și jumătate de dosare personale ale persoanelor care intraseră în atenția forțelor de poliție franceze de la înființarea lor și pînă în zilele noastre. Dosarele, aflate pe rafturile în lungime totală de peste șapte kilometri, erau dublu catalogate, după numele persoanelor la care se refereau și după tipul de infracțiune pentru care persoana fusese condamnată sau doar suspectată. Erau înregistrate de asemenea și numele martorilor cît și a celor care fuseseră achitați. Deși sistemul la acea dată nu era computerizat, arhivarii se mîndreau că în cîteva minute erau în stare să dezgroape detalii în legătură cu un foc banal pus cu zece ani în urmă într-un cătun, sau numele martorilor dintr-un proces obscur care trecuse aproape nebagat în seamă de presă.

La aceste dosare se adăugau amprente luate tuturor persoanelor în Franța, inclusiv multe altele care nu fuseseră niciodată identificate. Mai existau aici încă zece milioane și jumătate de fișe, taloanele de intrare ale tuturor turiștilor prin punctele de frontieră și fișele de hotel completate de toți cei care locuiau la hoteluri din afara Parisului. Din motive de spațiu doar aceste taloane erau scoase din arhivă la intervale relativ scurte, pentru a face loc numărului uriaș ale celor noi care intrau în fiecare an.

Singurele fișe care se completau obligatoriu pe teritoriul Franței și care nu intrau în arhivele biroului central de evidență erau cele ce proveneau de la hotelurile din Paris. Acestea erau preluate de Prefectura Poliției din Boulevard du Palaise.

D.S.T.-ul, al cărui șef ședea la trei scaune mai departe de Fernet era Serviciul de contraspionaj al Franței, responsabil cu supravegherea permanentă a aeroporturilor, docurilor maritime și a granițelor terestre ale Franței. Înainte de a fi trimise la arhivă, taloanele de intrare ale celor care debarcă în Franța sînt examinate de un ofițer al

D.S.T.-ului aflat la punctul de intrare pentru a-i depista și a-i da în urmărire pe indezirabili.

Ultimul la rînd venea șeful C.R.S.-ului, acea forță de patruzeci și cinci de mii de oameni de care făcea uz Alexandre Sanguinetti, criticată public și profund nepopulară.

Din lispă de spațiu, șeful C.R.S.-ului ședea chiar în capul mesei privindu-l pe ministru direct în față. Mai rămăsese un singur loc în colțul din dreapta al mesei, între șeful C.R.S.-ului și colonelul Saint-Clair. Acest loc era ocupat de un bărbat solid care fuma pipă și bineînțeles că fumul ei îl deranja pe colonelul înțepat din stînga lui. Ministrul insistase ca Max Fernet să-l aducă și pe el la consfătuire. Bărbatul era comisarul Maurice Bouvier, șeful Brigăzii Criminale din Poliția Judiciară.

— Deci vedeți care este situația, domnilor, conchise ministrul. Ați citit cu toții raportul colonelului Rolland, ale cărui copii le aveți în față. Iar acum ați aflat de la mine care sînt limitele drastice pe care Președintele, în interesul demnității Franței, s-a simțit obligat să mi le impună în acțiunea noastră de a îndepărta pericolul ce-l amenință. Voi sublinia din nou că orice investigație și acțiune pe care o veți întreprinde trebuie făcută în cel mai strict secret. Nu mai este nevoie să vă reamintesc că sînteți obligați la discreție totală și că nu veți discuta despre această problemă cu nimeni în afară de cei de față, pînă cînd sau numai cu condiția ca acea persoană, să fi fost abilitată să cunoască acest secret.

— V-am chemat aici pe toți căci am sentimentul că pentru ce vom face de acum înainte, vom avea nevoie de resursele tuturor departamentelor reprezentate aici, iar dumneavoastră ca șefi ale acestora, nu trebuie să aveți nici o îndoială că problema de care ne ocupăm reclamă prioritatea absolută. Va fi nevoie ca în toate ocaziile să-i acordați atenție personal și fără întîrziere. Nu veți trasa nici o sarcină subordonaților decît dacă prin aceasta nu se divulgă motivul real care a impus-o.

Făcu din nou o pauză. De o parte și de alta a mesei câțiva din cei prezenți dădură din cap cu gravitate, ca semn că au înțeles, alții priveau țintă la vorbitor sau la dosarul din fața lor. La celălalt capăt al mesei, comisarul Bouvier își fixase privirea în tavan, suflând rotocoale de fum pe colțul gurii cum fac pieile roșii când își transmit semnale, determinându-l pe colonelul de aviație de lângă el să se strîmbe la fiecare pufăit.

— Și acum, reluă ministrul, vă rog să-mi permiteți să vă întreb care sînt opiniile dumneavoastră. Domnule colonel Rolland, cercetările făcute la Viena au dat rezultate?

Șeful Serviciului de Acțiune ridică ochii de pe exemplarul propriului raport, aruncă o privire piezișă spre generalul care conducea S.D.E.C.E.-ul, dar nu fu nici încurajat nici descurajat.

Generalul Guibaud privea drept în fața lui, reamintindu-și cum se chinuise o jumătate de zi să-l convingă pe șeful secției R3 ca să fie de acord cu decizia lui Rolland din cursul dimineții, de a folosi biroul secției de la Viena, ca să-și conducă cercetările.

— Da, răspunse colonelul. În cursul dimineții s-au făcut cercetări prin agenții noștri de la Viena la pensiunea Kleist, un mic hotel aflat pe Brucknerallee.

Au luat cu ei fotografiile lui Marc Rodin, René Montclair și André Casson. N-am mai avut timp să le trimit fotografiile lui Viktor Kowalski care nu existau în dosarul de la Viena.

Funcționarul de la recepția hotelului a declarat că recunoaște pe cel puțin doi dintre ei. Dar nu-i putea plasa nicăieri. S-au strecurat niște bani dintr-o mînă în alta și omul a fost rugat să caute în registrul hotelului intrările din 12 pînă la 18 iunie, ultima dată fiind ziua în care cei trei șefi ai O.A.S.-ului reveniseră la hotelul lor din Roma.

În cele din urmă omul a spus că-l recunoaște pe Rodin ca fiind persoana care rezervase o cameră pe numele de Schulz pentru data de 15 iunie. Funcționarul a mai spus că acest Schulz avusese un fel de întîlnire de afaceri în cursul

după-amiezii, rămăsese și peste noapte iar a doua zi plecase.

Și-a mai amintit că Schulz venise însoțit de cineva, și anume, un bărbat mătăhălos, fioros la vedere și de aceea și-l reamintise pe Schulz. În cursul dimineții pe Schulz l-au vizitat doi bărbați cu care ținuse un fel de consfătuire. S-ar putea ca cei doi vizitatori să fi fost Casson și Montclair, dar nu era sigur. În orice caz, cu siguranță că cel puțin pe unul din ei îl mai văzuse înainte.

Funcționarul a mai spus că cei trei rămăseseră toată ziua în cameră, cu excepția unei scurte perioade spre sfârșitul după-amiezii, când Schulz și matahala căreia îi spunea Kowalski, lipsiseră o jumătate de oră. Nu ceruseră de mâncare la prînz și nici nu au coborît la restaurant.

— În fine, au fost vizitați și de al cincilea? întrebă Sanguinetti nerăbdător. Rolland își continuă raportul pe același ton neutru ca mai înainte.

— În cursul serii a venit la ei un alt bărbat care a stat o jumătate de oră. Funcționarul a spus că și-l amintea pentru că musafirul intrase în hotel pe neașteptate și se îndreptase în viteză spre scări încît nu apucase să-l vadă. La început a crezut că era unul din clienții care avea cheia la el. Apucase să-i vadă pulpanele pardesiului în timp ce urca scara. După cîteva clipe, tipul s-a întors iar în hol. Funcționarul era sigur că este vorba de aceeași persoană din cauza pardesiului.

Tipul a folosit telefonul de la recepție cerînd legătura cu camera lui Schulz, numărul 64. A spus două propoziții în franceză după care a urcat din nou pe scări. A rămas sus o jumătate de oră după care a plecat fără un cuvînt. Cam la o oră după aceea, cei doi care-l vizitaseră pe Schulz au plecat separat, pe rînd. Schulz și matahala au rămas peste noapte iar a doua zi dimineața, după micul dejun, au plecat și ei.

Descrierea pe care funcționarul a putut-o face oaspetelui de seară sună cam așa: înalt, vîrstă incertă, trăsături aparent regulate, cu ochelari negri cu brațe late,

vorbea perfect francezește și avea părul blond destul de lung și pieptănat pe spate.

— Există vreo șansă să-l aducem pe funcționar să ne ajute să facem un portret-robot al blondului? întrebă Prefectul Poliției, Papon.

Rolland dădu din cap negativ.

— Agenții mei... ai noștri s-au dat drept polițiști vienezi, în civil. Din fericire, unul din ei putea trece drept vienez. Dar o asemenea mascaradă nu poate dura la infinit. Omul a trebuit să fie chestionat la recepția hotelului.

— Trebuie să obținem o descriere mai completă, protestă șeful biroului de evidență. S-a pomenit vreun nume?

— Nu, răspunse Rolland. Ceea ce tocmai ați auzit este rezultatul a trei ore de interogatoriu. Fiecare element a fost reluat și verificat de mai multe ori. Nu și-a mai amintit nimic altceva. Fără să fie un portret robot, aceasta a fost cea mai bună descriere pe care a putut-o face.

— N-ați putea să-l răpiți ca pe Argoud ca să ne ajute să-i facem portretul aici la Paris? întrebă colonelul Saint-Clair.

De data aceasta interveni ministrul.

— Nici nu poate fi vorba de răpire. Și acum mai sîntem la cuțite cu Ministrul de Externe german din cauza răpirii lui Argoud. O astfel de acțiune merge o dată, dar nu se poate repeta.

— Într-o situație de o asemenea gravitate, este cu siguranță posibil să se organizeze răpirea unui recepționar mult mai discret decît în cazul lui Argoud, sugeră șeful D.S.T.-ului.

— Oricum este îndoielnic, spuse Max Fernet, ca portretul-robot al unui bărbat care poartă ochelari negri cu rame late să ne fie de vreun ajutor. Foarte puține portrete-robot, făcute pe baza unui incident anost, lung de douăzeci de secunde și întîmplat cu două luni înainte, au șanse să semene cît de cît cu criminalul, dacă acesta este prins în cele din urmă. Cele mai multe portrete de acest fel se potrivesc la cel puțin o jumătate de milion de persoane iar unele induc pur și simplu în eroare.

– Deci, în afară de Kowalski, care e mort, și care a spus tot ce-a știut, chiar dacă nu prea multe, mai există în lume doar patru oameni care cunosc înfățișarea Șacalului, spuse comisarul Ducret.

– Unul este Șacalul însuși iar ceilalți trei se află într-un hotel la Roma. Ce-ar fi să încercăm să-l aducem pe unul din ei aici?

Din nou ministrul dădu din cap dezaprobat.

– Am instrucțiuni oficiale în acest sens. Răpirile sînt excluse. Guvernul italian și-ar ieși din minți dacă s-ar întîmpla așa ceva la cîțiva metri de Via Condotti. Aveți dubii în privința reușitei operațiunii, domnule general?

Generalul Guibaud ridică privirea spre adunare.

– Amploarea și calitatea scutului protector pe care Rodin și acoliții săi și l-au creat în jurul lor, conform rapoartelor agenților mei care-i țin sub observație, exclud acest lucru și din punct de vedere practic, spuse el. Sînt păziți de opt oameni înarmați, foști membri în Legiunea străină, sau poate doar șapte dacă nu au angajat altul în locul lui Kowalski. Toate lifturile, scările, ieșirile de incendiu cît și acoperișul sînt strict păzite. Pentru a scoate pe cineva viu de acolo trebuie dată o bătălie cruntă, cu arme automate și gaze lacrimogene. Chiar și în caz de succes, șansele ca să-l poți scoate pe om din țară și apoi să-l mai și duci cinci sute de kilometri pînă în Franța sînt infime, mai ales cu italienii pe urmele tale. Oamenii noștri, care se numără printre cei mai mari experți în materie, spun că ar fi imposibil fără sprijinul unei acțiuni militare de comando.

În încăpere se așternu din nou tăcerea.

– Ei bine, domnilor, mai sînt și alte propuneri?

– Șacalul trebuie prins. Cel puțin acest lucru este clar, răspunse colonelul Saint-Clair. Cîțiva dintre cei prezenți schimbă priviri între ei, unii ridicînd din sprîncene.

– Sigur că acest lucru este clar, spuse calm ministrul. Ceea ce încercăm noi acum este să găsim o cale să o facem, în limitele impuse și, pe această bază, poate că ar fi bine să decidem care dintre departamentele reprezentate aici este cel mai potrivit pentru o asemenea operațiune.

– Protecția Președintelui Republicii, anunță pompos Saint-Clair, va depinde în ultimă instanță, dacă ceilalți nu reușesc, de corpul de pază al Președintelui și de staff-ul său personal. Pot să vă asigur, domnule ministru, că o să ne facem datoria.

Cîțiva dintre profesioniștii încercați nu se jenară să închidă ochii plictisiți. Comisarul Ducret îl fulgeră pe colonel cu o privire care l-ar fi putut nimici pe Saint-Clair pe loc, dacă privirile ar putea efectiv ucide.

– Oare individul nu știe că Bătrînul n-are cum să-l audă? mormăi Guibaud către Rolland.

Roger Frey îl privi în ochi pe curteanul de la Elysée și demonștră de ce ocupa de fapt postul de ministru.

– Colonelul Saint-Clair are, desigur perfectă dreptate, spuse pe un ton măgulitor. Cu toții o să ne facem datoria. Și sînt convinși că domnul colonel a înțeles că, dacă departamentul care va prelua responsabilitatea pentru anihilarea acestui complot va eșua sau va folosi metode nepotrivite, care vor divulga secretul acțiunii, contrar dorințelor Președintelui, cu siguranță că șeful acestui departament va fi într-o oarecare măsură dezavuat. Amenințarea plutea în aer mult mai concret decît norișorii de fum albăstrui răspîndiți de pipa lui Bouvier. Fața fină a lui Saint-Clair se crispă vizibil și în ochi i se citea îngrijorarea.

– Știm cu toții foarte bine posibilitățile limitate ale corpului de pază al Președintelui, spuse comisarul Ducret sec. Noi ne aflăm în permanență în imediata apropiere a Președintelui. Este evident că investigațiile trebuie să cuprindă o arie mult mai largă, lucru pe care personalul meu nu poate să-l facă fără a-și neglija îndatoririle de bază.

Nimeni nu-l contrazise căci fiecare din cei de față știa că cele spuse de șeful pazei prezidențiale erau adevărate. Dar nici unul nu-și dorea să fie el cel vizat de ministru. Roger Frey îi privi pe rînd, oprindu-se la corpolentul comisar Bouvier învăluit în fum, aflat la celălalt capăt al mesei.

– Dumneata ce crezi, Bouvier? N-ai nimic de spus?

Comisarul își scoase pipa din gură, nu înainte de a mai lansa un nor de fum direct în fața lui Saint-Clair întors spre el, și expuse cu calm câteva idei ce păreau să-i fi trecut prin minte tocmai în acele clipe.

— Mi se pare, domnule ministru, că S.D.E.C.E. nu-l poate identifica pe individ prin agenții infiltrați în O.A.S., pentru că însăși O.A.S.-ul nu știe cine este el; iar Serviciul de Acțiune nu-l poate lichida pentru că nu știe pe cine să lichideze. D.S.T.-ul nu-l poate ridica de la frontieră pentru că nu știe pe cine trebuie să intercepteze, iar Informațiile Generale nu ne pot da date despre el pentru că nu știu în ce dosare să caute. Poliția nu-l poate aresta fiindcă nu știe pe cine trebuie să aresteze și C.R.S.-ul nu-l poate urmări pentru că, din nou, nu se știe cine este persoana care trebuie urmărită. Întregul sistem de securitate publică al Franței este neputincios, din cauză că lipsește un nume. De aceea, părerea mea este că prima problemă de rezolvat, fără de care toate celelalte propuneri ale noastre n-au sens, este să dăm acestui individ un nume. Având numele îi aflăm chipul, chipul ne conduce la un pașaport, iar având pașaportul îl putem aresta. Ca să găsești însă numele, și în plus să o faci în secret, asta este o treabă clasică de detectiv.

Comisarul tăcu și-și vârî din nou pipa în gură. Toți cei de la masă digerau acum spusele sale. Nu le puteau găsi nici un cusur. Sanguinetti făcu un semn discret cu capul către ministru.

— Și după dumneata, domnule comisar, cine este cel mai bun detectiv din Franța? întrebă ministrul încet. Bouvier se gândi preț de câteva clipe, înainte de a-și scoate pipa din gură.

— Cel mai bun detectiv din Franța, domnilor, este adjunctul meu, comisarul Claude Label.

— Cheamă-l aici, conchise ministrul de interne.

Partea a doua

ANATOMIA

UNEI VÎNĂTORI DE OAMENI

10

După o oră Claude Lebel ieșea din sala de ședințe uluit și dezorientat. Timp de patruzeci de minute ascultase instructajul ministrului pentru noua sarcină care-l aștepta.

Cînd intrase în încăpere, fusese rugat să ia loc la capătul mesei, înghesuit între Șeful C.R.S.-ului și propriul său șef, Bouvier. În liniște, cei patrusprezece bărbați l-au ascultat dînd citire raportului lui Rolland, conștient permanent că era privit cu curiozitate din toate părțile.

După ce puse raportul pe masă începu să-și facă griji. De ce-l chemaseră pe el? Apoi ministrul începu să vorbească. Nu avea intenția să se consulte cu nimeni și nici să le ceară ceva. Le dăduse doar directive după care urmasse un instructaj detaliat. Va trebui ca el, Lebel, să-și înființeze un birou propriu, va avea acces nelimitat la toate informațiile necesare; toate resursele umane și materiale ale organizației aflate sub conducerea celor prezenți vor fi la dispoziția lui. Nu exista nici o limită de cheltuieli.

De cîteva ori i se atrase atenția asupra caracterului absolut secret al operațiunii, fapt asupra căruia insistă chiar șeful statului. Ascultînd, simți o strîngere de inimă. Cereau – ba nu, pretindeau, imposibilul. Dar cum să acționeze? Deocamdată crima nu avusese loc. Nu erau indicii. Nu

erau martori, cu excepția celor trei care nu puteau vorbi. Există doar un nume, codificat, și lumea largă unde să te apuci să cauți.

Claude Lebel se credea un bun polițist. Totodată fusese un bun polițist, mai lent, dar precis, metodic, stăruitor. Doar rareori dăduse dovadă de acea inspirație de geniu care putea face dintr-un polițist bun, unul remarcabil. Nu pierduse însă nicicând din vedere că în munca de poliție nouăzeci și nouă la sută din efort era rutină, cu anchete nespectaculoase, verificări și confruntări, cu construirea laborioasă a unei rețele de fragmente pînă ce fragmentele deveneau un întreg, întregul o plasă, iar în final în această plasă era prins criminalul cu un cap de acuzare menit să reziste în justiție, nu doar să dea ocazia unor titluri de senzație în presă.

La Poliția Judiciară era cunoscut drept un om foarte muncitor, metodic, care ura publicitatea, și nu ținuse niciodată genul de conferințe de presă pe baza cărora unii își construiseră reputația. Și totuși, urcase constant în ierarhie, rezolvînd cazurile, văzîndu-i pe criminali condamnați. Cînd cu trei ani în urmă postul de șef al Diviziei Omucideri din Brigada Criminală devenise vacant, chiar și cei care erau candidați virtuali la această funcție recunoscuseră că era drept să fie ocupată de Lebel. În acest post avusese rezultate bune în mod constant și timp de trei ani toate cazurile anchetate au condus la arestări, cu o singură excepție, cînd acuzatul fusese achitat pe un motiv de natură tehnică.

Ca șef al Diviziei Omucideri fusese mai ușor remarcat de Maurice Bouvier, comandantul Brigăzii, și el un polițist de modă veche. Așa că după moartea neașteptată a lui Dupuy, survenită cu cîteva săptămîni în urmă, Bouvier a fost acela care ceruse ca Lebel să-i devină adjunct. Erau însă unii la Poliția Judiciară care pretindeau că Bouvier, prins o mare parte din timp cu probleme administrative, își dorise un subaltern rezervat, în stare să rezolve direct cazurile importante, de notorietate, fără să-i fure superiorului gloria. Dar poate că aceștia erau doar răutăcioși.

După întâlnirea de la Minister, copiile raportului lui Rolland au fost adunate și puse în seiful ministrului. Doar lui Lebel i s-a permis să păstreze copia lui Bouvier. Singura lui rugămintă fusese să i se permită să solicite colaborarea confidențială a șefilor organelor de anchetă penală din principalele țări, care ar putea să dețină date despre identitatea vreunui asasin de profesie, asemănător Șacalului. Fără o asemenea colaborare, subliniase el, nu va fi posibil nici măcar să înceapă investigațiile.

Sanguinetti întrebase dacă se putea conta pe discreția acestor persoane. Lebel îi replicase că îi cunoștea personal pe cei pe care dorea să-i contacteze, că cererile sale nu vor fi oficiale ci le va face pe cale amicală, bazându-se pe relațiile personale, care există de obicei între șefii diferitelor departamente ale polițiilor din țările occidentale. După ce reflectase puțin, ministrul îi dăduse aprobarea.

Lebel se afla acum în hol și-l aștepta pe Bouvier privindu-i pe șefii de departamente care treceau pe lângă el spre ieșire. Unii dădeau scurt din cap și treceau mai departe, alții îi zâmbeau cu simpatie, urîndu-i noapte bună. În timp ce Bouvier mai discuta încă încet cu Max Fernet în sala de ședințe, printre ultimii care plecă fu colonelul cu aer aristocratic din personalul de la Elysée. Când se făcuseră prezentările la masa de consiliu, Lebel îi reținuse repede numele, Saint-Clair de Villauban. El se opri în fața comisarului mărunțel și rotofei și-l privi cu un dispreț prost disimulat.

— Sper, comisar, că cercetările dumneavoastră vor avea succes și asta cât mai curînd, spuse el. Noi cei de la Elysée vom urmări îndeaproape cursul anchetei. În cazul în care nu veți reuși să-l găsiți pe bandit, vă pot asigura că vor urma... "repercusiuni".

Se întoarse pe călcîie și porni arogant pe scări în jos. Lebel nu spuse nimic, doar clipi repede de cîteva ori.

Unul din factorii care l-au condus pe Lebel la succese în cariera lui de anchetator, în cei douăzeci de ani de cînd intrase în Poliția celei de a Patra Republici, ca tînăr

detectiv în Normandia, era capacitatea de a inspira interlocutorilor încrederea de-a i se destăinui.

El nu avea statura impozantă a lui Bouvier care reprezenta imaginea tradițională a autorității legii. Și nici nu era meșter la vorbe ca mulți din noile generații de anchetatori care veneau în forță din urmă, capabili să-i hărțuiască și să-i terorizeze pe martori pînă la lacrimi. El nu simțea această nevoie.

Era conștient că majoritatea crimelor, în orice societate, sînt comise fie contra, fie în prezența oamenilor mărunți, cum ar fi patronul de magazin, vînzătorul, poștașul sau funcționarul de bancă. Știa că pe aceștia îi putea face să-i vorbească.

Și asta, în parte, datorită staturii lui; era scund și figura lui amintea în multe privințe de caricatura soțului cicălit de nevastă din desenele animate, ceea ce de fapt și era, deși nimeni din departament nu știa acest lucru.

Se îmbrăca fără gust, mereu cu același costum boțit și nelipsitul fulgarin. Se comporta blînd cu martorul de la care solicita informații, aproape că-și cerea scuze, ceea ce contrasta net cu tratamentul de care martorul avusese parte anterior, la prima lui confruntare cu legea. Și atunci, martorul avea tendința de a-și deschide sufletul în fața inspectorului, ca o formă de refugiu în fața durității subordonaților.

Dar mai era ceva. Fusesse șeful Diviziei Omucideri ale celei mai puternice forțe polițienești din Europa. Zece ani fusesse inspector în cadrul Brigăzii Criminale a renumitei Poliții Judiciare din Franța. În spatele blîndeții și aparentei simplități se afla combinația dintre mintea lui ascuțită și refuzul încăpățînat de a se lăsa provocat sau intimidat de indiferent cine atunci cînd avea de îndeplinit o misiune. Primise amenințări de la cîțiva dintre cei mai răi șefi de bandă din Franța, care, pentru că Lebel privise dîmersul lor clipind mărunț din pleoape, au considerat că aceste amenințări fuseseră luate în serios. Abia mai tîrziu, în închisoare, aceștia au avut răgazul să înțeleagă că subestimaseră total ochii aceia căprui și blînzi și mustața țepoasă.

De două ori au încercat să-l intimideze niște personaje bogate și influente. O dată, cînd un industriaș a dorit ca unul din funcționarii săi mai tineri să fie acuzat de delapidare pe baza unei interpretări pripite a expertizei contabile și, altă dată, cînd un tip de lume a cerut să fie abandonate cercetările în cazul decesului unei tinere actrițe provocat de droguri.

În primul caz, cercetările făcute în afacerile industriașului au avut ca rezultat descoperirea unor alte nereguli mult mai mari, care n-aveau nimic de-a face cu tînărul contabil, dar care l-au făcut pe industriaș să regrete că nu plecase în Elveția cît mai avusese o șansă. În cel de al doilea caz, amfitrionul monden se alesese cu o ședere lungă la închisoare ca oaspete al statului, unde a avut timp să regrete că se ostenise să conducă din apartamentul lui de pe bulevardul Victor Hugo o rețea de comercializare a viciilor.

Lebel reacționase la remarca colonelului Saint-Clair clipind des din pleoape ca un școlar dojenit, fără să spună nimic. Dar în nici un caz, nu avea să-i afecteze modul în care urma să-și ducă la îndeplinire sarcina ce-i căzuse pe cap.

După ce ultimul participant părăsi sala de ședințe, Maurice Bouvier veni la el. Max Fernet îi ură noroc, îi întinse mîna repede și o luă pe scări în jos. Bouvier îl prinse pe Lebel de umăr cu mîna lui uriașă.

— *Eh, bien, mon petit Claude**. Deci așa stau lucrurile. Asta e, eu am propus ca de acest caz să se ocupe Poliția Judiciară. N-aveam de ales. Toți ceilalți ar fi bătut cîmpii ore în șir. Haide, o să vorbim în mașină. O luă înainte pe scări și cei doi urcară în Citroën-ul care aștepta în curte.

Trecuse de ora nouă și tot ce mai rămăsese din lumina zilei era o dîră purpurie aruncată peste Neuilly. Mașina lui Bouvier o luă în jos pe Avenue de Marigny și traversă Place Clemenceau. Lebel privi spre dreapta, în sus, spre fluviul strălucitor de lumină care era Champs Elysée, a cărui grandoare în noaptea de vară nu înceta să-l surprindă

* Ei bine, Claude, băiatule (fr.).

și să-l încinte, deși trecuseră zece ani de cînd se mutase din provincie la Paris.

În cele din urmă Bouvier deschise discuția.

– Va trebui să lași baltă tot ce faci. Totul. Fă-ți curățenie. O să-ți repartizez pe Favier și Malcoste să preia cazurile tale. Vrei alt birou?

– Nu, prefer să rămîn în cel de acum.

– Bine, dar de azi înainte va deveni cartierul general pentru Operația-Șacalul. Nimic altceva. Da? Vrei să te ajute cineva?

– Da. Caron, spuse Lebel, referindu-se la unul din inspectorii mai tineri care lucrase cu el la Omucideri și pe care îl adusese cu el cînd preluase noua funcție de adjunct al șefului Brigăzii Criminale.

– O.K., ți-l dau pe Caron. Altceva?

– Nu, mulțumesc. Dar Caron va trebui să știe tot.

Bouvier se gîndi cîteva clipe.

– Sper să nu se opună nimeni. În fond nu se pot aștepta la minuni. Este evident că trebuie să ai un ajutor. Dar nu-i spune încă. Mai așteaptă o oră, două. O să-l sun pe Frey cînd o să ajung la birou și o să cer aprobarea oficială. Dar nu trebuie să știe nimeni nimic. Dacă se află, în două zile vor scrie toate ziarele.

– Nimeni, cu excepția lui Caron, spuse Lebel.

– Bine. Și o ultimă problemă. Înainte de-a pleca din sală. Sanguinetti a propus ca tot grupul prezent astă seară să fie informat la intervale regulate despre derularea și rezultatele acțiunii. Frey a fost de acord. Fernet și cu mine am încercat să blocăm propunerea. Dar am pierdut. De azi înainte, în fiecare seară vei prezenta o informare la minister. La ora zece fix.

– Of, Doamne, suspină Lebel.

– Teoretic, continuă Bouvier plin de ironie, noi îți vom da sfaturi și-ți vom oferi soluții. Nu-ți face griji, Claude, Fernet și cu mine vom fi și noi acolo în caz că lupii încep să atace.

– Și asta pînă la noi ordine? întrebă Lebel.

– Din păcate, da. Necazul e că nu există nici un fel de termene pentru operațiunea asta. Sarcina ta este să-l găsești pe asasin înainte ca el să-l radă pe Marele Charles. Nu știm dacă tipul are vreun plan și care ar fi acesta. S-ar putea să dea lovitura mâine dimineață sau poate abia peste o lună. Trebuie însă să știi că vei lucra pe brînci pînă ce el va fi prins sau cel puțin identificat și localizat. Din acel moment cred că băieții de la Serviciul de Acțiune pot să se descurce singuri.

– O adunătură de brute, murmură Lebel.

– De acord, spuse Bouvier, dar au și ei utilitatea lor. Trăim vremuri înspăimîntătoare, dragă Claude. La numărul mereu crescînd de crime obișnuite se mai adaugă acum și crime politice. Există cîteva lucruri care trebuie totuși făcute, și le fac. Oricum, tu încearcă să-l găsești pe nenorocitul ăsta.

Mașina pătrunse pe Quai des Orfèvres și apoi intră pe poartă la Poliția Judiciară. După zece minute Claude Lebel era din nou la el în birou. Se duse la fereastră, o deschise și se aplecă în afară privind dincolo de fluviu, pe malul stîng, spre Quai des Grands Augustins. Era destul de aproape să poată vedea clienții așezați la mesele răsîndite pe trotuar în fața restaurantelor înșirate de-a lungul cheiului și să audă rîsete și clinchete de pahare, deși îl despărțea brațul Senei, care ocolea Ile de la Cité.

Dacă ar fi fost un altfel de om ar fi putut să-și dea seama că puterile ce-i fuseseră conferite în ultimele nouăzeci de minute îl făcuseră, cel puțin pentru o vreme, cel mai puternic polițist din Europa; că nimeni din anturajul Președintelui sau al Ministrului de Interne nu-i putea refuza nici o cerere; că aproape ar putea mobiliza chiar întreaga armată cu condiția să o facă în secret. Și-ar fi putut de asemenea da seama că oricît de exagerate îi erau puterile, ele erau dependente de succesul misiunii; că succesul i-ar putea încununa cariera cu onoruri, dar un eventual eșec l-ar putea distruge, cum de altfel insinuase Saint-Clair de la Villauban, cu puțin înainte.

Dar fiindcă era cum era, nu se gîndi la așa ceva. El se frămînta cum să-i explice lui Amélie la telefon că nu va ajunge prea curînd acasă. Se auzi o bătaie în ușa.

Inspectorii Malcoste și Favier veniră să ia dosarele celor patru cazuri la care lucrase Lebel pînă în momentul cînd fusese convocat la ședința din acea seară. Îi luă o jumătate de oră ca să-i dea explicațiile necesare lui Malcoste despre cele două cazuri pe care le prelua acesta și lui Favier despre celelalte două.

După ce au plecat cei doi, oftă din greu. Cineva bătu la ușa. Era Lucien Caron.

— Tocmai am fost sunat de la biroul comisarului Bouvier. Începu el. Mi s-a spus să mă prezint la dumneavoastră.

— Exact. Pînă la noi ordine am fost eliberat de toate sarcinile de rutină și mi s-a dat o însărcinare specială. Iar dumneata mi-ai fost repartizat ca adjunct.

Nu se mai osteni să-l flateze pe Caron spunîndu-i că el a fost acela care-l ceruse pe post de mîna lui dreaptă. Telefonul de pe birou sună. luă receptorul și ascultă puțin.

— Repet. reluă el. Bouvier în persoană mi-a comunicat că ai primit aprobarea de-a fi informat despre întreaga operațiune. Pentru început, citește materialul ăsta.

În timp ce Caron așezat în fața lui citea raportul lui Rolland. Lebel își adună toate dosarele și notele rămase pe birou și le așază pe rafturile cu hîrtii puse de-a valma, aflate în spatele lui. Biroul nu arăta aproape deloc a fi centrul vital al celei mai mari vînători de oameni căreia i se dădea curs în Franța. De fapt, birourile poliției nu arătau în general prea grózav, iar cel al lui Lebel nu făcea excepție.

Nu măsura mai mult de trei metri pe patru, avînd două ferestre care dădeau spre sud, cu vedere spre fluviu și spre fagurele animat care era Cartierul Latin, îngrămădit în jurul Bulevardului St. Michel. Prin una din ferestre pătrundeau zgomotele nopții și aerul cald de afară. În încăpere se aflau două birouri, unul al lui Lebel, care stătea cu spatele la fereastră și celălalt pentru secretar, așezat pe peretele de răsărit. Ușa se afla față în față cu fereastra.

În afară de cele două birouri cu scaunele respective, se mai aflau un scaun cu spătar înalt, un fotoliu lângă ușă, șase lișete metalice gri pentru dosare, aliniate aproape pe întreaga lungime a peretelui de apus, pe care erau așezate în rînduri volume de legislație și cărți de referință. Între ferestre era o etajeră cu rafturi încărcate cu almanahuri și dosare.

De viața de familie nu amintea decît o fotografie înrămată, așezată pe biroul lui Lebel, din care priveau o doamnă planturoasă și hotărîită, Madame Amélie Lebel și doi copii, o fetiță urîțică purtînd ochelari cu ramă metalică și un băiat cu o expresie la fel de placidă și la fel de neutră ca a tatălui său.

Caron termină de citit și ridică ochii.

— *Merde**, zise.

— Cum spui, *une énorme merde*, replică Lebel care rareori își permitea să folosească cuvinte urîte. Majoritatea comisarilor din Poliția Judiciară aveau porecle date de colaboratorii lor apropiați ca de exemplu "patronul", dar Claude Lebel, poate pentru că nu bea niciodată mai mult de un aperitiv mic, nu fuma și nu înjura, amintindu-le inevitabil colegilor mai tineri de foștii lor profesori, era poreclit în divizia Omucideri și mai de curînd, în cercul de conducere al Brigăzii, Profesorul. Dacă n-ar fi fost aiît de bun în meserie, poate că ar fi ajuns o figură comică.

— Oricum ar fi, continuă Lebel, ia aminte la ceea ce am să-ți spun.

Timp ce treizeci de minute îi dădu lui Caron toate informațiile despre cele petrecute în cursul după-amiezii, de la înfîlnirea lui Roger Frey cu Președintele pînă la ședința de la Minister și convocarea lui neașteptată la recomandarea lui Maurice Bouvier și, în sfîrșit, stabilirea biroului în care se aflau drept cartier general al acțiunii pentru prinderea Șacalului. Caron asculta în tăcere.

— Fir-ar să fie, zise el în cele din urmă, după ce Lebel termină, dar bine v-au mai potcovit. Se gîndi o clipă, apoi

* Ce rahat (fr.).

își privi șeful îngrijorat. *Mon commissaire*, știți că v-au dat treaba asta fiindcă nu o vrea nimeni? Știți ce-o să vă facă dacă nu-l prindeți pe individ?

Lebel dădu din cap cu o urmă de tristețe.

– Da, Lucien, știu. Dar n-am ce face. Mi s-a dat o sarcină și atât. Nu ne rămîne decît s-o îndeplinim.

– Dar de unde dracu' să începem?

– Începem cu faptul că deținem cea mai mare putere acordată vreodată în Franța unor polițiști, răspunse Lebel vioi, așa că hai să ne folosim de ea.

– Pentru început, așează-te la biroul celălalt. Ia un carnet și notează următoarele: secretarul meu să fie transferat sau să i se dea concediu plătit pînă la noi ordine. Nimeni altul nu trebuie să mai cunoască secretul operațiunii. Dumneata devii atît adjunctul cît și secretarul meu. Adu aici un pat de campanie, cearceafuri și perne, ustensile de bărbierit și spălat. Fă rost de un filtru de cafea, lapte și zahăr de la cantină. O să avem nevoie de multă cafea.

– la legătura cu centrala telefonică și dă-le ordin să lase zece linii libere cu exteriorul și să asigure un operator permanent la dispoziția acestui birou. Dacă fac nazuri, spune-le că este ordin de la Bouvier personal. Cît privește celelalte lucruri de care am nevoie, te duci direct la șeful de serviciu, în numele meu. Din fericire, acest birou are prioritate absolută față de toate celelalte. Asta-i ordinul. Pregătește o circulară să o semnez, cu cîte o copie pentru toți șefii de departamente care au fost în seara asta la ședință, prin care să li se aducă la cunoștință că ești unicul meu adjunct împuternicit să le ceară tot ce le-aș cere eu personal dacă, eu personal, n-aș fi ocupat. Ai înțeles?

Caron termină de scris și ridică privirea.

– Am înțeles, șefule. Am s-o fac la noapte. Care este prioritatea absolută?

– Centrala telefonică. Vreau acolo un om bun, cel mai bun pe care-l au. Caută-l acasă pe șeful administrației și fă uz de autoritatea lui Bouvier.

– Bine. Și ce vrem de la ei mai întîi?

– Vreau, cât mai curînt posibil, legătura directă cu fiecare șef al Diviziei Omucideri de la polițiile din șapte țări. Îi cunosc personal pe cei mai mulți dintre ei de la înfîlnirile anterioare ale Interpol-ului. În cîteva cazuri îi cunosc pe adjuncți. Dacă nu-l găsești pe șef, atunci caută-l pe adjunct. Țările sînt: Statele Unite – Biroul de informații interne din Washington, Marea Britanie – Comisarul șef adjunct (Crime) de la Scotland Yard, Belgia, Olanda, Italia, Germania Federală, Africa de Sud. Caută-i acasă sau la birou.

– După ce-i găsești pe fiecare, aranjează o serie de convorbiri telefonice între mine și ei, în sala de comunicații Interpol, între șapte și zece dimineața, la un interval de cîte douăzeci de minute. Ia legătura cu serviciul comunicații de la Interpol și comandă convorbirile în funcție de acordul pe care-l vei primi de la respectivii șefi, că se vor afla la ora stabilită, în propria sală de comunicații. Convorbirile vor fi personale, în banda de frecvență VHF și nu vor fi ascultate. Fă-i să înțeleagă că ceea ce am să le spun este doar pentru urechile lor, de urgență și importanță capitală nu numai pentru Franța, dar și pentru țările lor. Pregătește-mi pînă mîine dimineața la șase, programarea celor șapte convorbiri în ordinea succesiunii lor.

– Între timp, eu am să cobor la Divizia Omucideri să mă informez dacă au pe listă vreun asasin străin suspectat de-a fi acționat în Franța fără a fi încă prins. Mărturisesc că nu-mi vine nici o idee, dar oricum bănuiesc că Rodin ar fi fost mult mai circumspect în alegere. Deci, știi ce ai de făcut?

Caron, puțin zăpăcit, ridică ochii de pe cele cîteva pagini de notițe.

– Da, șefule, știu. Deci, la treabă. Întinse mîna după telefon.

Claude Lebel ieși din birou și se îndreptă spre scări. Tocmai atunci, orologiul de la Nôtre Dame bătuse miezul nopții și lumea păși în dimineața zilei de 12 august.

11

Colonelul Saint-Clair de Villauban a ajuns acasă cu puțin înainte de miezul nopții. Ultimele trei ore și le petrecuse redactînd cu meticulozitate raportul despre întîlnirea din acea seară de la Ministerul de Interne, care trebuia să ajungă pe biroul secretarului general de la Elysée în dimineața următoare, la prima oră.

Scrisese raportul cu destulă greutate rupînd două variante pînă ce fu mulțumit, apoi o dactilografiase pe a treia cu grijă. Îl iritase faptul că trebuia să-și bată la mașină, mai ales că nu era obișnuit, dar acest lucru avea avantajul că secretul nu era cunoscut de secretar, fapt pe care nu ezitase să-l sublinieze în raport, și că documentul putea fi gata pînă a doua zi dimineața ceea ce nu va trece neobservat, sperase el. Cu puțin noroc raportul urma să ajungă pe masa Președintelui o oră mai tîrziu după ce îl citea secretarul general, iar acest lucru nu-i putea fi decît favorabil.

Își dăduse silința să aleagă frazeologia potrivită pentru a străcura și o ușoară aluzie la faptul că autorul avea unele rezerve față de faptul că o chestiune atît de importantă ca securitatea președintelui fusese lăsată doar pe mîna unui comisar de poliție care, prin formație și experiență, era

familiarizat mai mult cu prinderea unor criminali fără prea multă minte și talent.

Nu voise să exagereze căci s-ar putea ca Lebel să-l găsească pe individ. Dar în caz că nu-l găsea, atunci ar fi ieșit la iveală faptul că existase cineva cu mintea limpede, care-și exprimase îndoiala că alegerea lui Lebel fusese înțeleaptă.

Și apoi, Lebel nu-i plăcuse deloc. După el nu era decît un individ comun. "Se bucura, fără îndoială de reputația unui om competent."

Meditînd pe marginea celor două variante ale raportului scrise de mîină, ajunsese la concluzia că cea mai avantajoasă poziție pentru el era aceea de a nu se opune direct și pe față la numirea acestui polițist, avînd în vedere că toți participanții la întîlnirea fuseseră de acord cu ea; căci dacă s-ar fi opus, i s-ar fi cerut și motivele; dar pe de altă parte, avea să urmărească îndeaproape întreaga operație, din partea secretarului general și să fie primul care să atragă atenția, cu seriozitatea cuvenită, asupra lipsei de rezultate a cercetărilor, ori de cîte ori va fi cazul.

Pe cînd își făcea planuri cum să poată supraveghea mai bine toate mișcările lui Lebel, îl sunase la telefon Sanguinetti. Îl informa că ministerul luase decizia de ultimă oră, să prezideze în fiecare seară o întîlnire la orele zece, pentru a asculta informările lui Lebel privind mersul anchetei. Știrea îl încîntă pe Saint-Clair. Îi rezolva problema. Cu puțină documentare pe parcursul zilei va fi capabil să-i pună inspectorului întrebări directe și pertinente, arătîndu-le astfel celorlalți că cel puțin secretariatul Președintelui era foarte preocupat de gravitatea și urgența situației.

Personal, nu-i dădea prea mari șanse asasinului, chiar dacă el ar fi fost cineva total necunoscut. Paza prezidențială era printre cele mai bune din lume iar o parte din activitatea sa la secretariat se concentra pe organizarea aparițiilor publice ale Președintelui și stabilirea traseelor pe care acesta avea să le urmeze. Își făcea puține griji că zidul

atît de solid și bine organizat al pazei ar putea fi străpuns de un francțiror străin.

Descuie ușa apartamentului și o auzi pe noua lui amantă strigînd din dormitor.

– Tu ești, iubitule?

– Da, *chérie*, sigur că sînt eu. Te-ai plictisit?

Ea veni în fugă spre el din dormitor, îmbrăcată într-o cămășuță neagră transparentă, brodată la gît și la poale cu dantelă. Lumina indirectă venind de la veioza de pe noptieră și iluminînd cadrul ușii punea în evidență silueta tinerei femei. Ca de obicei cînd își vedea amanta, Raoul Saint-Clair simțea un fior de plăcere că era a lui și atît de îndrăgostită de el. După cum îi era caracterul, își asuma toate meritele pentru acest lucru și nu recunoștea nici un merit providenței care îi făcuse să se întâlnească.

Ea îl apucă cu brațele pe după gît și-l sărută lung pe gură. El îi răspunse cît putu de bine, ținînd încă în mînă servieta diplomat.

– Hai, spuse el cînd se separară unul de altul, du-te în pat și am să vin și eu.

Îi dădu o palmă peste fund ca să o grăbească. Fata fugi în dormitor și se culcă pe pat cu mîinile sub cap ținîndu-și picioarele desfăcute și etalîndu-și sînii.

Saint-Clair intră în cameră fără servietă și o privi cu plăcere. Ea îi zîmbi lasciv.

În timpul celor două săptămîni petrecute împreună ea învățase că doar ațîțindu-l provocator și la modul vulgar, putea trezi o urmă de bărbăție la seducătorul de profesie. În particular, Jacqueline îl ura la fel de mult ca în prima zi cînd se întîlniseră, dar înțelesese că slaba lui virilitate era compensată de vorbărie, cu precădere atunci cînd vroia să demonstreze ce loc important ocupa el în structura palatului Elysée.

– Repede, șopti ea, te vreau.

Saint-Clair zîmbi de plăcere și-și scoase pantofii așezîndu-i unul lîngă altul la picioarele suportului de haine, urmă sacoul după ce-i goli cu grijă buzunarele pe măsuta de toaletă. Apoi își scoase pantalonii pe care-i așeză

meticulos pe dungă și-i puse pe brațul suportului. Picioarele lungi și subțiri îi ieșeau de sub poalele cămășii ca niște fuse.

– De ce-ai întârziat atât? întrebă Jacqueline. Te aștept de o grămadă de vreme.

Saint-Clair clătină din cap încruntat.

– N-ai de ce să-ți faci griji, draga mea.

– Oh, ești rău. Se întoarse brusc pe o parte strângându-și genunchii și făcând pe înibufnata. Degetele lui alunecară pe nodul cravatei privindu-i părul caștaniu revarsat pe umeri și șoldul plin, dezvelit. După cinci minute fu și el în pat încheindu-și nasturii la pijamaua cu monogramă.

Își întinse picioarele pînă ce le atinse pe ale ei și degetele lui porniră să-i urmărească linia trupului, începînd din adîncitura taliei spre șold alunecînd apoi în jos, mîngîindu-i fundul gol.

– Ce ai?

– Nimic.

– Credeam că vrei să faci dragoste.

– Nu-mi dai nici o explicație. La birou nu pot să te sun. Te aștept de cîteva ore îngrijorată că ți s-ar fi putut întîmpla ceva. N-ai întârziat niciodată așa de mult fără să-mi dai telefon.

Se întorse pe spate cu fața în sus. Sprijinit într-un cot el își strecurase mîna pe sub cămășuța de noapte și-i masa sînul.

– Iubito, am fost foarte ocupat. A apărut un fel de criză, ceva ce a trebuit să rezolv înainte de plecare. Am vrut să te sun dar mai erau și alții acolo care intrau și ieșeau mereu din biroul meu. Unii știu că soția mea este plecată. Ar fi părut ciudat să dau telefon acasă.

Ea își strecură mîna sub pantalonul de pijama, îi prinse penisul flasc și fu răsplătită cu o ușoară tresărire.

– Nu putea fi ceva atît de important încît să nu-mi poți spune că ai să întârzii, iubito. Mi-am făcut griji toată noapte.

– Ei bine, acum nu trebuie să-ți mai faci. Vino deasupra, știi că-mi place.

Ea rîse, îl prinse cu cealaltă mînă, îi trase capul spre ea și-l mușcă de lobul urechii.

– Nu, încă nu merită. Nu încă, cel puțin. Strînse a dojană membrul ce începea încet să se întărească. Respirația colonelului devenea tot mai scurtă. Începu să o sărute în timp ce cu mîna îi excita pe rînd sfîrcul sînilor pînă ce ea se răsuci.

– Hai, vino deasupra, șopti el excitat.

Ea se ridică puțin și-i desfăcu șnurul de la pijama. Raoul Saint-Clair privi cum coama de păr castaniu i se revărsă peste pîntece și oftă de plăcere.

– Se pare că O.A.S.-ul este în continuare pe urmele Președintelui, spuse el. Complotul a fost descoperit astăzi după-amiază. S-au luat măsuri. De asta am întîrziat.

Se auzi un plescăit ușor și fata își ridică capul cîțiva centimetri.

– Nu vorbi prostii, iubitele, aceia au fost lichidați de mult.

Își relua lucrul.

– Pe dracu'. Acum au angajat un ucigaș străin ca să-l asasineze. Au, nu mușca.

După o jumătate de oră, colonelul Raoul Sain-Clair de Villauban dormea cu fața ascunsă pe jumătate în pernă, sforăind ușor după efortul făcut. Lîngă el, amanta stătea pe spate și privea prin întuneric la tavanul traversat de dîra fină de lumină ce venea din stradă strecurîndu-se prin fanta îngustă dintre cele două draperii.

Ceea ce auzise o lăsase fără grai. Deși nu știuse nimic de un asemenea complot putea să-și explice importanța mărturisirii făcute de Kowalski.

Așteptă în tăcere pînă ce pe afișul luminos al ceasului electric apărură ora două. Se dădu încet jos din pat și scoase telefonul din priză.

Înainte de a porni spre ușă se aplecă peste colonel și-i fu recunoscătoare pentru faptul că nu era unul din acei

hărtați căruia îi plăcea să doarmă cu iubita în brațe. Sforăia sănătos mai departe.

După ce ieși, închise încet ușa de la dormitor, traversă salonul și ieși în hol trăgînd ușa după ea. De la aparatul de pe masă formă un număr cu prefixul Molitor. Așteptă pînă cînd îi răspunse o voce somnoroasă. Vorbi repede timp de două minute, primi o confirmare și închise. Peste un minut, era din nou în pat încercînd să adoarmă.

În timpul nopții cîțiva șefi de poliții din Europa, America și Africa de Sud fură treziți de telefoanele primite de la Paris. Majoritatea, buimaci de somn, se enervară. În Europa de Vest ora era aceeași ca la Paris, deci una din primele ore ale dimineții. La Washington era nouă seara cînd sună telefonul de la Paris și șeful Departamentului Omucideri din F.B.I. se afla la o petrecere. De-abia la a treia încercare Caron reuși să-l obțină la telefon și convorbirea le-a fost bruiată de vorbăria musafirilor și de clinchetul paharelor din camera alăturată. Dar americanul înțelese mesajul și a fost de acord ca la ora două dimineața, ora Washingtonului, să se prezinte la sala de comunicații de la sediul central al F.B.I.-ului pentru convorbirea cu Comisarul Lebel, care urma să sune de la Interpol la ora 8, ora Parisului.

Șefii departamentelor "Crime" ale polițiilor belgiene, italiene, germane și olandeze erau cu toții, se pare, buni familști; treziți pe rînd, după ce-l ascultaseră preț de cîteva minute pe Caron, se declarară de acord să fie prezenți în respectivele săli de comunicații, la orele propuse de inspector pentru o convorbire personală cu Lebel, privind o chestiune de extremă urgență.

Van Ruys din Africa de Sud era plecat din oraș și nu avea să revină la cartierul său general decît în cursul dimineții. De aceea Caron vorbi cu Anderson, adjunctul lui. Lui Lebel nu-i dispăcu acest lucru, căci Anderson îl cunoștea destul de bine, în timp ce pe Van Ryus nu-l cunoștea deloc. În plus, bănuia că Van Ryus era șef pe

considerente politice în timp ce Anderson fusese și el cîndva polițist de cartier.

Telefonul îl găsi pe domnul Anthony Mallinson, comisar-șef adjunct al Diviziei crime din Scotland Yard acasă la el, în Bexley, puțin înainte de ora patru. Mîrîi un protest la adresa telefonului care suna insistent lîngă pat, ridică receptorul și mormăi:

– Mallinson.

– Domnul Anthony Mallinson? întrebă vocea.

– La telefon. Își azvîrli pătura de pe umeri și se uită la ceas.

– Sînt inspectorul Lucian Caron, de la Siguranța Națională a Franței. Sun din partea comisarului Claude Lebel.

Vocea vorbind corect englezește, dar cu accent pronunțat, se auzea clar. Evident, la acea oră, traficul de convorbiri era redus. De ce oare nu puteau suna păcătoșii ăștia la o oră mai decentă?

– Ascult.

– Cred că-l cunoașteți pe comisarul Lebel, domnule Mallinson?

Mallinson se gîndi o clipă. Lebel? Ah, da, tipul acela mărunțel care fusese șef la omucideri în Poliția Judiciară. Nu părea el cine știe ce, dar făcuse lucruri bune. A fost de mare folos în cazul turistului englez omorît acum doi ani. Ar fi dat-o în bară cu presa dacă nu l-ar fi prins pe criminal în timp record.

– Da, îl cunosc pe comisarul Lebel, spuse el. Despre ce-i vorba?

Lîngă el Lily, soția lui, deranjată de convorbire, bombăni ceva în somn.

– A apărut o chestiune de urgență care necesită și o discreție deosebită. Eu îl ajut pe domnul comisar în acest caz. Domnul comisar ar dori să discute personal cu dumneavoastră, la telefon, în sala de comunicații de la Scotland Yard, în dimineața aceasta la ora nouă. Puteți fi prezent acolo pentru convorbire?

Mallinson se gîndi un moment.

– Este vorba de o consultație de rutină între cele două poliții? întrebă el. Dacă da, atunci ar putea folosi rețeaua obișnuită de la Interpol. Ora nouă era o oră aglomerată la Scotland Yard.

– Nu, domnule Mallinson, nu este. Este vorba de o cerere personală pentru un sprijin discret pe care domnul comisar dorește să v-o facă. S-ar putea ca problema să nu afecteze în nici un fel Scotland Yard-ul. Mai mult ca sigur, nu. Și dacă-i așa, atunci ar fi de dorit să nu se recurgă la o cerere oficială.

Mallinson medită. Din fire era prevăzător și nu dorea să se amestece în anchete neoficiale deschise de polițiile din alte țări. Dacă s-ar fi comis o crimă, sau dacă criminalul ar fi fugit în Marea Britanie, ar fi fost cu totul altceva. Și atunci, de ce așa mare secret? Apoi își aminti un caz, de acum câțiva ani când fusese trimis să o aducă înapoi pe fata unui ministru care fugise cu un drac împlișat tânăr și frumos. Fata era minoră așa că s-ar fi putut găsi drept capăt de acuzare faptul că fiica fusese răpită autorității familiei. Puțin cam la limită. Dar ministrul dorise ca totul să se rezolve fără ca presa să afle. Poliția italiană le-a fost de mare ajutor atunci când cei doi tineri fuseseră descoperiți la Verona jucându-se de-a Romeo și Julieta. Foarte bine, deci Lebel voia un pic de ajutor de la rețeaua veteranilor. De fapt la așa ceva servea rețeaua asta a veteranilor.

– E în ordine, am să fiu la telefon. La ora nouă.

– Mulțumesc mult, domnule Mallinson.

– Noapte bună.

Mallinson puse receptorul în furcă, reprogramă deșteptătorul la ora șase și jumătate în loc de șapte și se culcă la loc.

În timp ce în zori Parisul mai dormea încă, într-o garsonieră mică și îmbîcsită, un profesor de vîrstă mijlocie se plimba înapoi și încolo prin încăpere. În jurul patului așezat în nișă se aflau împrăștiute cărți, ziare, reviste și

manuscrise. Într-o altă nișă, chiuveta deborda de vase nespălate.

Ceea ce-l obseda în plimbarea sa nocturnă nu era dezordinea din cameră, căci, de când fusese schimbat din postul de director al Liceului din Sidi-bel-Abbes și-și pierduse locuința frumoasă cu cei doi servitori, se învățase să trăiască așa. Altul era necazul. Abia când începu să se mijească de ziuă, se așeză pe scaun și luă un ziar. Privirea îi căzu din nou pe al doilea titlu principal de pe pagina cu știri străine. Titlul suna: "Șefii O.A.S.-ului baricadați într-un hotel din Roma". După ce îl citi pentru ultima oară, se decise, își puse un fulgarin, căci afară era răcoare, și părăsi locuința.

Opri un taxi care trecea pe bulevardul din apropiere și-i spuse șoferului să-l ducă la Gara de Nord. Deși taxiul îl lăsă la intrare, se îndepărtă de gară de îndată ce plecă mașina, traversă și intră într-o cafenea deschisă noaptea.

Comandă o cafea și o fișă de telefon, lăsă cafeaua pe tejghea, se duse la telefonul din fundul cafenelei și formă un număr. Informațiile îi făcură legătura cu centrala internațională și acolo ceru numărul de telefon al unui hotel din Roma. Îl primi într-un minut, puse receptorul în furcă și plecă.

Dintr-o altă cafenea, cam la vreo sută de metri mai departe telefonă din nou la informații și întrebă unde se află poșta cea mai apropiată de unde putea obține o convorbire internațională. I se spuse unde și, după cum se aștepta, aceasta se afla nu departe de gară, după colț.

La poștă, făcu comanda pentru convorbirea cu Roma la numărul pe care-l avea, fără să indice și numele hotelului, și așteptă înfrigurat douăzeci de minute ca să i se dea legătura.

— Doresc să vorbesc cu Signor Poitiers, îi spuse italianului care-i răspunse.

— *Signor che**? întrebă italianul.

— *Il Signor francese***. Poitiers, Poitiers...

* Domnul care? (it.).

** Domnul francez (it.).

— *Che?* repetă vocea.

— *Francese, francese...* spuse omul de la Paris.

— *Ah, si, il signor francese. Memento, per favore**...

Se auziră o serie de clicuri, apoi o voce obosită îi răspunse în franceză.

— *Ouay***...

— Fiți atent, spuse omul de la Paris grăbit. N-am timp. Luați un creion și notați ce vă spun. Încep. Valmy către Poitiers. Șacalul este în aer. Kowalski a fost reținut. A cîntat înaintea de a muri. Sîrșit. Ați scris?

— *Ouay*, spuse vocea. O să transmit mai departe.

Valmy puse la loc receptorul, plăti nota grăbit și ieși în fugă din clădire. Peste un minut se pierdea în masa de navetiști ce se scurgea dinspre holul principal al gării. Soarele se ridicase mai sus de orizont, încălzind trotuarele și aerul rece al dimineții. Într-o jumătate de oră miresmele de cornuri calde și cafea proaspăt rîșnită aveau să dispară înghițite de amestecul de gaze de eșapament și mirosul de transpirație și tutun stătut. La două minute după ce Valmy dispăruse, în fața poștei opri o mașină. Din ea coborîră doi tipi de la D.S.T. care intrară în fugă în clădire. Obținură o descriere de la operatorul telefonic, o descriere a individului, dar aceasta era atît de comună încît putea fi a oricui.

La Roma, Marc Rodin fu sculat la 7,55 fiind scuturat de umăr de către omul de planton de peste noapte, aflat la biroul din coridorul de dedesubt. Se trezi într-o clipă, căutîndu-și pistolul pe sub pernă. Se liniști și mormăi ceva văzînd fața fostului legionar. Aruncă o privire spre noptieră și constată că de fapt trecuse de ora cînd trebuia să se trezească. După șirul de ani petrecuți la tropice, era obișnuit să se scoale mult mai devreme, dar acum soarele Romei se ridicase mult peste acoperișuri. În săptămînile de inactivitate în care își petrecuse timpul doar jucînd cu Montclair și Casson și bînd prea mult vin roșu, fără să facă nici un exercițiu fizic serios, devenise trîndav și somnoros.

* Ah, da, domnul francez. Un moment, vă rog. (it.).

** Da (fr.).

— Un mesaj, domnule colonel. Tocmai a telefonat cineva, foarte grăbit.

Legionarul îi întinse o foaie de hîrtie din carnetul lui pe care erau scrise propozițiile fără noimă ale lui Valmy. Rodin înțelese pe loc mesajul apoi sări din pat. Își înfășură pe el sarong-ul pe care-l purta de obicei, obișnuință cu care rămăsese de pe cînd se afla în Extremul Orient, și citi din nou mesajul.

— În regulă. Ești liber. Legionarul plecă din cameră și coborî la etajul opt.

Rodin înjură încet, dar sănătos preț de cîteva secunde, mototolind hîrtia în mînă.

— La dracu', la dracu', la dracu' cu Kowalski.

Primele două zile după dispariția lui Kowalski crezuse că individul dezertase pur și simplu. Mai fuseseră și alte dezertări în ultimul timp, pe măsură ce între soldați și ofițeri, deopotrivă, se răspîndea convingerea că O.A.S.-ul eșuase și va eșua în continuare în încercarea de a-l ucide pe Charles de Gaulle și de a răsturna guvernul actual al Franței. Dar despre Kowalski, cel puțin, crezuse că va rămîne credincios cauzei pînă la sfîrșit.

Și iată că se dovedea că dintr-un motiv inexplicabil se întorsese în Franța sau poate fusese agățat în Italia și răpit. Și apoi vorbise sub constrîngere, desigur.

Lui Rodin îi părea efectiv rău de sluga lui care murise. Parte din reputația sa considerabilă pe care și-o clădise ca soldat și comandant se datora enorm grijii pe care o purtase oamenilor săi. Asemenea lucruri erau apreciate de combatanți mai mult decît și-ar putea imagina teoreticienii militari. Acum Kowalski era mort și Rodin nu-și făcea iluzii despre modul în care trecuse în lumea dreptilor.

Lucrul cel mai important, în momentul de față, era să-și poată aminti ce anume ar fi putut spune Kowalski. Întîlnirea de la Viena și numele hotelului. Bineînțeles, și restul. Cei trei care au participat la întîlnire. Informația aceasta nu era o noutate pentru S.D.E.C.E. Dar despre Șacal, ce știa? Era sigur că nu ascultase la ușa. Putuse să le spună doar că un străin înalt și blond îi vizitase pe cei trei.

Dar nici asta nu însemna mare lucru. Străinul putea fi un negustor de arme sau un susținător financiar. Nu se pomenise nici un nume.

Dar Valmy menționase numele codificat al Șacalului. Cum? Cum putea Kowalski să le spună așa ceva?

Rodin își aminti cu groază scena despărțirii. El stătea în ușă cu englezul; Viktor se alfa la câțiva metri mai încolo pe coridor iritat de modul în care englezul îl observase ascuns în nișă; un profesionist întrecut de alt profesionist, căutînd înfruntarea cu orice preț, aproape așteptînd-o. Și el, Rodin, ce spusese? "*Bonsoir, domnule Șacal*". Sigur că da, fir-ar a dracului, să fie!

Reluînd iar și iar firul faptelor, Rodin își dădu seama că Kowalski n-avea cum să știe numele adevărat al asasinului. Numai el, Montclair și Casson îl știau. Și totuși Valmy avea dreptate. Mărturisirea lui Kowalski la S.D.E.C.E. făcuse să sară totul în aer. Cei de la S.D.E.C.E. știau despre înfîlnire, cunoșteau numele hotelului și probabil că și vorbiseră deja cu recepționarul; cunoșteau fața și statura unui bărbat și numele lui codificat. Nu exista nici o îndoială că ghiciseră, ca de altfel și Kowalski, că blondul era ucigaș de profesie. Din acel moment plasa din jurul lui De Gaulle se va strînge; acesta va renunța la angajamentele publice, la ieșiri în afara palatului, anulînd orice șanse ca asasinul să-l poată lichida. Totul se terminase, operațiunea eșuase. Trebuia să-l decomande pe Șacal, să-i ceară banii înapoi, minus cheltuielile și o despăgubire pentru timpul pierdut și pentru încurcătura în care-l băgase. Un lucru trebuia însă făcut imediat. Șacalul trebuia prevenit urgent să-și înceteze acțiunea. Rodin rămase același gen de comandant care nu-și trimitea omul într-o misiune fără șanse de succes.

În chemă pe gardianul pe care după plecarea lui Kowalski îl însărcinase cu ridicarea corespondenței zilnice de la poștă și pe care-l puneă să dea telefoanele necesare și îi dădu instrucțiuni.

Pe la ora nouă, gardianul se afla la poștă unde făcea o comandă telefonică cu un număr de la Londra. După douăzeci de minute, la celălalt capăt al firului sună

telefonul. Operatoarea îi făcu cu mîna semn francezului, să se ducă la o cabină. Acesta ridică receptorul în timp ce operatoarea îl puse pe al ei în furcă, și el auzi soneria tipic englezească făcînd bzzz-bzzz... pauză.... apoi iar bzzz-bzzz.

În acea dimineată, englezul se sculă devreme, căci avea multe lucruri de făcut. Cu o seară înainte verificase și-și reîmpachetase lucrurile în cele trei valize.

Mai avea să pună în geanta de voiaj doar trusa de bărbierit și punga cu buretele. Își bău ca de obicei cele două cești de cafea, se spală și se bărbierii. După ce-și împachetă și restul de obiecte de toaletă, închise geanta de voiaj și duse toate cele patru bagaje la ușă.

În bucătăria strîmtă își pregăti un mic dejun frugal cu ouă jumări, suc de portocale și cafea, pe care-l mîncă stînd în picioare lîngă masă. Fiind un om pedant și ordonat, vărsă restul de lapte în chiuvetă. Bău restul de suc de portocale, aruncă cutia în coșul de gunoi iar resturile de pîine, cojile de ouă și zatul de cafea le aruncă la ghenă. Nu trebuia să rămînă nimic care să se altereze, în absența lui.

La urma se îmbracă, alegîndu-și un pulover pe gît, din mătase, costumul gri deschis în care avea actele pe numele de Dugan și o sută de lire, ciorapi gri închis și mocasini negri din piele fină. Ansamblul îl completează cu eternii ochelari negri.

La nouă și un sfert își luă bagajele, cîte două în fiecare mîină, trase ușa care se închise automat în urma lui și coborî scările. Merse puțin pe jos, pînă în South Audley Street și din colț, luă un taxi.

— La aeroport, aerogara numărul doi, îi spuse taximetristului.

Cînd taxiul porni în apartamentului lui începu să sune telefonul.

treizeci de minute așteptase ca cineva să răspundă la numărul de telefon de la Londra, dar fără rezultat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Casson, care auzise explicațiile date lui Rodin și-l văzuse pe legionar plecând la postul lui de pază. Cei trei șefi ai O.A.S.-ului ședeau în salonul apartamentului. Rodin scoase o foaie de hîrtie din buzunarul de la piept și i-o dădu lui Casson.

Casson o citi și o dădu mai departe lui Montclair. Cei doi priviră spre șeful lor așteptînd un răspuns. Nu-l primiră. Rodin privea țintă pe fereastră la acoperișurile Romei, adîncit în gînduri.

– Cînd a venit? întrebă în cele din urmă Casson.

– Azi dimineată, răspunse Rodin scurt.

– Trebuia să-l oprești, protestă Montclair. Vor pune jumătate din Franța pe urmele lui.

– Vor pune o jumătate din Franța pe urmele unui străin înalt și blond, spuse Rodin calm. În august, în Franța se aflau peste un milion de străini. E clar că ei nu știu cum îl cheamă, nici cum arată, nici ce pașaport are. Fiind profesionist va folosi probabil un pașaport fals. Le va trebui mult timp ca să-l prindă. Este foarte probabil că va fi prevenit dacă-l sună pe Valmy și va putea părăsi țara la timp.

– Dacă-l sună pe Valmy acesta îi va spune cu siguranță să oprească acțiunea, spuse Montclair. Valmy o să-i ordone.

Rodin dădu din cap negativ.

– Valmy nu are autoritatea să facă așa ceva. Este autorizat doar să primească informațiile de la fată și să i le transmită Șacalului cînd i se telefonează. Va face atît și nimic mai mult.

– Dar Șacalul trebuia să înțeleagă singur că totul s-a terminat, protestă Montclair. Trebuie să părăsească Franța de îndată ce-l sună pe Valmy.

– În teorie, da, spuse Rodin gînditor. Dacă face asta atunci trebuie să returneze banii. Miza este foarte mare pentru noi toți, inclusiv pentru el. Depinde cît se simte de stăpîn pe planul făcut.

– Crezi că mai are vreo șansă acum... după cele întâmplate? întrebă Casson.

– Sincer să fiu, nu cred, spuse Rodin. Dar el e profesionist. În felul meu și eu sînt la fel. Este o chestiune de mentalitate. Nu renunți ușor la o operațiune pe care ai pus-o la punct personal.

– Atunci pentru numele lui Dumnezeu, oprește-l, protestă Casson.

– Nu pot. Aș face-o dacă aș putea, dar nu mai pot. A pornit deja și își urmează drumul. Așa cum a dorit. Nu știu unde se află sau ce are de gînd să facă. Este de unul singur. Nu pot nici măcar să-l sun pe Valmy și să-i ordon să transmită Șacalului să lase totul baltă. Dacă fac așa ceva risc să-l distrug pe Valmy. Nimeni nu-l mai poate opri de-acum pe Șacal. Este prea tîrziu.

12

Comisarul Claude Lebel se întoarse în birou la șase fără cîteva minute și-l găsi pe inspectorul Caron șezînd la masa lui, numai în cămașă, obosit și încordat.

Avea în față cîteva foi de hîrtie pline de notițe scrise de mînă. În birou se produsese unele schimbări. Pe fișet bolborosea un filtru de cafea împrăștiind aromă delicioasă de cafea proaspătă. Alături se afla un top de pahare de hîrtie, o cutie de lapte neîndulcit și o pungă de zahăr. Toate fuseseră aduse în timpul nopții de la cantina de la subsol.

În colțul dintre cele două birouri fusese instalat un pat de campanie acoperit cu o pătură aspră. Coșul de hîrtii fusese golit și așezat după fotoliul de lîngă ușă.

Fereastra era deschisă lăsînd norișorii de fum albăstrui de la țigările lui Caron să plutească ușor afară, în aerul răcoros al dimineții. Dincolo de fereastră, zorii noii zile dădeau culoare turlei de la St. Sulpice.

Lebel se duse la biroul lui și se prăbuși în scaun. Deși nu trecuseră decît douăzeci și patru de ore de cînd se trezise, arăta la fel de obosit ca Lucian Caron.

— N-am găsit nimic, spuse. Am parcurs toate cazurile existente de zece ani încoace. Singurul asasin străin amestecat în politică și care încercase să opereze la noi a

fost Degueldre, dar el e mort. În plus, era membru în O.A.S. și-l aveau în evidență ca atare. Este de presupus că Rodin și-a ales o persoană care nu are nimic de-a face cu O.A.S.-ul, și e firesc să fie așa. În ultimii trei ani au existat doar patru ucigași plătiți să opereze în Franța, în afară de ai noștri, și în Africa. Și apoi toți erau ucigași de mîna a doua și nu ar fi fost în stare de un atentat împotriva Președintelui Franței.

— L-am contactat pe Bargerion la biroul de evidență centrală și acum este în curs o re-verificare, dar mă îndoiesc că vor găsi dosarul unui asemenea individ. Înainte de a-l angaja, Rodin a avut probabil grijă să se asigure că nu are dosar.

Caron își aprinse încă o țigară Gaulloise, suflă fumul și oftă.

— Deci trebuie să începem căutînd capătul firului în străinătate?

— Exact. Un individ de acest gen trebuie să se fi antrenat și să fi operat în altă parte. N-ar fi devenit unul dintre cei mai buni în lume dacă nu ar fi lăsat în urma lui o serie de lovituri reușite. Nu neapărat la președinți de state, dar sigur la oameni cu vază, mai importanți decît niște simpli caizi din lumea interlopă. Asta înseamnă că undeva, trebuie să fi atras atenția cuiva. În mod sigur. Ce-ai aranjat între timp?

Caron ridică una din foi și-i arată o listă de nume, iar pe coloana din stînga succesiunea pe ore.

— Toți cei șapte au fost programați, spuse el. Începeți cu șeful Biroului de investigații interne la ora 7.10. La Washington va fi ora 1.10 dimineata. L-am programat primul din cauza decalajului de fus orar.

— Apoi, la 7 și 30 legătura cu Bruxelles, la Amsterdam la 7 și 45 și la Bonn la 8 și 10. Cu Africa de Sud am stabilit la 8 și 30 iar cu Scotland Yard-ul la 9.00. Ultima este Roma, la 9 și 30.

— În toate cazurile cu șefii de la Omucideri? întrebă Lebel.

– Sau cu omologul dumneavoastră. La Scotland Yard va fi domnul Anthony Mallinson, comisar-șef adjunct al Diviziei Crime. Se pare că în poliția metropolitană nu au o secție aparte pentru omoruri. În rest, da, cu o excepție, Africa de Sud. Nu l-am putut găsi nicicum pe Van Ruys, așa că veți vorbi cu comisarul adjunct Anderson.

Lebel se gândi puțin.

– E în ordine. Îl prefer pe Anderson. Am colaborat o dată la un caz. Mai este și problema limbii. Trei vorbesc englezește. Cred că belgianul vorbește francezește. Ceilalți vor vorbi și ei englezește, cu siguranță, dacă trebuie...

– Neamțul Dietrich vorbește franceza. interveni Caron.

– Bun, voi vorbi cu cei doi personal, în franceză. Cu ceilalți va trebui să te folosesc ca interpret, pe telefonul în derivație. E timpul să mergem. Haide.

Ceasul arăta șapte fără zece când mașina poliției îi depuse pe cei doi în fața unei uși verzi, oarecare, pe străduta Paul Valéry, unde se afla la acea dată sediul Interpol-ului.

Lebel și Caron au petrecut următoarele trei ore cocoșați la telefon în sala de comunicații de la subsol vorbind cu cei mai mari criminaliști din lume. Din hățișul de antene de pe acoperișul clădirii, semnale într-o ultra înaltă frecvență se răspîndeau către trei continente străpungînd stratosfera ca apoi să se ciocnească de stratul ionizat de deasupra și să se întoarcă înapoi pe pămînt, de la mii de kilometri distanță, printr-o vergea de aluminiu ieșită printre țiglele acoperișului.

Schimbarea permanentă a frecvenței făcea imposibilă interceptarea convorbirilor. Un polițist vorbea cu un alt polițist în timp ce lumea își bea cafeaua de dimineață sau ultimul păhărel înainte de culcare.

De fiecare dată discursul lui Lebel era cam același.

– Nu, domnule comisar, nu pot deocamdată să vă fac această cerere pe cale oficială, de la poliție la poliție... desigur că o fac în interes de serviciu... Pentru moment nu sîntem siguri dacă intenția de a comite infracțiunea a fost

declanșată sau se află în fază de pregătire. Este vorba doar de a obține cîteva indicii de rutină, pentru moment... Știi, căutăm un bărbat despre care știm foarte puțin... nici măcar numele... avem doar o descriere vagă...

De fiecare dată făcea descrierea cît putea de bine. Partea cea mai grea venea la sfîrșit căci fiecare coleg străin îl întreba de ce îi solicita chiar lui ajutorul și de la ce indicii trebuia să pornească. Acesta era momentul cînd la capătul celălalt al firului intervenea un moment de tăcere.

— Vedeți, indiferent cine este sau ar putea fi acest om, el trebuie să iasă din comun prin ceva special... trebuie să fie unul dintre ucigașii de profesie cei mai buni din lume... nu, nu un pistolar de gang, ci un asasin specializat în crime politice cu cîteva asasinate reușite la activ. Am dori să știm dacă în evidențele dumneavoastră figurează o asemenea persoană chiar dacă ea n-a operat direct în țara dumneavoastră. Sau poate vă vine în minte altcineva.

Inevitabil la celălalt capăt urma o pauză lungă înainte ca vocea să revină. De această dată era mai calmă și mai preocupată.

Lebel nu-și făcea iluzii că șefii departamentelor Omucideri ale polițiilor importante din lumea occidentală nu pricepeau la ce face el aluzie, dar nu putea spune adevărul. În Franța nu era decît o singură țintă care l-ar fi putut interesa pe un asasin de marcă, specializat în crime politice.

Fără excepție, răspunsul era același.

— Da, desigur. O să verificăm evidențele. O să încerc să te caut pînă la sfîrșitul zilei. Și noroc, Claude.

După ce puse jos receptorul după ultima convorbire, Lebel se întrebă de cît timp era nevoie oare, ca miniștrii de externe sau primii miniștri ai celor șapte țări să-și dea seama despre ce este vorba. Probabil de nu prea mult timp, căci polițistul este obligat să raporteze politicianilor o situație de o asemenea gravitate. Era aproape sigur că miniștrii vor păstra discreția. În fond, între deținătorii puterii din lumea întreagă exista o solidaritate deasupra diferențelor și intereselor politice. Toți erau membrii

aceluiși club, clubul potențailor. Făcea front comun împotriva inamicilor comuni. Și exista oare un inamic mai mare decît un asasin plătit pentru crime politice? Era totuși conștient că dacă cererea lui avea să fie cunoscută public și să ajungă pe mîinile presei, el va fi un om terminat.

Singurii care-l îngrijorau erau englezii. Dacă secretul ar fi rămas numai între polițiști, ar fi avut încredere în Mallinson.

Dar știa că înainte încă de sfîrșitul zilei, secretul va ajunge mai sus de Mallinson. Trecuseră doar șapte luni de cînd Charles de Gaulle îi respinsese brutal pe britanici din Piața Comună și în lumina conferinței de presă ținută de general la 14 ianuarie, Ministerul de Externe londonez devenise aproape patetic și acest lucru îl putea deduce chiar Lebel, așa apolitic cum era, în campania lor de răspîndire a tot felul de vorbe împotriva Președintelui Franței, prin corespondenții străini de politică externă. Se vor folosi oare de situație pentru a se răzbuna pe bătrîn?

Lebel privea țintă la tabloul de transmisiuni acum inert. Caron îl urmărea caln.

— Haide, spuse mărunțul comisar ridicîndu-se de pe scaun și îndreptîndu-se spre ușă, hai să mîncăm ceva și să tragem un pui de somn. Nu ne mai rămîne altceva de făcut deocamdată.

Comisarul adjunct Anthony Mallinson puse receptorul în furcă îngîndurat și părăsi sala de comunicații fără să răspundă la salutul tînărului polițist care tocmai intra să-și ia serviciul în primire. Comisarul rămase încruntat tot drumul pînă în biroul lui de la etaj, spațios dar sobru mobilat, cu vedere spre Tamisa.

Pentru el nu era nici o îndoială cu privire la natura cererii lui Lebel și nici la motivele care-l determinaseră să o facă. Poliția franceză dăduse de vreo urmă a unui asasin de marcă care bîntuia prin Franța și care constituia un pericol serios. Așa cum prevăzuse Lebel de altfel, nu i-a fost deloc greu să ghicească cine putea fi unica țintă pentru

asasin în Franța aceluși august 1963. Evaluă presupunerea lui Lebel cu experiența unui vechi și încercat polițist.

– Bietul de el, zise cu glas tare privind fluviul cald și leneș care aluneca pe lângă cheiul de sub fereastra sa.

– Sir? Întrebă aghiotantul său care intrase după el în birou aducînd corespondența de dimineață, pe care i-o puse pe biroul de nuc.

– Nimic. Mallinson continua să privească pe fereastră în timp ce aghiotantul ieși din birou. Oricît de bine l-ar fi înțeles pe Lebel că dorește să-și protejeze Președintele nelansînd o cerere oficială pentru prinderea prezumtivului asasin, și el, Mallinson, își avea șefii lui. Mai devreme sau mai tîrziu trebuia să le spună cererea pe care i-o făcuse Lebel în acea dimineață. Peste o jumătate de oră, la zece, avea loc ședința obișnuită cu șefii de departamente. Era oare cazul să pomenească de cererea lui Lebel?

În final, decise că nu. Va fi suficient să-i facă o notă informativă în particular comisarului-șef, schiîndu-i natura cererii lui Lebel. Necesitatea păstrării secretului va justifica mai tîrziu de ce chestiunea nu fusese spusă la ședința de dimineață. Între timp nu avea să se întîmple nimic dacă începea cercetările fără a da explicații.

Se așază la birou și apăsă pe butonul interfonului.

– Sir? se auzi vocea aghiotantului din anticameră.

– John, vino puțin, te rog.

Tînărul inspector îmbrăcat într-un costum de culoare închisă intră cu carnetul de notițe în mînă.

– John vreau să te duci la biroul central de evidență. Vorbește cu superintendentul-șef Markham, în persoană. Spune-i că vii cu o rugămintă din partea mea și că pentru moment nu-i pot da alte explicații. Roagă-l să verifice datele existente despre toți asasinii de profesie din țară...

– Asasini, sir? Aghiotantul făcu o mutră ca și cînd comisarul-șef adjunct i-ar fi cerut o verificare de rutină a tuturor marțienilor cunoscuți.

– Da, asasini. Și nu, repet, nu ucigași de duzină din lumea interlopă gata să lichideze pe cîte cineva în răfuielele dintre bande. Asasini cu motivație politică, John, oameni

capabili să asineze pentru bani politicieni bine păziți sau oameni de stat.

— Aceștia sînt mai degrabă clienți ai Serviciului Special, sir.

— Așa-i. Sigur că o să predau cazul Serviciului Special. Dar aș dori să fac mai întîi o verificare de rutină. A, vreau să am răspunsul, oricare ar fi, la prînz. O.K.?

— Am înțeles, sir.

Cinsprezece minute mai tîrziu, comisarul-șef adjunct Mallinson își ocupa locul la ședința de dimineată.

După ce se reîntoarse la birou răsfoi mapa cu corespondență, o împinse la marginea mesei și-i ceru aghiotantului să-i aducă o mașină de scris. Singur bătu la mașină un raport scurt către comisarul-șef al Poliției metropolitane. Menționează pe scurt telefonul primit acasă dis-de-dimineată, convorbirea personală de la ora nouă prin rețeaua Interpol-ului, și natura cererii făcute de Lebel. Lăsa necompletat spațiul de jos al paginii, o încuie în sertar și-și continuă activitatea din ziua aceea.

Cu puțin înainte de ora douăsprezece, aghiotantul ciocăni la ușă și intră.

— Superintendentul Markham tocmai a primit raportul de la biroul central de evidență, îi spuse. Se pare că printre criminalii care apar în evidențe nu există nici unul care să corespundă descrierii, sir, zece sînt în închisoare, șapte sînt în libertate. Dar toți lucrează pentru bande mari de răufăcători, fie aici, fie în principalele orașe. Superintendentul spune că nici unul din ei nu este capabil de acțiune împotriva unui om politic aflat în vizită. Ne-a recomandat să ne adresăm la Serviciul Special, sir.

— E în ordine, John, mulțumesc. Asta-i tot.

După ce aghiotantul se retrase, Mallinson scoase din sertar raportul pe jumătate scris, îl introduse din nou în mașină și scrisse în partea de jos a paginii:

— De la biroul de evidență mi s-a transmis la cerere că în dosarele lor nu s-a putut găsi nici o persoană care să corespundă descrierii făcute de comisarul Lebel. Cererea a

fost apoi transferată la Serviciul Special, comisarul-șef adjunct.

Semnă raportul și luă primele trei exemplare. Restul fu aruncat la coșul de hîrtii drept ciorne inutilizabile, care ulterior urmau să fie lărîmîțate în milioane de particule și distruse.

Unul din exemplare îl puse într-un plic pe care-l adresă comisarului-șef. Pe al doilea îl clasă în dosarul de "Correspondență secretă" și-l încuie în seiful din perete. Pe al treilea îl împături și îl băgă în buzunarul de la piept.

Pe carnetul de notițe de pe birou scrisese următorul mesaj:

"Către: Comisarul Claude Lebel, Director general adjunct, Poliția Judiciară, Paris".

"De la: Comisarul Șef adjunct Anthony Mallinson, A.C. Divizia Crime, Scotland Yard, Londra."

"Mesaj: Urmare cererii dumneavoastră, după verificări, la această dată în evidențele noastre nu figurează un asemenea personaj stop orice informație utilă vă va fi transmisă imediat stop Mallinson."

"Ora și data transiterii... 12.8.63."

Tocmai trecuse de douăsprezece și jumătate. Ridică receptorul și cînd operatorul îi răspunse, îl ceru pe comisarul-șef adjunct Dixon șeful Serviciului Special.

– Alo, Alec? Aici Tony Mallinson. Ai un minut liber?

– Aș vrea dar nu pot. Va trebui să mă mulțumesc doar cu un sandviș de prînz. Ziua se anunță încărcată. Nu, vreau să te văd doar cîteva minute înainte de a pleca. Bine, vin chiar acum.

Trecînd prin anticameră puse plicul adresat comisarului-șef pe biroul aghiotantului.

– Merg pînă la Dixon, la Serviciul Special. Du plicul la biroul comisarului-șef, te rog. Personal. Și trimite telegrama asta la destinație. Bate-o la mașină așa cum trebuie.

– Am înțeles, sir. Mallinson rămase lîngă birou în timp ce inspectorul parcurgea mesajul cu privirea. Cînd ajunse la sfîrșit, făcu ochii mari.

- John...
- Da, sir'?
- Nu spune nimic nimănui, te rog.
- Am înțeles, sir.
- Discreție mare, John.
- Nici un cuvânt, sir.

Mallinson îi adresează un zîmbet scurt și părăsi biroul. Aghiotantul citi mesajul către Lebel a doua oară. Își aduse aminte de cererea pe care o făcuse la biroul de evidență în numele lui Mallinson, pricepu despre ce este vorba și spuse în șoaptă: "Afurisită treabă".

Mallinson stătu de vorbă cu Dixon zece minute și-i încurcă acestuia efectiv programul de a-și lua prînzul la club. Îi dădu șefului Serviciului Special al doilea exemplar al raportului. Se sculă de pe scaun și plecă, dar ajuns la ușă se întoarse, cu mîna pe clanță.

- Îmi pare rău, Alec, dar chestiunea ține mai mult de domeniul tău. Dar dacă mă întrebi pe mine, părerea mea este că nu există probabil nimeni de o asemenea talie în țara asta, așa că după ce verifici bine datele ai putea să-i dai un telex lui Lebel prin care să-i comunici că nu-l putem ajuta. Trebuie să spun că de data asta nu-l invidiez deloc pentru situația în care se află.

Comisarul-șef adjunct Dixon, a cărui sarcină era, printre altele, să-i supravegheze pe toți psihopatii și nebunii din Marea Britanie cărora le-ar putea veni ideea să asasineze vreun om politic aflat în vizită, fără a mai vorbi de zecile de străini înrăiți și capricioși, rezidenți în țară, resimțea și mai acut situația imposibilă în care se afla Lebel. Nu era o plăcere să trebuiască să aperi oamenii politici aflați în vizită, de fanticii dezechilibrați, dar cel puțin știai că ai de-a face cu amatori care oricum dădeau greș în fața propriului corp de profesioniști încercați.

Dar să fii în situația în care propriul șef de stat devenea țintă pentru o organizație de foști militari cu experiență, era și mai puțin plăcut. Și totuși, francezii reușiseră să-i înfrîngă pe cei din O.A.S. Ca profesionist, Dixon îi admira pentru acest lucru. Dar angajarea unui profesionist străin

era cu totul altceva. Aceasta avea un singur avantaj, după opinia lui Dixon, și anume acela că prezumtivii asasini se reduceau doar la câțiva și el nu avea nici o îndoială că în evidențele lui nu se va găsi nici un englez de talia celui pe care-l căuta Lebel.

După ce Mallinson plecă, Dixon citi copia raportului. Apoi chemă pe aghiotantul său.

– Te rog spune-i superintendentului Thomas că aş dori să vină la mine la ora... se uită la ceas și aprecie cam cât va dura pauza de prînz care oricum fusese scurtată la mult sub o oră... două fix.

Şacalul ateriză pe aeroportul Național din Bruxelles, imediat după ora douăsprezece. Depuse cele trei valize într-o casetă de bagaje în aerogara centrală și luă cu el în oraş doar geanta de voiaj cu efectele personale, ghipsul cumpărat de la Paris, cîteva pachete de vată și bandaje. Ajuns la gară dădu drumul taxiului și se duse la casa de bagaje.

Valiza din fibră de sticlă în care se afla arma se vedea pe raftul pe care o pusese funcționarul cu o săptămînă înainte. Prezentă chitanța și primi în schimb valiza.

Nu departe de gară găsi un hotel mic și jegos, unul din acelea care există în vecinătatea garilor peste tot în lume, unde nu se pun întrebări și se acceptă tot felul de minciuni.

Își luă o cameră cu un pat pentru o noapte, o plăti pe loc cu banii belgieni pe care-i schimbuse la aeroport și duse singur valiza sus în cameră. După ce încuie ușa, umplu chiuveta cu apă rece, puse ghipsul și bandajele pe pat și se apucă de treabă.

După ce termină treaba, dură mai mult de două ore pînă cînd ghipsul se întări. În tot acest timp, fumînd și privind la acoperișurile sumbre ce se vedeau pe fereastră, își ținuse piciorul greu sprijinit pe un taburet. Din cînd în cînd încerca ghipsul cu degetul mare, hotărînd, de fiecare dată, să mai aștepte puțin pînă cînd acesta se întărea bine și abia după aceea să o pornească. Valiza de fibră de sticlă în

care fusese pușca zăcea acum goală. Restul de bandaje și ghipsul rămas le împachetă la loc în geanta de voiaj, în caz că era nevoie de reparații. Când termină cu toate, băgă valiza sub pat, controlează camera să nu fi rămas urme, goli scrumiera pe fereastră și se pregăti de plecare.

Constată că avînd piciorul în ghips era obligatoriu să șchiopăteze. După ce coborî scara, se simți ușurat cînd văzu că recepționarul slinos și adormit era în cămăruța din spatele ghișeului, unde se aflase și cînd sosise el. Acesta mîncă, fiind timpul prînzului, dar ușa cu geam mat din spatele ghișeului era deschisă. După ce aruncă o privire spre ușa de la intrare ca să fie sigur că nu intră nimeni. Șacalul își strînse geanta de voiaj la piept, se aplecă, și traversează repede și fără zgomot holul. Din cauza căldurii, ușa de la intrare era deschisă, așa că se ridică în picioare abia după ce ajunsese afară, pe scări, de unde nu mai putea fi văzut de recepționar.

Șchiopătînd, coborî scările și o luă pe stradă pînă la intersecția cu artera principală. Opri un taxi după o jumătate de minut și acum se găsea din nou pe drumul spre aeroport.

Se prezentă la ghișeul Alitalia cu pașaportul în mînă. Fata de la ghișeu îi zîmbi.

El îi spuse:

– Sper că aveți un bilet pentru Milano rezervat acum două zile pe numele de Duggan.

Ea verifică rezervările pentru zborul de după-amiază spre Milano. Avionul pleca într-o oră și jumătate.

– Da, sigur, îi răspunse ea surîzătoare. Mister Duggan. Biletul este rezervat, dar nu este plătit. Doriți să-l plătiți?

Șacalul plăti iar cu bani gheață, fata îi eliberă biletul și-i spuse că va fi chemat la avion peste o oră. Cu ajutorul unui hamal îndatoritor, el își scoase cele trei valize din caseta de bagaje, le predă pentru cursa Alitalia, trecu prin vamă unde i se controlează doar pașaportul, căci era un pasager care părăsea țara, și-și petrecu ora pe care o avea la dispoziție savurîndu-și prînzul, deși era cam tîrziu, la restaurantul vecin cu sala de plecare.

Tot personalul care se ocupa de plecarea cursei se arătă foarte atent cu el din cauza piciorului. Îl ajută să urce în autobuz, apoi să coboare, după aceea îl supraveghează cu grijă în timp ce urca cu greu scara pînă la ușa avionului. Frumoasa stewardesă italiană îl întâmpină cu un zîmbet extrem de cald și apoi îl așază confortabil într-un fotoliu din centrul avionului, unde banchetele se aflau față în față. Avea mai mult loc pentru picioare, îl asigură ea.

Cînd și-au ocupat locurile, ceilalți pasageri au făcut tot posibilul să nu-i lovească piciorul, în timp ce Șacalul ședea comod în fotoliul lui și zîmbea făcînd pe viteazul.

La ora 16 și 15 avionul decolă și luă ruta spre sud, spre Milano.

Superintendentul Bryan Thomas ieși din biroul comisarului-șef adjunct înainte de ora 15.00 simțindu-se cît se poate de nefericit. Nu doar pentru că răceala care-l chinuia fusese mai rea și mai persistentă ca niciodată, ci și pentru că sarcina pe care tocmai o primise îi stricase toată ziua.

Dimineata aceasta de luni îi pricinuisese pînă acum numai necazuri. mai întîi aflase că unul din agenții lui îl pierduse pe delegatul comercial sovietic pe care trebuia să-l urmărească, apoi, pe la mijlocul dimineții, primise o reclamație interdepartamentală de la serviciul M.I.-5 prin care era rugat politicos să abandoneze delegația sovietică, ceea ce, din punctul de vedere al serviciului M.I., însemna că era cazul să lase toată acțiunea doar pe mîna lor.

După-amiaza de luni se anunța și mai rea. Puține erau lucrurile pe care un polițist, fie el de la Serviciul Special sau nu, să le agreeze mai puțin decît spectrul unui asasin politic. Unde mai pui că în cazul sarcinii primite din partea superiorului său nu i se dăduse nici măcar un nume cu care să înceapă.

— N-am numele, dar cred că o să ai multă bătaie de cap. îl încurajase Dixon. Încearcă să rezolvi pînă mîine.

— Bătaie de cap, pufni Thomas cînd ajunsese în birou. Deși lista posibililor suspecți cunoscuți era extrem de mică, el și serviciul lui vor pierde multe ore bune verificînd dosarele și rapoartele privind tulburările politice, arestările și, spre deosebire de cazurile de la secția crime, simple supoziții. Totul trebuia apoi verificat. Din instructajul lui Dixon reținuse o singură rază de lumină: omul era un profesionist în materie, nu unul din nenumărații precupeți cu idei fixe care le făceau zile negre celor din Serviciul Special înainte și în timpul vizitei unui șef de stat străin.

Chemă doi inspectori despre care știa că se ocupau de cazuri mai puțin urgente, le spuse să lase baltă tot, cum făcuse el însuși, și să se prezinte la el. Instructajul la care i-a supus a fost mai scurt decît cel pe care i-l făcuse Dixon lui. Se limită să le spună ce au de făcut, dar nu și de ce. Bănuiala poliției franceze că acel individ căuta să-l asasineze pe generalul de Gaulle, nu avea nimic comun cu cercetările prin arhiva și dosarele Serviciului Special de la Scotland Yard.

Toți trei lăsară la o parte lucrările de birou curente și se apucară de treabă.

Avionul în care călătorea Șacalul a aterizat pe aeroportul Linate din Milano după ora șase. Stewardesa care-l copleșise cu atenții îl ajută să coboare scara pînă pe pistă și apoi una din stewardesele de la sol îl însoți în clădirea aerogării. Abia la vamă își arătară roadele pregătirile intense pe care le făcuse pentru a muta arma din valiză într-un mijloc de transport mai puțin suspect. Controlul aeroportului a fost o simplă formalitate, dar pe măsură ce valizele veneau unele după altele pe bandă și erau așezate pe bancheta de la vamă, riscurile începeau să crească.

Șacalul găsi un hamal care-i adună cele trei valize și le puse una lîngă alta. Șacalul puse geanta de voiaj alături. Văzîndu-l cum vine șchiopătînd spre banchetă, unul din vameși se apropie de partea cealaltă.

– *Signor?* Acestea sînt toate bagajele dumneavoastră?

– Aăă, da, cele trei valize și geanta aceasta.

– Aveți ceva de declarat?

– Nu, nimic.

– Veniți pentru afaceri, *signor?*

– Nu, am venit în vacanță, dar după cum se vede va fi mai degrabă convalescență. Sper să ajung sus, la lacuri.

Vameșul nu se arată impresionat.

– Vă rog să-mi dați pașaportul, *signor*.

Șacalul i-l dădu. Italianul îl examinează îndeaproape, apoi i-l returnă fără o vorbă.

– Vă rog, deschideți-o pe aceasta.

Făcu semn cu mîna spre una din cele trei valize mari. Șacalul scoase inelul cu chei, alese una și descuie valiza. Hamalul că să-l ajute, deschise capacul. Din fericire era valiza ce conținea hainele pastorului danez fictiv și ale studentului american. Răscolind printre haine, vameșul nu dădu importanță costumului gri închis, lenjeriei, cămășii albe, tenişilor, pantofilor negri, canadienei și șosetelor. Nu-l interesează nici cartea în limba daneză. Coperta era o fotografie color a Catedralei din Chartres, iar cuvintele din titlu, deși în daneză, arătau aproape ca cele englezești și trecură neobservate. Vameșul nu remarcă fanta cusută cu grijă la înbinarea căptușelii hainei și nici nu găsi actele false. La o cercetare mai riguroasă le-ar fi găsit, dar controlul era ca de obicei de formă și ar fi fost făcut mai serios numai dacă s-ar fi găsit ceva suspect.

Părțile componente ale puștii cu lunetă se aflau doar la un metru de banchetă, dar vameșul nu avea nici un fel de bănuială. Închise valiza și-i făcu semn Șacalului că poate s-o încuie. Apoi făcu repede cîte o cruce cu creta pe toate cele patru bagaje. După ce-și termină treaba, fața italianul se luminea de un zîmbet.

– *Grazie, signor*. Vacanță plăcută.

Hamalul a găsit un taxi, primi un bacșiș gras și nu mult după aceea Șacalul intra în Milano, ale cărui străzi, de obicei zgomotoase, vuiau acum și mai tare de șirurile neîntrerupte de mașini care se întorceau spre casă și de

claxoanele pe care șoferii le foloseau din plin. Ceru să fie dus la gara centrală.

Aici chemă alt hamal, iar el țopăi în urma lui spre casa de bagaje. În taxi scosese discret foarfecele din geanta de voiaj și le strecurase în buzunarul de la pantaloni. La casa de bagaje depuse geanta de voiaj și două valize, oprind-o pe cea în care se afla mantaua militară franceză și în care mai era suficient loc gol.

După ce plăti hamalul se duse șchiopătînd spre toaleta pentru bărbați unde se afla doar o persoană la una din chiuvetele înșirate pe perete, în stînga pisoarelor. Puse valiza jos și se spală îndelung pe mîini pînă cînd celălalt își termină treaba. Cînd acesta plecă, fugi repede într-una din cabine și se închise înăuntru.

Ținîndu-și piciorul pe vasul closetului, tăie ghipsul timp de zece minute pînă cînd începură să se desprindă bucăți din el, lăsînd să se vadă dedesubt tampoanele de vată de care se folosiseră ca să reproducă grosimea unui picior fracturat pus în ghips.

Cînd în sfîrșit piciorul fu eliberat de ultima bucată de ghips, își puse șoseta de mătase și mocasinul din piele fină care fuseseră lipite de talpă sub carcasa ghipsată. Adună resturile de ghips și de vată și le aruncă în closet. Trase apa, și vasul aproape că se înfundă dar a doua oară resturile dispărură.

Puse valiza pe vas și așeză în ea tuburile de oțel unul lîngă altul în cutele mantalei, pînă ce valiza se umplu. Strînse curelele dinăuntru peste obiecte împiedecîndu-le astfel să se miște la transport. Apoi închise capacul și aruncă o privire spre ușă. La chiuvetă erau două persoane și alte două în fața pisoarelor. Șacalul ieși din cabină, o coti brusc spre ușă, o luă rapid pe scări în sus și ajunse în holul gării înainte ca cineva să-l fi putut vedea, chiar dacă ar fi vrut.

Nu se putea întoarce la casa de bagaje întreg și bine după ce, cu puțin înainte, plecase de acolo invalid, așa că strigă un hamal, îi spusese că se grăbește, trebuie să schimbe niște bani, să-și ridice bagajele și să ia un taxi cît mai

repede posibil. Îi puse în mână chitanța și o mie de lire și-l trimise la casa de bagaje. Îi mai spuse că el va fi la ghișeul de schimb ca să schimbe niște lire sterline în lire italiene.

Hamalul dădu fericit din cap și plecă la casa de bagaje. Șacalul tocmai termina de schimbat în bani italienești ultimele douăzeci de lire sterline pe care le mai avea, când hamalul se întoarse cu cele trei valize. Două minute mai târziu se afla într-un taxi care gonea primejdios prin Piazza Duca d'Aosta îndreptându-se spre Hotel Continentale.

La recepția din splendidul hol de la intrare îi spuse funcționarului:

— Sper că aveți rezervată o cameră pentru mine, pe numele Duggan. Rezervarea a fost făcută acum două zile de la Londra.

Cu puțin înainte de ora opt seara, Șacalul savura în camera lui plăcerea dușului și bărbieritului. Două valize fuseseră puse cu grijă în dulap. Cea de-a treia, cu hainele lui, era deschisă pe pat, iar costumul de seară bleumarin dintr-o stofă ușoară de mohair stătea atârnat de ușa dulapului pe umeras. Costumul gri deschis îl dăduse valetului la curățat și călcat. În seara aceea avea să bea câteva cocteiluri, să cîneze și să se culce devreme căci a doua zi, pe 13 august, urma să fie foarte ocupat.

13

– NIMIC.

Unul din cei doi tineri inspectorii, aflați în biroul lui Bryan Thomas, închise ultimul dosar care-i fusese dat la citit și ridică privirea spre superiorul său.

Colegul lui terminase și el verificarea și concluzia fusese aceeași. Thomas, care terminase cu cinci minute înaintea lor, se dusesse la fereastră și privea, în lumina amurgului la circulația de jos din stradă. Spre deosebire de biroul comisarului-șef adjunct Mallinson biroul lui Thomas nu avea vedere spre fluviu. Situat la primul etaj, el oferea doar panorama aglomerației de mașini de pe Horseferry Road. Thomas se simțea îngrozitor de prost. Îl ustura gâtul din cauza țigărilor, deși știa că nu trebuie să fumeze fiind foarte răcit, dar nu se putea abține, mai ales acum când era sub tensiune.

Îl durea capul de fum, de telefoanele care zbîmîiseră fără încetare toată după-amiaza, referitor la persoanele din rapoarte și din dosare date la verificare. Toate răspunsurile fuseseră negative. Despre fiecare persoană verificată se știa exact ce face și unde se află sau era considerată inaptă de-a îndeplini o misiune ca aceea de a-l ucide pe președintele Franței.

– Deci, asta este, spuse el ferm, întorcându-se cu fața spre cei doi.

Am făcut tot ce-am putut și practic n-am găsit pe nimeni care să corespundă cît de cît indicațiilor cuprinse în cererea primită.

– S-ar putea să fie totuși un englez, capabil de o asemenea treabă, sugeră unul din inspectori.

– Doar că noi nu-l avem în evidență.

– Auzi, să știi că-i avem pe toți, se zburli Thomas la el.

Nu-l amuza deloc ideea că în "parohia lui" ar putea exista un asasin de profesie de un asemenea calibru, care să n-aibă dosar pe undeva, iar răceala și durerea de cap nu făceau decît să-i amplifice supărarea. Cînd era în toane rele, accentul său englezesc ieșea în evidență. Cei treizeci de ani petrecuți departe de valea cea verde nu reușiseră să elimine total ritmul particular al vorbirii.

– Și apoi, spuse celălalt inspector, un asasin politic este o pasăre extrem de rară. Probabil că așa ceva nici nu există la noi. Nu prea intră în firea englezilor, nu credeți?

Thomas îl fulgeră cu privirea. Prefera cuvîntul "britanic" atunci cînd se vorbea despre cetățenii Regatului Unit și considera o inadvertență folosirea cuvîntului "englez" de către inspector ca o aluzie la faptul că doar galezii, scoțienii sau irlandezii ar putea produce un astfel de om. Dar nu era așa.

– Gata, strîngeți dosarele. Duceți-le înapoi la arhivă. Am să răspund că verificarea făcută nu a dat la iveală o asemenea persoană, care să ne fie cunoscută. Asta-i tot ce putem face.

– De unde a venit cererea, șefule? Întrebă unul din ei.

– Nu-i treaba ta, băiete. După cum se vede cineva are probleme, dar în nici un caz, nu ai noștri.

Cei doi tineri strînseră tot materialul și porniră spre ușă. Amîndoi aveau familii, dar unul era pe cale să devină tată pentru prima dată, așteptînd momentul de la o zi la alta. El a fost primul care a ajuns la ușă. Celălalt s-a întors preocupat, încruntîndu-și sprîncenele.

– Șefu', pe cînd verificam, mi-a trecut ceva prin minte. Dacă omul există și are naționalitate britanică, este puțin probabil că ar acționa aici. Vreau să spun că trebuie să aibă pe undeva o bază, oricît ar fi el de grozav. Un refugiu, un loc unde să se poată retrage.

– Ce vrei să spui, că-i un fel de Jekyll și Hyde?

– Cam așa ceva. Dacă există un asasin de profesie de calibru celui pe care-l căutăm, și el este atît de important pentru cineva care să poată pune în mișcare o investigație de o asemenea amploare, implicînd și o persoană cu rangul dumneavoastră, atunci acel cineva trebuie să fie realmente mare. Și dacă în domeniul lui asasinul este de marcă, atunci trebuie să fi lăsat în urmă cîteva isprăvi. Altfel n-ar reprezenta nimic, nu-i așa?

– Continuă, spuse Thomas urmărindu-l cu atenție.

– Deci, m-am gîndit că un asemenea tip ar putea opera numai în afara țării sale de baștină. În felul acesta, în mod normal, nu ar atrage atenția forțelor de securitate internă. S-ar putea ca Serviciul Special să fi aflat cîte ceva despre el cîndva...

Thomas reținu ideea, apoi clătină încet din cap.

– Las-o baltă, băiete. Am să scriu raportul. Și dăm totul uitării.

Dar după ce plecă inspectorul, ideea nu-i dădea pace lui Thomas. Ar putea să se așeze și să scrie raportul. Totul negativ. Să tragă linie. Nu apăruseră nici un fel de indicii după verificarea evidențelor. Dar dacă totuși cererea făcută de francezi avea un suport oarecare? Să presupunem că francezii nu-și pierduseră pur și simplu capul, așa cum credea Thomas, la auzul unor zvonuri care-l priveau pe prețiosul lor președinte? Dacă aveau într-adevăr doar atît de puține date pentru a începe investigațiile și dacă nu exista nici un indiciu că omul era englez, atunci înseamnă că ei trebuiau să facă cercetări în toată lumea. Șansele erau minime ca asasinul să existe într-adevăr și, în caz că exista, să se dovedească că provine din țări cu o bogată istorie a asasinatelor politice. Dar dacă bănuielile francezilor se

adevereau? Și dacă omul se dovedea a fi englez? Chiar și numai prin naștere?

Thomas era foarte mândru de reputația Scotland Yard-ului și a Serviciului Special în primul rînd. Nu avuseseră niciodată astfel de necazuri. Nu pierduseră nici un demnitar străin aflat în vizită și n-avuseseră nici cel mai mic scandal. Chiar el personal trebuise să aibă grijă de ticălosul acela de rus, Ivan Serov, Șeful K.G.B.-ului, cînd acesta venise la Londra să pregătească vizita lui Hrușciiov, și pe care erau gata să-l curețe zeci de polonezi și baltici. Nu s-a tras nici măcar un foc de armă, deși peste tot înșunau oamenii lui Serov înarmați, gata să deschidă focul.

Superintendentul Bryan Thomas mai avea doi ani pînă la pensie, cînd putea să se reîntoarcă cu Meg la căsuța pe care o cumpărase pe o colină cu iarbă verde deasupra golfului Bristol. Era mai bine să fii sigur, să verifici absolut totul.

În tinerețe, Thomas fusese un bun jucător de rugby. Mai trăiau încă mulți din cei ce jucaseră împotriva echipei Glamorgan și care-și aduceau bine aminte că nu era recomandabil să forțezi pe aripa închisă cînd la înaintare se afla Bryan Thomas. Acum, bineînțeles, era prea bătrîn pentru așa ceva, dar îi plăcea în mod deosebit echipa London Welsh și, cînd se putea rupe de la birou, se ducea pe terenul din Old Deer Park, la Richmond, ca să-i vadă pe băieți jucînd. Îi cunoștea bine pe toți jucătorii, stătea de vorbă cu ei la club după meci și reputația de care se bucura îl făcea să fie primit oricînd cu plăcere.

Despre unul din jucători se știa în echipă doar că lucrează la Ministerul de Externe. Thomas știa însă ceva mai mult; departamentul pentru care lucra Barrie Lloyd se afla sub auspiciile ministerului dar nu făcea parte din Ministerul de Externe, el era de fapt Serviciul Secret de Informații numit S.I.S., sau uneori simplu, "Serviciul" și în mod obișnuit și incorect de către necunoscători, M.I.-6.

Thomas ridică receptorul telefonului de pe birou și ceru un număr...

Cei doi bărbați se întâlneau la un pahar, între orele opt și nouă seara, la o cârciumioară liniștită de pe malul Tamisei. Discutau la început despre rugby, pînă cumpăra Thomas băuturile. Lloyd își dădea seama însă că omul de la Serviciul Special nu-l invitase la cârciumioara de lîngă fluviu ca să discute despre un sport al cărui sezon nu începea decît peste două luni. După ce fiecare și-a luat paharul și a închinat cu un "Noroc" convențional, Thomas i-a făcut lui Lloyd semn cu capul spre terasa care ducea pe chei. Afară era mai liniște căci tinerele perechi din Chelsea și Fulham tocmai își terminau de băut aperitivele grăbindu-se să plece la masă.

– Am o mică problemă, băiete, începu Thomas.

Sper să mă poți ajuta.

– Să vedem... dacă pot, spuse Lloyd.

Thomas îi povesti despre cererea primită de la Paris și despre lipsa de date la biroul central de evidență cît și la Serviciul Special.

– M-am gîndit că dacă ar exista un astfel de individ, și dacă ar mai fi și britanic pe deasupra, nu ar face în nici un caz porcării la el în țară. S-ar rezuma doar la operații în străinătate. Dacă cumva a lăsat vreo urmă, bănuiesc că ar fi intrat în atenția "Serviciului", nu?

– Care Serviciu? întrebă Lloyd calm.

– Haida-de, Berrie. Din cînd în cînd este nevoie să știm și noi o mulțime de lucruri.

Thomas vorbea aproape în șoaptă. Din spate arătau ca doi bărbați îmbrăcați sobru, privind peste fluviul întunecat la luminile de pe malul sudic, vorbind despre afacerile din City.

– În timpul anchetei în cazul Blake ne-au trecut prin mîină nenumărate dosare. Mulți de la Ministerul de Externe aveau cîte un dosar privind activitatea lor. Printre aceia te numărai și dumneata. La acea dată, cînd Blake începuse să fie suspectat, lucrai în secția condusă de el. Așa că știm în ce departament lucrezi.

– Înțeleg, spuse Lloyd.

– Uite ce-i, acolo la teren pot fi Bryn Thomas. Dar mai sînt și superintendent al Serviciului Special, nu-i așa? Nu se poate ca voi, cei de la Externe să nu fiți cunoscuți chiar de nimeni.

Lloyd privea țintă în fundul paharului.

– S-o iau ca pe-o cerere oficială de informații?

– Nu, deocamdată n-o pot face. Cererea francezului a fost și ea neoficială, făcută personal de Lebel lui Mallinson. Acesta din urmă n-a găsit nimic la biroul central de evidență așa că i-a răspuns că nu-l poate ajuta, dar l-a contactat totuși pe Dixon. Care m-a rugat pe mine să fac o verificare. Și totul în secret. Uneori așa trebuie procedat. O treabă foarte delicată. Nu trebuie să afle ziarele sau altcineva. Dar gîndeam să epuizez toate posibilitățile, și dumneata erai ultima.

– Să înțeleg că individul vrea să-l omoare pe de Gaulle?

– După urgența cererii, posibil. Dar francezii sînt obligați să procedeze foarte circumspect. Evident că nu doresc nici un fel de publicitate.

– Evident. Dar de ce nu ne-au contactat direct?

– Cererea de a se găsi un posibil nume a fost făcută prin relațiile personale dintre veteranii din poliție. De către Lebel direct lui Mallinson. Probabil că între veteranii din serviciul secret francez și cei din secția voastră nu există astfel de relații.

Chiar dacă Lloyd sesizase aluzia la relațiile proaste dintre S.D.E.C.E. și S.I.S., nu lăsă să se vadă acest lucru.

– La ce te gîndești? întrebă Thomas după un timp.

– Ciudat, spuse Lloyd, privind dincolo peste fluviu.

Vă amintiți de cazul Philby?

– Bineînțeles.

– A rămas încă o rană deschisă în secția noastră, spuse Lloyd.

Philby a trecut la ceilalți plecînd de la Beirut, în ianuarie 1961. Firește că știrea nu a transpirat în afară decît mai tîrziu, dar a produs o perturbație teribilă în interiorul Serviciului. S-au făcut multe schimbări. Trebuiau făcute,

căci Philby desconspirase secția arabă și pe mulți alții. Unul dintre ai noștri, care a trebuit să fie schimbat urgent, a fost principalul nostru rezident din Caraibe. Fusese cu Philby la Beirut doar cu șase luni înainte, după care a fost transferat în Caraibe.

— Cam în același timp, directorul Trujillo al Republicii Dominicane a fost asasinat pe un drum lăturalnic, nu departe de Ciudad Trujillo. Conform rapoartelor a fost omorât de rebeli avînd foarte mulți dușmani. Omul nostru s-a întors la Londra și o vreme, pînă ce l-au redistribuit, am stat în același birou. Povestea că mașina lui Trujillo fusese oprită pe drum, într-o ambuscadă, așa încît rebelii s-o poată ataca și să-l omoare pe pasager; mașina a fost oprită de un singur glonț tras de un francțiror. O lovitură de maestru, de la o sută treizeci de metri, mașina fiind în viteză. Glonțul a trecut prin gemulețul triunghiular de pe partea șoferului, singurul care nu era din sticlă incasabilă. Toată mașina era blindată. Glonțul l-a lovit pe șofer în gît și acesta a pierdut controlul volanului. În momentul acela au apărut rebelii. Curios a fost însă altceva și anume, zvonul că francțirorul fusese englez.

Urmă o pauză lungă în care cei doi, balansînd halbele goale cu degetele petrecute pe sub toarte, continuară să privească peste apele tot mai întunecate ale Tamisei. Amîndoi vedeau cu ochii minții peisajul aspru și arid undeva, pe o insulă îndepărtată și fierbinte, o limuzină derapînd la viteza de o sută de kilometri pe oră și izbindu-se de parapetul stîncos al șoselei; și cum un om în vîrstă, într-un costum de gabardină cu galoane aurite, care-și condusesese regatul cu o mîină de fier, necruțătoare, timp de treizeci de ani, era tras afară din mașina accidentată ca să fie lichidat cu focuri de armă, în praful de la marginea drumului.

— Individul acela... despre care se zvonea că ar fi fost englez, avea nume?

— Nu știu. Nu-mi amintesc. Vorbeam și noi așa, de una, de alta în birou. Aveam destule pe cap și soarta dictatorului din Caraibe chiar că nu mă interesa.

– Colegul acela, care ți-a spus povestea, a făcut vreun raport?

– Probabil. Era o treabă de rutină. Înțelegeți, fusese doar un zvon. Numai un zvon. Nimic cert. Noi ne ocupăm de fapte, cu probe concrete.

– Raportul trebuie să fie clasat pe undeva, nu?

– Așa cred, spuse Lloyd.

Dar e total neînsemnat, fiind vorba de un zvon. Prin locurile acelea plouă cu zvonuri.

– N-ai putea să cauți prin dosarele de-alunci, ce zici? Să vezi dacă individul n-avea cumva și un nume?

Lloyd se retrase de la balustradă.

– Duceți-vă acasă, îi spuse el superintendentului. Am să vă telefonez dacă găsesc ceva ce v-ar putea fi de folos.

Întărâ înapoi în local, se duseră la bar unde lăsară halbele și se îndreptară spre ieșire.

– Ți-aș rămîne îndatorat, îi spuse Thomas strângându-i mîna.

Probabil că nu vei găsi nimic. Dar, oricum, trebuie încercată și șansa aceasta.

În timp ce Thomas și Lloyd discutau la malul Tamisei, iar Șacalul își bea ultima înghițitură de vin pe terasa unui restaurant din Milano, comisarul Lebel participa la prima întrunire la Ministerul de Interne din Paris, unde urma să prezinte primul raport despre mersul anchetei.

Audiența era formată din aceleași personaje prezente și cu douăzeci și patru de ore înainte. Ministrul de Interne ședea în capul mesei avîndu-i pe șefii de departamente în stînga și în dreapta sa. Claude Lebel ședea la capătul celălalt avînd în față un dosar subțire. Ministrul făcu semn cu capul că ședința putea începe.

Primul vorbi șeful lui de cabinet. Toată ziua și noaptea precedentă, spuse el, vameșii de la toate punctele de frontieră din Franța primiseră ordin să controleze bagajele tuturor străinilor înalți și blonzi care intrau în Franța. Trebuiau controlate cu deosebire pașapoartele, care urmau să fie verificate de un agent al D.S.T.-ului aflat în vamă pentru a descoperi eventualele falsuri, (Șeful D.S.T.-ului

înclină ușor capul în semn de confirmare). Turiștii și oamenii de afaceri care intrau în Franța puteau remarca ușor creșterea vigilenței la punctele de vamă, dar era puțin probabil ca vreuna din victimele acestui control riguros să-și dea seama că el se aplica pretutindeni în țară, doar bărbaților înalți și blonzi. Dacă vreun ziarist mai ager ar fi pus întrebări, i s-ar fi răspuns că nu era nimic special, decît un control de rutină, prin sondaj. Dar nu aveau să se pună nici un fel de întrebări.

Mai avea de raportat și o altă chestiune. Se făcuse propunerea de a se analiza posibilitatea răpirii unuia din cei trei capi ai O.A.S.-ului de la Roma. Ministerul de Externe din Quai d'Orsay se opunea fervent acestei idei, din rațiuni diplomatice (ei nu fuseseră informați de complotului implicîndu-l pe Șacal) iar poziția lor era susținută de Președinte (care cunoștea motivul). Deci, pe această variantă nu se putea conta.

Generalul Guibaud de la S.D.E.C.E. declară că verificarea dosarelor nu dezvăluise existența nici unui profesionist în asasinate politice din afara rîndurilor O.A.S.-ului sau a simpatizanților acesteia despre care să nu se știe totul.

Șeful departamentului *Renseignements Généraux* anunță că verificarea dosarelor penale condusesese la aceeași concluzie, referindu-se nu numai la francezi dar și la străinii care încercaseră să acționeze în interiorul Franței.

Apoi, își prezintă raportul șeful D.S.T.-ului. La 7 și 30 dimineata se interceptase o convorbire telefonică de la oficiul poștal de lîngă Gara de Nord cu numărul hotelului din Roma unde locuiau Șefii O.A.S.-ului. De cînd aceștia se instalaseră acolo, cu opt săptămîni în urmă, operatorii de la centrala internațională primiseră dispoziție să anunțe convorbirile solicitate cu numărul respectiv. Operatorul de serviciu din acea dimineată reacționase tîrziu. Convorbirea fusese deja comandată la destinație cînd își dădu seama că numărul respectiv era trecut pe una din listele pe care le avea în față. Făcuse legătura și abia după aceea sunase la D.S.T. Totuși avusese inspirația să asculte convorbirea. Mesajul transmis fusese; "Valmy către Poitiers. Șacalul

este în aer. Repet, Șacalul este în aer. Kowalski a fost prins. A cîntat înainte de a muri. Sfîrșit."

Timp de cîteva secunde în sală se așternu tăcerea.

— Cum au aflat? întrebă Lebel calm din celălalt capăt al mesei. Toți își întoarseră privirile spre el, cu excepția Colonelului Rolland, care continua să privească țintă la peretele din față, cufundat în gînduri.

— Fir-ar a'dracului, zise el răsplat privind încă peretele din fața lui. Toate privirile se întoarseră acum spre șeful Serviciului de Acțiune.

Colonelul își reveni din visare.

— Marsilia, spuse el brusc.

Ca să-l scoatem pe Kowalski din Roma am folosit o momeală. Un prieten vechi de-al lui pe nume Jojo Grzybowski. Omul avea nevastă și fiică. I-am ținut pe toți sub pază pînă ce Kowalski ne-a căzut în mînă. Apoi i-am lăsat să plece acasă. Tot ce ne-a interesat a fost să obținem de la Kowalski informații despre șefii lui. La acea dată nu aveam nici un indiciu despre existența acestui Șacal. Nici nu exista vreun motiv ca șefii de la Roma să nu afle despre Kowalski. Mai tîrziu, sigur, lucrurile s-au schimbat. Probabil că Jojo, polonezul, l-a informat pe agentul Valmy. Îmi pare rău.

— Valmy a fost arestat la poștă de către agenții D.S.T.? întrebă Lebel.

— Nu, ne-a scăpat pierzînd cîteva minute din cauza prostiei operatorului, răspunse omul de la D.S.T.

— O dovadă clară de ineficiență, interveni sec colonelul Saint-Clair. Replica îi atrase cîteva priviri ostile.

— Bîjbîim mai mult pe întuneric împotriva unui adversar necunoscut, îi răspunse generalul Guibaud. Dacă domnul colonel ar dori să preia conducerea operației și toată răspunderea pe care o implică...

Colonelul de la Palatul Elysée își examinează cu atenția dosarele ca și cînd acestea erau mult mai importante și aveau mai mare greutate decît amenințarea voalată a șefului S.D.E.C.E. Dar își dădu seama că nu făcuse o remarcă înțeleaptă.

– Într-un fel, speculă ministrul, poate că a fost bine că au aflat că mercenarul lor a fost desconspirat. Cu siguranță că acum vor încerca să oprească acțiunea, nu?

– Exact, spuse Saint-Clair încercînd să se reabiliteze, domnul ministru are dreptate. Ar fi nebuni să continue în aceste condiții. Cu siguranță că îl vor opri pe individ.

– Omul nu este total desconspirat, spuse Lebel calm. Ceilalți aproape uitaseră că era și el acolo.

Nu știm încă numele lui. Fiind acum avertizat, s-ar putea să-și ia măsuri de precauție pentru cazul de forță majoră. Actele false, schimbarea înfățișării, etc...

Optimismul pe care-l stîrnise observația ministrului se topi. Roger Frey îl privi pe comisarul mărunțel cu respect.

– Cred că ar trebui să ascultăm raportul comisarului Lebel, domnilor. De fapt, el conduce această anchetă.

Rolul nostru este doar să-l ajutăm acolo unde putem.

Astfel încurajat, Lebel prezintă măsurile pe care le luase deja începînd cu seara precedentă; exprimă convingerea tot mai puternică, susținută de verificarea dosarelor franceze că străinul ar putea să apară doar în evidențele unei poliții străine, dacă e să existe pe undeva. Menționează cererea făcută și aprobată de a obține informații din străinătate și seria de convorbiri personale prin Interpol cu șefii polițiilor din șapte țări importante.

– Răspunsurile au sosit deja în cursul zilei, conchise el.

– Iată-le! Olanda, nimic. Italia, cîțiva ucigași plătiți, dar în serviciul Mafiei. Consultațiile discrete dintre Carabinieri și Capo de la Roma au confirmat poziția Mafiei și anume că, nici un ucigaș al ei nu s-ar amesteca într-un asasinat politic decît la ordin, dar Mafia nu agreează asasinarea oamenilor de stat străini.

Lebel ridică privirea.

– Personal înclin să cred că probabil acesta este adevărul.

– Marea Britanie, nimic, dar cazul a fost trecut pentru verificări unui alt departament, Serviciul Special.

– Înceți ca întotdeauna, mormăi Saint-Clair în barbă. Lebel prinse remarcă și ridică din nou privirea de pe hîrtie.

- Dar foarte conștiincioși, prietenii noștri englezi. Să nu subestimați Scotland Yard-ul.

Reluă lectura de pe hîrtie.

- America. Două variante. Prima persoană este mîna dreaptă a unui mare negustor internațional de arme, cu sediul la Miami, Florida. Acest individ a fost inițial în infanteria marină a Statelor Unite, apoi agent C.I.A. în Caraibe. A fost dat afară pentru că în timpul unei confruntări a ucis un cubanez, dușman al lui Castro, cu puțin înainte de afacerea din Golful Porcilor. Cubanezul trebuia să comandă o unitate în cadrul acelei operațiuni. Americanul a fost apoi angajat de negustorul de arme, unul din cei pe care C.I.A. îi folosisese neoficial pentru a aproviziona cu arme forța de invazie din Golful Porcilor. Se crede că este responsabil de două accidente inexplicabile, cărora le-au căzut victime rivali ai patronului său. După cît se pare, afacerile cu arme conduc la crime. Numele omului este Charles Arnold, zis "Chuck". În prezent este căutat de F.B.I.

A doua persoană bănuită de F.B.I. este Marco Vitellino, fostă gardă de corp a șefului de bandă Albert Anastasia, din New York. Acest Capo fusese împușcat mortal pe scaun, la frizer, în octombrie 1957 și Vitellino fugise din America de teamă pentru propria viață. S-a stabilit la Caracas, Venezuela. A încercat să intre pe cont propriu în afaceri clandestine, dar fără prea mult succes. A fost respins de lumea interlopă. F.B.I.-ul crede că ajuns în sapă de lemn, ar fi putut să-și ofere serviciile de asasin în slujba unei organizații străine, dacă prețul era convenabil.

În încăpere se lăsă o tăcere adîncă. Ceilalți patru sprezece bărbați ascultau fără să spună o vorbă.

- Belgia. O singură posibilitate. Un criminal psihopat, odinioară în suita lui Chombe, în Katanga. Expulzat de Națiunile Unite după ce fusese capturat în 1962. Nu s-a putut întoarce în Belgia fiind acuzat de două crime. Mercenar, dar deștept. Numele Jules Berenger. Se crede că a emigrat în America Centrală. Poliția belgiană este încă în căutarea lui.

– Germania. O singură posibilitate. Hans-Dieter Kassel, fost maior SS, căutat de două țări pentru crime de război. A trăit după război în Germania Occidentală sub nume fals și a lucrat ca ucigaș plătit pentru ODESSA, organizație clandestină a foștilor membri SS. Suspectat de a fi fost implicat în asasinarea a doi socialiști de stînga din perioada postbelică care insistaseră pe lîngă guvern să-și intensifice anchetele privind crimele de război. Mai tîrziu a fost demascat, dar a reușit să fugă în Spania fiind informat la timp de un funcționar superior din poliție, care și-a pierdut ulterior slujba din această cauză. Se crede că acest Kassel trăiește la Madrid.

Lebel ridică privirea din nou.

– Printre altele, se pare că omul este puțin cam bătrîn pentru o asemenea misiune. Are acum cincizeci și șapte de ani.

– În sfîrșit, Africa de Sud. Un singur suspect. Mercenar de profesie. Numele: Piet Schuyper. Și el fusese unul din asasinii de frunte ai lui Chombe. În Africa de Sud nu există nici un cap de acuzare împotriva lui, dar este considerat indezirabil. Trăgător de elită, cu o înclinație deosebită pentru ținte individuale. Ultima dată cînd s-a auzit de el a fost în momentul expulzării lui din Congo, după eșecul războiului de secesiune din Katanga, la începutul acestui an. Se presupune că se află încă undeva în Africa de Vest. Serviciul Special sud-african îl caută în continuare.

Se opri din citit și ridică privirea. Cei patrușprezece din jurul mesei se uitau la el lipsiți de orice expresie.

– Desigur, spuse Lebel, totul est foarte vag din păcate. Am avut în vedere doar cele șapte țări care ofereau premize cu șanse mai mari de succes. Dar Șacalul poate fi tot atît de bine elvețian sau austriac, sau de altă nație. Apoi trei țări au răspuns categoric că nu pot avansa nici o idee. S-ar putea să greșească. S-ar putea ca Șacalul să fie italian, olandez sau englez. Sau poate sud-african, belgian ori american, dar nu figurează pe nici o listă. Nu se știe niciodată. Bîjbîim cu toții în întuneric, sperînd să ni se ofere o șansă.

– Numai cu speranța n-ajungem prea departe, replică sec Saint-Clair.

– Poate că domnul colonel are o propunere mai bună? întrebă Lebel politicos.

– Personal cred că omul a fost oprit să-și continue acțiunea, spuse Saint-Clair glacial,

Nu se va putea apropia de Președinte în situația în care planul a fost descoperit. Oricît de mult i-ar fi plătit Șacalului Rodin și călăii lui, acum îi vor cere banii înapoi și vor anula operațiunea.

– Dumneavoastră credeți că omul a fost oprit, interveni Lebel blînd, dar a crede nu-i prea departe de a spera. Eu aș dori să continui cercetările.

– Care este situația cercetărilor la această dată, domnule comisar? întrebă ministrul.

– Domnule ministru, forțele de poliție care și-au exprimat punctele de vedere, au început deja să ne trimită dosarele complete prin telex. Sper că pînă mîine la prînz, să-l am pe ultimul. Voi primi și telefotografii. Unii dintre colegi vor continua cercetările încercînd să-i localizeze pe suspecți ca să-i putem prelua noi.

– Credeți că vor păstra discreția? întrebă Sanguinetti.

– Nu văd de ce n-ar face-o, răspunse Lebel. Anual, șefii de departamente ai diferitelor poliții afiliate la Interpol fac sute de investigații foarte secrete, iar unele chiar neoficial, bazate pe relațiile personale dintre ei. Din fericire, toate țările, indiferent de culoare politică, luptă împotriva crimei organizate. Poliția nu este amestecată în rivalitățile politice care pot să apară la nivelul relațiilor internaționale. Colaborarea între poliții este foarte bună.

– Chiar și în cazul crimelor politice? întrebă Frey.

– Domnule ministru, pentru poliție, crima este crimă. De aceea prefer contactul discret cu colegii mei decît să fac cererea oficială prin Ministerul de Externe. Fără îndoială că superiorii acestor colegi trebuie să aibă cunoștință de faptul că s-au cerut informații, dar nu vor avea nici un motiv să pună piedici. Asasinul politic este un proscris pentru lumea întreagă.

– De vreme ce știu că s-au cerut informații, își vor da seama ușor de implicații și vor râde batjocoritor în barbă de Președintele nostru, spuse brusc Saint-Clair.

– Nu văd de ce ar face acest lucru. Într-o zi s-ar putea să se întâmple același lucru unuia din ei, spuse Lebel.

– Înseamnă că nu știți prea multă politică dacă nu vă dați seama că unii vor fi încântați să afle că Președintele Franței este amenințat de un ucigaș, replică Saint-Clair. Tocmai de aceea Președintele a dorit ca această chestiune să nu fie făcută publică.

– Dar n-a fost făcută publică, îl corectă Lebel. Nu știu decât extrem de puțini oameni care dețin atât de multe secrete, încât dacă le-ar divulga, ar distruge jumătate din politicienii din propriile țări. Unii dintre aceștia cunosc aproape toate detaliile interne ale mecanismelor care asigură securitatea Occidentului. Trebuie să le știe ca să o poată apăra. Dacă n-ar fi discreți, nu s-ar afla în posturile respective.

– Este mai bine ca o mână de oameni să știe că sîntem în căutarea unui asasin, decât să primească invitații la funerariile Președintelui, mormăi Bouvier.

De doi ani ne luptăm cu O.A.S.-ul. Ordinul Președintelui fusese acela că problema nu trebuie să ajungă subiect de senzație în presă și nici de discuții în public.

– Domnilor, vă rog, interveni ministrul.

Destul. Eu l-am autorizat pe comisarul Lebel să facă demersuri pe lângă șefii de departamente din polițiile străine după ce... se uită la Saint-Clair... m-am consultat cu Președintele.

Generalul se distra pe față văzîndu-l pe colonel pus în încurcătură.

– Mai aveți ceva de spus? întrebă Frey.

Rolland ridică scurt mîna.

– Avem un birou permanent la Madrid, spuse el.

– În Spania se află destui refugiați din O.A.S. De aceea și ținem biroul. Am putea să-l verificăm pe Kassel, nazistul, fără să-i mai deranjăm pe nemți. Din cîte știu,

relațiile noastre cu Ministerul de Externe de la Bonn nu sînt prea strălucite.

Referința indirectă la răpirea lui Argoud în luna februarie și la supărarea provocată la Bonn atrase după sine cîteva zîmbete.

— Vă mulțumesc, spuse comisarui, ne-ar fi de mare ajutor dacă l-ați putea localiza. În rest nu mai am nimic de spus. Am să rog toate celelalte departamente să continue să mă ajute, așa cum au făcut-o în ultimele douăzeci și patru de ore.

— Atunci pe mîine, domnilor, spuse ministrul vioi și se ridică, adunîndu-și hîrțile. Ședința s-a terminat.

Afară pe scări, Lebel inspiră adînc aerul călduț al nopții pariziene. Orologiile băteau miezul nopții anunțînd sosirea zilei de marți, 13 august.

Era trecut de douăsprezece cînd Barrie Lloyd îl sună pe superintendentul Thomas acasă, la Chiswick. Thomas tocmai voia să stingă lampa de pe noptieră, gîndindu-se că omul de la S.I.S. urma să-l sune în dimineata următoare.

— Am găsit bruma de raport despre care vorbeam, spuse Lloyd.

— Am avut oarecum dreptate. Era doar un raport de rutină, consemnînd zvonul care circula pe insulă la acea dată. Nu se va întreprinde nici o acțiune, fusese rezoluția pusă imediat după primire. Cum v-am spus, atunci eram foarte ocupați cu alte treburi.

— Nu era menționat nici un nume? întrebă Thomas încetîșor ca să n-o deranjeze pe soție care dormea alături.

— Ba da, un negustor britanic care dispăruse cam în acea vreme. Poate că nu avusese nici o legătură cu acțiunea, dar cu zvonul se vehicula și numele său. Îl chema Charles Calthrop.

— Mulțumesc, Barrie. O să mă ocup de el mîine dimineată.

Puse receptorul în furcă și se culcă.

Lloyd, băiat meticolos, scrisese un raport scurt cu privire la cererea ce-i fusese adresată și la răspunsul dat și-l

trimise la Registratură. Spre dimineață, funcționarul din tura de noapte examinează o clipă raportul, nonșalant, și cum se referea la Paris, îl puse în mapă pentru relația Franța din Ministerul de Externe, mapă pe care urma să o ducă personal conform regulamentului, șefului relației Franța când acesta avea să vină la birou mai târziu, în cursul dimineții.

14

Șacalul s-a trezit la ora lui obișnuită, 7 și 30 de minute, a băut cana cu ceai aflată pe noptieră, a făcut duș și s-a bărbierit. După ce s-a îmbrăcat scoase teancul de bancnote de o mie de lire sterline ascuns în căptușeala valizei, îl vîrî în buzunarul de la piept al hainei și coborî la micul dejun. La ora nouă ieșea din hotel pe via Monzoni și pornea în căutarea unei bănci. Timp de două ore trecu de la o bancă la alta și schimbă lirele sterline. Două sute le schimbă în lire italiene, iar restul de opt sute în franci francezi.

Pe la mijlocul dimineții, schimbase deja toți banii și făcu o pauză pentru o ceașcă de cafea Espresso pe terasa unei cafenele. Apoi a pornit din nou în căutare. După ce întrebă cîteva persoane, ajunse în slîrșit pe una din străduțele dosnice aflate dincolo de Poarta Garibaldi, într-un cartier muncitoresc din apropierea gării Garibaldi. Aici găsi ceea ce căuta și anume, niște garaje nefolosite. Închirie unul de la proprietarul care ținea un alt garaj aflat în colțul străzii. A plătit chiria pentru două zile, zece mii de lire, ceea ce era cam mult, peste tariful obișnuit, dar el închiriasse garajul doar pe termen foarte scurt.

Dintr-un magazin de fierărie a cumpărat o foarfecă pentru tablă, cîteva metri de sîrmă subțire de oțel, un

ciocan de lipit și o bară de cositor. Le-a pus pe toate într-o sacoșă de pânză pe care o cumpără în aceeași prăvălie, apoi duse sacoșa la garaj și o lăsă acolo. Încuie ușa garajului, puse cheia în buzunar și se duse să mănânce la o trattoria din centru. După ce a luat prânzul, a dat un telefon din local și-și fixă o întâlnire. A luat un taxi și s-a dus la sediul unei firme modeste de închiriat mașini. Aici a închiriat o mașină sport de două locuri, o Alfa Romeo tip 1956 care nu era nouă. Le-a spus că dorește să facă turul Italiei timp de două săptămâni și că avea să returneze mașina la sfârșitul acestei perioade.

Pașaportul britanic și permisul internațional de conducere fiind în ordine, își făcu o asigurare la o societate care lucra de obicei pentru firma de închiriat mașini. Garanția cerută era substanțială, echivalentul a o sută de lire sterline. Pe la mijlocul după-amiezii intră în posesia mașinii, răsuci cheia de contact și porni însoțit de urările de drum bun ale proprietarului.

Cerind anterior informații la Asociația Automobilistică din Londra, primise asigurări că, având în vedere că Franța și Italia erau membre ale Pieții Comune, nu era nevoie de alte formalități pentru a conduce în Franța un automobil înmatriculat în Italia, în afară de permisul de conducere, de actul de închiriere doveditor și de asigurarea internațională.

Adresându-se apoi la biroul Automobil Clubului Italian de pe Corso Venezia, i s-a recomandat o societate de asigurări respectabilă în apropiere, specializată în contractarea de asigurări pentru călătorii cu automobilul în străinătate. Plăti cu bani peșin asigurarea pentru o călătorie în Franța. I s-a spus că societatea avea drept corespondent în Franța o mare societate de asigurări așa că asigurarea contractată de el urma să fie onorată fără probleme.

De aici se întoarse la hotelul Continental, lăsă mașina în parcare, urcă în cameră și luă valiza cu piesele componente ale puștii. Puțin după ora ceaiului, se afla din nou pe străduța dosnică unde închiriasse garajul.

După ce încuie ușa garajului se puse pe treabă; legă firul ciocanului de lipit de fasungul becului din tavan și

așeză pe podea o lanternă puternică ca să lumineze mașina pe dedesubt. Timp de două ore fixă tuburile subțiri de oțel care conțineau piesele puștii de-a lungul șinelor din care era format șasiul. Unul din motivele pentru care a ales o Alfa Romeo fusese acela că, după lungi cercetări prin magazinele londoneze de automobile, descoperise că dintre mașinile italienești, Alfa avea un șasiu format din șine solide de oțel ale căror profil prezenta un șanț suficient de larg orientat spre interior.

Tuburile, învelite fiecare într-o husă de pânză subțire de sac, fură legate strâns în interiorul șanțului cu sîrma de oțel pe care, în punctele unde atingeau șasiul, o sudă cu ciocanul de lipit.

Cînd termină, salopeta îi era plină de unsoare și îl dureau mîinile de efortul făcut ca să strîngă sîrma bine în jurul șasiului. Dar ieșise bine. Tuburile nu puteau fi practic detectate decît, eventual, în cazul în care se inspecta cu atenție mașina pe dedesubt, dar, oricum, foarte curînd ele aveau să fie acoperite de o crustă de praf și de noroi.

Puse salopeta, ciocanul de lipit și restul de sîrmă în sacoșa de pânză și o ascunse într-un colț sub o grămadă de zdrențe și fiare. Foarfeca pentru tablă o puse în cutia de la bordul mașinii.

Cînd ieși din garaj la volanul mașinii, cu valiza în portbagaj, peste oraș începuse să se lase seara. Încuie garajul, puse cheia în buzunar și plecă la hotel. Douăzeci și patru de ore după ce sosise la Milano se afla din nou în camera lui, unde făcu o baie bună, apoi își ținu mîinile într-un bol cu apă ca să se dezumfle. Apoi s-a îmbrăcat să coboare la cină.

Înainte de a intra la bar ca să-și bea obișnuitul Campari cu sifon, s-a oprit la recepție și a cerut să i se facă nota de plată pe care dorea s-o achite după cină, apoi rugă să fie trezit a doua zi de dimineață la ora cinci și jumătate aducîndu-i-se totodată și o ceașcă de ceai.

După ce a luat pentru a doua oară o cină splendidă, a plătit nota cu lirele care-i rămăseseră și puțin după ora unsprezece era deja în pat.

Sir Jasper Quigley stătea cu mâinile la spate și privea pe fereastra biroului său de la Foreign Office la terenul de paradă imaculat al Gărzii Călare.

Era o priveliște încântătoare și emoționantă. *Sir Jasper* stătuse multe dimineți la fereastra ministerului privind la spectacolul cel mai englezesc cu puțință. Deseori avea sentimentul că faptul de a putea sta la fereastră și de a privi defilarea gărzii regale călare, soarele strălucitor și turiștii curioși, de a auzi zornăitul pieselor metalice ale harnașamentului, sforăitul cailor năvăși și oh-urile și ah-urile, mulțimii de gură-cască, merita tot chinul din anii petrecuți prin ambasade în alte țări mai puțin civilizate. Rareori i se întâmpla când urmărirea această scenă, să nu simtă cum umerii îi devin parcă mai puternici, cum pînțelele i se retrage sub strînsoarea pantalonilor reiați și cum o undă de mîndrie îl face să se ridice netezîndu-i pentru o clipă pielea gîtului. Uneori, auzind scrîșnetul copitelor pe pietriș, se ridica de la birou și venea în dreptul ferestrei neo-gotice doar ca să-i vadă trecînd, după care se întorcea la hîrțiile lui sau la treburile statului. Alteori, venindu-i în minte toți cei de peste mare care încercaseră să schimbe această imagine înlocuind clinchetul pintenilor cu pasul apăsător al ciubotelor aduse de la Paris sau al cizmelor înalte de la Berlin, simțea cum începeau să i se umezească ochii și se întorcea repede la hîrțiile lui.

Dar în această dimineață, sentimentul nu mai era același. Acum privirea lui era ca de foc amenințînd să lase doar scrum în urma ei, iar buzele, de altfel nu prea pline și nici roze, îi dispăruseră complet, atît de încleștată își ținea gura.

Sir Jasper Quigley era cuprins de furie și, pe ici pe colo, lăsa să se observe acest lucru. Dar, bineînțeles că nu era nimeni de față.

Era și șeful Franței. Nu în sensul că deținea vreo putere asupra țării de dincolo de Canalul Mîneei, pentru care în scopul promovării prieteniei se cheltuiseră mulți bani pe propagandă, dar fără prea mare rezultat în timpul vieții lui, ci era șeful biroului din Foreign Office, ale cărui

atribuții constau în studierea afacerilor, ambițiilor, activităților, și deseori a conspirațiilor urzite în acel loc blestemat, pe care apoi trebuia să le raporteze subsecretarului de stat și, în final, Secretarului de Stat al Majestății Sale pentru Afaceri Străine.

Deține, căci altfel n-ar fi fost numit în această funcție, toate atributele esențiale: o carieră îndelungată și remarcabilă în posturi diplomatice în multe țări, mai puțin în Franța, o clarviziune particulară în formularea judecăților politice care, deși deseori greșite, concordau în mod invariabil cu cele ale superiorilor săi la momentul dat; așadar o reputație deosebită de care putea fi mândru, pe bună dreptate. Nu greșise niciodată în public și nici nu stînjenisese spunînd adevărul, nu susținuse niciodată un punct de vedere care nu era la modă și nici nu emisese opinii care să nu fie în concordanță cu cele agreate de eșalonul superior.

Se căsătorise la Berlin cu o fată sortită să rămînă nemăritată, fiică a unui demnitar care mai tîrziu avea să devină adjuncți de Subsecretar de Stat, fapt ce nu-i stricase deloc, dimpotrivă, îl ajutase să trimită în 1937, acel memorandum nefericit de la Berlin prin care afirma că reînarmarea Germaniei nu urma să aibă practic nici un efect de ordin politic asupra viitorului Europei occidentale și deci nu era cazul să fie strict supravegheată.

Întors la Londra în timpul războiului, se ocupase o vreme de secția Balcani și recomandase cu toată vigoarea ca britanicii să-l sprijine pe partizanul sîrb Mihailovici și pe cetnicii lui. Cînd primul ministru de atunci preferase totuși sfaturile unui tînăr căpitan, pe nume Fitzroy MacLean, care fusese parașutat în zonă și care susținuse să fie sprijinit nenorocitul acela de comunist, Tito, tînărul Quigley a fost mutat la secția Franța.

Aici s-a distins ca principalul avocat al sprijinului britanic pentru generalul Giraud, în Algeria. Inițiativa s-a bucurat sau poate că s-ar fi putut bucura de succes, dacă n-ar fi fost torpilată de celălalt general francez, care se afla la Londra și încerca să pună pe picioare o altă forță.

cunoscută drept cea a francezilor liberi. De ce Winston îl luase în serios, n-aveau s-o înțeleagă niciodată adevărații profesioniști din minister.

Bineînțeles că nici unul din cei doi francezi nu valora mare lucru. Nimeni nu putea spune că lui Sir Jasper (care fusese înnobitat în 1961 pentru serviciile aduse în diplomatie) îi lipseau însușirile de bază pentru a fi un bun șef al secției Franța. Avea o antipatie congenitală față de Franța și de tot ce era legat de acea țară. Acest sentiment față de Franța, în general, era minor în comparație cu ura ce i-o purta personal lui de Gaulle, mai ales după acea conferință de presă a Președintelui Franței, din 14 ianuarie 1963, când acesta blocase Marii Britanii drumul de intrare în Piața Comună și-i provocase lui Sir Jasper o discuție neplăcută cu ministrul său.

Se auzi o bătaie în ușă. Sir Jasper se întoarse repede de la fereastră spre birou de unde luă o foaie subțire de hârtie albastră, făcându-se că citește.

— Intră.

În cameră intră un bărbat tânăr, care închise ușa și se apropie de birou.

Sir Jasper îl privi peste ochelarii în formă de semilună.

— A, Lloyd. Tocmai citeam raportul pe care l-ai făcut azi noapte. Interesant, interesant. O cerere neoficială înaintată de un inspector principal al poliției franceze către un ofițer superior britanic de poliție. Transmise apoi către superintendentul Serviciului Special care găsește de cuviință să consulte, bineînțeles neoficial, un funcționar inferior din Intelligence Service. Hmm?

— Da, Sir Jasper.

Lloyd privea țintă la silueta plăpândă a diplomatului aflat lângă fereastră, care-i citea raportul ca și când nu l-ar mai fi văzut niciodată. Era convins că Sir Jasper cunoștea conținutul raportului, iar detașarea studiată pe care o ațîșa, era probabil doar de formă.

— Funcționarul inferior găsește de cuviință, așa de capul lui, fără să informeze superiorii, să-l ajute pe funcționarul de la Serviciul Special dându-i un indiciu. Ba

mai mult indiciul, fără urmă de dovadă, se referă la un cetățean britanic, om de afaceri, ca la un posibil asasin cu sînge rece. Hmm?

Ce naiba vrea să insinueze bărzăunele ăsta bătrîn? se gîndi Lloyd.

Află imediat.

– Ce mă intrigă, dragă Lloyd, este faptul că această cerere, bineînțeles neoficială, a fost făcută ieri dimineată și că a fost nevoie de douăzeci și patru de ore să fie adusă la cunoștința șefului secției din minister care se ocupă direct de evenimentele din Franța. Cam ciudat, nu crezi?

Lloyd înțelese aluzia. Veșnica rîcă interdepartamentală. Dar în același timp era conștient că Sir Jasper era un om puternic, versat zeci de ani în lupta pentru putere dusă în sînul ierarhiei, pentru care cei interesați depuneau mai mult zel decît pentru rezolvarea problemelor statului.

– Permiteți, cu deosebit respect, Sir Jasper, superintendentul Thomas mi-a adresat cererea, neoficială așa cum spuneți, aseară la ora nouă. Eu am depus raportul la miezul nopții.

– Așa-i, așa-i. Dar bagă de seamă că cererea i-a fost satisfăcută deja înainte de miezul nopții. Poți să-mi spui de ce ai procedat astfel?

– Am considerat că cererea unor date, sau posibile indicii menite să ofere o pistă pentru cercetări se încadrează în cursul normal al colaborării interdepartamentale; îi răspunse Lloyd.

– Ei, nu mai spune, chiar așa? Sir Jasper renunță la tonul blînd de adineauri, lăsînd să iasă la iveală supărarea. Din cît se pare, nu însă și în acela al colaborării interdepartamentale dintre serviciul vostru și secția Franța, hm?

– Aveți, doar, raportul meu, Sir Jasper.

– Cam tîrziu. Cam tîrziu.

Lloyd se hotărî să riposteze. Știa că dacă ar fi trebuit să-și consulte mai întîi superiorii, înainte de a-l fi ajutat pe Thomas, atunci ar fi trebuit să-l consulte pe șeful său

direct, nu pe Sir Jasper Quigley. Șeful Serviciului Secret de Informații era iubit de subalterni dar nu și de cei de la Ministerul de Externe, pentru că el nu permitea nimănui să facă observații subordonaților săi.

– Prea târziu pentru ce, Sir Jasper?

Sir Jasper îl privea tăios. Nu avea de gând să cadă în capcană admitînd că era prea târziu acum ca să se opună la îndeplinirea cererii făcute de Thomas.

– Cred că îți dai seama că este de joc reputația unui cetățean britanic. A unui om împotriva căruia nu există nici cea mai mică dovadă. Nu consideri că maniera aceasta de a compromite numele unei persoane și, avînd în vedere natura cererii, reputația ei, este oarecum deplasată?

– Nu consider că faptul de-a fi transmis un nume superintendentului de la Serviciul Special, doar pentru a sugera o eventuală pistă, poate însemna o compromitere, Sir Jasper.

Diplomatul simți cît de tare strîngea din buze ca să-și înfrîneze mînia. Impertinent cățel, dar și isteț. Trebuia urmărit cu atenție. Își recăpătă stăpînirea de sine.

– Înțeleg. Lloyd, înțeleg. Avînd în vedere dorința dumitale evidentă de-a da o mîna de ajutor Serviciului Special, o dorință lăudabilă desigur, crezi că ar fi prea mult pentru dumneata dacă ai consulta cît de cît pe cineva înainte de-a te arunca în vîltoare?

– Vreți să întrebați, Sir Jasper, de ce nu ați fost consultat?

Sir Jasper văzu roșu.

– Da, da, domnule. Exact asta întreb.

– Sir Jasper, cu tot respectul datorat funcției dumneavoastră, trebuie să vă atrag atenția asupra faptului că eu fac parte din Serviciul Secret. Dacă dezaprobați conduita mea din noaptea trecută, cred că ar fi mai potrivit ca reclamația să fie transmisă șefului meu, decît mie personal.

Potrivit? Potrivit? Auzi, să-și permită băietanul ăsta să-i spună șefului secției Franța ce este și ce nu este potrivit?

– Va fi, domnule, i-o reteză scurt Sir Jasper. Va fi. Și în termenii cei mai duri.

Fără să ceară permisiunea, Lloyd se întoarse și părăsi biroul. Nu se îndoia cîtuși de puțin că-l aștepta o săpuneală din partea Bătrînului, dar tot ce-i putea spune în apărarea sa era că cererea lui Bryn Thomas părea urgentă și că, probabil, timpul presa. Dacă Bătrînul hotăra că ar fi trebuit acționat prin canalele obișnuite atunci el, Llyod, era gata să încaseze papara. Dar cel puțin o încasa de la Bătrîn și nu de la Quigley. Oh, la naiba și cu Thomas ăsta!

Totuși, Sir Jasper Quigley mai stătea încă în cumpănă dacă să facă sau nu reclamația. Din punct de vedere tehnic avea dreptate. Pentru transmiterea informației despre Calthrop, deși rătăcită prin dosarele de mult uitate, ar fi trebuit să se ceară acordul la nivel superior, dar nu neapărat la nivelul lui. Ca șef al secției Franța el era unul din clienții Serviciului Secret. Se folosea de rapoartele acestuia, dar în nici un caz nu era directorul lui. Ar putea să se plîngă la "geniul acela cîrcotaș" (nu erau cuvintele lui), care conducea Serviciul Secret și să-l încondeieze bine pe Lloyd, poate chiar să-i ruineze puștiului cariera. Dar s-ar putea tot atît de bine, să aibă parte de o doză de reproșuri vehemente din partea șefului Serviciului Secret, pentru că îl chemase la el pe unul din subordonați, fără să-i ceară lui aprobarea, iar ideea nu-l încînta deloc. Apoi, despre șeful Serviciului Secret se știa că este în relații foarte bune cu șefii cei mari. Jucau cărți la club, se duceau cu ei la vînătoare în Yorkshire. Iar pînă la superba zi de doisprezece septembrie mai era doar o lună. Trebuia să facă tot posibilul să fie invitat la cîteva petreceri. Mai bine se lasă păgubaș.

Răul a fost făcut oricum, reflectă el privind iar pe fereastră peste Horseguards Parade.

– Răul a fost făcut oricum, îi spuse și oaspetelui pe care-l invitasese la dejun la clubul său, puțin după ora unu.

Îmi închipui că vor merge mai departe și vor colabora cu francezii. Sper însă că nu se vor prea omorî cu munca.

I se părea că făcuse o glumă bună. Din păcate nu știa chiar tot despre oaspetele său, care și el era unul din intimii șefilor cei mari.

Raportul personal din partea comisarului-șef al Poliției Metropolitane și veștile de la Sir Jasper ajunseseră simultan sub ochii primului ministru, imediat după ce s-a întors la reședința din Downing Street 10, după interpelările din Camera Comunelor.

La ora patru și zece în acea după amiază, în biroul superintendentului Thomas sună telefonul.

Thomas își petrecuse toată dimineata și cea mai mare parte a după-amiezii încercînd să depisteze o persoană despre care nu știa nimic, în afară de nume. Ca de obicei, atunci cînd în cercetare este o persoană despre care se știe sigur că a călătorit în străinătate, punctul de plecare îl reprezenta Biroul de Pașapoarte din Petty France.

Vizita pe care o făcuse acolo la ora nouă dimineata, cînd începea programul, a avut ca rezultat obținerea de fotocopii de pe cele șase cereri de pașaport pentru șase persoane diferite numite Charles Calthrop. Din nefericire, toți aveau și un al doilea nume care, și acesta, era complet diferit de la unul al altul. Și-a procurat și fotografiile depuse de fiecare, cu promisiunea că acestea vor fi returnate la arhiva Biroului de Pașapoarte, după ce vor fi copiate.

Una din cereri fusese depusă în ianuarie 1961, dar acest lucru nu însemna nimic, deși era semnificativ faptul că din evidențe nu reieșea, că acel Charles Calthrop făcuse o cerere anterioară celei aflate acum în posesia lui Thomas. Dacă s-ar fi folosit de alt nume în Republica Dominicană, cum se explica atunci faptul că numele de Calthrop fusese vehiculat în legătură cu asasinarea lui Trujillo? Thomas înclina să-l elimine pe acest ultim solicitant de pașaport.

Dintre ceilalți cinci, unul părea prea bătrîn, în august 1963 împlinea șaiszeci și cinci de ani. Rămîneau doar patru ca posibili suspecți. Nu conta dacă aceștia corespundeau semnalmentelor, înalt și blond, date de Lebel. căci Thomas proceda prin eliminare. Dacă nici unul din cei șase nu se dovedea a fi Șacalul, cu atît mai bine. Putea să-i comunice acest lucru lui Lebel cu conștiința curată.

Cererile conțineau adresele; două erau la Londra și două în provincie. Nu era chiar atît de simplu. adică să telefonezi, să ceri să vorbești cu domnul Charles Calthrop și apoi să-l întrebi pe acesta dacă a fost în 1961 în Republica Dominicană. Chiar dacă fusese, s-ar fi putut ca acum să nege acest lucru. Apoi nici unul din cei patru suspecți principali nu scriseseră la rubrica "ocupația", "om de afaceri". Dar nici acest lucru nu era decisiv. În raportul lui Lloyd se menționa un zvon potrivit căruia Calthrop era om de afaceri, dar și acest lucru putea fi total eronat.

În decursul dimineții, poliția locală, la cererea telefonică a lui Thomas, îi găsise pe cei doi Calthrop din provincie. Unul mai lucra încă, așteptînd să plece în vacanță cu familia la sfîrșitul săptămînii. În timpul pauzei de prînz fusese escortat pînă acasă, unde i s-a verificat pașaportul. Nu s-au găsit vize de intrare și ieșire sau ștampila din Republica Dominicană în anii 1960 și 1961. Pașaportul fusese folosit doar de două ori pentru călătorii în Mallorca și la Costa Brava. În plus, din investigațiile făcute la locul de muncă, reieșea că acest Charles Calthrop nu părăsise deloc postul său de contabil de la fabrica de supe concentrate, în ianuarie 1961 și că lucra în acel loc de zece ani.

Celălalt din afara Londrei, a fost găsit la un hotel din Blackpool. Neavînd pașaportul la el, a fost convins să autorizeze poliția din localitatea de domiciliu să ia cheia de la vecin, să intre în casă, să caute în sertarul de sus de la birou și să controleze pașaportul. Acesta nu conținea ștampile din Republica Dominicană iar la locul de muncă al persoanei se menționa că este de meserie reparator de mașini de scris și nu-și părăsise postul în 1961, decît pe

timpul concediului. Cartea de asigurare și condica de prezență atestau acest lucru.

Unul din cei doi Calthrop de la Londra a fost identificat ca fiind negustor de legume și fructe în Catford. Vindea zarzavaturi în prăvălie, când au apărut cei doi bărbați în costum și cu cravată, ca să discute cu el. Cum locuia chiar deasupra prăvăliei, aduse pașaportul în câteva minute. Ca și în cazul celorlalți doi, nici posesorul acestuia nu fusese în Republica Dominicană. Întrebat, negustorul i-a convins pe cei doi inspectori că nici măcar nu știa unde se afla cea insulă.

Cu cel de-al patrulea și ultimul Calthrop s-a dovedit a fi mai dificil. Adresa menționată în cererea depusă cu patru ani înainte, la care s-au deplasat inspectorii, era un bloc din Highgate. Agenții imobiliari care exploatau imobilul au căutat prin dosare și au descoperit că persoana plecase de la acea adresă în luna decembrie 1960 și nu-și lăsase noua adresă.

Dar Thomas, cel puțin, îi cunoștea cel de-al doilea nume. Din cartea de telefon nu s-a putut afla nimic, dar folosindu-se de autoritatea Serviciului Special, Thomas află de la sediul Poștei Centrale că un anume C.H. Calthrop avusese cândva un număr de telefon în cartierul de Vest al Londrei. Inițialele se potriveau cu cele două prenume ale necunoscutului Calthrop – Charles Harold. De la acest amănunt, Thomas făcu verificări la biroul de evidență al populației din circumscripția unde era înregistrat numărul de telefon.

Da, îi răspunse la telefon o voce de la birou, Charles Harold Calthrop era într-adevăr locatarul apartamentului de la adresa indicată și era înscris pe listele electorale ca alegător în circumscripția respectivă.

Atunci s-a făcut o vizită la acea adresă. Ușa era încuiată și n-a răspuns nimeni la sonerie. Nimeni din bloc nu știa unde se afla domnule Calthrop. Când inspectorii s-au întors la Scotland Yard, superintendentul Thomas încercă o nouă pistă. Se adresă serviciului fiscal, să verifice situația privind impozitele vărsate pentru numitul

Charles Harold Calthrop de la respectiva adresă. Interesa în primul rînd cine-l angajase și la cine fusese angajat în ultimii trei ani.

În clipa aceea sună telefonul. Thomas luă receptorul. Își spuse numele și ascultă cîteva momente, ridicînd din sprîncene.

– Pe mine? întrebă el. Cum, personal? Da, desigur, am să vin în cinci minute. Bine, la revedere.

Părăsi clădirea și traversă spre piața Parlamentului suflîndu-și nasul zgomotos ca să-și deblocheze sinusurile. În loc să-i treacă, răceala se agrava, în ciuda zilei calde de vară.

Din piața Parlamentului se îndreptă spre Whitehall și o coti la stînga pe Downing Street. Ca de obicei ambianța era întunecată și mohorîță, căci soarele nu pătrundea niciodată în fundătura anostă care adăpostea reședința primului ministru al Marii Britanii. În fața ușii cu numărul 10 stătea un grup de persoane, ținut la distanță de doi polițiști impasibili. Erau probabil curioși să vadă șirul de curieri care soseau cu plicuri voluminoase sau sperînd să surprindă o imagine cît de fugară a vreunei fețe importante apărute la fereastră.

Thomas părăsi strada principală și o luă printr-o curticică cu gazon. Pe acolo ajunse la intrarea de serviciu de la numărul 10 și apăsă pe sonerie. Ușa se deschise imediat și în prag apăru un sergent masiv în uniformă, care-l recunoscî pe loc și-l salută.

– Bună ziua, domnule. Domnul Harrowby m-a rugat să vă conduc direct la biroul dumnealui.

James Harrowby, persoana care-i telefonase lui Thomas la birou cu cîteva minute înainte, era șeful pazei personale a primului ministru, un bărbat chipeș care arăta mai tînăr decît cei patruzeci și unu de ani pe care-i avea. Purta o cravată tradițională de la o școală publică, dar făcuse o carieră strălucită de polițist înainte de a fi transferat la Downing Street. Ca și Thomas avea gradul de superintendent. Se ridică în picioare cînd Thomas intra.

– Poștește înăuntru, Bryan. Mă bucur să te văd. Îi făcu un semn cu capul sergentului. Mulțumesc, Chalmers. Sergentul se retrase și închise ușa.

– Despre ce este vorba? întrebă Thomas. Harrowby îl privi surprins.

– Speram că ai să-mi spui tu. M-a sunat Șeful acum un sfert de oră, a menționat numele tău și mi-a spus că vrea să te vadă imediat. Ai făcut ceva?

Thomas știa bine ce făcuse, dar era surprins că se aflase așa de sus și în atât de scurt timp. Și dacă primul ministru nu dorea ca omul său de pază să știe deocamdată despre ce era vorba, treaba lui.

– Nu știu să fi făcut ceva special, răspunse Thomas.

Harrowby ridică receptorul și ceru legătura direct la biroul primului ministru. Se auzi un clic și apoi o voce care spuse:

– Da?

– Aici Harrowby, domnule prim ministru. Superintendentul Thomas este la mine în birou... da, domnule imediat. Puse receptorul în furcă.

– Repede la el în pas alergător. Trebuie că ai făcut tu ceva. Mai așteaptă și doi miniștri. Haide.

Ieșind din birou, Harrowby îl conduse spre capătul coridorului pînă în dreptul unei uși, tapisate cu postav, verde. Din birou ieși un secretar care văzîndu-i pe cei doi, se dădu un pas înapoi, ținînd ușa deschisă. Harrowby îl invită pe Thomas să treacă înainte și spuse clar:

– Domnule prim ministru, superintendentul Thomas, apoi se retrase închizînd ușa încet în urma lui.

Thomas văzu că se află într-o încăpere foarte liniștită, înaltă și mobilată elegant, plină de cărți și ziare; simți mirosul de tutun de pipă și de lemn lambrizat, avînd senzația că se găsește mai degrabă în cabinetul unui profesor universitar decît în biroul unui prim ministru.

Bărbatul aflat la fereastră cu spatele la el, se întoarce.

– Bună ziua, domnule superintendent. Vă rog să luați loc.

– Bună ziua, domnule prim ministru. Își alege scaunul cu spătar din fața mesei de scris și se așază pe marginea lui. Nu avusese niciodată ocazia să-l vadă pe primul ministru atât de aproape și cu atât mai puțin, în particular. Reținu ochii lui triști, aproape stinși, cu pleoapele căzute, ca ale unui copil care alergase într-o cursă lungă, dar fără nici o plăcere.

În cameră se lăsă tăcerea. Primul ministru s-a dus spre birou și s-a așezat pe scaunul din spatele lui. Thomas auzise și el, bineînțeles, zvonurile care circulau pe la Whitehall despre sănătatea precară a primului ministru și despre prețul plătit de acesta în efortul de-a scoate guvernul cu fața curată din afacerea Keeler Ward, atât de murdară, căreia abia i se pusese punct, dar care continua să fie încă subiect de scandal în întreaga țară. Cu toate acestea, Thomas era surprins de starea de epuizare și de tristețea manifestată de omul din fața lui.

– Domnule superintendent, mi-a fost adus la cunoștință faptul că în prezent conduceți o anchetă ca urmare a unei cereri de asistență, făcută telefonic de un funcționar al Poliției Judiciare franceze.

– Da, domnule prim ministru.

– Iar această solicitare își are originea în teama manifestată de autoritățile de securitate franceze că ar exista o persoană... un asasin de profesie, angajat probabil de O.A.S., care acționează scăpat de sub control, în vederea executării unei misiuni în Franța în viitorul apropiat, așa e?

– Nu mi s-au dat prea multe explicații, domnule prim ministru. Ni s-au solicitat doar unele indicii privind identitatea unui asemenea asasin de profesie pe care l-am cunoaște. Nu mi s-a explicat pentru ce se doresc asemenea indicii.

– Și totuși, ce ați putea deduce ca urmare a faptului că vi s-au cerut asemenea indicii domnule superintendent?

Thomas ridică ușor din umeri.

– Același lucru ca dumneavoastră, domnule prim ministru.

– Exact. Nu trebuie să fii geniu ca să deduci singurul motiv plauzibil pentru care autoritățile franceze doresc să identifice un asemenea... specimen. Și după părerea dumitale care ar fi ținta urmărită de acest individ, dacă el a ajuns să se bucure de atîta atenție din partea Poliției franceze?

– Știți, domnule prim ministru, eu cred că există temerea că asasinul a fost angajat să-l ucidă pe Președinte.

– Exact. Nu este prima dată cînd se încearcă acest lucru, nu-i așa?

– Nu, sir. Au mai fost pînă acum șase tentative.

Primul ministru privi atent la hîrțiile din fața lui ca și cînd acestea ar fi putut să-i dea cheia evenimentelor ce se produsese în lume, în ultimele sale luni, ca șef al guvernului.

– Vă dați seama, domnule superintendent, că există, se pare, unele persoane în țara noastră, persoane care ocupă în stat funcții deloc neglijabile, care nu s-ar întrista dacă cercetările dumneavoastră ar avansa cît mai lent posibil?

Thomas fu sincer surprins.

– Nu, domnule. De unde naiba ajunsese la primul ministru o asemenea perlă?

– Vreți să-mi faceți un rezumat al stadiului cercetărilor dumneavoastră de pînă acum?

Thomas începu cu începutul, explicînd clar și concis drumul parcurs de la Biroul de evidență al crimelor la Serviciul Special, conversația sa cu Lloyd, menționarea unei persoane cu numele de Calthrop și cercetările făcute pînă în acel moment.

Cînd termină, primul ministru se ridică și se duse la fereastra care dădea spre peluza din curte. Privi cîteva minute bune în curte și, la un moment dat, îi căzură umerii. Thomas se întrebă la ce se gîndea oare. Poate la o plajă, nu departe de Alger, unde se plimbaseră și discutaseră odată cu francezul semet care acum ședea în biroul lui, aflat la aproape cinci sute de kilometri distanță și conducea afacerile proprii sale țări. Pe atunci, erau amîndoi cu douăzeci de ani mai tineri și multe lucruri, din cele care

aveau să se întâmple mai târziu, nu se întâmplaseră și multe alte lucruri nu apăruseră încă să-i despartă.

Poate se gîndea la același francez care din salonul aurit al Palatului Elysée, acum opt luni, distrusese cu fraze sonore și măsurate speranțele premierului britanic de a-și vedea încununată cariera politică cu intrarea Marii Britanii în Piața Comună, înainte de a se retrage mulțumit că își îndeplinsese visul.

Sau poate că se gîndea la ultimele luni de coșmar, cînd dezvăluirile unui codoș și ale unei cocote fuseseră pe cale ducă la căderea guvernului Marii Britanii. El era de acum un om bătrîn care se născuse și fusese crescut într-o lume care avusese conceptele sale despre bine și rău, iar el crezuse în ele și le respectase. Lumea devenise acum alta, era plină de oameni noi, cu idei noi, pe cînd el aparținea trecutului. Înțelegea el oare că acum funcționau alte valori pe care cu greu le putea înțelege și care îi displăceau.

Privind la iarba luminată de soare poate că știa ce avea să vină. Operația pe care trebuia s-o facă nu mai putea fi amînată multă vreme și atunci avea să se retragă de la conducere. Peste puțin timp lumea, urma să fie încredințată oamenilor noi. De fapt, o mare parte din treburile acestei lumi le și fusese încredințată. Dar avea ca să fie oare încredințată codoșilor și cocotelor, spionilor... și... asasinilor?

Thomas observă cum bătrînul se îndreptă de spate și apoi se întoarse spre el.

— Domnule superintendent, vreau să știți că generalul de Gaulle este prietenul meu. Dacă există cel mai mic pericol la adresa lui și dacă acest pericol ar putea veni din partea unui cetățean al acestor insule, atunci această persoană trebuie oprită cu orice preț. Din acest moment, vă veți continua cercetările cu maximum de tenacitate. Într-o oră, superiorii dumneavoastră vor fi autorizați de mine personal să vă acorde tot sprijinul. Veți beneficia de mijloace umane și financiare nelimitate. Veți avea autoritatea să cooptați în echipa dumneavoastră pe oricine doriți să vă ajute și veți avea acces la toate documentele

oficiale, ale oricăror instituții din țară care v-ar putea fi necesare, în vederea continuării cercetărilor.' Din ordinul meu personal veți colabora fără nici o rezervă cu autoritățile franceze în această chestiune. Numai în cazul în care veți fi absolut convins că persoana, oricine ar fi ea, pe care francezii caută s-o identifice și s-o aresteze, nu este cetățean britanic sau nu operează din această țară veți putea să încetați cercetările. În acel moment, îmi veți raporta mie personal.

— În cazul în care acest individ va fi considerat cu temei că este omul pe care-l caută francezii, îl veți reține. Trebuie oprit, oricine ar fi el. Vă este clar?

— Nici nu putea să fie mai clar. Thomas știa sigur că la urechile primului ministru ajunseseră deja unele informații care declanșaseră ordinele pe care tocmai le dăduse. Thomas bănuia că totul se datora probabil acelei remarci cifrate despre unele persoane, care ar dori ca mersul anchetei să fie încetinit. Dar nu era sigur.

— Da, domnule răspunse Thomas.

Primul ministru, cu o înclinare a capului, îi dădu de înțeles că întrevederea se terminase. Thomas se ridică și o porni spre ușă.

— Aă... domnule prim ministru.

— Ascult.

— Mai este ceva. Nu sînt sigur dacă doriți să le spun deja francezilor despre verificarea pe care o facem acum privind zvonul despre acel individ, Calthrop, apărut în Republica Dominicană acum doi ani.

— Aveți motive întemeiate să credeți că activitatea trecută a acestui individ este suficientă pentru a corespunde descrierii făcute de francezi omului pe care vor să-l aresteze?

— Nu, domnule prim ministru. Nu putem invoca nimic împotriva acestui Charles Calthrop, decît zvonul de acum doi ani. Nici nu știm dacă acest Calthrop, căruia am încercat să-i dăm de urmă azi după-amiază, este unul și același cu cel aflat în Caraibe în ianuarie 1961. Dacă nu este, atunci ne-am întors de unde am plecat.

Primul ministru se gîndi cîteva clipe.

– N-aș dori să-i faceți pe colegii vostri francezi să-și piardă vremea cu presupuneri bazate pe zvonuri fără suport, vechi de doi ani și jumătate. Reține cuvintele "fără suport", domnule Superintendent. Vă rog să continuați cercetările cu toată energia. În momentul în care veți aprecia că dețineți suficiente informații despre acest Charles Calthrop sau altul, care să poată da un suport real zvonului că ar fi fost implicat în asasinarea generalului Trujillo, îi veți informa pe francezi imediat și veți purcede la descoperirea individului, oriunde s-ar afla.

– Da, domnule prim ministru.

– Și vă rog să-i spuneți domnului Harrowby să vină la mine. Voi da imediat ordinele de care aveți nevoie.

În biroul lui Thomas lucrurile se schimbă cu rapiditate în restul după-amiezii. Adună în jurul lui un grup de acțiune compus din șase inspectori, cei mai buni din serviciu. Unul a fost chemat din concediu, doi au fost eliberați din misiunea de supraveghere a casei unui bărbat, suspectat de transmiterea de informații secrete obținute de la fabrica de armament unde lucra, către un atașat militar al unei țări est-europene. Alți doi erau cei care, cu o zi înainte, îl ajutaseră să cerceteze arhivele Serviciului Special în căutarea asasinului fără nume. Ultimul se afla acasă, în ziua lui liberă și se ocupa cu grădinaritul, cînd primi ordinul să se prezinte imediat la sediu.

Thomas le expuse pe larg situația, le ceru să păstreze discreție totală și răspunse la o avalanșă de telefoane. Imediat după ora 18, primi știrea că Serviciul Fiscal descoperise impozitele vărsate pentru Charles Harold Calthrop. Trimise pe unul din inspectori să aducă tot dosarul. Ceilalți se puseră pe dat telefoane cu excepția unuia care a fost trimis la adresa lui Calthrop să obțină de la vecini și comercianții din apropiere, orice informație posibilă cu privire la locul unde s-ar putea găsi acesta. Fiecare inspector avea în buzunar cîte o copie făcută la laborator după fotografia lui Calthrop de pe cererea de pașaport depusă cu patru ani în urmă.

Situația impozetelor individului dat în urmărire arăta că, în ultimul an, acesta fusese șomer și înaintea acestei perioade stătuse în străinătate timp de un an de zile. Dar cea mai parte a anului fiscal 1960-1961 fusese angajat la o firmă al cărei nume, Thomas îl recunoscă ca aparținând unuia din cei mai mari fabricanți și exportatori britanici de arme ușoare. Într-o oră Thomas află numele directorului și îl găsi la casa lui de odihnă din Surrey. Thomas stabili telefonic o întâlnire de urgență și când peste Tamisa se lăsase înserarea, Jaguarul lui traversa fluviul în direcția localității Virginia Water.

Patrice Monson nu arăta deloc ca un negustor de arme aducătoare de moarte, dar în fond nici unul din ei nu arată, reflectă Thomas. De la Monson, Thomas află că firma de arme îl avusese pe Calthrop angajat mai puțin de un an. Dar mai important era faptul că, în decembrie 1960 și ianuarie 1961, firma îl trimisese la Ciudad Trujillo ca să încerce să vândă șefului poliției lui Trujillo un lot de mitraliere, aflat în surplus la armata britanică.

Thomas îl privi pe Monson cu dezgust.

— La ce urmau să servească ele... oho, să nu mai vorbim, reflectă Thomas, dar nu se mai obosi să-și exprime dezgustul. Dar de ce părăsise Calthrop în mare grabă Republica Dominicană?

Monson păru surprins de întrebare.

Păi, cu siguranță fiindcă Trujillo fusese împușcat. Regimul s-a prăbușit în câteva secunde. La ce se putea aștepta omul de la noul regim? Bineînțeles că trebuia să plece de-acolo neîntârziat.

Thomas medită puțin. Desigur, era logic.

— Ulterior, adăugă Monson, Calthrop pretinsese că tocmai se afla în biroul șefului poliției dictatorului și negocia vânzarea, când a sosit știrea că generalul a fost ucis într-o ambuscadă, afară din oraș. Șeful poliției se albise la față ca varul și plecase imediat la moșia sa, unde-l aștepta pilotul cu avionul pregătit. În câteva ore, mulțimea s-a dezlănțuit pe străzi în căutarea susținătorilor vechiului regim. Calthrop trebuise să mituiască un pescar care să-l ducă departe de insulă.

– De ce, întrebă în final Thomas, plecase Calthrop de la firmă?

– A fost dat afară, veni răspunsul.

– De ce?

Monson chibzui cîteva clipe, apoi, în cele din urmă, spuse:

– Domnule superintendent, afacerea cu arme la mîna a doua este supusă unei concurențe acerbe. Am putea spune pe viață și pe moarte. Pentru un negustor, care dorește să-l cîștige pe client într-o afacere, este vital să afle ce anume oferă concurentul și la ce preț. Hai să zicem că noi n-am fost destul de mulțumiți de loialitatea lui Calthrop față de firmă.

În mașină, pe drumul spre oraș, Thomas medita la ce-i spuse Monson. Explicația dată de Calthrop în legătură cu plecarea atît de rapidă din Republica Dominicană, era logică. Ea nu confirma, ci din contră, nega zvonul raportat ulterior de rezidentul Serviciului Secret în Caraibe cum că asasinatul era legat de numele lui.

Pe de altă parte, conform afirmațiilor lui Monson, Calthrop era o persoană care putea face ușor un joc dublu. Oare nu cumva sosise el la Ciudad Trujillo ca reprezentant împuternicit al unei mici firme pentru a negocia o vînzare de arme, fiind în același timp și în slujba revoluționarilor?

Monson făcuse o afirmație care-l pusese pe Thomas în încurcătură; el spusese că individul Calthrop nu se pricepea la arme atunci cînd se angajase la firmă. Cu siguranță că un trăgător de elită trebuia să fie expert în arme, nu? Dar poate că se perfecționase pe durata angajamentului său la firmă. Și dacă era începător în trasul cu pușca, de ce l-ar fi angajat partizanii anti-Trujillo ca să oprească mașina generalului pe drum cu un singur foc de armă? Sau poate că nici nu-l angajaseră? Era oare relatarea despre Calthrop adevărată?

Thomas ridică din umeri. Ea nu dovedea dar nici nu infirma nimic Iar am ajuns de unde am plecat, reflectă el cu amărăciune.

Dar la birou îl așteptau știri care-l făcură să-și schimbe optica.

Se întorsese inspectorul care fusese trimis să facă investigații la adresa lui Calthrop. O găsisse pe vecina de palier care fusese toată ziua la serviciu. Femeia i-a spus că domnule Calthrop plecase cu câteva zile înainte zicînd că se duce într-o excursie în Scoția. În mașina parcată în stradă femeia văzuse ceva ce semăna cu un set de undițe.

Undițe? Pe superintendentul Thomas îl trecură frigurile, deși în birou era cald. După ce inspectorul termină ce avusese de spus, intră în birou un altul.

– Domnule Super?

– Da.

– Tocmai mi-a trecut ceva prin minte.

– Spune.

– Știți franțuzește.

– Nu, dar dumneata?

– Da, mama este franțuzoaică. Asasinul pe care-l caută Poliția Judiciară are numele codificat Șacalul, da?

– Și ce-i cu asta?

– Păi Șacalul, în franceză, se scrie Chacal, C-H-A-C-A-L. Poate fi doar o coincidență. Trebuie să aibă un curaj nebun dacă a ales un nume, chiar franțuzesc, format din primele trei litere ale numelui de botez și tot primele trei ale numelui de familie...

– Dumnezeii ei de treabă! spuse Thomas și strănută violent. Apoi întinse mîna după telefon.

15

Cel de al treilea consiliu la sediul Ministerului de Interne începu puțin după ora zece, căci ministrul sosise de la o recepție diplomatică, cu o mică întârziere, din cauza traficului intens din oraș. De cum se așează, făcu semn că ședința putea începe.

Primul raport îl prezentă generalul Guibaud de la S.D.E.C.E. Scurt și la obiect. Fostul ucigaș nazist Kassel fusese localizat de agenții biroului de la Madrid al Serviciului Secret. Kassel trăia discret și retras în apartamentul său de la Madrid, fiind asociat într-o afacere prosperă cu alt fost șef de comando S.S. și pînă acum nu se putuse stabili dacă întreținea relații cu O.A.S.-ul. Biroul de la Madrid avea deja dosarul individului în momentul cînd s-a solicitat de la Paris să se facă cercetări cu privire la persoana lui, dar opinia agenților era că el nu avusese niciodată legături cu O.A.S.-ul.

Ținînd cont de vîrstă, de crizele frecvente de reumatism și de consumul de alcool, opinia generală era că acest Kassel nu putea fi un posibil Șacal.

Cînd generalul termină, toate privirile se întoarseră spre comisarul Lebel. Raportul lui era sumbru. În timpul zilei, la Poli ia Judiciară sosiseră rapoarte din celelalte trei

țări în care, deja cu douăzeci și patru de ore mai devreme, se sugerau niște posibili suspecți.

Din America sosise știrea că Chuck Arnold, negustorul de arme, se afla în Columbia încercînd să aranjeze o afacere pentru patronul său american și anume, să vîndă șefului Statului Major un transport de puști de asalt AR-10 provenit dintr-un fost surplus al armatei americane. Persoana se afla însă permanent sub supravegherea C.I.A. la Bogota și nu existau indicii că s-ar mai fi ocupat și cu altceva în afara încercării de-a plasa armele în cauză; deși, oficial, Statele Unite se declaraseră împotriva tranzacției.

Dosarul acestui individ fusese totuși transmis prin telex la Paris ca și cel al lui Vitellino. Despre fostul pistolar din Cosa Nostra, deși nu fusese localizat, se știa că era înalt de un metru șaizeci, foarte lat în spate și îndesat, cu păr negru lucios și fața negricioasă. Avînd în vedere că înfățișarea lui contrasta puternic cu cea a Șacalului, descrisă de recepționarul de la hotelul din Viena, Lebel considera că și italianul putea fi eliminat dintre suspecți.

Cei din Africa de Sud aflaseră că Piet Schuyper conducea acum o mică armată particulară aparținînd unei societăți de mine diamantifere într-o țară vest-africană, care făcea parte din Commonwealth-ul britanic. Sarcina sa era să patruleze pe granițele vastelor concesiuni miniere ale societății pentru a descuraja sistematic incursiunile traficantilor de diamante de dincolo de frontieră. Nu i se puneau întrebări privind metodele folosite pentru a opri acțiunile clandestine, iar patronii erau mulțumiți de rezultate. Prezența lui acolo fusese confirmată de patroni; individul era așadar la postul lui în Africa de Vest.

Politia belgiană făcuse și ea cercetări referitoare la ex-mercenarul din fostele colonii. La una din ambasadele Belgiei din țările caraibiene se găsise un raport care confirma faptul că fostul asasin din Katanga fusese ucis într-o încăierare la un bar din Guatemala, cu trei luni înainte.

Lebel termină de citit ultimul raport din cele aflate în dosarul din fața lui. Ridicînd privirea văzu cum îl fixau patrusprezece perechi de ochi reci și provocatori.

– *Alors, rien**?

Întrebarea pusă de colonelul Rolland, putea veni foarte bine din partea oricui din cei prezenți.

– Nu, nimic, din păcate, răspunse Lebel. Se pare că nici una din supoziții nu se confirmă.

– Se pare că nu se confirmă, îl îngînă Saint-Clair cu amărăciune în glas. Asta-i concluzia la care am ajuns după toată activitatea "de pur detectiv" pe care ați depus-o, că nu se confirmă nici o supoziție? Îi privi mînios pe cei doi detectivi, iar Bouvier și Lebel înțelesesă rapid că toți cei prezenți erau de partea lui.

– S-ar putea deci, domnilor, spuse ministrul calm, folosind pluralul, incluzîndu-i astfel pe ambii comisari de poliție, că ne-am întors de unde am plecat. De la zero, ca să zic așa.

– Din păcate, da, răspunse Lebel. Bouvier luă hobîrnacul pe seama lui.

– Colegul meu îl caută pe unul din cei mai alunecoși indivizi din lume, practic fără nici cel mai mic indiciu, fără nici un fir conducător. Asemenea specimene nu-și fac publice profesia sau locul unde se află.

– Sîntem conștienți de acest lucru, dragă domnule comisar, îi răspunse sec ministrul, problema este însă...

Îl întrerupse o bătaie în ușă. Ministrul se încruntă, dăduse dispoziție să nu fie deranjați decît în caz de urgență.

– Intră.

În cadrul ușii apăru unul din curieri, timid și încurcat.

– *Mes excuses, Monsieur le Ministre***. Domnul Lebel este chemat la telefon. De la Londra. Simțind ostilitatea manifestată de cei prezenți, omul încercă să se scuze. Mi s-a spus că este foarte urgent.

Label se sculă de pe scaun.

– Vă rog să mă scuzați, domnilor.

Se întoarse după cinci minute. Atmosfera era la fel de glacială ca atunci cînd plecase și era evident că, în lipsa lui, ceilalți continuaseră să se ciondănească cu privire la

* Deci, nimic? (fr.)

** Vă rog să mă scuzați, domnule ministru (fr.).

felul cum urma să se procedeze mai departe. Intrînd în încăpere îl întrerupse pe colonelul Saint-Clair care condamna situația cu înverșunare. Colonelul amuți în timp ce Lebel își ocupă locul. Măruntul comisar ținea în mîna un plic pe spatele căruia se vedea mîzgălit ceva.

– Domnilor, cred că avem numele persoanei pe care o căutăm, încep eu el.

După treizeci de minute ședința s-a terminat pe o notă aproape optimistă. Cînd Lebel termină de relatat mesajul primit de la Londra, toți cei aflați în jurul mesei răsufară în cor ușurați. Fiecare avea sentimentul că, în slîrșit, se putea face ceva. În jumătate de oră conveniră că dacă se păstra discreția, ar fi posibil să se scotocească prin toată Franța după un individ cu numele de Charles Calthrop, să-l găsească și dacă se va considera necesar, să-l elimine. Știau că toate detaliile cunoscute privindu-l pe Calthrop nu aveau să le parvină decît a doua zi de dimineață, cînd urmau să fie transmise prin telex de la Londra. Dar între timp, *Reseignements Généraux* puteau să caute pe kilometrii lor de rafturi talonul de intrare completat de individ sau o fișă de înregistrare a lui la un hotel în Franța. Prefectura Poliției putea să-și verifice propriile evidențe pentru a vedea dacă individul locuia la vreun hotel din zona Parisului.

D.S.T.-ul putea să transmită numele și descrierea individului la toate punctele de frontieră terestră, la toate porturile și aeroporturile din Franța împreună cu dispoziția ca individul să fie reținut pe loc, în momentul cînd pune piciorul pe pămîntul Franței.

Dacă nu ajunsese încă în Franța, nici o problemă. Se va păstra tăcerea pînă cînd va apărea, și atunci îl vor înhăța.

– Creatura asta odioasă, individul numit Calthrop, este de-acum în mîinile noastre, îi spuse în acea seară colonelul Raoul Saint-Clair de Villauban amantei sale, pe cînd se aflau în pat.

Cînd Jacqueline reuși în sfîrșit să-l obosească pe colonel într-atît încît acesta să adoarmă buștean, ceasul de pe șemineu bătu de douăsprezece ori și ziua de 14 august își făcea astfel apariția.

În biroul său, superintendentul Thomas, rezemat de spătarul scaunului, îi privea pe cei șase inspecori pe care-i convocase la el, după ce închise telefonul cu Parisul. Afară, în noaptea liniștită de vară, Big Ben bătea miezul nopții.

Instructajul dură o oră. Unui inspector i se dădu ca sarcină să cerceteze perioada de adolescență a lui Calthrop; unde locuiau acum părinții acestuia, dacă mai trăiau; unde făcuse școala; ce rezultate record obținuse, dacă le obținuse, ca elev în corpul cadeților; însușiri ce ieșiseră în evidență, rezultatele deosebite etc.

Al doilea a fost desemnat să-i cerceteze anii tinereții de după terminarea școlii, efectuarea serviciului militar, comportarea în armată și rezultatele obținute la trageri, ocupația după lăsarea la vatră, pînă în momentul cînd fusese concediat de negustorii de arme care-l suspectaseră de înșelăciune.

Al treilea și al patrulea inspector trebuiau să-i ia urma din momentul cînd se despărțise de ultimii patroni, în octombrie 1961. Pe unde fusese, cu cine se întîlnise, ce venit avusese și din ce surse. Cum nu avea dosar la poliție și deci era de presupus că nu existau amprentele lui, Thomas avea nevoie de toate fotografiile existente, pînă la ultima.

Ultimii doi inspecori trebuiau să caute să stabilească locul unde se află Calthrop în acel moment. Să caute în apartament amprente, să afle unde-și cumpărase mașina, să verifice la County Hall din Londra actele existente pentru acordarea permisului de conducere, și dacă aici nu vor găsi nimic, să facă verificări la oficiile respective din provincie. Să identifice mașina, marca, anul de fabricație, culoarea și numărul de înmatriculare.

Să dea de urma garajului și să verifice dacă tipul își planificase o călătorie mai lungă cu mașina, să verifice apariția lui la punctele de trecere cu feriboturile peste Canalul Mîneicii, să verifice la toate companiile aeriene dacă se făcuse vreo rezervare, indiferent spre ce destinație.

Toți cei șase inspectori își notau de zor. Abia cînd Thomas termină ce avea de spus, se ridicară și ieșiră pe rînd din birou. Ajungînd pe coridor, ultimii doi se priviră chiorîș.

– Să treci totul prin sită și apoi să recompui întregul, zise unul: Ce afurisită treabă.

– Ciudat este, observă celălalt, că bătrînul nu ne spune ce-o fi făcut rău tipul sau ce are de gînd să facă.

– De un lucru putem fi siguri. Ca să pună în mișcare o asemenea acțiune, trebuie să fi avut ordin de sus de tot. Ai zice că individul e pe cale să-l împuște pe regele din Siam.

Nu dură mult și fu găsit un magistrat care, trezit din somn, semnă un mandat de percheziție. În primele ore ale dimineții, pe cînd Thomas, epuizat, moțăia pe scaun la birou iar Claude Lebel, și mai desfigurat de oboseală, se întrema cu o cafea tare la sediul său, doi inspectori de la Serviciul Special scotoceau prin apartamentul lui Calthrop.

Cei doi erau experți în materie. Începură cu sertarele pe care le goliră pe rînd pe un cearceaf, controlînd apoi cu minuțiozitate fiecare obiect. După ce terminară cu sertarele, se apucară să desfacă biroul în bucăți căutînd eventualele ascunzători secrete. După piesele de mobilier din lemn urmară cele tapisate. Cînd terminară, apartamentul arăta ca o fermă de crescut curcani după măcelul tradițional din Ziua Recunoștinței. Unul din ei se ocupase de salon, iar celălalt de dormitor. După aceste două încăperi trecură în baie și în bucătărie.

După ce terminară de căutat prin mobile, perne, apoi prin pardesiele și costumele din dulapuri, se apucară de dușumele, tavanuri și pereți. Pe la șase dimineța apartamentul era deja trecut prin ciur și prin dîrmon. Pe palier se adunaseră vecinii care se priveau nedumeriți unii pe alții, dar și spre ușa apartamentului, vorbind în șoaptă.

Cînd cei doi inspectori apărură în cadrul ușii, șoaptele încetară.

Unul din inspectori ducea o valiză plină cu hîrțiile lui Calthrop și cu unele obiecte personale ale acestuia. Coborî în stradă, se urcă în mașina care aștepta și o porni spre superintendentul Thomas. Celălalt începu să pună întrebări vecinilor, conștient de faptul că aceștia trebuiau să plece la serviciu peste o oră-două. Pe comercianții din zonă putea să-i interogheze și mai tîrziu.

Timp de cîteva minute, Thomas răscoli prin colecția de obiecte răspîndite pe jos în birou. Din grămadă, inspectorul alese un carnet cu coperti albastre, se duse cu el în dreptul ferestrei și începu să-l răsfoiască în lumina răsăritului de soare.

– Domnule superintendent, ia uitați-vă aici. Arată ceva cu degetul pe una din paginile pașaportului pe care-l ținea în mînă. Vedeți...? *Republica de Dominica, Aeroporto Ciudad Trujillo, Decembre 1960, Entrada...* Tipul a fost acolo. E omul nostru.

Thomas îi luă pașaportul, se uită o clipă la foaie, apoi își întoarse privirea spre fereastră.

– Ei da, e omul nostru, băiete. Dar ție nu-ți spune nimic faptul că avem în mînă pașaportul lui?

– Ah, fîr-ar mama lui... oîță inspectorul înțelegînd situația.

– Așa cum spui, zise Thomas, a cărui educație religioasă nu-l lăsa să folosească cuvinte tari decît foarte, foarte rar. Dacă nu călătorește cu acest pașaport, atunci, cu care alt pașaport? Dă-mi telefonul și fă-mi legătura cu Parisul.

Cam pe la aceeași oră, Șacalul se afla pe drum de vreo cincizeci de minute lăsînd orașul Milano mult în urma lui.

Cu capota mașinii trăsă, el rula de la Milano la Genova pe autostrada nr.7 scîldată deja în soarele dimineții. Pe șoseaua dreaptă și lată își conducea mașina cu peste o sută de kilometri la oră, acul tachometrului ridicîndu-se pînă

aproape de linioara roșie de pe cadran. Vîntul răcoros îi răvășea părul blond în jurul frunții, dar ochii îi erau protejați de ochelarii negri.

Harta spunea că pînă la frontiera franceză, la Ventimiglia, mai era o distanță de aproape două sute de kilometri și el își planificase cu larghețe, două ore ca să o parcurgă. În apropierea Genovei, merse mai încet din cauza numeroaselor camioane care se îndreptau spre port la ora șapte, dar la 7,15 se afla deja pe autostrada 10 spre San Remo și frontieră.

Șuvoiul de mașini era deja considerabil cînd ajunsese, pe la opt fără zece la punctul de frontieră francez, care părea adormit. Afară se făcea din ce în ce mai cald.

După ce așteptă la rînd cam treizeci de minute, i se făcu semn să avanseze pe platforma pentru controlul vamal. Polițistul, luîndu-i pașaportul, îl examinează cu atenție, apoi mormăi scurt *Un moment, monsieur*, și dispăru în clădirea vămii.

După cîteva minute reveni cu un civil care ținea pașaportul în mînă.

– Bonjour, monsieur.

– Bonjour.

– Este pașaportul dumneavoastră?

– Da.

I se mai studie o dată pașaportul.

– Care este scopul vizitei dumneavoastră în Franța?

– Turismul. N-am fost niciodată pe Coasta de Azur.

– Mda. Mașina este a dumneavoastră?

– Nu. Este închiriată. Am avut unele unele treburi în Italia și, pe neașteptate, s-a ivit o săptămînă de pauză. Ca urmare am închiriat mașina ca să fac o excursie.

– Da. Aveți actele mașinii?

Șacalul îi întinse permisul internațional de conducere, contractul de închiriere și cele două polițe de asigurare. Civilul le examinează pe toate.

– Aveți bagaje, *monsieur*?

– Da, trei valize în portbagaj și o sacoșă de voiaj.

– Vă rog să le aduceți în sala de vamă.

Apoi civilul plecă. Polițistul îl ajută pe Șacal să scoată cele trei valize și sacoșa din mașină și să le ducă la vamă.

Înainte de a pleca de la Milano, luase mantaua veche, pantalonii grosolani și pantofii lui André Martin, francezul inexistent ale cărui acte de identitate erau cusute în căptușeala celei de a treia valize, le răsucise într-un balot și le îndesase în fundul portbagajului. Restul articolelor de îmbrăcăminte le împrăștiase în cele trei valize.

Vameșii controlară fiecare valiză. În timpul acesta, Șacalul completa talonul standard de intrare în Franța, pentru turiști. Nimic din ceea ce se afla în cele trei valize nu trezise atenția. A existat însă și un moment scurt de îngrijorare, când vameșii luară în mână recipientele cu vopsea de păr. El fusese însă precaut și le turnase conținutul în flacoane de loțiune după ras. La acea dată, loțiunea folosită după ras nu era la modă în Franța. Apăruse de curînd pe piață și era folosită cu precădere de americani. Îi văzu pe cei doi vameși cum schimbă priviri, dar în final puseră flacoanele la loc, în sacoșa de voiaj.

Cu coada ochiului îl văzu prin fereastră pe un alt vameș controlînd portbagajul mașinii și capota motorului. Din fericire, nu controlă și sub șasiul mașinii. Vameșul desfăcu mantaua și pantalonii aflați în portbagaj, îi privi cu scîrbă, presupunînd probabil că mantaua era folosită iarna pentru a acoperi radiatorul în nopțile friguroase, iar hainele vechi serveau drept salopete sau cîrpe în caz de reparații pe drum. Puse hainele la loc și închise capacul.

Cînd Șacalul termină de completat talonul de intrare, cei doi vameși închiseră valizele și-i făcură semn cu capul civilului, că totul era în regulă. Acesta luă talonul, îl verifică, îl compară din nou cu pașaportul pe care îl restituie apoi străinului.

– *Merçi, monsieur. Bon voyage**.

Zece minute mai tîrziu, Alfa Romeo intra triumfătoare în periferia Menton-ului venind dinspre răsărit. După ce își luă micul dejun în tihnă, pe terasa unei cafenele alături

* Mulțumesc, domnule. Drum bun (fr.).

deasupra vechiului port și golf pentru iachture, Șacalul porni din nou de-a lungul litoralului, pe Cornișă, spre Monaco, Nisa și Cannes.

În biroul său de la Londra, superintendentul Thomas mesteca în ceașca de cafea trecîndu-și palma peste barba neagră. În celălalt colț al camerei ședeau cu fața la el doi inspectori însărcinați cu găsirea locului unde se afla acum Calthrop. Cei trei bărbați așteptau sosirea altor șase, toți sergenți din Serviciul Special, eliberați de îndatoririle lor de rutină, în urma unui șir de telefoane date de Thomas cu o oră înainte.

Putîn după nouă, sergenții începură să apară unul cîte unul. după ce se întorseseră la birou și aflaseră de detașarea lor pe lîngă echipa lui Thomas. După ce sosi și ultimul, Thomaas își începu instructajul.

— Deci, căutăm un bărbat. Nu trebuie să vă spun de ce, căci nu este important să știți acest lucru. Important este să-l găsim și asta degrabă. În acest moment știm, sau mă rog, credem că știm, că persoana se află în străinătate. Și sîntem siguri că se deplasează cu pașaport fals.

— Priviți..., le împărți niște fotografii mărite, făcute după fotografia lui Calthrop de pe formularul de cerere de pașaport... iată cum arată. Nu este exclus să se fi deghizat și deci să nu mai corespundă exact înfățișării din fotografie. Ce aveți voi de făcut este să vă duceți la Biroul Pașapoarte și să obțineți lista completă a tuturor cererilor de pașaport depuse în ultimele cincizeci de zile. Va fi o muncă tare meticuloasă.

Începu să le descrie, în mare, metoda obișnuită de a obține un pașaport fals, de fapt cea pe care chiar Șacalul o folosisese.

— Important este, conchise el, să nu vă mulțumiți doar cu certificatele de naștere. Să controlați și pe cele de deces. Deci, după ce obțineți lista de la Biroul de Pașapoarte, vă mutați cu cercetările la Somerset House, împărțiți între voi numele de pe listă și apoi apucați-vă să verificați

certIFICATELE de deces. Dacă găsiți o cerere de pașaport depusă de cineva care nu mai este în viață, impostorul care a făcut-o s-ar putea să fie omul nostru. Și acum, puteți pleca.

Cei opt bărbați pleacă unul după altul, în timp ce Thomas telefonă la Biroul de Pașapoarte, apoi la Registrul de stare civilă de la Somerset House, pentru a se asigura că echipei lui i se va acorda tot sprijinul.

Peste două ore, pe când Thomas tocmai se bărbiera cu o mașină electrică împrumutată, i-a telefonat unul din cei doi inspectori ai săi, de fapt cel mai mare în grad. Acesta i-a spus că în ultimele o sută de zile fuseseră depuse opt mii patruzeci și una de cereri de pașapoarte noi. Era vară, deci vremea concediilor, îi mai explică el. În perioada concediilor sînt totdeauna multe.

Bryn Thomas puse receptorul în furcă și-și suflă nasul în batistă.

— Fir-ar a naibii de vară, zise el.

Puțin după orele unsprezece, Șacalul intra în centrul orașului Cannes. Ca de obicei, cînd avea ceva de făcut, căuta cel mai bun hotel. După cîteva minute de plimbare prin oraș, își conducea mașina pe peronul din fața hotelului Majestic. Dîndu-și cu pieptenele prin păr, intră cu pași mari în hotel.

Cum era pe la mijlocul dimineții, cei mai mulți clienți ai hotelului erau plecați în oraș și holul nu era deloc aglomerat. Costumul ușor, elegant și stăpînirea de sine îl făcură să treacă drept un gentleman englez și astfel, nu trezi nici un fel de bănueli cînd întrebă unde se află cabinele telefonice. Doamna din spatele ghișeului unde se afla centrala telefonică ridică privirea la apariția lui.

— Vă rog să-mi faceți legătura cu numărul MOLITOR 5901, de la Paris, îi spuse el.

După cîteva minute, îi făcu semn să intre în cabina cea mai apropiată și-l urmări cu privirea pînă ce ușa capitonată de la cabină se închise în urma lui.

— *Allo, ici Chacal**.

— *Allo, ici Valmy*. Mulțumesc lui Dumnezeu că m-ați sunat. De două zile încercăm să vă dăm de urmă.

Privind prin geamul ușii de la cabină, oricine ar fi putut vedea cum englezul înlemni și fața i se întunecă. Mai bine de zece minute nu spuse nimic, ci doar ascultă. Doar foarte rar buzele i se mișcau scurt, ca și când ar fi pus o întrebare. Dar nu era nimeni în hol care să-l urmărească cu privirea. Operatoarea de la telefoane era cufundată în lectura unui roman de dragoste. Singurul lucru pe care l-a văzut a fost fața clientului care stătea aplecat asupra ghișeului și o privea prin ochelarii negri. De pe contorul centralei citi costul convorbirii, iar persoana îi dădu banii.

Șacalul luă o cafea pe terasa care domina Croazeta și marea scînteietoare în care se bălăceau și țipau vilegiaturiștii bronzăți. Căzut pe gânduri trăgea adînc din țigară.

Înțelegea întîmplarea cu Kowalski; își amintea de polonezul mătăhălos de la hotelul din Viena. Ce nu putea înțelege era cum îi aflate gorila din fața ușii numele de cod și misiunea pentru care fusese angajat. Probabil că aceste detalii le dedusese chiar poliția franceză. Probabil că însuși Kowalski, care și el era asasin de profesie, înțelesese ceva, dar în felul lui, complicat și greoi.

Șacalul făcu inventarul situației. Valmy îl anunțase să renunțe la tot și să se întoarcă acasă, dar recunoscuse că nu avea ordin de la Rodin să anuleze operațiunea. Ceea ce se întîmplase îi confirma Șacalului bănuiala tot mai acută, că O.A.S.-ul se confrunta cu probleme de securitate internă. Dar el știa ceva ce ei nu știau; ceva ce nici poliția franceză n-avea cum să știe. Și anume, faptul că el călătorea sub un nume de împrumut, cu un pașaport valabil pe acel nume și că mai avea și trei seturi de acte false, inclusiv două pașapoarte străine precum și posibilitatea de a-și schimba înfățișarea.

Deci, pe ce se putea baza poliția franceză, mai precis tipul acela, comisarul Lebel, pe care-l menționase Valmy,

* *Allo, aici Șacalul (fr.)*.

ca să-și continue urmărirea? O descriere superficială. Înalt, blond, străin. În august, trebuie să fie mii de asemenea bărbați străini în Franța. N-o să poată să-i aresteze pe toți.

Al doilea avantaj pe care-l avea, era acela că poliția franceză urmărea un bărbat cu pașaport pe numele de Charles Calthrop. Deci nici un succes. El se numea Alexander Duggan și putea s-o dovedească.

Din acest moment, cu Kowalski mort, nimeni, nici chiar Rodin și ucigașii său nu șiau sub ce identitate circula și nici unde se află. În sfârșit, acționa pe cont propriu, așa cum își dorise întotdeauna.

Totuși pericolele se înmulțiseră, nu exista nici o îndoială. O dată ce existența intenției de asasinat se descoperise, el avea de atacat un sistem de pază și protecție avertizat. Întrebarea era următoare: va putea planul lui de asasinat să străpungă zidul de pază? După socotelile lui era sigur că putea.

Rămânea totuși și o altă întrebare căreia trebuia să-i găsească răspuns. Să abandoneze sau să meargă mai departe? Dacă abandonează, atunci va intra în dispută cu Rodin și călăii lui, pentru sfertul de milion de dolari, aflați acum în contul său la Zürich. Dacă refuză să le returneze banii, nu vor ezita să-l caute și să-l găsească, să-l supună la torturi ca să le semneze hîrtia de eliberare a banilor din cont și apoi să-l omoare. Îl va costa mult să le scape, probabil toți banii de care dispunea.

Să continue singur acțiunea însemna să se expună la alte pericole pînă ce își va fi încheiat misiunea. Va fi și mai greu să se retragă în ultimul moment, pe măsură ce ziua fatală se apropia.

Chelnerul îi aduse nota de plată pe care o privi clipind des. Doamne, dar ce prețuri piperate! Ca să poți duce o astfel de viață trebuie să fii bogat, să ai dolari peste dolari, cît mai mulți dolari. Privi spre marea ce scliepa în milioane de diamante, la fetele suple și bronzate ce se plimbau pe plajă; la limuzinele Cadillac silențioase și la mașinile sport Jaguar gălăgioase ce se furișau pe Croazetă, conduse de tineri brzonzi, care priveau cu un ochi la drum iar cu celălalt pe trotuare, în dorința de-a agăța vreo fetișcană

Așa ceva își dorise și el de multă vreme, din zilele când își lipea nasul de vitrinele agențiilor de voiaj și privea pierdut la afișele colorate arătînd o altă viață, o altă lume, departe de calvarul trenurilor de navetă, a formularelor în trei exemplare, a agrafelor de prins hîrtia și a ceaiului cald. În ultimii trei ani aproape că reușise să ajungă într-o astfel de lume. Se obișnuise cu hainele de bună calitate, cu mesele scumpe, cu apartamentul șic, cu mașina sport, cu femeile elegante. A abandona planul însemna să renunțe la toate acestea.

Șacalul plăti lăsînd un bacșiș gras. Se urcă în mașina lui și plecă de la hotelul Majestic spre inima Franței.

Comisarul Lebel ședea la birou avînd senzația că în viața lui nu dormise, dar că nici că va apuca să mai doarmă vreodată. Pe patul de campanie din colț, Lucien Caron sforăia zgomotos după o noapte de căutări prin arhive, încercînd să dea de urma lui Charles Calthrop undeva pe suprafața Franței. Lebel preluase misiunea de la el, în zori.

Pe masă, în fața lui, trona un vraf de rapoarte primite din partea diverselor agenții avînd ca misiune urmărirea mișcării străinilor în Franța. Fiecare menționa același răspuns. Nici o persoană cu acel nume nu trecuse legal frontiera de la 1 ianuarie, dată de la care începuseră verificările. Nici un hotel parizian sau din provincie nu avusese drept client o persoană cu acel nume sau, mai precis, înregistrată sub acel nume. Nu se afla nici pe listele de străini indezirabili și nici nu intrase în atenția autorităților franceze într-un fel sau altul.

Pe măsură ce sosea un raport, Lebel ordona aducătorului acestuia să caute în continuare, pînă cînd aveau să dea de urma vreunei vizite făcute în Franța de acest Calthrop. Din acel moment se putea afla dacă avea un loc anume de reședință sub un nume fals, casa vreunui prieten sau vreun hotel preferat.

Telefonul primit în acea dimineață de la superintendentul Thomas dădu o nouă lovitură speranțelor că asasinul evaziv putea fi găsit la timp. Din nou se folosisese formula "o luăm iar de la zero", dar din fericire, ea intervenise doar între el și Caron. Participanții la ședința de seară nu fuseseră încă informați că pista Calthrop s-ar putea să nu conducă la rezultatele scontate.

Iar acest lucru avea să le fie comunicat în acea seară la orele zece. Dacă nu avea să producă un alt nume pentru Calthrop, își putea de pe acum imagina privirea disprețuitoare a lui Saint-Clair și tăcerea ca un reproș din partea celorlalți.

Doar două lucruri îi mai dădeau curaj. Unul era că aveau în sfârșit descrierea lui Calthrop și o fotografie bust, luată din față. Dacă se folosea de un pașaport fals, probabil că își schimbase considerabil înfățișarea, dar oricum era mai mult decât nimic. Al doilea era acela că nimeni din consiliu nu avea nimic altceva de propus, decât ceea ce făcea el în prezent și anume, să verifice minuțios totul.

Caron venise cu ideea că probabil poliția britanică își făcuse apariția pe neașteptate în apartamentul lui Calthrop în timp ce el era plecat din oraș, că nu avea un pașaport cu alt nume, că se dăduse la fund și anulasese întreaga operațiune.

Label oftase.

— Așa ceva ar fi într-adevăr un noroc, îi spuse adjutantului, dar nu conta pe acest lucru. Serviciul Special britanic a raportat că obiectele sale de toaletă nu se aflau în baie și că el i-a spus unui vecin că pleacă într-o excursie, la pescuit. Dacă și-a lăsat pașaportul acasă, înseamnă că nu mai avea nevoie de el. Să nu crezi că individul este capabil să facă prea multe greșeli; încep să-mi fac o anumită imagine despre acest Șacal.

Bărbatul pe care îl căutau polițiile a două țări, se hotărîse să evite aglomerația agasantă a șoselei ucigașe de pe Marea Cornișă, care ducea de la Cannes la Marsilia, și

să nu intre în partea de sud a șoselei naționale 7, care de la Marsilia o cotea spre nord, către Paris. Știa că ambele șosele deveneau în luna august o formă puțin mai rafinată a iadului pe pământ.

Simțindu-se în siguranță sub numele de Duggan, înscris și în acte, se decisese să se despartă de coastă luând-o în sus peste Alpii Maritimi unde, la altitudine, aerul era mai răcoros, și apoi mai departe, peste dealurile unduitoare ale Burgundiei. Nu avea de ce să se grăbească căci ziua programată pentru asasinat era încă suficient de departe și apoi sosise în Franța și puțin mai devreme decât plănuise.

Dè la Cannes o luă spre nord, urmînd drumul național 85 care trecea prin orașul parfumurilor, Grasse, și mai departe, spre Castellane, unde vijeliosul rîu Verden, domolit de un baraj înalt aflat la cîțiva kilometri mai la nord, curgea din Savoia la vale mai domol ca să se întîlnească cu un altul, Durance, la Cadarache.

De aici o porni mai departe spre Barrême și mica stațiune climaterică Digne. Căldura arzătoare a cîmpiei provensale rămăsese în urma lui, iar aerul de pe dealuri era dulce și răcoros în ciuda arșitei. Cînd oprea, simțea cum soarele ardea cu putere, dar odată aflat în mișcare, vîntul părea un duș răcoritor plin de parfumul pinilor și de mirosul de lemn ars ce venea dinspre ferme.

După ce trecu de Digne, traversă rîul Durance și mîncă de prînz la un han mititel dar frumos ce se oglindea în apele rîului. O sută cincizeci de kilometri mai la vale, rîul Durance avea să se transforme într-un șarpe cenușiu și vîscos ce rățăcea sîsîind prin albia potopită de soare la Cavaillon și Plan d'Oregon. Dar aici, între dealuri, mai arăta încă a rîu, cu apa rece și plin de pești, curgînd la umbra copacilor printre malurile cu iarba mult mai verde ca în alte părți.

În cursul după-amiezii, Șacalul luă curba largă care o făcea drumul național 85 spre nord, prin Sisteron, urmărind cursul rîului Durance pe malul său stîng, pînă ce ajunse la o bifurcație de unde drumul național 85 o lua

direct spre nord. În amurg intră în orașelul Gap. Ar fi putut să meargă pînă la Grenoble, dar s-a gîndit că dacă tot nu era nici un zor și avea mai multe șanse ca în august să găsească camere libere într-un oraș mic, era mai bine să caute aici un hotel. Chiar la ieșirea din oraș dădu peste Hôtel du Cerf, o fostă cabană de vînătoare vopsită în culori vii, care aparținuse ducilor de Savoia și care mai degaja încă un aer de confort rustic avînd și preparate gustoase.

Mai erau cîteva camere libere. Făcu o baie pe îndelete, rupînd cu tradiția dușului obișnuit și-și puse costumul gri de culoarea porumbelului, o cămașă de mătase și o cravată croșetată. O cuceri pe cameristă cu cîteva zîmbete, încît aceasta acceptă să-i curețe și să-i calce pîna a doua zi de dimineața costumul pe care-l purtase pe drum.

Cina a luat-o într-o încăpere lambrisată, ale cărei ferestre dădeau spre un deal acoperit cu o pădurice de pini, de unde răzbătea țîrîitul greierilor. Aerul era cald, dar pe la mijlocul cinei una din doamnele aflate în local, care purta o rochie decoltată și fără mîneci, îi reclamă chelnerului că se făcuse răcoare și dorea să se închidă ferestrele.

Întrebat dacă are ceva împotrivă să se închidă fereastra din dreptul lui, Șacalul s-a întors și a privit-o pe doamna despre care chelnerul spusese că a cerut să se închidă ferestrele. Era singură la masă; o femeie frumoasă, către patruzeci de ani, cu brațe albe, moi și decolteu adînc. Șacalul îi făcu semn chelnerului că poate închide fereastra și apoi plecă ușor capul înspire doamna aflată în spatele lui. Ea îi răspunse cu un zîmbet rece.

Cina a fost magnifică. A ales păstrăv la grătar și turnedouri cu cimbru pregătite la foc de mangel. Un vin din partea locului, Côtes du Rhône, vin greu, cu buchet bogat, pus într-o sticlă fără etichetă l-a încîntat. Evident că provenea din butoiul din pivniță și fusese ales personal de proprietar, ca vinul casei. Îl beau aproape toți mesenii și nu fără teimei.

Pe cînd termina desertul, auzi vocea joasă și autoritară a doamnei așezate în spatele lui, spunîndu-i chelnerului că ar dori să-și ia cafeaua în salon, iar acesta încuviință cu o

plecăciune adresându-i-se cu "Madame la Baronne". Cîteva minute mai tîrziu, Șacalul își comandă și el cafeaua în salon și o porni apoi într-acolo.

Superintendentul fu chemat la telefon, de la Somerset House la zece și un sfert, în aceeași seară. Ședea pe scaun lîngă fereastra deschisă din biroul său și privea țintă la strada pustie, lipsită de localuri care să-i atragă pe noctambuți la un pahar. Clădirile care adăposteau birouri, aflate între Millbank și Smith Square, își profilau siluetele întunecate, tăcute și indifferente. Doar în blocul anonim în care se aflau birourile Serviciului Special luminile ardeau tîrziu în noapte, ca de obicei.

La un kilometru și ceva, pe Strand-ul plin de animație, ardeau luminile și la Somerset House, în aripa care adăpotea arhiva certificatelor de deces ale multor milioane de cetățeni britanici decedați. Aici, cei șase sergenți și doi inspectori din echipa lui Thomas stăteau aplecați, cercetînd maldăre de hîrtii; la cîteva minute, cîte unul din ei se ridica și-l urma pe funcționarul de la arhivă, reținut special peste program, printre șirurile lungi de rafturi cu dosare, ca să mai verifice un nume.

Îl sunase inspectorul principal, șeful echipei. Vocea lui părea obosită dar nu lipsită de o undă de optimism, ca al unuia care spera că, ceea ce avea să spună, îi va scăpa pe toți de corvoada de a mai căuta alte sute de certificate de deces care nu existau, pentru că titularii de pașapoarte nu decedaseră încă.

– Alexander James Quentin Duggan, anunță el scurt, după ce Thomas îi răspunse.

– Și ce-i cu el? spuse Thomas.

– Născut la 3 aprilie 1929, ls Sambourne Fishley, în parohia St. Mark. A depus o cerere de pașaport la 14 iulie anul curent. Pașaportul a fost eliberat a doua zi și a fost trimis prin poștă la 17 iulie, la adresa menționată în cerere. Probabil că adresa se va dovedi a fi doar de complezență.

– De ce? întrebă Thomas. Nu-i plăcea să aștepte.

– Pentru că Alexander James Quentin Duggan a murit într-un accident rutier în satul natal, la vârsta de doi ani și jumătate, la 8 noiembrie 1931.

Thomas rămase câteva clipe pe gânduri.

– Cîte pașapoarte eliberate în ultimele o sută de zile au mai rămas de verificat? întrebă el.

– Cam trei sute, spuse vocea la telefon.

– Lasă-i pe ceilalți să continue verificarea, pentru cazul că ar mai exista vreunul fals, îi spuse Thomas. Predă conducerea echipei celuiilalt inspector. Vreau să verifici adresa la care a fost trimis pașaportul. Raportează-mi telefonic în momentul cînd ai găsit-o. Dacă este un imobil nelocuit, stai de vorbă cu îngrijitorul. Adu-mi toate documentele privindu-l pe falsul Duggan și copia fotografiei pentru pașaport depusă la dosar, odată cu cererea. Vreau să-l văd pe băiatul Calthrop în noua sa ipostază.

Inspectorul principal telefonă chiar înainte de ora unsprezece. Adresa în chestiune era a unei mici tutungerii în care se vindeau ziare și reviste, de genul acelor ce aveau o vitrină plină cu cărți de vizită cu adresele prostituatelor. Proprietarul, care locuia deasupra prăvăliei, fu trezit din somn și el recunoscuse că deseori primea corespondență pentru clienții care nu aveau o adresă stabilă. Pentru acest serviciu îi taxa. Nu-și putea aminti de un client obișnuit ai casei cu numele de Duggan, dar s-ar putea ca Duggan să fi trecut pe la el doar de două ori, o dată să aranjeze ca să primească acolo corespondența și a doua oară să-și ridice plicul pe care-l aștepta. Inspectorul îi arătase omului o fotografie de-a lui Calthrop, dar acesta nu-l recunoscuse. I-a mai arătat apoi și fotografia lui Duggan de pe cererea de pașaport și tutungiul i-a spus că parcă își aducea aminte să-l fi văzut pe cel de al doilea bărbat, dar nu putea fi sigur. Parcă cel de-al doilea purta niște ochelari negri. Mulți din cei care veneau la el să cumpere reviste pornografice purtau ochelari negri.

– Adu-l încoace, îi ordonă Thomas, și vino și tu imediat. Apoi ridică receptorul și ceru legătura cu Parisul.

Pentru a două oară suna la Paris tocmai cînd consiliul de seară al șefilor era în plină desfășurare. Comisarul Lebel le explicase că nu există nici un dubiu că presupusul Calthrop se folosea în Franța de un nume fals, altă posibilitate nu era, decît dacă intrase în țară clandestin, de pe mare, cu vreo barcă pescărească sau pe uscat, printr-un loc izolat. El personal nu credea că un profesionist s-ar fi pretat la așa ceva, deoarece la cel mai mic control al poliției putea fi ridicat pentru că nu avea actele în regulă, respectiv îi lipsea ștampila de intrare pe pașaport.

De asemenea, Charles Calthrop nu se înregistrase cu numele adevărat la nici un hotel din Franța.

Aceste fapte fuseseră coroborate de șeful Biroului Central de evidență, de șeful D.S.T.-ului și de prefectul Poliției pariziene așa că nimeni cu comentă.

Cele două posibilități, argumenta Lebel, erau: una ca omul să nu fi făcut nici un demers ca să obțină un pașaport fals, crezînd că nu-l suspecta nimeni de nimic.

În acest caz, se poate ca descinderea poliției la apartamentul lui din Londra să-l cam fi luat prin surprindere. Lebel le spuse că el nu credea însă în această variantă, căci oamenii superintendentului Thomas găsiseră locuri lăsate libere în șifonier și sertare goale pe jumătate, de unde fuseseră luate lucruri și de asemenea, descoperiseră absența obiectelor de toaletă, fapt ce dovedea că omul își părăsise apartamentul din Londra plecînd undeva. Unde anume, îi lămurise un vecin, care declarase că Charles Calthrop i-ar fi spus că pleacă cu mașina într-o excursie prin Scoția. Nici poliția britanică, nici cea franceză nu aveau motive să creadă că destinația declarată era cea reală.

A doua posibilitate era că Charles Calthrop să fi obținut un pașaport fals și pe acesta îl căuta acum poliția britanică. În acest caz, s-ar putea ca el să nu fie încă în Franța, ci în alt loc încheindu-și pregătirile sau să fi intrat totuși în Franța, fără să fi trezit bănuieli.

În acest moment cîțiva din participanți la ședință explodară.

– Vreți să spuneți că s-ar putea să fie aici, în Franța, chiar în centrul Parisului? îi reproșă Alexandre Sanguinetti.

– Ideea este, explică Lebel, că el își are planul lui, pe care doar el îl cunoaște. Noi facem investigații de șaptezeci și două de ore. Și nu aveam cum să știm în care moment anume, din planul lui, am intervenit. Singurul lucru de care putem fi siguri, în afară de faptul că avem cunoștință de existența unui complot de asasinat la adresa Președintelui, este că asasinul nu poate ști la ce rezultate am ajuns pînă acum cu investigațiile. De aceea, avem șanse rezonabile de a pune mîna pe individul care nu bănuiește nimic, de îndată ce-i vom stabili noul nume și-l vom localiza sub acest nume.

Dar cei de față refuzau să revină la calm. Gîndul că asasinul s-ar putea afla doar la cîțiva kilometri de ei și că în planul acestuia ziua cînd va atenta la viața Președintelui putea fi chiar mîine, le sporea îngrijorarea.

– S-ar putea, desigur, medită colonelul Rolland, ca aflînd de la Rodin, prin agentul necunoscut Valmy, că planul fusese în principiu descoperit, Calthrop să-și fi părăsit apartamentul pentru a face să dispară dovezile pregătirilor făcute. Arma și muniția, de exemplu, s-ar putea ca tocmai acum să fie aruncate în fundul vreunui lac din Scoția, încît la întoarcere, el să se poată prezenta curat ca lacrima în fața poliției din țara sa. În acest caz va fi foarte greu să fie pus sub acuzare.

Adunarea medită asupra celor spuse de Rolland și înclina să-i dea dreptate.

– Spuneți-ne un lucru, domnule colonel, interveni ministrul, dacă dumneavoastră ați fi fost angajat pentru această misiune și ați fi aflat că planul a fost descoperit, dar identitatea dumneavoastră rămînea necunoscută, ați proceda în acest mod?

– Bineînțeles, domnule ministru, răspunse Rolland. Dacă aș fi un asasin cu experiență, ar trebui să-mi dau seama că nu se poate să nu figurez pe undeva în evidente și că, odată complotul descoperit, rămîne doar o chestiune de

timp pînă cînd voi fi vizitat la domiciliu de poliție și percheziționat. Deci voi dori să scap de dovezi și în acest scop, poate fi ceva mai nimerit decît un lac izolat în Scoția?

Zîmbetele ce i se adresau din jurul mesei indicau faptul că cei prezenți erau cît se poate de acord cu speculațiile lui.

– Și totuși asta nu înseamnă că trebuie să-l lăsăm să ne scape. Cred în continuare că ar trebui... să ne ocupăm de acest Monsieur Calthrop.

Zîmbetele dispărură. Urmară cîteva clipe de tăcere.

– Nu înțeleg ce vreți să spuneți, *mon colonel*, zise generalul Guibaud.

– Este simplu, explică Rolland. Am primit ordin să-l depistăm și să-l distrugem pe acest individ. Pentru moment se poate să-și fi abandonat planul. Dar se poate să nu-și fi distrus echipamentul, ci doar să-l fi ascuns pentru a apărea curat în fața poliției britanice. Apoi, ar putea pur și simplu să reia îndeplinirea planului din momentul întreruperii, dar avînd de făcut alte pregătiri mult mai dificile pentru a se putea infiltra.

– Dar cu siguranță că atunci cînd poliția britanică îl va găsi, îl va și aresta, nu? întrebă cineva.

– Nu neapărat. De fapt, mă îndoiesc că o vor face. Căci nu vor avea dovezi, ci doar supoziții. Iar prietenii noștri englezi se știe că sînt extrem de sensibili cînd este vorba de ceea ce le place să numească "libertăți civice". Bănuiesc că îl vor găsi, îl vor chestiona și apoi îl vor lăsa să plece din lipsă de probe.

– Cu siguranță că domnul colonel are dreptate, interveni Saint-Clair. Poliția britanică a dat peste acest individ într-o doară. Britanicii sînt capabili de prostii incredibile, cum ar fi aceea să lase liber un individ periculos. Secția colonelului Rolland trebuie să fie autorizată să-l neutralizeze pe acest Calthrop o dată pentru totdeauna.

Ministrul băgă de seamă că Lebel nu spusese nici un cuvînt și nici nu zîmbise pe parcursul acestui schimb de replici.

– Ei bine, domnule comisar, ce credeți? Sînteți de acord cu Colonelul Rolland că acest Calthrop este tocmai pe cale de-a lichida pregătirile făcute, de-a ascunde sau a distruge echipamentul?

Lebel privea spre cele două rînduri de fețe, de-o parte și de alta a mesei, care așteptau răspunsul lui.

– Sper, spuse el calm, ca domnul colonel să aibă dreptate, dar mi-e teamă că nu are.

– De ce? sosi tăioasă întrebarea ministrului.

– Pentru că, explică moale Lebel, teoria lui, care este logică numai dacă acest Calthrop s-a decis să abandoneze operațiunea, este bazată pe ipoteza că într-adevăr el a luat o asemenea decizie. Dar dacă n-a făcut-o? Dar dacă nu a primit mesajul lui Rodin sau l-a primit, dar cu toate acestea a decis să meargă mai departe?

Printre cei de față se iscă rumoare. Singurul care rămase tăcut fu Rolland. Acesta privea meditativ peste masă spre Lebel. Se gîndea că Lebel avea o minte mult mai ascuțită decît puteau aprecia toți cei de față. Ideile lui Lebel puteau fi la fel de realiste ca și ale lui.

Tocmai în clipa aceea, Lebel fu chemat din nou la telefon. De data aceasta lipsi vreo douăzeci de minute. Cînd se întoarse vorbi în fața adunării mute preț de zece minute.

– Și acum ce facem? întrebă ministrul după ce Lebel își termină expunerea. La fel de calm ca de obicei, fără să pară grăbit, Lebel dădu ordinele necesare ca un general pe cîmpul de bătăie, fără ca nimeni de la masă, cu sau fără grade înalte, să comenteze.

– Deci, am ajuns în acest punct, conchise el, vom începe cu discreție căutarea lui Duggan sub noua sa înfățișare pe tot teritoriul Franței, în timp ce poliția britanică va controla biletele emise la toate companiile aeriene, trecerile cu feribotul peste Canalul Mîneei etc. Dacă îl vor găsi ei primii pe pămînt britanic, îl vor ridica, dacă nu, ne vor informa dacă a părăsit țara. Dacă îl găsim noi în Franța, îl vom aresta. Dacă va fi descoperit într-o terță țară, fie că vom aștepta să intre în Franța și-l vom

aresta la frontieră, fie... vom lua altă măsură. În acel moment, voi considera că misiunea mea de a-l găsi se va fi încheiat. Totuși, pînă se va ajunge la acel moment, v-aș ruga să acționăm după planul propus de mine.

Lebel îi înfruntase cu atîta curaj și siguranță încît nimeni nu a comentat nimic. Doar dădură din cap afirmativ. Chiar și Saint-Clair de Villauban tăcu.

Abia după ce a ajuns acasă, colonelul găsi pe cineva care să-i asculte torentul de vorbe mînioase declanșat la gîndul că un polițist ridicol și plebeu a putut să aibă dreptate, în timp ce experți de marcă ai țării au greșit total.

În pat, amanta îl asculta cu simpatie și înțelegere masîndu-i ceafa. Abia în zori, după ce colonelul adormi buștean, ea reuși să se furișeze în hol și să dea un telefon scurt.

Superintendentul Thomas privea cele două cereri de pașaport și cele două fotografii aflate în fața lui pe masă, sub cercul de lumină al lămpi de pe birou.

— Haideți să le mai verificăm o dată, îi ceru inspectorului aflat lîngă el. Gata?

— Da, domnule.

— Calthrop: înălțime, un metru șaptezeci și opt. Da?

— Da, domnule.

— Duggan: înălțime, unu optzeci.

— Din cauza tocurilor mai înalte de la pantofi, domnule. Cu pantofi special făcuți, poți să crești în înălțime și cu șase centimetri. Mulți artiști mici de statură folosesc trucul acesta din vanitate. Și apoi, la ghișeul de pașapoarte nu te caută nimeni ce fel de pantofi porți.

— Fie și așa, încuviință Thomas, pantofii cu tocuri înalte. Calthrop: părul castaniu. Asta nu spune prea mult, poate fi castaniu deschis, sau castaniu închis. După fotografie mie mi se pare că are părul castaniu închis. Duggan spune și el, castaniu închis. Dar pare a fi mai degrabă blond spălăcit.

– Asta așa e, sir. Dar deobicei în fotografie părul arată mai închis la culoare. Depinde de lumină, cum cade, etc... Și apoi se poate să-și fi vopsit părul mai deschis ca să devină Duggan.

– Fie. Accept. Calthrop: ochii căprui, Duggan, ochii cenușii.

– Lentile de contact, domnule, e foarte simplu.

– O.K. Calthrop: vîrsta – treizeci și șapte, Duggan – treizeci și patru împliniți în aprilie.

Era obligatoriu să aibă treizeci și patru, îi explică inspectorul, pentru că adevăratul Duggan, băiețelul care a murit la doi ani și jumătate era născut în aprilie 1929. Ori data nu putea fi schimbată. Dar nimeni nu ar pune întrebări cuiva de treizeci și șapte de ani dacă în pașaport scrie treizeci și patru. Va crede ce scrie în pașaport.

Thomas privi din nou cele două fotografii. Calthrop atăta mai zdravăn, mai plin la față, mai bine clădit. Dar pentru a deveni Duggan probabil că-și schimbase înfățișarea. Chiar așa, probabil că și-o schimbase în vederea primei întâlniri cu șefii O.A.S.-ului și de atunci o păstrase așa, inclusiv la data la care făcuse cererea de pașaport. Este clar că oamenii de acest gen sînt în stare să trăiască sub o a doua identitate luni de-a rîndul, pentru a nu fi descoperiți. Probabil că acest Calthrop reușise să nu apară în evidențele nici unei poliții, tocmai pentru faptul că era atît de viclean și de meticulos. Dacă nu ar fi auzit de zvonul acela lansat în barul din Caraibe poate că nu ar fi dat de el niciodată.

Însă de acum înainte individul devenise Duggan, avea părul vopsit, purta lentile de contact, pantofi cu tocuri mai înalte și pierduse în greutate. Trimise descrierea lui Duggan, numărul de pașaport și fotografia în sala telex, pentru a fi transmise mai departe la Paris. Se uită la ceas și aprecie că datele vor ajunge la Lebel pe la două dimineța.

– De acum încolo problema este în mîinile lor, sugeră inspectorul.

– O, nu, băiete, vor mai fi încă multe lucruri de făcut, spuse Thomas malițios. Primul lucru pe care-l facem în

această dimineață este să verificăm ghișeele de bilete ale companiilor aeriene, feriboturi peste Canalul Mîneei, ghișeele de bilete pentru trenurile care pleacă pe continent... toate astea. Nu este suficient să aflăm cine este, ci și unde se află el acum.

În acel moment li se telefonă de la Somerset House. Fuseseră verificate ultimele cereri de pașaport și totul era în ordine.

– O.K., mulțumiți-le funcționarilor și plecați. La opt treizeci fix vă aștept la mine în birou, pe toți, spuse Thomas.

Intră un sergent cu copia declarației date de proprietarul tutungeriei, care fusese dus la postul de poliție din cartier și chestionat. Thomas parcurse repede cu privirea declarația depusă sub jurămînt, care nu cuprindea mai multe amănunte decît spusese omul la el în prăvălie.

– Nu avea nici un temei să-l reținem, spuse Thomas, Spune-le, te rog, ăloră de pe postul din Paddington că pot să-l lase să plece acasă la fotografiile lui scîrboase.

Sergentul răspunse:

– Am înțeles, sir, și ieși.

Thomas se așeză confortabil pe scaun încercînd să tragă un pui de somn.

În timp ce spusese ultimele cuvinte venise pe nesimțite ziua de 15 august.

16

Madame la Baronne de la Chalonnaière se opri în fața ușii de la camera ei și se întoarse spre tânărul englez care o însoțise pînă acolo. În penumbra coridorului nu-i putea discerne trăsăturile feței.

Fusese o seară plăcută și încă nu se putea hotărî dacă trebuia sau nu să insiste ca aceasta să se încheie în fața ușii. De fapt întrebarea o munea de mai bine de o oră.

Pe de o parte se gîdea că deși mai avusese și alte aventuri înainte, era totuși o femeie măritată și respectabilă, care rămăsese peste noapte la un hotel din provincie, și nu era cazul să-și permită să fie sedusă de un bărbat total necunoscut. Pe de altă parte, simțea că nu rezistă tentației și era suficient de sinceră ca să recunoască acest lucru.

Petrecuse ziua la Școala Militară din Barcelonette, aflată sus în Alpi, asistînd la ceremonia de avansare la gradul de sublocotenent a fiului ei, în regimentul de vînători de munte în care servise și tatăl lui. Deși fusese, fără îndoială, cea mai atrăgătoare mamă prezentă la ceremonie, văzîndu-și fiul primind tresele de ofițer în Armata Franceză resimți un șoc. Își dădu seama că peste cîteva luni împlinea și ea patruzeci de ani, iar fiul ei era acum bărbat în toată firea.

Deși putea trece cu cinci ani mai tânără, iar uneori se simțea mai tânără chiar cu zece ani, gândul că fiul ei avea douăzeci de ani și poate că deja se culca cu femeii și că se terminaseră zilele când venea în vacanță acasă și pleca la vânătoare pe domeniul de lângă castel, o tulburase peste măsură neștiind ce să facă.

Apreciase curtoazia prețioasă a bătrînului și șifonatului colonel care era comandantul școlii și privirile admirative ale tinerilor cu obraji trandafirii, colegii fiului ei, și dintr-o dată se simțise foarte singură. Din căsătoria ei, care dura de ani de zile, rămăsese doar numele, căci baronul era mult prea ocupat să alerge după păpușicile de la Bilboquet și Castel ca să se mai întoarcă vara la moșie sau măcar să asiste la înaintarea în grad a propriului său fiu.

În timp ce conducea automobilul familiei întorcîndu-se din Alpi spre Gap, unde urma să înnopteze, înțelese că era încă frumoasă, atrăgătoare, dar teribil de singură. Iar de acum înainte nu avea la ce altceva să se aștepte decît la atențiile tomnaticilor cavaleri galanți, precum colonelul de la școală, sau la flirturile frivole și lipsite de satisfacții cu tinerii, căci blestemată să fie, dacă se va devota operelor de caritate. În nici un caz! Nu încă.

Dar la Paris se simțea jenată și umilită, cu Alfred care fugea într-una după puștoaice, cu jumătate din lume rîzînd de el și cealaltă, de ea.

Pe cînd își bea cafeaua în salon gîndindu-se la viitor și simțind nevoia acută ca cineva să-i spună că este femeie și este frumoasă, nu doar Madame la Baronne, englezul se apropie de ea și ceru permisiunea să ia cafeaua împreună, căci erau singuri în salon. Se simți luată pe nepregătite și prea surprinsă ca să-i spună nu. Cîteva momente îi fu ciudă pe ea, dar după zece minute nu regretă că-i acceptase rugămintea. În fond, bărbatul din fața ei avea între treizeci și treizeci și cinci de ani, după aprecierea ei, și asta era vîrsta ideală pentru un bărbat. Deși era englez, vorbea franțuzește fluent; arăta suficient de bine și era amuzant. Complimentele lui stîngace îi făcuseră plăcere și chiar ea îl încurajase să i le facă, dar pe la miezul nopții ea se

ridicase, explicându-i că a doua zi trebuia să plece devreme.

El o conduse pe scări în sus și în dreptul ferestrei de pe coridor îi arătă dealurile împădurite, scăldate în văpaia lunii. Se opriseră și priviră împreună peisajul adormit pînă cînd ea întoarse privirea spre el și văzu că ochii lui nu contemplau peisajul, ci decolteul ei adînc, ca de alabastru în lumina lunii.

Văzînd că este descoperit, el zîmbise și se aplecase spre urechea ei șoptindu-i:

– Lumina lunii îl transformă chiar și pe omul cel mai civilizat într-un primitiv.

Ea se întoarse și continuă să urce scările prefăcîndu-se ofensată, dar admirația nereținută a străinului o făcu să simtă un val de plăcere.

– A fost o seară minunată, *monsieur*.

Puse mîna pe clanța ușii și se întrebă dacă străinul va încerca să o sărute. Într-un fel, spera să o facă. În ciuda cuvintelor banale pe care le rostise, simțea cum dorința începe să pună stăpînire pe ea. Poate era din cauza vinului sau a Calvados-ului tare pe care el îl comandase la cafea sau poate din cauza lunii. Cert era însă faptul că nu așa își închipuise că se va sfîrși seara.

Simți cum străinul o prinde de după mijloc cu brațele iar buzele lui se lipesc de ale ei. Erau calde și puternice. "Trebuie să-l opresc", șoptea o voce dinăuntru ei. Dar după o secundă îi răspunse la sărut. Întotdeauna vinul o amețea ușor. Cu siguranță că era efectul vinului. Simțea cum o cuprind brațele lui puternice. Coapsa i se lipise strîns de el și prin mătasea rochiei simțea cum membrul lui devenise arogant de tare. Își desprinsese o clipă coapsa, apoi o lipi din nou strîns de trupul lui. Nu-și dădu seama cînd se decise; îl dorea cu înverșunare, dorea să-l aibă între coapse, înăuntru ei, toată noaptea.

Simți cum ușa din spatele ei se deschide, se desprinsese din îmbrățișare și făcu cîtiva pași înapoi în cameră.

– *Viens, primitif!**

* Vino, primitivule! (îr.)

El intră în cameră și închise ușa în urma lui.

Toată noaptea se verifică din nou arhiva de la Pantheon, de data aceasta căutându-se după Duggan și rezultatul nu se lăasă așteptat. Se descoperise un talon care arăta că Alexander James Duggan intrase în Franța cu expresul Brabant de la Bruxelles, la 22 iulie. După o oră, se găsi un alt raport provenind de la același post de frontieră, respectiv de la echipa de vameși care circula regulat cu trenurile expres de la Bruxelles la Paris și retur făcând controlul vamal în timpul mersului, raport în care figura și numele de Duggan printre pasagerii expresului Etoile du Nord, de la Paris la Bruxelles, la 31 iulie.

De la Prefectura Poliției sosise o fișă completată pe numele Duggan, în care era înscris un număr de pașaport ce corespundea celui aflat asupra lui Duggan, conform informațiilor primite de la Londra, din care reieșea că locuise la un hotel din apropiere de Place de la Madeleine în intervalul 22-30 iulie inclusiv.

Inspectorul Caron dorea să se facă o descindere la hotel, dar Lebel preferase să se ducă acolo discret, în zorii zilei și să aibă o discuție cu proprietarul. Fu mulțumit că omul pe care-l căuta nu se afla la hotel pe 15 august și proprietarul îi rămase recunoscător comisarului că nu-i trezise oaspeții.

Lebel ordonă unui inspector în civil să se instaleze la hotel și, pînă la noi ordine, să nu se miște de acolo, pentru cazul în care Duggan ar fi reapărut. Proprietarul acceptase bucuros să colaboreze.

— Această vizită din iulie, îi spuse Lebel lui Caron cînd se reîntoarse la birou la orele 4,30, a fost o vizită de recunoaștere. Tot ceea ce și-a planificat este bine stabilit.

Apoi se lăasă pe spătarul scaunului privind în tavan și meditînd. De ce locuise la hotel? De ce nu în casa unuia din simpatizanții O.A.S.-ului, cum făcuseră alți agenți ai organizației aflați sub urmărire? Pentru că nu avea încredere că simpatizanții O.A.S.-ului pot să-și țină gura. Și avea perfectă dreptate. Deci lucrează de unul singur, neavînd încredere în nimeni, pune la cale și își pregătește

singur acțiunile după cum crede de cuviință, folosește un pașaport fals, comportându-se probabil normal, politicos, fără să trezească bănuieli. Îi confirmase acest lucru și proprietarul hotelului pe care tocmai îl chestionase, "un adevărat gentleman", a zis el. Un adevărat gentleman, dar periculos ca un șarpe, se gândi Lebel. Pentru polițiști, gentlemeniiăștia adevărați sînt cei mai răi. Nimeni nu-i suspectează niciodată.

Privi cele două fotografii care sosiseră de la Londra, a lui Calthrop și cea a lui Duggan. Calthrop devenit Duggan. după ce-și schimbase înălțimea, culoarea părului și a ochilor, vîrsta și poate și modul de a fi. Încercă să constituie mental imaginea individului. Oare dacă l-aș întîlni, cum mi s-ar părea? Încrezător, arogant, sigur de imunitatea sa. Periculos, complex, meticulos, nelăsînd nimic la voia întîmplării. Înmarmat, dar cu ce? O pușcă? Și unde o va ascunde de vameși? Cum se va putea apropia de generalul de Gaulle cu o asemenea armă, cînd doar la douăzeci de metri de acesta pînă și o poșetă de damă devine suspectă, iar persoanele cu pachete lungi sînt îndepărtate fără menajamente din preajma locurilor publice unde urmează să apară Președintele?

Mon Dieu, cum poate colonelul ăla de la Elysée să creadă că tipul e doar un pistolar oarecare! Lebel era conștient că avea un avantaj; cunoștea numele nou al asasinului iar asasinul nu știa acest lucru. Era unicul său as; în rest totul era în mîna Șacalului și nimeni din cei care vor participa la ședința de seară nu puteau sau nu voiau să înțeleagă acest lucru.

Dacă tipului îi ajunge la ureche ceea ce știi, înainte ca să-l prinzi, și-și schimbă din nou identitatea, atunci Claude, băiete, medită el, o să dai de dracu'.

Repetă cu glas tare:

– Chiar că o să dai de dracu'.

– Ai dreptate, șefule. N-are nici o șansă.

Lebel îl repezi, ceea ce nu-i intra în obișnuință. Lipsa de somn începea să-și spună cuvîntul.

Geana de lumină venind de la luna ce se topea dincolo de fereastră se retrăgea încet peste cuvertura mototolită apropiindu-se de pervaz. În drumul ei, lumina rochia de mătase aruncată pe jos între pat și ușă, sutienul și ciorapii aruncați pe covor. În pat, două siluete în penumbră.

Colette, culcată pe spate, privea în tavan trecându-și degetele prin părul bărbatului care-și odihnea capul pe pîntecele ei. Schiță un zîmbet gîndindu-se la noaptea petrecută.

Primitivul de englez fusese bun la așternut, cam dur, dar priceput, știuse cum să-și folosească degetele, limba și membrul pentru a o aduce la orgasm de cinci ori, iar pe el de trei. Încă mai putea simți căldura arzătoare ce-i invadase vîntrele cînd el ejaculase și-și dădea bine seama cît de mult își dorise o noapte ca aceasta, în care să răspundă, cum n-o mai făcuse de ani de zile.

Se uită la micul ceas de voiaj de pe noptieră. Arăta cinci și un sfert. Își înfipse mîna în părul blond și trase.

– Hei.

Englezul mormăi ceva pe jumătate adormit. Erau goi amîndoi în patul răvășit, dar caloriferul funcționa și în cameră era plăcut. Capul blond se eliberă din strînsoare și alunecă între coapsele ei... Ea simți răsuflarea fierbinte și limba lui pornită într-o nouă explorare.

– Nu. Gata.

Strînse coapsele, se ridică în șezut și-l trase de păr pînă ce-i aduse fața în dreptul ei. El se trase mai sus în pat, își ascunse fața între sînii ei plini și începu să-i sărute.

– Am spus nu.

Ridică privirea spre ea.

– Ajunge, iubitule. Peste două ore trebuie să mă scol, iar tu trebuie să te duci în camera ta. Hai, hai, micul meu englez.

Pricepu imediat, se dădu jos din pat și rămase în picioare căutîndu-și lenjeria. Ea se băgă sub așternut, căută pe dedesubt și i-o dădu, apoi își trase pătura pînă sub bărbie. După ce se îmbracă rămînînd cu haina și cravata pe mînă, o privi din penumbră, iar ea putu să-i vadă dinții albi

cînd i-a zîmbit. Se așeză apoi pe marginea patului și îi trecu mîna pe după ceafă. Fața lui ajunsese la cîțiva centimetri de a ei.

– A fost bine?

– Mmmmm. A fost foarte bine. Ți-a plăcut și ție?

El zîmbi din nou.

– Tu ce crezi?

Ea rîse.

– Cum te cheamă?

Se gîndi o clipă.

– Alex, minți el.

– Dragă Alex, ai fost grozav. Dar acum e timpul să te duci la tine în cameră.

Se aplecă și o sărută pe buze.

– Atunci, noapte bună, Colette.

După o secundă plecă și ușa se închise în urma lui.

La șapte dimineăta cînd răsărea soarele, jandarmul local urcă pe bicicletă la Hôtel du Cerf, descălecă și intră în hol. Proprietarul, care se sculase deja și se agita la recepție organizînd deșteptarea clienților și micul lor dejun, îl salută.

– *Alors*, așa de dimineată?

– Ca de obicei, spuse jandarmul. Durează destul de mult drumul pînă aici pe bicicletă și de aceea vă las la urmă.

– Să nu-mi spui, zîmbi proprietarul, că noi servim aici cea mai bună cafea dimineăta. Marie-Louise, adu-i domnului o cafea. Cu siguranță că o dorește asezonată și cu un pic de Trou Normand.

Jandarmul zîmbi de plăcere.

– Uite fișele, spuse proprietarul dîndu-i fișele albe completate în seara precedentă de clienții nou sosiți.

– Aseară n-au sosit decît trei.

Jandarmul luă fișele și le puse în geanta de piele atașată la centură.

– Nu prea merită să vii pînă aici, spuse el zîbind, dar se așeză pe bancă, în hol și așteptă să vină cafeaua și

calvadosul. Iar cînd Marie-Louise i le aduse, schimbă cu ea cîteva glume mai fără perdea.

Abia pe la opt, se întoarce la postul de jandarmerie și comisariat din Gap cu geanta plină de fișe de hotel. Inspectorul postului i le luă, le frunzări lenes apoi le puse pe un raft urmînd ca mai tîrziu să le trimită la sediul central de la Lyon și apoi la arhiva Biroului Central de evidență de la Paris. După el, nu prea înțelegea ce rost mai avea să le trimită.

În timp ce la comisariat inspectorul pune fișele pe raft, Madame Colette de la Chalonnaire plătea nota la hotel, se urca la volan și o pornea spre apus. La etajul hotelului, Șacalul mai dormi pînă la ora nouă.

Superintendentul Thomas se trezi din moțăială cînd sună strident o sonerie. Era soneria de la interfonul care-l lega de încăperea unde cei șase sergenți și doi inspectori se chinuiau să dea nenumărate telefoane, încă din clipa cînd ieșiseră de la instructajul făcut de el.

Se uită la ceas. Era ora zece. La naiba, să mi se întîmple mie să picotesc! Apoi își aduse aminte cîte ore dormise sau mai degrabă, nu dormise de cînd îl chemase Dixon luni după-amiază. Iar azi era joi dimineață. Telefonul sună din nou.

– Alo.

Se auzi vocea inspectorului principal.

– Prietenul nostru Duggan, începu el fără altă introducere, a plecat de la Londra luni dimineață cu o cursă regulată a companiei BEA. Rezervarea a fost făcută simbătă. Nici un dubiu privind numele. Alexander Duggan, a plătit biletul cu bani gheață la aeroport.

– Încotro? La Paris?

– Nu, la Bruxelles.

Thomas se limpezi la minte pe loc.

– Bine, ascultă. A plecat, dar poate că s-a întors. Continuați cu verificarea rezervărilor pe cursele aeriene și vedeți dacă nu apar și alte rezervări pe numele lui. În

special dacă apare o rezervare pentru o cursă care n-a plecat încă de la Londra. Verificați și opțiunile de rezervare. Dacă s-a întors de la Bruxelles, mă anunțați. Dar mă îndoiesc. Cred că ne-a scăpat, deși bănuiesc că era deja plecat din Londra cu câteva ore înainte ca noi să începem cercetările, așa că nu este vina noastră. O.K.?

– Am înțeles. Ce facem cu cercetările întreprinse de englezi ca să dea de urma adevăratului Calthrop? Le ținem blocați o mulțime de polițiști din provincie. Scotland Yard-ul ne-a reclamat situația.

Thomas medită o clipă.

– Anulează tot, spuse. Sînt sigur că individul a plecat din țară.

Apoi luă telefonul cu exteriorul și ceru să i se facă legătura cu biroul comisarului Lebel de la Poliția Judiciară.

Inspectorul Caron simțea că avea să ajungă la balamuc înainte ca dimineața de joi să se sfîrșească. Mai întîi, la zece și cinci sunaseră britanicii. A răspuns el, dar cum superintendentul Thomas insista să vorbească cu Lebel, s-a dus în colțul unde era patul de campanie pe care dormea acesta, ca să-l trezească. Lebel arăta ca de parcă murise de o săptămînă. Dar răspunse la telefon. De îndată ce Lebel s-a prezentat lui Thomas, Caron trebui să ia din nou receptorul, din cauză că șeful lui nu știa englezește. Începu să traducă ce-i comunica Thomas și răspunsurile lui Lebel.

– Spune-i, zise Lebel după ce digeră informația, că de belgieni ne vom ocupa noi de aici. Spune-i că-i transmit mulțumirile mele cele mai sincere pentru sprijin și că dacă se va da de urma asasinului pe continent și nu în Marea Britanie, am să-l informez imediat ca să-și poată debloca oamenii.

După ce receptorul fu pus în furcă cei doi bărbați se așezară la treabă.

– Fă-mi legătura cu Siguranța de la Bruxelles, spuse Lebel.

Cînd Șacalul s-a trezit soarele se ridicase deja peste dealuri și promitea o altă zi frumoasă de vară. Făcu duș, își puse costumul în carouri bine călcat de Marie-Louise, camerista, care din nou se înroșise cînd îi mulțumise pentru serviciu.

Puțin după ora zece a intrat cu Alfa Romeo în oraș și s-a dus la poștă ca să dea un telefon la Paris. Ieși după douăzeci de minute cu buzele strînse și în mare grabă. De la magazinul de articole metalice și chimicale de alături cumpără un kilogram de vopsea email lucioasă, albastru închis ca noaptea, un sfert de kilogram alb și două pensule, una fină din păr de cămilă pentru scris litere, iar cealaltă mai groasă dar din păr moale. Mai cumpără și o șurubelniță. Le puse în cutia din bordul mașinii și se întoarse la Hôtel du Cerf unde ceru nota de plată.

Cît timp i se pregătea nota urcă în cameră să-și împacheteze lucrurile și apoi își duse singur valizele la mașină. După ce puse cele trei valize în portbagaj, iar geanta de voiaj pe scaunul din dreapta, se întoarse în hol și plăti nota. Recepționarul care preluase serviciul de zi avea să spună mai tîrziu că tipul părea grăbit și nervos și că-și plătiase nota cu o bancnotă nouă de o sută de franci.

Ceea ce nu va spune, pentru că nu văzuse, era că, în timpul cît el se afla în birou ca să aducă restul, englezul blond răsfoi prin registrul de intrări zilnice ale hotelului. Dînd înapoi pagina, văzu intrările din ziua anterioară printre care numele și adresa doamnei baroane Chalonnaire, din Haute Chalonnaire, Corrèze.

Cîteva clipe mai tîrziu, după ce plăti nota, afară se auzi huruitul motorului Alfa Romeo și englezul dispăru.

Pînă aproape de prînz continuară să sosească mesaje la biroul lui Claude Lebel. Siguranța de la Bruxelles telefonase ca să comunice că Duggan rămăsese luni doar cinci ore în oraș. Sosise cu cursa BEA de la Londra, dar plecase apoi mai departe la Milano cu cursa Alitalia de

după-amiază. Plătise biletul cu bani gheață la ghișeu, deși acesta fusese rezervat telefonic de sîmbătă, de la Londra.

Imediat Lebel ceru o convorbire cu poliția de la Milano.

Cum puse jos receptorul, telefonul sună din nou. De data aceasta erau cei de la D.S.T. care comunicau că dintr-unul din rapoartele primite reieșea că în dimineata zilei precedente, printre cei care intraseră în Franța prin punctul de frontieră Ventimiglia venind din Italia și completaseră taloanele de intrare, figura și Alexander James Quentin Duggan.

Lebel explodează.

– De aproape treizeci de ore, țipă el. După o zi... Trînti receptorul. Caron ridică o sprînceană.

– Fișa, îi explică Lebel amărît, se află în tranzit de la Ventimiglia la Paris. Abia acum sortează fișele de intrare în Franța de ieri dimineată. Spun că sînt peste douăzeci și cinci de mii. Într-o singură zi, bagă de seamă. Poate nu trebuia să țip la ei. Cel puțin acum știm un lucru – omul nostru se află aici. E clar. În interiorul Franței. Dacă nu primesc nimic pînă la ședința de seară, or să mă jupoaie. Ah, să nu uit; sună-l pe superintendentul Thomas și mai mulțumește-i o dată. Spune-i că Șacalul este în Franța și că ne vom ocupa noi de el.

După ce Caron închise telefonul cu Londra, sunară cei de la sediul regional din Lyon al Poliției Judiciare. Lebel ascultă, apoi îi aruncă o privire triumfătoare lui Caron. Acoperi microfonul cu palma.

– Am pus mîna pe el. S-a oprit de aseară, pentru două zile, la Hôtel du Cerf la Gap. Luă palma de pe microfon și vorbi.

– Domnule comisar, vă rog, nu pot să vă explic de ce îl vrem pe acest individ, Duggan. Rețineți doar că este important. Iată ce aveți de făcut...

Vorbi timp de zece minute și cînd termină, sună telefonul de pe biroul lui Caron. Erau iar cei de la D.S.T., care comunicau că Duggan intrase în Franța cu o mașină

sport de două locuri, Alfa Romeo, închiriată, cu numărul de înmatriculare MI-61741.

– Să-l dau în urmărire? întrebă Caron.

Lebel se gîndi o clipă.

– Nu, nu încă. Dacă circulă undeva pe drumuri lăturalnice probabil va fi oprit de vreun polițist local, care va crede că este vorba de o mașină furată. Ori tipul este în stare să ucidă pe oricine ar încerca să-l intercepteze. Arma trebuie să fie ascunsă undeva în mașină. Important este că s-a oprit pentru două nopți la un hotel. Vreau ca la întoarcerea lui, hotelul să fie înconjurat de o armată de oameni. Să nu fie nimeni rănit, dacă se poate. Haide, dacă vrei să obținem elicopterul. Hai să mergem.

În timp ce el încă vorbea, toată poliția din Gap așeza bariere lungi de oțel pe căile de ieșire din oraș și în zona hotelului și-și posta oamenii prin tufișurile din apropiere. Primiseră ordine de la Lyon. La Grenoble și Lyon mai mulți polițiști cu puști automate se urcau în două coloane de dube negre. La baza Satory de lângă Paris se pregătea un elicopter pentru comisarul Lebel, care urma să zboare la Gap.

Pe la începutul după-amiezii, chiar și la umbră, căldura era înăbușitoare. Gol pînă la brîu ca să nu-și păteze hainele mai mult decît era nevoie, Șacalul a lucrat la mașină timp de două ore.

După ce plecase din Gap se îndreptase spre apus prin Veyne și Aspres-sur-Buech. Mergea mai mult la vale, urmînd panglica șoselei ce șerpuia la voia întîmplării printre munți. Fortase mașina la limită luînd curbele strîns, scrișnind din pneuri, iar de două ori fu cît pe ce să trimită mașina care venea din sens opus peste marginea prăpastiei, în hăul căscat dedesubt. După ce trecu de Aspres intră pe drumul național 93 care urma cursul rîului Drôme spre apus, pînă la vărsarea lui în Ron.

Cale de optsprezece kilometri drumul traversa de cîteva ori rîul. După ce ieși din Luc-en-Diois se decise să

părăsească drumul principal din care se desprindeau multe drumuri secundare care duceau spre satele cocoțate pe dealuri. Alese unul la întâmplare și după vreo trei kilometri o luă pe o cărare care ducea direct în pădure.

Pe la mijlocul după-amiezii, terminase de vopsit și dîndu-se cîțiva pași înapoi, admira rezultatul. Mașina avea acum o culoare albastră strălucitoare, iar vopseaua aproape se uscasa. Sigur că vopsitoria nu era perfectă, dar dacă nu te uital cu atenție putea trece drept cea originală, mai cu seamă spre sfîrșitul zilei, cînd lumina scădea din intensitate. Plăcuțele de înmatriculare fuseseră scoase și zăceau cu fața în jos pe iarbă. Pe spatele lor fusese scris cu alb un număr franțuzesc ale cărui ultime cifre erau 75, codul Parisului. Șacalul știa prea bine că numărul de înmatriculare parizian era cel mai des întîlnit pe șoselele Franței.

Era clar că datele din actele de închiriere și asigurarea nu mai corespundeau cu mașina Alfa Romeo albastră cu număr francez, ele fiind valabile pentru varianta italiană a automobilului, iar dacă se întîmpla să fie oprit la un control pe drum, fără acte, era pierdut. Singura întrebare care-l munea, în timp ce-și ștergea mîinile de vopsea cu o cîrpă înmuiată în benzină, era dacă s-o pornească mai departe imediat, riscînd ca lumina puternică a zilei să scoată la iveală imperfecțiunile vopsitoriei sau să aștepte pînă spre seară.

Aprecie că o dată descoperit numele său fals, foarte curînd se va afla și punctul de frontieră prin care intrase în Franța și din acest moment poliția va începe să caute mașina. Avea două zile avans pînă la momentul asasinatului și ceea ce-i trebuia acum era să găsească un loc unde să se adăpostească pînă atunci. Asta însemna să ajungă în departamentul Corrèze, parcurgînd o distanță de patru sute de kilometri pe drumurile publice. Ori mijlocul cel mai rapid rămînea automobilul. Era riscant, dar se decise să facă drumul. Ei da, cu cît mai repede cu atît mai bine, înainte ca poliția rutieră să înceapă să caute o Alfa Romeo albă cu un englez blond la volan.

Fixă plăcuțele de înmatriculare pe mașină, aruncă restul de vopsea și pensulele, își îmbracă bluza de mătase cu guler pe gât și haina, și porni motorul. Când intră din nou pe drumul național 93 se uită la ceas. Era ora 15:41.

Urmări cu privirea deasupra capului un elicopter care zbura spre răsărit. Pînă în satul următor care se chema Die, erau zece kilometri. Știa că nu trebuie să pronunțe numele satului ca în engleză, dar coincidența îl frapă*. Nu era superstițios, dar cînd intră în centrul satului avu o tresărire. În partea centrală, lîngă monumentul închinat eroilor, trona în intersecție o namilă de polițist de la circulație într-o scurtă neagră din piele, care-i făcu semn să oprească și să tragă pe dreapta la marginea șoselei. Știa că pușca lui se afla încă în tuburile prinse de șasiul mașinii. Nu avea la el altă armă, pistol automat sau cuțit. Ezită o clipă, încă nehotărît dacă să se oprească sau să-l izbească pe polițist cu aripa mașinii și să-și continue drumul, iar mai tîrziu să abandoneze mașina la vreo douăzeci de kilometri și să încerce, fără oglindă și chiuvetă, să se transforme în pastorul Jensen, rămînîndu-i să se descurce mai apoi cu cele patru bagaje.

Dar polițistul a fost acela care hotărî în locul lui. Ignorîndu-l complet, în timp ce Alfa Romeo încetinea, polițistul se întoarse cu spatele și cercetă cu privirea drumul în direcția opusă. Șacalul trase mașina la marginea carosabilului, opri și așteptă.

Din sens opus, de la distanță, se auzea vuietul unor sirene. Orice s-ar întîmpla, acum era prea tîrziu ca să dispară. În sat intră o coloană de patru Citroën-uri ale poliției și șase dube. Polițistul sări la o parte salutînd, iar coloana trecu în viteză pe lîngă mașina Alfa Romeo parcată pe dreapta, în direcția de unde aceasta tocmai venise. Prin geamurile acoperite cu plasă de sîrmă ale dubelor, datorită cărora fuseseră poreclite "coșuri de salată", Șacalul putu să vadă polițiști cu căști așezați pe rînduri, cu automatele pe genunchi.

* (to) die (dai) = a muri (engl.) (n.tr.).

Coloana dispăru tot atît de repede precum sosise. Polițistul de la circulație lăsă să cadă brațul cu care salutase și-i făcu semn plictisit Șacalului că poate să plece, după care se îndreptă cu pași mari spre motocicletă parcată lîngă monument. Mai dădea încă la pedală să pornească motorul, cînd Alfa cea albastră, dispăru după colț îndreptîndu-se spre apus.

La ora 16,50 coloana ajunsese la Hôtel du Cerf. Claude Lebel, care aterizase cu elicopterul la doi kilometri afară din oraș și fusese adus pînă la hotel cu o mașină a poliției, se îndreptă spre ușa de intrare însoțit de Caron care ducea sub impermeabilul de pe brațul drept, o carabină automată MAT 49, încărcată și armată. Ținea degetul pe trăgaci. Tot orașul știa că era pe cale să se întîmple ceva deosebit. Toți, cu excepția proprietarului. Hotelul era izolat deja de cinci ore și singurul lucru curios pentru proprietar fusese acela că negustorul de păstrăvi nu se prezentase cu peștele proaspăt ca în fiecare zi.

Chemat de funcționarul de la recepție, apăru și proprietarul ocupat pînă atunci în biroul lui cu registrele contabile.

Ascultînd răspunsurile proprietarului la întrebările puse de Caron, pe care acesta îl privea nervos, intrigat de forma ciudată a balotului ce i se întrezărea la subțioară, lui Lebel i se muieră picioarele.

Cinci minute mai tîrziu polițiștii în uniformă inundară hotelul. Chestionară personalul, examină camera, verifică peste tot. Lebel ieși, singur, pe peronul din fața intrării și privi spre dealurile din jur. Caron veni lîngă el.

— Șefule, chiar credeți că a plecat? Lebel dădu din cap afirmativ.

— Sigur că a plecat.

— Dar rezervase camera pentru două zile. Credeți că proprietarul este și el amestecat în această poveste?

— Nu. Nici el, nici personalul nu mint. Tipul și-a schimbat planul, la un moment dat, în cursul dimineții. Și a

plecat. Întrebarea este acum încotro dracu' a luat-o și dacă bănuiește că noi știm deja cine este.

– Dar de unde să știe? N-are de unde ști. Trebuie să fie doar o coincidență și numai o coincidență.

– Dragă Lucien, să sperăm că așa este.

– Singura pistă care ne-a mai rămas acum este numărul mașinii.

– Da. Aici am greșit. Trebuia să dau mașina în urmărire. Ia legătura cu polițaii din Lyon prin stația de radio de pe una din mașinile de patrulare, și dă alertă generală către toate posturile de poliție. Prioritate absolută. O Alfa Romeo de culoare albă, italiană, numărul MI-61741. A se acționa cu prudență, ocupantul este înarmat și periculos. Restul îl știi. Și încă un lucru, nimeni să nu sufle o vorbă presei. Comunică și faptul că suspectul, probabil nu știe că este urmărit și că am să-l jupoi de viu pe cel care îi va permite să citească în presă sau să audă la radio acest amănunt. Eu am să-i transmit comisarului Gaillard de la Lyon să preia comanda aici. Apoi ne vom întoarce la Paris.

Se făcuse aproape ora șase după-amiază când Alfa Romeo cea albastră coborî în orașul Valence, pe unde torentul de oțel de pe drumul național 7, principala șosea ce lega Lyon-ul de Marsilia și pe care se scurgea tot traficul de la Paris spre Coasta de Azur, bubuia de-a lungul malurilor Ronului.

Alfa Romeo traversă marea arteră rutieră ce se îndrepta spre sud și se angajă pe podul de peste fluviu în direcția drumului național 533 spre St. Peray, aflat pe malul de apus. Pe sub pod fluviul majestuos sclipea în lumina soarelui, ignorat de insectele de oțel ce alergau spre sud, purtîndu-și apele agale, dar cu fermitate, spre Mediterana care-l aștepta.

După ce trecu de St. Peray, pe cînd amurgul se așternuse peste valea lăsată în urmă, Șacalul își struni mașinuța sport pe drumul ce urca în Masivul Central, în

provincia Auvergne. După Le Puy panta devenea tot mai abruptă, munții din ce în ce mai înalți, iar fiecare localitate părea o mică stațiune balneară, unde izvoarele dătătoare de viață care curgeau din stîncile masivului îi atrăseseră pe suferinzi de diverse boli și eczeme din marile orașe, îmbogățindu-i pe șireții țărani din Auvergne, care se lansaseră plini de zel în afacerea cu apele tămăduitoare.

Dincolo de Brioude, valea râului Alier rămase în urmă și, în aerul nopții se simțea parfum de fin și de ierburi, venind dinspre pășunile de pe platourile înalte. Se opri să ia benzină la Isseire apoi porni mai departe trecînd în viteză prin orașelul Mont Doré, care avea un cazino, și prin stațiunea La Bourdoule. Se făcuse aproape miezul nopții cînd ajunse pe cursul superior al râului Dordogne, prins între stîncile din Auvergne, de unde curgea la vale spre sud-vest trecînd prin vreo șase baraje ca să-și verse mai apoi apele în Atlantic, la Bordeaux.

De la La Bourdoule se angajă pe drumul național 89 în direcția localității Ussel, capitala districtului Corrèze.

– Sînteți un incapabil, domnule comisar, un incapabil. L-ați avut în mîină și l-ați lăsat să vă scape. Saint-Clair se ridicase pe jumătate în picioare ca să dea greutate afirmației și privea furios peste masa lustruită de mahon, drept în creștetul capului plecat al lui Lebel. Comisarul își studia hîrțile din dosar în liniște ca și cînd Saint-Clair nu exista.

Hotărîse că cea mai potrivită manieră de a-l trata pe arogantul colonel de la Palat era să nu-l bage în seamă, iar Saint-Clair, pe de altă parte, nu era sigur dacă Lebel își ținea capul plecat de rușine sau din indiferență. Prefera să creadă în prima variantă. Cînd termină de vorbit și se așează pe scaun, ridică și Lebel privirea.

– Dacă vă uitați pe fotocopia raportului pe care o aveți în față, stimate domnule colonel, o să vedeți că nu l-am avut în mîină pe individ, remarcă el cu calm. Raportul de la Lyon în care se menționa că în seara precedentă la hotelul

din Gap, s-a înregistrat o persoană cu numele de Duggan, a ajuns la Poliția Judiciară doar astăzi la orele 12.15. Știm acum că Șacalul a părăsit hotelul pe neașteptate, la orele 11.05. Orice măsuri am fi luat, el tot ar fi avut un avans de o oră față de noi.

— În plus, nu pot să accept criticile aduse de către dumneavoastră poliției acestei țări, în general. V-aș reaminti că ordinele Președintelui sînt să rezolvăm această problemă în secret. De aceea n-a fost posibil să alertăm toate posturile de jandarmi pentru a-l pune sub urmărire generală pe Duggan. Imediat ar fi început tărăboiul în presă. Fișa de înregistrare a lui Duggan la Hôtel du Cerf a fost ridicată conform procedurii normale, la termenul normal, și a fost trimisă mai departe la sediul regional din Lyon tot conform procedurii normale. Abia acolo s-a constatat că Duggan era o persoană dată în urmărire. Această întârziere putea fi evitată doar dacă am fi strigat în gura mare, să se audă peste tot, că individul e căutat de poliție. Ori așa ceva nu se încadra în instrucțiunile pe care le-am primit.

— Și, ca să închei, Duggan se înregistrase la hotel pentru două zile. Nu știu ce l-a făcut să-și schimbe planurile astăzi dimineață la ora 11 și să se decidă să plece într-altă parte.

— Poate că polițiștii dumitale dădeau tîrcoale hotelului, spuse sec Saint-Clair.

— Am spus-o cît se poate de clar că, înainte de orele 12.15 poliția n-a făcut nici o mișcare ori, la acea oră, Șacalul era deja plecat de șaptezeci de minute, îi răspunse Lebel.

— Bine, bine, am avut ghinion, mare ghinion, interveni ministrul. Totuși rămîne întrebarea de ce nu s-a dat imediat în urmărire mașina. Aveți vreun răspuns, domnule comisar?

— În lumina evenimentelor sînt de acord că aceasta a fost o greșeală, domnule ministru. Aveam motive să cred că omul se află la hotel și că urmează să-și petreacă noaptea acolo. Dacă ar fi circulat cu mașina prin

împrejurimi și ar fi fost interceptat de vreun polițist aflat în patrulare cu motocicletă, pentru faptul că se afla într-o mașină dată în urmărire, aproape sigur că l-ar fi împușcat pe polițist și fiind astfel avertizat de pericol, putea să ne scape...

– Este exact ceea ce a și făcut, spuse Saint-Clair.

– Adevărat, dar nu avem nici o dovadă care să indice că ar fi aflat de urmărire, cum s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost oprit pe drum de polițist. S-ar putea foarte bine să-i fi venit ideea să se mute în altă parte. Dacă este așa și se va duce la alt hotel, vom fi informați.

– Când a fost dată în urmărire mașina Alfa Romeo? Întrebă directorul Poliției Judiciare, Max Fernet.

– Am dat dispoziția la orele 17.15 din curtea hotelului, răspunse Lebel. Pînă la ora 19 trebuia să ajungă deja la toate patrurile de serviciu pe drumurile publice, iar polițiștii de serviciu din principalele orașe vor fi informați pe tot parcursul nopții, pe măsură ce se vor prezenta să-și preia serviciul de noapte. Avînd în vedere pericolul pe care-l reprezintă individul, am înregistrat mașina ca fiind furată și am dat instrucțiuni ca prezența ei să fie raportată imediat la sediul regional, dar ocupantul să nu fie abordat de nici un polițist singur. Dacă în această ședință se va decide modificarea acestor instrucțiuni, atunci voi fi obligat să cer ca răspunderea pentru posibilele consecințe să și-o asume întreaga adunare.

Se lăsă o tăcere lungă.

– Este regretabil, dar viața unui polițist nu trebuie să împiedice asigurarea protecției Președintelui Franței, spuse mai mult în șoaptă colonelul Rolland. În jurul mesei se făcură auzite voci aprobative.

– Perfect adevărat, conveni Lebel. Cu condiția ca un polițist să-l poată opri de unul singur pe acest individ. Dar majoritatea polițiștilor obișnuiți de la oraș ca și de la țară, cei de rond sau de patrulă pe motocicletă, nu sînt trăgători de elită. Pe cînd acest Șacal este. Dacă va fi interceptat, va omorî unul sau doi polițiști, va scăpa și va dispărea, iar noi vom avea de înfruntat două situații: una este aceea că

ucigaşul va fi pe deplin avertizat şi poate că va reuşi să-şi schimbe din nou identitatea, pe care noi nu o vom mai cunoaşte, iar cealaltă, că toate ziarele din ţară vor publica pe prima pagină, cu titluri de-o şchioapă, întreaga poveste pe care noi nu vom avea cum să o contracărăm. Aş fi foarte surprins, dacă motivul real al venirii Şacalului în Franţa va mai putea rămîne secret patruzeci şi opt de ore, după ce cineva va fi ucis. Presa va afla foarte repede că, de fapt, Şacalul vrea să-l asasineze pe Preşedinte. Dacă cineva dintre dumneavoastră doreşte să-i explice acest lucru Generalului, eu sînt gata să mă retrag şi să predau cazul.

Nu se oferi nimeni. Şedinţa se termină ca de obicei aproape de miezul nopţii. Peste treizeci de minute avea să fie vineri, 16 august.

17

Automobilul albastru Alfa Romeo intră în Place de la Gare din Ussel înainte de ora unu dimineată. Peste drum de intrarea în gară se afla o cafenea deschisă încă, unde câțiva călători beau cafele așteptând să se facă ora de plecare a trenurilor. Șacalul își dădu cu pieptenele prin păr și trecu pe lângă scaunele așezate pe mesele de pe terasă, îndreptându-se spre bar. Frigul îi pătrunsese în oase după drumul istovitor prin munți, unde aerul era rece; îl dureau toate încheieturile din cauza efortului și încordării cu care-și condusesse mașina pe nenumăratele curbe și serpentine; îi era și foame căci nu mai mâncase o masă caldă de douăzeci și opt de ore, cu excepția unui corn cu unt la ultimul dejun.

Comandă două tartine mari cu unt, patru ouă fierte și o cafea mare cu lapte.

În timp ce i se pregătea pâinea cu unt și cafeaua, se uită în jur căutând cabina telefonică. Nu exista, telefonul aflându-se la capătul tejghelei.

— Aveți o carte de telefon locală? îl întrebă pe barman. Fără să spună o vorbă, căci era ocupat, barmanul arătă cu mâna spre un vraf de cărți de telefon așezate pe un raft în spatele tejghelei.

– Căutați acolo, îi spuse într-un târziu.

Numele baronului era trecut în carte: "Chalonnière, M. le Baron de la...", adresa fiind castelul La Haute Chalonnière. Şacalul ştia acest lucru, dar satul unde se afla castelul nu era trecut pe hartă: În dreptul numărului de telefon însă, scria Egletons şi era suficient. Treizeci de kilometri dincolo de Ussel pe drumul 89. Se apucă să mănânce tartinele şi ouăle.

Înainte de ora două trecu de borna kilometrică pe care scria "Egletons 6 km", şi se decise să-şi abandoneze maşina în pădurea ce se întindea de-a lungul şoselei. Pădurea era deasă, fiind probabil domeniul unui nobil local, pe unde odinioară se vîneau mistreţii, cu cai şi ogari. Poate că mistreţii mai existau căci multe locuri din Corrèze dădeau impresia că rămăseseră la fel ca pe timpul Regelui Soare.

După două sute de metri întâlni un drum lateral care ducea în pădure, despărţit de şosea cu o barieră de lemn pe care se afla o tăbliţă cu inscripţia "Domeniu de vînătoare privat". Împinse bariera în lături şi după ce intră cu maşina în pădure, o trase la loc.

Înaintă cam un kilometru în pădure, printre copaci cu crengi joase, contorsionate, ce păreau ca nişte stafii în lumina farurilor, ameninţîndu-l parcă pe vizitatorul nepoftit. În cele din urmă opri maşina, stinse farurile şi scoase foarfeca de tăiat sîrmă şi lanterna din cutia de bord.

Stătu o oră vîrît sub maşină, simţindu-şi spatele ud de la roua de pe iarbă. În sfîrşit, scoase tuburile de oţel în care erau ascunse piesele puştii din locul unde se aflaseră timp de şaizeci de ore şi le puse în valiza cu hainele vechi şi mantaua militară. Mai aruncă o privire în jurul maşinii pentru a se asigura că nu rămăsese nici o urmă care să poată constitui vreun indiciu cu privire la şofer, apoi o conduse drept în mijlocul unei tufe mari de rododendroni.

Timp de o oră tăie cu foarfecele crengi din alte tufe de rododendroni şi le plantă în gaura lăsată în urmă de Alfa Romeo, pînă ce maşina nu se mai văzu.

Legă un capăt al cravatei de mînerul unei valize, iar celălalt de mînerul alteia. Puse cele două valize pe umăr, cum fac hamalii, și avînd mîinile libere apucă celelalte două bagaje, după care o porni pe jos spre șosea.

Înainta încet. La fiecare sulă de metri se oprea, pune valizele jos, se întorcea din drum și cu o creangă nivela urmele ușoare, lăsate pe mușchi și pe frunze de roțile mașinii. Îi trebui o oră ca să ajungă la barieră, pe sub care trecu aplecîndu-se și continuă să meargă încă o jumătate de kilometru mai departe pe șosea.

Costumul în carouri era murdar și șifonat, bluza i se lipise de spate. Trăia senzația că n-avea să mai scape niciodată de durerile din mușchi. După ce puse valizele una lîngă alta, se așeză pe una din ele așteptînd, în timp ce spre răsărit cerul începea să se lumineze ușor.

De fapt, avu noroc. Pe la ora 5.50 a apărut un camion cu o remorcă plină de fîn, care se îndrepta spre orașelul din apropiere.

– Vi s-a stricat mașina? îi strigă șoferul încetinind.

– Nu. Am primit o permisie de două zile din tabără și am luat-o pe jos spre casă. Azi noapte am ajuns la Ussel și m-am hotărît să merg totuși pînă Tulle. Am un unchi acolo, care poate să-mi găsească un camion cu care să mă trimită la Bordeaux. N-am reușit să ajung decît pînă aici. Îi zîmbi șoferului, care rîse ridicînd din umeri.

– E o nebunie să mergi pe jos noaptea pe-aici. După ce se întunecă nu mai circulă nimeni. Urcă-n camion, o să te duc pînă la Egletons și de-acolo te descurci.

La ora șapte fără un sfert intrară în orașel. Șacalul îi mulțumi șoferului și se îndreptă spre o cafenea.

– Există taxiuri în oraș? îl întrebă pe barman.

Barmanul îi dădu numărul de telefon și Șacalul sună la stația de taxiuri. Există o mașină care putea veni într-o jumătate de oră. Cît timp trebui să aștepte, se folosi de serviciile de neprețuit ale robinetului de apă rece de la toaletă, ca să se spele pe mîini și pe față, să se îmbrace cu un costum curat și apoi să-și frece bine dinții de mizeria lăsată de țigări și de cafele.

Taxiul sosi la 7,30, o rablă de Renault.

– Cunoașteți statul Haute Chalonnière? îl întrebă pe șofer.

– Sigur că da.

– Cît este de departe?

– La optsprezece kilometri. Omul ridică degetul mare în sus spre munți. Acolo între dealuri.

– Duceți-mă pînă acolo, spuse Șacalul și-și puse valizele pe portbagaj, în afară de una, pe care o luă cu el în mașină.

Insistă să fie lăsat în piață, în fața cafenelei de lîngă poștă. Șoferul nu trebuia să știe că se duce la castel. După ce taxiul plecă, intră în cîrciuma din piață. Era deja cald în piața unde doi boi înjugati la un car cu fîn rumegau imperturbabili. În timp ce muștele negre li se plimbau pe frunte gata, să le intre în ochi.

Înăuntrul cîrciumii era întuneric și răcoare. Îi auzi mai mult decît îi văzu pe clienții care se întoarseră să-l privească cînd intră, apoi înregistră bocănitul unor saboți pe plăcile de gresie și desluși silueta unei țărănci bătrîne, în rochie neagră care se desprinsese de lîngă un grup de țărani și veni în spatele tejghelei.

– Domnul? cîrîi ea.

Puse valizele jos și se sprijini de tejghea. Observă că localnicii beau vin roșu.

– *Un gros rouge, s'il vout plaît, madame**.

– Cît este de-aici pînă la castel, vă rog? o întrebă el sec pe cînd femeia turna vinul în pahar. Ea îl privi șiret, cu ochii ca două mărgele negre.

– Doi kilometri, *monsieur*.

El oftă obosit.

– Dobitocul de șofer a încercat să mă convingă că nu există nici un castel pe-aici. Așa că m-a lăsat în piață.

– Era din Egletons? întrebă ea. Șacalul dădu din cap afirmativ.

– Sînt niște dobitoci, toți ăia din Egletons, conchise ea.

– Trebuie să ajung la castel, zise el.

* Un pahar mare de vin roșu, vă rog (fr.).

Țăranii care îl observau de la mese nu reacționară. Nici unul nu se grăbi să spună cum se ajunge acolo. Șacalul scoase o hîrtie nouă de o sută de franci.

– Cît face vinul, vă rog?

Ea privi bancnota cu atenție. În spatele lui se iscărumoare printre țărani cu bluze și pantaloni albaștri de doc.

– N-am să vă dau restul, spuse bătrîna.

El oftă.

– Dacă ar fi cineva pe aici cu o dubiță, poate că ar avea ceva mărunțiș.

Cineva se ridică de la masă și se apropie de el.

– Există o dubiță în sat, monsieur, se auzi o voce guturală.

Șacalul se întoarse prefăcîndu-se mirat.

– Nu cumva este a dumatăle, *mon ami**?

– Nu, monsieur, dar îl cunosc pe proprietar. El ar putea să vă repeadă pînă sus.

Șacalul dădu ușor din cap de cîteva ori, ca și cînd ar fi cîntărit oferta.

– Pînă atunci, ce vrei să bei?

Țăranul îi făcu semn cu capul bătrînei, care-i turnă un pahar mare cu vin roșu.

– Dar prietenii dumatăle, nu vor ceva? E tare cald astăzi. Ți se face sete, nu glumă.

Fața țăranului se deschise într-un zîmbet. Țăranul îi făcu din nou semn femeii, care luă două sticle pline și le duse celor de la masă.

– Benoit, du-te și adu dubița, porunci el cuiva și țăranul dădu pe gît vinul și ieși afară.

Țăranii din Auvergne, medită Șacalul zdruncinat în dubiță pe parcursul celor doi kilometri pînă la castel, prezentau avantajul că erau atît de ursuzi încît rar dacă scoteau un cuvînt, mai cu seamă în fața străinilor.

Colette de la Chalonnaière ședea în pat și-și bea încet cafeaua recitînd o scrisoare. Îi trecuse furia care o apucase cînd o citise prima dată, lăsîndu-i în urmă doar dezgust.

* Prietene (fr.).

Se întreba cum naiba avea să-și petreacă restul vieții. Când se întorsese de la Gap, în după-amiaza zilei precedente, fusese întâmpinată doar de Ernestine, menajera, care era în serviciu la castel de pe vremea tatălui lui Alfred și de grădinarul Louison, fost copil de țăran, care se însurase cu Ernestine când aceasta era doar fată în casă.

Cei doi erau practic administratorii castelului, în care două treimi din camere erau închise și mobilele acoperite cu pînă.

Își dădea seama că nu era decît stăpîna unui castel gol, fără copii care să se mai joace prin parc și fără stăpînul locului care să mai pună șaua pe cal, în curte.

Se uită din nou pe pagina lucioasă din revista pariziană de scandal, pe care prietena ei i-o trimisese cu atîta amabilitate, la fața soțului ei rînjind proteste, cu un ochi spre aparat și cu celălalt pierdut în decolteul unei starlete peste al cărei umăr privea; o dansatoare de cabaret, fostă chelneriță de bar care era citată spunînd că spera ca "într-o zi" să se poată căsători cu baronul care era "un foarte bun prieten".

Privind fața ridată și gîtul flasc al baronului din fotografie, se întreba ce se întîmplase oare cu frumosul căpitan din Rezistență, de care se îndrăgostise în 1942 și cu care se căsătorise, un an mai tîrziu, când deja aștepta de la el un copil.

Pe atunci era o fetișcană care ducea mesaje partizanilor și se întîlnise cu el în munți. El avea în jur de treizeci și cinci de ani, și era cunoscut sub numele conspirativ de Pegas; înalt și subțire, cu profil de șoim, bărbatul autoritar îi cucerise inima. Fuseseră cununați în secret, de către un preot din Rezistență, într-o capelă improvizată într-o pivniță, iar mai tîrziu născuse un băiat în casa tatălui ei.

Apoi, după război, lui Alfred i se retrocedaseră toate proprietățile și pămîntul. Tatăl lui murise de inimă în timpul traversării Franței de către armatele aliate, iar el își făcuse reparația în lume, devenind baronul de Chalonniere și fusese ovaționat de țărani din ținut când își adusese soția

și fiul la castel. Curînd însă se plictisise de stat la moșie, căci tentația Parisului, a luminilor cabaretelor, cît și dorința năvalnică de a recupera ce pierduse în anii tinereții deveniseră mai puternice.

Acum avea cincizeci și șapte de ani, dar arăta de șaptezeci.

Baroana aruncă pe covor tăietura din revistă și scrisoarea. Sări din pat, se duse în fața oglinzii și desfăcu panglicile care-i țineau capotul fin, strîns pe lîngă corp. Se ridică pe vîrfuri, ca și cînd ar fi purtat pantofi cu tocuri înalte, încordîndu-și mușchii pulpelor.

Nu arăt rău, se gîndi. Putea fi și mai rău. Avea un trup plin, trup de femeie matură. Soldurile erau late, dar talia își păstrase proporția, întreținută de orele de călărie și de lungile plimbări pe dealuri. Își prinse sînii în palme și-i cîntări. Prea mari, prea grei ca să fie frumoși, dar încă mai puteau excita un bărbat, la pat.

Cu o mișcare bruscă din cap își desfăcu părul lung și negru; o șuviță îi căzu peste obraz și i se așeză pe sîn. Își trecu mîinile printre pulpe, gîndindu-se la bărbatul cu care petrecuse noaptea cu douăzeci și patru de ore înainte. Fusesse bun. Regreta acum că nu rămăsese cu el la Gap. Poate că ar fi putut să petreacă o mică vacanță împreună prin împrejurimi, sub un nume de împrumut, ca niște îndrăgostiți fugiți de acasă. De ce naiba s-a întors acasă?

Se auzi o mașină hodorogită intrînd în curte. Își strînse leneș halatul în jurul trupului și se duse la fereastra care da spre poartă. În spatele unei dubițe, se aflau doi bărbați, care scoteau ceva din ea. Louison pornise spre ei, de pe peluza pe care o plivea de buruieni, ca să-i ajute la descărcat.

Unul din cei doi bărbați apăru din spatele dubiței îndesînd o hîrtie în buzunar, se urcă la volan și apăsă pe ambreiaj. Cine și ce adusese oare la castel? Ea nu comandase nimic. Dubița plecă și ea tresări. Pe peron au rămas trei valize și o geantă de voiaj, iar lîngă ele stătea un bărbat. Recunoscuse coama blondă și zîmbi de plăcere.

– Animalule, animal frumos. Primitivule, ai venit după mine!

Intră grăbită în baie să se îmbrace.

Cînd ieși pe coridor auzi voci jos, în hol. Ernestine întreba ce dorește domnul.

– *Madame la Baronne, elle est là**?

Într-o clipă Ernestine porni să alerge în sus pe scări cît o țineau picioarele-i bătrîne.

– Doamnă, vă caută un domn.

Vineri seara, ședința de la minister a fost mai scurtă ca de obicei. Singurul lucru raportat a fost că nu se știe nimic. În ultimele douăzeci și patru de ore, indiciile cu privire la mașina căutată circulasera conform procedurii de rutină, în toată Franța, ca să nu trezească bănuieli nedorite. Mașina nu fusese reperată. În paralel, fiecare sediu regional al Poliției Judiciare ordonase comisarierilor locale să-i trimită fișele de înregistrare de la hoteluri pînă cel mai tîrziu, la ora opt dimineața. La sediile regionale, aceste fișe, cu zecile de mii, erau imediat verificate pentru a se depista numele Duggan. Dar nu se depistase nicăieri. În consecință, individul nu locuise la hotel în acea noapte, sau cel puțin nu se înregistrase sub numele de Duggan.

– Trebuie să acceptăm două premise, explică Lebel adunării care asculta în tăcere. Una este aceea că el crede că nu este suspectat, cu alte cuvinte plecarea lui de la Hôtel du Cerf a fost o acțiune nepremeditată și doar o simplă coincidență, în care caz nu are nici un motiv să nu circule cu Alfa Romeo în public și să nu se înregistreze la hotel sub numele de Duggan. În acest caz va fi depistat mai devreme sau mai tîrziu. A doua, s-a decis să abandoneze și să ascundă mașina undeva, urmînd să folosească propriile resurse. În acest caz apar alte două posibilități.

Fie că nu mai are alte acte false de care să se folosească, în care caz nu va ajunge departe fără a se

* Doamna baroană este acasă? (fr.)

înregistra la un hotel sau a încerca să treacă granița pe undeva. Fie că are și altă identitate pe care deja și-a asumat-o. În acest caz rămîne în continuare foarte periculos.

— Ce vă face să credeți că și-ar putea lua o altă identitate? întrebă colonelul Rolland.

— Trebuie să presupunem, spuse Lebel, că acest individ căruia O.A.S.-ul i-a oferit, evident, o sumă foarte mare de bani ca să comită asasinatul, este unul dintre cei mai buni ucigași de profesie din lume. Înseamnă că a mai trecut prin așa ceva. Și totuși a reușit să evite orice suspiciune oficială și să nu intre în evidența polițiștilor. Singurul mod de-a face așa ceva, este să execuți misiunile sub nume false și schimbându-ți înfățișarea. Cu alte cuvinte tipul este expert și în deghizări.

— Comparînd cele două fotografii știm că acest Calthrop a fost capabil să cîștige în înălțime purtînd pantofi cu tocuri mai înalte, să slăbească cîteva kilograme, să-și schimbe culoarea ochilor cu lentile de contact și să-și vopsească părul ca să devină Duggan. Dacă a făcut-o o dată, nu ne putem permite luxul să credem că nu o va face și a doua oară.

— Dar nu există nici un motiv să credem că ar bănuî că va fi demascat înainte de-a se apropia de Președinte, protestă Saint-Clair. De ce să se complice cu atîtea precauții pregătindu-și una sau mai multe identități false?

— Pentru că, spuse Lebel, s-a dovedit a fi pînă acum foarte precaut. Altfel l-am fi prins de mult.

— Am remarcat în dosarul lui Calthrop, trimis de poliția din Marea Britanie, că el și-a făcut serviciul militar, imediat după război, într-un regiment de parașutiști. Poate că această experiență îi folosește ca să trăiască în condiții dure, ascunzîndu-se în munți, sugeră Max Fernet.

— Poate, acceptă Lebel.

— În acest caz este mai mult sau mai puțin terminat, nu mai reprezintă nici un pericol.

Lebel reflectă o clipă.

– Despre un tip ca el eu nu mi-aş pronunţa pînă ce nu-l văd după gratii.

– Sau mort, zise Rolland.

– Dacă e deştept, va încerca să fugă din Franţa cît mai este încă în viaţă, spuse Saint-Clair.

O dată cu această remarcă, şedinţa se termină.

– Tare mi-ar plăcea să fie aşa, îi spuse Lebel lui Caron cînd se întoarseră în birou. Dar în ce mă priveşte, eu cred că e bine, sănătos, liber şi înarmat. Vom continua să-l căutăm şi pe el şi maşina. Are trei valize şi pe jos n-o să poată ajunge cu ele prea departe. Găsiţi maşina şi vom începe totul din acel moment.

Bărbatul pe care îl căutau era culcat în aşternuturi curate într-un castel din Corrèze. Era îmbăiat şi relaxat, se îmbuibase cu pateu de ficat şi iepure la cuptor spălat cu vin roşu aspru, cafea neagră şi coniac. Privea tavanul împodobit cu ghirlande din stuc aurit şi-şi făcea planuri cum să-şi petreacă zilele care-l despărteau de momentul acţiunii de la Paris. Se gîndea că într-o săptămînă trebuie să plece şi s-ar putea ca acest lucru să fie destul de dificil. Dar era posibil. Trebuie să inventeze un motiv de plecare.

Uşa se deschise şi intra baroana. Părul îi cădea pe umeri şi purta un capot subţire legat cu panglici în jurul gîtului, dar lăsat liber spre poale. Cînd păsea, capotul i se deschidea în faţă. Era goală pe dedesubt, păstrîndu-şi doar ciorapii pe care-i purtase la cină şi pantofii cu toc. Şacalul se ridică într-un cot, ea închise uşa şi se apropie de pat.

Îl privi în tăcere. El întinse mîna şi-i desfăcu funda care ţinea capotul. Acesta se deschise dezvelîndu-i sînii, iar el se apropie de ea şi i-l împinse uşor de pe umeri. Capotul căzu pe covor.

Ea îl apucă de umăr, iar el căzu pe spate, apoi îi prinse mîinile de încheieturi, i le împinse în pernă şi se urcă deasupra lui. El o privea intens în timp ce ea îl încăleca strîngîndu-i coastele între pulpe zîmbindu-i. Două şuviţe de păr îi cădeau pe sfîrcurile sînilor.

– Ei, primitivul meu, hai să te văd ce faci.

Își ridică fundul de pe pieptul lui, iar el ridicându-și capul, începu.

Timp de trei zile cercetările nu i-au oferit lui Lebel nici un rezultat și, cu fiecare ședință de seară, se accentua părerea generală că Șacalul părăsise Franța în secret, cu coada între picioare. La ședința din seara zilei de 19 august era singurul care mai credea că asasinul se află încă undeva în Franța, așteptând să i se ivească ocazia favorabilă.

– Așteptând ce anume? țipă Saint-Clair în acea seară. Dacă se află încă aici, nu mai are ce aștepta decât o ocazie să fugă peste graniță. În momentul în care iese la suprafață o să punem mâna pe el. N-are cine să-l ajute, unde să se ducă, cine să-l adăpostească, dacă ipoteza dumneavoastră este corectă.

Dinspre asistență se auzi un murmur de aprobare. Erau cei care deveneau tot mai convinși că poliția dăduse greș și că, afirmația inițială a lui Bouvier că localizarea asasinului era o treabă de detectiv și nu altceva, se dovedise greșită.

Lebel clătină din cap cu încăpăținare. Era obosit, extenuat de lipsa de somn, de tensiune și îngrijorare, de faptul că trebuia să se apere pe sine și echipa lui de atacurile permanente ale unor oameni, care-și datorau atitudinile exaltate mai degrabă politiciii, decât experienței. Era destul de lucid ca să-și dea seama că, dacă dădea greș, era un om pierdut. Cîtiva dintre cei de la masă vor avea grijă să se întîmple așa. Dar dacă avea dreptate? Dacă Șacalul se afla în continuare pe urmele Președintelui? Dacă scăpa prin ochiurile plasei și ajungea în apropierea victimei? Știa că atunci toți cei de la masă vor căuta cu disperare un țap ispășitor. Și acela va fi el. Oricum ai fi luat-o, cariera lui îndelungată de polițist se va fi încheiat. Numai dacă... dacă l-ar putea găsi și opri pe individ. Atunci vor trebui să recunoască și ceilalți că el avusese dreptate. Dar nu avea nici o dovadă; nutrea doar credința stranie, pe care n-avea s-o divulge nimănui, că omul pe

care-l vîna era și el un profesionist, care va merge pînă la capăt, indiferent de împrejurări.

În timpul celor opt zile de cînd căzuse pe capul lui această afacere, ajunsese să-l respecte pe omul cu armă, discret și imprevizibil, care părea să-și fi planificat totul pînă în cele mai mici detalii, inclusiv variante în caz de forță majoră. Dacă dădea glas acestor sentimente în fața politicianilor din jur, însemna să-și ruineze definitiv cariera. Doar Bouvier, aflat lîngă el, cu capul strîns între umeri, privind țintă la masă, îi mai dădea cît de cît curaj. Cel puțin el făcea aceeași meserie de detectiv.

— Nu știu ce așteaptă, răspunse Lebel. Dar cu siguranță că așteaptă ceva, o zi anume. Nu cred, domnilor, că nu vom mai auzi de Șacal. Și nu pot să vă explic de ce simt așa.

— Simțiți, da? îl luă peste picior Saint-Clair. O zi anume! Zău, domnule comisar, se pare că ați citit multe romane polițiste. Aici nu-i vorba de povești, ci de realitate. Omul a plecat și cu asta gata. Se așeză la loc zîmbind, plin de sine.

— Sper că aveți dreptate, spuse Lebel calm. În acest caz, trebuie să vă aduc la cunoștință, domnule Ministru, voința mea de a mă retrage din această anchetă și a mă întoarce la munca mea de rutină.

Ministrul îl privi indecis.

— Domnule comisar, credeți că merită să se continue ancheta? întrebă el. Credeți că pericolul încă există?

— Cît privește a doua întrebare, sir, nu știu să vă răspund. Pentru prima cred că ar trebui să continuăm pînă ce vom fi absolut siguri.

— Atunci, foarte bine. Domnilor, este dorința mea ca domnul comisar să continue ancheta, iar noi să ținem în continuare ședințele în fiecare seară pentru a-i asculta rapoartele, cel puțin pentru moment.

său între Egletons și Ussel, în departamentul Corrèze și porni să caute un porumbel de pădure lovit, care căzuse într-o tufă de rododendroni sălbatici. Găsi porumbelul în mijlocul tufei zbătîndu-se pe bancheta unei mașini sport decapotabile, care fusese evident abandonată.

La început, pe cînd sucea gîtul păsării, crezu că mașina fusese adusă acolo de vreo pereche de îndrăgostiți care veniseră la iarbă verde, în ciuda anunțului de pe tăblița pe care o bătuse în cuie pe bariera de la marginea drumului. Apoi observă că unele crengi din tufișul care masca mașina, nu creșteau din pămînt, ci fuseseră implantate acolo. Examinînd cu atenție împrejurimile a văzut crengile tăiate de prin alte tufișuri, iar cioturile rămase fuseseră murdărite cu pămînt ca să nu se observe tăietura.

După găinațul de păsări de pe bancheta mașinii, socoti că aceasta trebuie să se fi aflat acolo de cîteva zile. Luîndu-și pușca și pasărea, se sui pe bicicletă și plecă spre cabana lui din pădure punîndu-și în minte să-i spună de mașină polițistului local, cînd o să se ducă mai tîrziu în sat, să cumpere niște capcane pentru iepuri.

Se făcuse aproape de prînz cînd polițistul telefonă la comisariatul din Ussel și raportă că se găsisse o mașină abandonată în pădurea din apropiere. Fu întrebat dacă mașina era albă. El se uită în carnet. Nu, era una albastră. Era italienească? Nu, era înmatriculată în Franța, nu știa marca. În regulă, îi spuse vocea de la Ussel. O să vină un camion în cursul după-amiezii să o remorcheze, iar el să aștepte echipajul și să-l conducă la locul cu pricina, pentru că aveau mult de lucru și oameni puțini, mai ales că trebuiau să caute și o mașină albă, sport, italienească pe care șefii de la Paris voiau neapărat s-o vadă. Paznicul a promis că va fi la dispoziție și că va aștepta camionul.

Abia după ora patru după-amiază mașina ajunsese la Ussel, iar pe la cinci, un mecanic auto verificînd-o, observă că vopsitoria era îngrozitor de prost făcută.

Luă o șurubelniță și zgîrie cu ea pe aripă. Sub stratul de albastru, apăru culoarea albă. Perplex, examină plăcuțele de înmatriculare și observă că au fost puse pe

dos. După cîteva minute placa din faţă se afla aşezată cu faţa în sus, pe ciment, arătînd numărul M1-61741 şi poliţistul traversă în fugă curtea spre birou.

Claude Lebel primi vestea pe la ora şase după-amiază. I-o transmise comisarul Valentin de la sediul regional al Poliţiei Judiciare de la Clermont Ferrand, capitala departamentului Auvergne. Lebel sări în picioare cînd auzi spusele lui Valentin.

– Deci, ascultaţi-mă, e foarte important. Nu pot să explic de ce, repet doar că aşa este. Da, ştiu că este neregulamentar, dar aşa este. Ştiu că sînteţi comisar plin, dragă colega, dar dacă doriţi o confirmare privind autoritatea mea în acest caz, o să vă fac legătura imediat cu directorul general al Poliţiei Judiciare.

– Vreau să trimiteţi imediat o echipă la Ussel. Pe cea mai bună pe care o aveţi şi cît mai mulţi oameni posibil. Începeţi ancheta din locul unde s-a găsit maşina. Marcaţi locul pe hartă, în centru, şi de acolo porniţi cercetările în toate direcţiile. Întrebaţi pe la toate fermele, pe toţi cei care circulă regulat pe acea şosea, în fiecare prăvălie şi cîrciumă, în fiecare hotel şi cabană din pădure.

– Veţi căuta un bărbat înalt, blond, englez din naştere, care vorbeşte bine franţuzeşte. Duce cu el trei valize şi o geantă de voiaj. Are mulţi bani la el şi este bine îmbrăcat, deşi probabil o să arate ceva mai şifonat din cauza împrejurărilor.

– Oamenii dumneavoastră trebuie să pună întrebări despre el – unde se află, încotro se duce, ce a încercat să cumpere. O, şi încă un lucru, presa nu trebuie să afle nimic despre cercetări. Cum nu se poate? Ce vreţi să spuneţi? Bineînţeles că ziaristii locali vor vrea să ştie ce se întîmplă. Spuneţi-le că a avut loc un accident de maşină şi se pare că unul din pasageri răătăceşte prin împrejurimi, în stare de şoc. Da, exact, sînteţi într-o misiune umanitară. Spuneţi-le orice numai să nu le trezească alte bănuieli. Spuneţi-le că este vorba de un incident minor, care nu merită să ocupe

coloanele din marile ziare, căci au loc cîte cinci sute de accidente pe zi, în această perioadă de concedii. Minimalizați totul pe cît se poate. Și un ultim amănunt. Dacă dați de individ, nu vă apropiați de el. Înconju-rați-l doar și țineți-l prins în capcană. Voi veni la fața locului, cît de repede pot.

Lebel puse receptorul jos și se adresă lui Caron.

— Ia legătura cu ministrul. Roagă-l să convoace ședința mai devreme, la ora opt. Știu că este vremea cinei, dar va dura foarte puțin. Apoi ia legătura cu baza Satory și programează elicopterul pentru un zbor de noapte la Ussel. Și să ne spună unde pot ateriza ca să programăm mașina care să mă aștepte. Tu rămîi aici și preiei conducerea.

Pe la apusul soarelui, dubele poliției de la Clermont Ferrand, completate cu cele din Ussel s-au instalat în sătucul din apropierea locului unde fusese găsită mașina. Din duba cu stația radio, Valentin dădea instrucțiuni altor zeci de mașini ale poliției care se îndreptau spre satele din zonă. Hotărîse să înceapă cercetările pe o rază de zece kilometri din punctul unde se aflase mașina, continuîndu-le pe tot parcursul nopții. Era mult mai probabil ca lumea să fie acasă după lăsarea serii. În schimb, pe întuneric, exista și riscul ca oamenii lui să se piardă prin rîpele și văile din regiune sau să nu nimerească vreuna din cabanele tăietorilor de lemne unde s-ar fi putut ascunde fugarul.

Mai exista un element, pe care nu putuse să-l explice celor de la Paris la telefon și-l apuca groaza, că trebuie să i-l explice lui Lebel, în persoană. Fără știința sa, cîțiva oameni de-ai lui dăduseră peste această mașină înainte de miezul nopții. Îl chestionaseră pe un țaran acasă la el, la trei kilometri de locul unde fusese găsit automobilul.

Țăranul, în cămașă de noapte, stătea în fața ușii refuzînd evident să-i primească în casă pe polițiști. Lampa pe care o ținea în mînă arunca asupra lor pete mișcătoare de lumină.

– Hai spune, Gaston, doar te duci des la piață pe drumul acela. Te-ai dus și vineri dimineață la Egletons?

Țăranul îi privea pe sub gene.

– Poate.

– Te-ai dus sau nu te-ai dus?

– Nu-mi aduc aminte.

– Ai întâlnit un bărbat pe drum?

– Nu bag de seamă, eu îmi văd de treaba mea.

– Nu asta te-am întrebat. Ai văzut un bărbat?

– N-am văzut pe nimeni și nimic.

– Un bărbat înalt, athletic. Care ducea trei valize și o geantă de voiaj?

– N-am văzut nimic. *J'ai rien vu, tu comprends?*

A ținut-o așa douăzeci de minute. Când au plecat, unul din polițiști și-a notat ceva în carnetel. Cîinii se zbăteau în lanțuri și se repeziră la picioarele polițistului care, sărind într-o parte, călcă într-o grămadă de balebă. Țăranul îi urmări cu privirea pînă ce polițiștii au ajuns în drum, s-au suit în mașină și au plecat. Atunci trînti ușa și se duse să se urce în pat, lîngă nevastă-sa.

– Ala era tipul pe care l-ai luat în camion, nu? îl întreabă ea. De ce-l caută?

– Nu știu, spuse Gaston, dar nimeni-n-o să poată spune că Gaston Grosjean a dat vreodată pe mîna lor, pe unul de-o ființă cu el. Își dresе glasul și scuipă în foc. *Sales flics**.

Făcu fitilul mic și suflă în lampă, își ridică picioarele în pat și se îndesă lîngă trupul voluminos al nevesti-sii.

– Mult noroc, amice, oriunde-ai fi.

Lebel privi spre adunare și-și puse hîrtille pe masă.

– Imediat după ședință voi zbura la Ussel ca să supraveghez personal cercetările.

Aproape un minut nimeni n-a rupt tăcerea.

– Ce credeți, domnule comisar, că se poate deduce de aici?

– Două lucruri, domnule ministru. Știu că și-a cumpărat vopsea ca să-și mascheze mașina și bănuiesc că

* Polițai nenorociți (fr.).

cercetările vor arăta că dacă a făcut drumul de la Gap la Ussel în noaptea de joi spre vineri, l-a făcut cu mașina deja revopsită. În acest caz, cercetările pe această linie fiind în curs, se pare că vopseaua a cumpărat-o de la Gap. Dacă este așa, atunci cineva i-a dat informații. Fie că i-a telefonat cineva, fie că a sunat el pe cineva aici, în Franța sau la Londra, care i-a spus că s-a descoperit că el se ascunde sub pseudonimul de Duggan. Din acel moment, și-a dat seama că pînă la prînz avem să fim acolo, să punem mîna pe el și pe mașină. Așa că a plecat rapid.

Avu impresia că tavanul elegant al sălii de conferințe stătea să crape din cauza tensiunii ce se crease.

– Vreți să spuneți, întrebă cineva parcă din depărtare, că din această sală transpiră informații în afară?

– Nu pot spune așa ceva, monsieur. Există atîtea persoane prin care se transmit ordinele, telefoniști, operatori telex, adjutanți. S-ar putea ca unul din ei să fie în secret agent al O.A.S.-ului. În orice caz un lucru reiese ceva mai clar. A fost informat că s-a descoperit planul ca Președintele Franței să fie asasinat, iar el a decis totuși, să meargă mai departe. Apoi a fost informat că i se cunoaște pseudonimul, Alexander Duggan. Aceasta denotă că are o singură legătură. Bănuiesc că aceasta este persoana cunoscută drept Valmy, al cărui mesaj la Roma a fost interceptat de D.S.T.

– La dracu', înjură șeful D.S.T.-ului, trebuia să-l fi umflat pe păduchele acela, la poștă.

– Și care este cel de-al doilea lucru care se poate deduce, domnule comisar? întrebă ministrul.

– Al doilea lucru este acela că, atunci cînd a aflat că a fost descoperit, nu a încercat să părăsească Franța. Cu alte cuvinte se află în continuare pe urmele șefului statului. Pur și simplu ne-a aruncat provocarea la toți.

Ministrul se ridică și-și adună hîrțiile.

– N-o să vă mai reținem, domnule comisar. Găsiți-l. Găsiți-l chiar în noaptea asta. Lichidați-l dacă trebuie. Acesta este ordinul meu, în numele Președintelui.

Și cu asta ieși cu pași mari din sală.

O oră mai târziu, elicopterul lui Lebel se ridica în aer de pe aerodromul de la Satory și se îndrepta spre sud.

– Ce porc impertinent. Cum își permite să sugereze că într-un fel, noi, persoanele cele mai importante din stat, am purta vina? Am să menționez acest lucru în următorul raport.

Jacqueline lăasă să-i cadă bretelele de pe umeri și cămășuța de voal alunecă pînă în dreptul șoldurilor. Apoi luă capul amantului și-l trase ușor spre ea, lipindu-l de sîni.

– Hai, povestește-mi tot, gînguri ea.

18

Dimineața de 21 august era la fel de senină și strălucitoare ca și cele patrusprezece de pînă-atunci. De la ferestrele castelului Haute Chalonnière, privind peste dealurile unduitoare pînă în zare, totul părea calm și liniștit și nimic nu trăda tumultul cercetărilor pe care poliția tocmai le începuse în orășelul Egletons aflat la o distanță de optsprezece kilometri.

Șacalul, doar cu un halat aruncat peste trupul gol, stătea la fereastră, în biroul baronului, dînd telefonul obișnuit la Paris. Își lăsase amanta dormind la etaj, după o altă noapte de dragoste sălbatică.

Cînd primi legătura începu ca de obicei cu cuvintele "*Ici Chacal*".

"*Ici Valmy*", răspunse vocea răgușită de la celălalt capăt.

– Lucrurile se precipită din nou. Au găsit mașina...

Șacalul așteptă timp de două minute, întrerupîndu-l doar o dată cu o întrebare concisă. Închise convorbirea cu un "merci", puse receptorul în furcă și căută prin buzunare după țigări și după brichetă. Își dădea seama că ceea ce tocmai auzise îi schimba obligatoriu planurile. Dorise să mai stea la castel încă două zile, dar acum trebuia să plece,

și cu cît mai repede, cu atît mai bine. Îl mai îngrijora ceva în legătură cu telefonul, ceva ce n-ar fi trebuit să apară.

Nu se gîndise în acel moment, dar acum, trăgînd din țigară, subconștientul îi spunea parcă ceva. Își aminti clar de acel amănunt de cum termină țigara și o aruncă pe pietrișul din curte. Se auzise un clic slab pe linia telefonică imediat după ce ridicase receptorul. Așa ceva nu se întîmplase cînd vorbise la telefon în ultimele trei rînduri. Mai exista o derivație în dormitor, dar în mod sigur Colette dormea buștean cînd el plecase. Sigur... Se întoarse, urcă repede scările desculț, fără să facă zgomot și dădu buzna în dormitor.

Telefonul era pus în furcă. Dulapul era însă deschis, iar cele trei valize deschise și ele, pe jos. Inelul cu cheile de la geamantane era alături. Baroana, în genunchi printre lucruri, ridică ochii mirați spre el. În jurul ei zăceau cîteva tuburi subțiri de oțel, ale căror capace fuseseră scoase. Dintr-un tub ieșea capătul unei lunete, din altul, botul unui amortizor. Cînd intrase el în cameră, ea tocmai privea îngrozită la ce ținea în mînă. Erau cutia închizătorului și teava puștii.

Cîteva clipe nici unul nu scoase un cuvînt. Primul care-și reveni fu Șacalul.

– Ai ascultat convorbirea.

– Eu... m-am întrebat cu cine vorbești în fiecare dimineată la telefon.

– Credeam că dormi.

– Nu dormeam. Mă trezesc întotdeauna cînd te dai jos din pat. Asta... asta este o armă, o armă de asasin.

Rostise cuvintele pe jumătate ca o întrebare, pe jumătate ca o afirmație, ca și cînd ar fi dorit ca el să-i explice că este de fapt cu totul altceva, ceva inofensiv. El o privea țintă și, pentru prima oară, ea observă că petele cenușii din ochi se lățiseră și-i întunecau expresia feței, care arăta ca moartă și fără de viață, precum o mașină.

Ea se ridică încet în picioare dînd drumul țevii care căzu zdrăngănind peste celelalte piese.

— Tu vrei să-l omori, șopti ea. Și tu ești unul din O.A.S. Vrei să folosești asta ca să-l ucizi pe de Gaulle.

Cum Șacalul nu i-a răspuns, își dădu singură răspunsul. Se repezi spre ușă. El a prins-o cu ușurință și a îmbrîncit-o înapoi azvîrlind-o în pat, după care, din trei pași a fost lîngă ea. Cînd căzu pe pat, ea deschise gura să țipe. Lovitura pe care a primit-o peste carotidă o făcu să amețească, iar mîna lui sîngă o apucă de păr trăgîndu-i fața în jos pînă ce gîtul i-a ajuns pe marginea patului. Mai apucă să vadă o fracțiune de secundă modelul covorului, după care mîna a izbit-o ca o secure, în ceafă.

Șacalul s-a dus la ușă și ascultă atent, dar de jos nu se auzea nici un sunet. Ernestine pregătea tartinele și cafeaua în bucătăria din fundul casei, iar Louison urma să plece curînd la piață. Din fericire erau cam surzi.

Puse piesele puștii la loc în tuburi, tuburile în valiza cu mantaua militară și hainele vechi ale lui André Martin. Pipăi cu mîna căptușeala, să vadă dacă actele erau la locul lor. Apoi încuie valiza. Valiza cu hainele pastorului danez Per Jansen era și ea descuiată, dar nu se umblase în ea.

Timp de cinci minute s-a spălat și s-a bărbierit în baia de lîngă dormitor. Apoi luă foarfecele și preț de alte zece minute își pieptănă părul lung și blond în sus și-l scurtă cu cinci centimetri. Apoi întinse cu pensula, vopsea suficientă pentru ca părul să pară cărunț, ca al unui bărbat în jur de cincizeci de ani. Din cauza vopselei părul era umed, iar el îl pieptăna în felul în care și-l purta pastorul Jensen, în fotografia din pașaportul care stătea proptit pe etajeră. În final își puse lentilele de contact de culoare albastră.

Spălă și șterse orice urmă de vopsea și de apă din chiuveță, își adună obiectele de toaletă și se întoarse în dormitor. N-a dat nici o atenție cadavrului gol, care zăcea pe jos.

Și-a îmbrăcat tricoul, chiloții, ciorapii și cămașa pe care le-a cumpărat la Copenhaga, și-a prins pe după gît baveta neagră peste care a pus banda ce ținea loc de guler. În fine se îmbracă cu costumul negru și-și încălță pantofii lejeri. Vîrî ochelarii cu ramă aurită în buzunarul de sus al

hainei, împachetă obiectele de toaletă în geanta de voiaj, unde puse și cartea în daneză despre catedralele din Franța. În buzunarul de la piept al hainei a pus pașaportul danez și un teanc de bancnote.

Restul hainelor englezești le-a aranjat la loc în valiza pe care o încuie.

Era aproape opt când a terminat și Ernestine urma să apară curînd cu cafeaua de dimineață. Baroana încercase să-și ferească aventura de ochii servitorilor, fiindcă amîndoi îl iubeau nebunește pe baron de cînd era mic copil.

De la fereastră l-a văzut pe Luison plecînd cu bicicleta pe aleea largă ce ducea spre porțile domeniului. Pe portbagaj sălta coșul de piață. În acel moment o auzi pe Ernestine bătînd la ușă. Nu făcu nici un zgomot. Ea bătuse din nou.

"*Y a vot café, madame*"*, strigă ea prin ușa închisă.

Șacalul s-a hotărît să-i răspundă, strigîndu-i și el în franceză pe jumătate adormit:

— Las-o la ușă. O s-o luăm de acolo cînd sîntem gata.

În fața ușii, buzele Ernestinei se rotunjiră într-un "O" perfect. Era scandalos ce se întîmpla și asta în dormitorul stăpînului. Coborî scările în fugă să-i spună lui Louison, dar acesta plecase deja și ei nu-i rămăsese decît să bombăne îndelung, în bucătărie despre depravarea din ziua de astăzi în comparație cu buna cuviință de pe vremea baronului cel bătrîn. Așa că nu auzi zgomotul surd făcut de cele patru bagaje care căzură pe iarbă în fața casei, lăsate pe fereastra dormitorului cu cearceafuri făcute sul.

N-a auzit nici cum se încuie pe dinăuntru ușa dormitorului, în care trupul neînsuflețit al stăpînei ei se afla întins în pat și acoperit cu plapuma pînă sub bărbie, nici pocnetul sec al ferestrei care căzu în urma bărbatului cărunt care trecuse pervazul, nici bufnitura surdă a corpului său căzînd pe peluză.

Auzi însă cum în grajdul transformat în garaj, cineva pornea motorul mașinii Renault a doamnei. S-a dus repede

* Cafeaua dumneavoastră, doamnă (fr.).

să se uite pe fereastră și a reușit să vadă doar cum mașina cotea pe aleea principală a curții, luînd-o înspre poartă.

— Ce-o fi apucat-o pe doamna? bombăni ea urcînd repede scările.

Tava cu cafeaua caldută, dar neatinsă se afla încă în fața ușii de la dormitor. După ce bătuse la ușă de cîteva ori, apăsă pe clanță, dar ușa nu s-a deschis. Ușa de la dormitorul musafirului era și ea încuiată. Nu i-a răspuns nimeni. Ernestine era convinsă că se întîmplă ceva necurat, așa cum se întîmplase atunci, demult, cînd au venit nemții la baronul cel bătrîn și i-au pus tot felul de întrebări prostești despre stăpînul cel tînăr.

Hotărî că trebuie să se sfătuiască cu Louison. El era acum la piață, dar cu siguranță, cineva de la cîrciumă o să se ducă să-l caute. Nu pricepea cum funcționează telefonul, dar credea că dacă luai receptorul îți răspundea cineva și apoi se ducea să-l caute pe cel cu care voiai să vorbești. Dar se dovedi că nu este așa. Luă receptorul și-l ținu zece minute la ureche, dar nu-i răspunse nimeni. N-avea cum să observe că firul era tăiat, lîngă piciorul bibliotecii.

Imediat după micul dejun, Claude Lebel s-a întors cu elicopterul la Paris. Cum avea să-i povestească mai tîrziu lui Caron, Valentin făcuse o treabă bună, în ciuda rezistenței opuse de nenorociții aceia de țărani. La ora micului dejun descoperise deja urma Șacalului pînă la cafeneaua din Egletons, unde se oprise să mănînce ceva, și acum îl căuta pe șoferul de taxi care fusese chemat. Între timp pusese să se ridice baraje pe șosele, pe o rază de douăzeci de kilometri în jurul localității Egletons. Urmau să fie gata pînă la prînz.

Cum Valentin părea un om de nădejde i-a dat de înțeles de ce este atît de important să închidă localitatea într-un cerc de fier din care nu va ieși nimeni.

De la Haute Chalonnière, micul Renault gonea prin munți spre Tulle. Șacalul aprecie că dacă poliția își

începuse cercetările în seara precedentă, în cercuri tot mai largi, spre dimineață probabil că ajunsese la Egletons. Barmanul de la cafenea o să spună tot, la fel și taximetristul, iar în cursul după-amiezii poliția avea să ajungă la castel; noroc că reușise să fugă la timp.

Dar chiar dacă ajungeau la castel, aveau să caute după un englez blond, căci avusese grijă ca nimeni să nu-l vadă deghizat în pastor cu părul cărunt. Și totuși cursa avea să fie aprigă. Trecu în viteză cu mașinuța pe drumurile mai neumblate din munți și ieși în drumul național 8 la optsprezece kilometri de Egletons, pe drumul spre Tulle, localitate aflată la douăzeci de kilometri mai departe. Se uită la ceas: era zece fără douăzeci.

De-abia dispăru după o curbă, la capătul unei porțiuni drepte de drum, că dinspre Egletons apărură un mic convoi de mașini. Era o mașină a poliției însoțită de două dube. Convoiul s-a oprit în mijlocul porțiunii drepte a drumului și șase polițiști au început să instaleze un baraj.

— Ce-nseamnă asta, că a plecat? urlă Valentin la nevasta taximetristului din Egletons, care plîngea. Unde a plecat?

— Nu știu, domnule. Nu știu. În fiecare dimineață așteaptă în piața gării sosirea trenului de la Ussel. Dacă n-are clienți, se întoarce la garaj și mai repară câte ceva. Dacă nu se întoarce, înseamnă că este în cursă.

Valentin privi în jur încruntat. N-avea nici un rost să se răstească la femeie. Era vorba doar de un taxi, ținut de o persoană care mai făcea și reparații la alte mașini.

— A dus pe cineva undeva vineri dimineață? o întrebă el mai îngăduitor.

— Da, domnule. Tocmai se întorsese de la gară fiindcă nu avusese nici un client, când i s-a telefonat de la cafenea că cineva dorește un taxi. Scosese o roată de la mașină și se temea să nu renunțe clientul și să găsească alt taxi. A înjurat timp de douăzeci de minute cât a pus roata la loc. Apoi a plecat. Și-a făcut cursa, dar n-a spus niciodată unde

l-a dus pe client. Se smiorcăi puțin. Nu prea vorbește cu mine, adăugă ea explicându-se.

Valentin o bătu pe umăr.

– Bine, bine, doamnă. Nu vă necăjiți. O să-l așteptăm să se întoarcă. Se uitase spre unul din sergenți. Trimite un om la gară, unul în piață și unul la cafenea. Știți numărul taxiului. Vreau să-l văd pe șofer imediat ce apare – rapid.

Ieși din garaj și se urcă în mașină.

– La comisariat, spuse. Își transferase cartierul general al operațiunii la sediul poliției din Egletons, care de mulți ani nu mai văzuse atîta agitație.

Șacalul aruncă valiza cu hainele englezești și pașaportul pe numele de Duggan într-o prăpastie, la zece kilometri de Tulle. Își făcuseră bine datoria. Valiza zbură peste parapetul podului și dispăru zdrobindu-se de bolovani în tufișurile din fundul văgăunii.

După ce dădu ocol prin Tulle și găsi gara, parcă mașina printre altele, la trei străzi mai încolo, și cu valizele în mînă se duse la casa de bilete.

– Vă rog un bilet pentru Paris, clasa a doua. îi spuse funcționarului de la ghișeu. Cît costă? Privi peste ochelari prin grilaj în cabina strîmtă unde lucra funcționarul.

– Nouăzeci și șapte de franci, monsieur.

– La ce oră pleacă primul tren, vă rog?

– La unsprezece cincizeci. Peronul 1 pentru Paris. *je vous en prie.*

Șacalul își luă bagajele și porni spre intrarea pe peroane. I se compostă biletul, apoi își luă iar bagajele și trecu prin poartă.

Drumul îi fu blocat de o uniformă albastră.

– *Vos papiers, s'il vous plaît**.

Agentul de la C.R.S. era tînăr și încerca să pară mai sever decît îi permitea vîrsta. De umăr îi atîrna un automat. Șacalul puse din nou bagajele jos și-i întinse pașaportul dănez. Agentul îl frunzări neînțelegînd o iotă.

* Aciele dumneavoastră, vă rog (fr.).

- *Vous êtes Danois?**

- *Pardon?*

- *Vous... Danois?* Bătu cu palma pe coperța pașaportului.

Șacalul se luminează la față și dădu din cap încântat.

- *Danske... ja, ja!***

Agentul C.R.S. îi dădu pașaportul înapoi și-i făcu semn cu capul să treacă pe peron. Fără să-i mai acorde nici o atenție, făcu un pas înainte, barînd drumul altui pasager care trecea prin poartă.

Louison nu se întoarse decît cu cîteva minute înainte de ora nouă și bău vreo două pahare de vin. Nevastă-sa, zăpăcită, îi povesti nenorocirea. Louison preluă inițiativa.

- O să mă sui să mă uit pe fereastră, o anunță.

La început avu însă necazuri cu scara. Nu voia să stea cum o punea el. În sfîrșit, reuși să o sprijine de zidul de cărămidă de sub geamul de la dormitorul baroanei și începu să urce nesigur. Coborî după cinci minute.

- Doamna baroană doarme, spuse el.

- Dar ea nu doarme niciodată așa de mult, protestă Ernestine.

- Ei uite că azi doarme, îi răspunse Louison. Să n-o deranjăm.

Trenul de Paris avea puțină întîrziere. Sosi la Tulle fix la ora douăsprezece. Printre pasagerii care se urcau se afla și un pastor danez cu părul cărunț. El se așeză într-un colț al compartimentului, ocupat doar de două femei de vîrstă mijlocie, își puse ochelarii cu ramă de metal auriu, scoase din geanta de voiaj o carte groasă despre biserici și catedrale și începu să citească. Află că ora de sosire la Paris era opt și zece seara.

* Sînteți danez? (fr.)

** Danez... da, da! (dan.)

Charles Bobet ședea pe marginea drumului lângă taxiul imobilizat; se uită și înjură. Era unu și jumătate la prînz, și el era în pană pe bucata de drum dintre Egletons și cătunul Lamazière. *Merde* și iar *merde**. Putea să lase mașina acolo și să meargă pe jos pînă în satul vecin, de unde să ia autobuzul pînă la Egletons și să se întoarcă pe seară, cu un camion ca să o remorcheze. Avea să-l coste cam cît cîștiga într-o săptămînă. Însă ușile mașinii nu se încuiau și mașina era singura lui avere. Era mai bine să n-o lase singură căci hoțomanii de copii din sat aveau să i-o devasteze. Mai bine să aibă puținică răbdare, că poate trece vreun camion care să-l tracteze pînă la Egletons pe gratis. Nu mîncase de dimineață, dar avea o sticlă de vin în cutia de la bord. Acum era însă cam goală. Tot tîrîndu-te pe sub mașină ți se face sete. Intră în mașină și se așează pe bancheta din spate așteptînd. Afară era grozav de cald și camioanele n-aveau să treacă decît pe seară, cînd se mai răcorea puțin. Țăranii își făceau acum siesta. Se așează comod și adormi repede.

— Ce înseamnă asta, că nu s-a întors? Unde s-a dus neisprăvitul urlă comisarul Valentin la telefon. Se afla la comisariatul din Egletons și sunase acasă la taximetrist unde vorbea cu polițistul lăsat acolo. Bîlbîielile de la capătul firului se voiau a fi scuze. Valentin trînti receptorul în furcă. Toată dimineața și la ora prînzului sosiseră rapoarte de la patrulele de pe drumuri și de la baraje. Nimeni cu o înfățișare cît de cît asemănătoare cu cea a englezului înalt și blond nu trecuse de cercul cu raza de douăzeci de kilometri din jurul localității Egletons.

Acum tîrgușorul era pustiu, dormitînd fericit în arșița verii ca și cînd cei două sute de polițiști din Ussel și de la Clermont Ferrand nu descinseseră niciodată acolo.

Abia la ora patru după-ămiază reuși Ernestine să-și impună punctul de vedere.

* La naiba! (fr.)

– Trebuie să te urci iar sus și s-o trezești pe doamna, îl îmboldi ea pe Louison. Nu-i normal să doarmă toată ziua.

Bătrînul Louison, care numai de asta nu avea chef și care-și simțea gura amară ca fierea, protestă, dar știa că n-avea rost să o contrazică pe Ernestine cînd ea își puna ceva în cap. Așa că se sui din nou pe scară, de data asta mai sigur pe el, ridică fereastra și intră înăuntru. Ernestine privea de jos.

După cîteva minute capul bătrînului apăru la fereastră.

– Ernestine, strigă el răgușit. Doamna pare să fie moartă.

Voi să se coboare, dar Ernestine țipă la el să deschilie ușa de la dormitor. Ceva mai tîrziu se uitau dincolo de marginea cuverturii, la ochii care priveau țintă spre perna aflată la cîteva centimetri de față.

Ernestine preluă comanda.

– Louison!

– Da, draga mea.

– Du-te repede în sat și adu-l pe doctorul Mathieu. Hai, grăbește-te.

După cîteva minute Louison pedala pe alee cît de repede îl țineau picioarele. Îl găsi pe doctor Mathieu, care îngrijise bolile celor din Haute Chalonniere de peste patruzeci de ani, dormind la umbra caisului din fundul grădinii. Bătrînul acceptă să vină imediat. Trecuse de patru și jumătate cînd mașina intră în curtea castelului scrișnind pe pietrișul aleii, și după cincisprezece minute doctorul se ridică de deasupra patului și se întoarse spre cei doi servitori care rămăseseră în cadrul ușii.

– Doamna este moartă. I-a fost rupt gîtul, spuse el cu tremur în glas. Trebuie să chemăm jandarmul.

Jandarmul Chaillou era un om metodic. Știa cît de serioasă era profesia de apărător al legii și cît de important era să constată imediat faptele. Inmuind des vîrful creionului în gură, le luă declarații lui Ernestine, lui Louison și doctorului Mathieu, șezînd cu toții în jurul mesei din bucătărie.

– Nu există nici un dubiu, spuse el cînd doctorul își semnă declarația, că s-a comis o crimă. Primul suspect este evident englezul blond care a stat aici și care a dispărut cu mașina doamnei. O să raportez cazul la sediu la Egletons.

Și plecă la vale pe bicicletă.

Claude Lebel îl sună pe comisarul Valentin de la Paris pe la șase și jumătate în acea după-amiază.

– Ei, Valentin, ce se mai aude?

– Nimic deocamdată, îi răspunse Valentin. Am blocat toate drumurile de ieșire din zonă de la ora zece. Trebuie că se află încă în interiorul cercului, dacă nu cumva, după ce a abandonat mașina, a plecat undeva mult mai departe de aceste locuri. Taximetristul acela blestemat, care l-a dus din Egletons vineri, nu s-a întors încă acasă. Am trimis patrula pe șosele ca să-l caute. Așteptați puțin, tocmai acum am primit un raport.

Urmă o pauză și Lebel îl putea auzi pe Valentin discutînd cu cineva care vorbea repede. Apoi vocea lui Valentin reveni în receptor.

– Fir-ar a dracului să fie, ce naiba se întîmplă aici? S-a comis o crimă.

– Unde? întrebă Lebel foarte interesat.

– La un castel din împrejurimi. Tocmai a sosit raportul de la șeful de post din sat.

– Cine e persoana ucisă?

– Stăpîna castelului. O femeie. Stați puțin... Baroana de la Chalonnière.

Caron îl văzu pe Lebel cum pălește.

– Valentin, ascultă-mă. El a făcut-o. A plecat de la castel?

La postul de poliție din Egletons avu loc o altă consultare fulger.

– Da, spuse Valentin, a plecat azi dimineață cu mașina baroanei, un Renault mic. Cadavrul a fost descoperit de grădinar, dar abia în cursul după-amiezii. Omul a crezut că

baroana doarme. Apoi a intrat pe fereastră și a găsit-o moartă.

– Aveți descrierea și numărul mașinii? întrebă Lebel.

– Da.

– Atunci dați-o în urmărire generală. Nu mai este nici un secret. De acum se caută o persoană acuzată de crimă. Am să dau alertă la scară națională, dar dumneata încearcă să dai de urmele lui cât mai aproape de locul crimei dacă poți. Încearcă să descoperi direcția în care a fugit.

– Am înțeles, așa voi face. Acum putem să demarăm într-adevăr operațiunea.

Lebel închise telefonul.

– Doamne, am început încet-încet să îmbătrânesc. Numele baroanei de la Chalonnière fusese pe lista oaspeților de la Hôtel du Cerf în noaptea în care Șacalul locuise acolo.

Mașina a fost găsită pe o stradă lăturalnică din Tulle la ora 19.30 de un polițist care-și făcea rondul. La 19.45 acesta a ajuns la sediul poliției din Tulle, iar la 19.55, Tulle l-a contactat pe Valentin. Comisarul din Auvergne îl sună pe Lebel la 20.05.

– Cam la cinci sute de metri de gară, îi spuse lui Lebel.

– Ai un mers al trenurilor la îndemână? .

– Da, trebuie să fie pe aici.

– La ce oră a plecat trenul de Paris din Tulle și la ce oră ajunge în gara Austerlitz? Repede, grăbește-te, pentru Dumnezeu.

Se auziră discuții la capătul firului la Egletons.

– Sînt doar două trenuri pe zi, spuse Valentin. Trenul de dimineață a plecat la unsprezece și cincizeci și ajunge la Paris la... opt și zece seara...

Lebel lăasă receptorul să cadă atîrnînd de fir și o zbughi pe ușă urlînd la Caron să-l urmeze.

În acea seară expresul de la ora opt și zece își făcu intrarea pufăind maiestuos în gara Austerlitz exact la timp.

Nici nu se opri bine că ușile se deschiseră și pasagerii începuseră să coboare pe peron, unii fiind întâmpinați de rude, alții traversînd holul și ieșind pe sub arcade spre șirul de taxiuri. Unul dintre aceștia era un bărbat înalt cu părul cărunt, după aparențe, pastor. Ajunse printre primii la taxiuri și-și aruncă cele trei bagaje pe bancheta din spate a unui Mercedes Diesel.

Șoferul puse în funcțiune ceasul de marcat și ieși din parcare, luînd-o în jos pe rampă, spre stradă. Atît șoferul cît și pasagerul auziră vuietul unor sirene ridicîndu-se deasupra larmei făcute de călătorii care încercau să atragă atenția taxiurilor, înainte de-a le veni rîndul. Cînd taxiul ajunsese în dreptul străzii, așteptînd să se poată înscrie în trafic, intrară în trombă pe peronul din fața gării trei mașini de poliție și două dube, care se opriră la intrarea în holul mare.

— Au treabă în seara asta, nenorociții, spuse șoferul de taxi. Unde doriți să mergeți părinte?

Pastorul îi dădu adresa unui mic hotel de pe Quai des Grands Augustins.

Claude Lebel se întoarse la birou pe la ora nouă și găsi un mesaj care spunea să-l sune pe comisarul Valentin la comisariatul din Tulle. Primi legătura în cinci minute. În timp ce Valentin vorbea, el își nota.

— Ați luat amprente de pe mașină? întrebă Lebel.

— Desigur, și pe cele din camera de la castel. Sînt sute de amprente și toate sînt identice.

— Trimite-le încoace cît poți de repede.

— Am înțeles. Vreți să vi-l trimit și pe agentul C.R.S. din gara de la Tulle?

— Nu, mulțumesc, nu ne poate spune mai mult decît ne-a spus. Mulțumesc pentru efort, Valentin. Poți să le dai liber oamenilor tăi. Acum este pe teritoriul nostru. O să ne ocupăm noi de el.

— Sînteți sigur că el este pastorul danez? întrebă Valentin. S-ar putea să fie o coincidență.

—Nu, spuse Lebel, este el, fără nici un dubiu. A aruncat una din valize, probabil că o s-o găsiți undeva între Haute Chalonnaière și Tulle. Căutați prin rîuri și prin viroage. Dar celelalte trei bagaje prea se potrivesc. E sigur el.

Lebel închise telefonul.

—De data aceasta s-a făcut pastor, îi spuse lui Caron cu amărăciune în glas, pastor danez. Numele este necunoscut, agentul C.R.S. nu și-a putut aminti numele din pașaport. Factorul uman, mereu același factor uman. Șoferul doarme la margine de drum, grădinarul este prea nervos ca să se întrebe de ce stăpîna lui doarme atît de mult, polițistul nu reține un nume din pașaport. De un lucru sînt sigur. Lucien, acesta este ultimul meu caz. Am îmbătrînit. Mă mișc greu. Pregătește mașina, te rog. E timpul să merg la tăiere.

Sedința de la minister a fost tensionată. Timp de patruzeci de minute asistența ascultă derularea pas cu pas a evenimentelor, începînd cu luminișul de la Egletons, apoi absența taximetristului, crima de la castel, danezul înalt și cărunt care se urcase de la Tulle în expresul de Paris.

—Ce s-o mai lungim, spuse Saint-Clair cînd Lebel termină, asasinul se află la Paris, sub un nou nume și sub o nouă înfățișare. Se pare că iar ați dat greș, domnule comisar.

—Să amînăm acuzațiile pentru mai tîrziu, interveni ministrul. Cîți danezi sînt în noaptea asta la Paris?

—Probabil cîteva sute, domnule ministru.

—Putem să-i verificăm pe toți?

—Doar mîine dimineată, cînd vor ajunge la Prefectură fișele de la hoteluri, spuse Lebel.

—Voi da dispoziție ca fiecare hotel să fie controlat la miezul nopții, la ora două și la ora patru, propuse Prefectul Poliției. La rubrica "profesia" tipul trebuie să scrie pastor, căci altfel va trezi bănuiele.

Asistența se însenină.

—Probabil că-și va pune un fular la gît ca să ascundă gulerul tipic de pastor sau îl va scoate și se va înregistra drept mister nu-știu-cum, spuse Lebel. Cîțiva din cei de față îl fulgeraseră cu privirile.

– În acest caz, domnilor, nu ne rămîne de făcut decît un singur lucru, spuse ministrul. Am să cer o audiență la Președinte și îl voi ruga să-și anuleze orice apariție publică pînă cînd îl vom prinde pe individ. Între timp, fiecare danez înregistrat în noaptea asta la Paris să fie verificat personal mîine dimineată. Mă pot bizui pe dumneavoastră, domnule comisar? Domnule prefect?

Lebel și Papon dădură din cap afirmativ.

– Atunci, atît pentru astă seară, domnilor.

– Ce îmi stă în gît, îi spuse Lebel lui Caron mai tîrziu, la birou, este faptul că unii se încapățînează să creadă că este vorba fie de norocul pe care-l are tipul, fie de prostia noastră. E adevărat că are noroc, dar în același timp este al dracului de deștept. Iar noi am avut ghinion și am făcut greșeli. Eu le-am făcut. Dar mai există un element. De două ori ne-a scăpat la un interval doar de cîteva ore. O dată a scăpat de la Gap cu mașina revopsită, la mustață. Acum pleacă de la castel și-și mai omoară și amanta, la cîteva ore după ce Alfa Romeo a fost descoperită. Și de fiecare dată se întîmplă în dimineata zilei următoare celei în care îi raportăm ministrului că l-am prins în cursă și că urmează să-l capturăm în maximum douăsprezece ore. Lucien, dragul meu, cred că am să fac uz de puterile mele nelimitate și am să pun niște telefoane sub ascultare.

Se aplecă peste pervaz privind la Sena care curgea domol spre Cartierul Latin, unde se vedeau strălucind luminile și de unde venea peste apă zvon de rîsete.

Trei sute de metri mai departe, un alt bărbat stătea aplecat pe fereastră în noaptea de vară și privea gînditor la silueta masivă a clădirii Poliției Judiciare, aflată în stînga turlelor luminate ale catedralei Nôtre-Dame. Era îmbrăcat în pantaloni negri și pantofi lejeri, cu o bluză de mătase cu guler pe gît trasă peste cămașa albă cu bavetă neagră. Fuma o țigară englezească cu filtru, iar fața tînăără contrasta puternic cu părul cărunț.

Pe cînd cei doi bărbați priveau, fără să știe, unul în direcția celuilalt, peste apele Senei, orologiile bisericilor din Paris anunțau sosirea zilei de 22 august.

Partea a treia

ANATOMIA UNUI OMOR

19

Claude Lebel avusese o noapte proastă. Era unu și jumătate și abia adormise cînd Caron îl zgîlții.

– Îmi pare rău, șefule, dar mi-a venit o idee. Tipul ăsta, Șacalul, are pașaport danez, nu?

– Lebel se scutură ca să se trezească.

– Continuă.

– Atunci trebui că l-a luat de undeva. Fie că l-a falsificat, ori că l-a furat. Dar cum din cauza pașaportului a trebuit să-și schimbe culoarea părului, eu cred că l-a furat.

– Logic. Continuă.

– Deci, în afară de călătoria de recunoaștere pe care a făcut-o la Paris în luna iulie, baza lui de pregătire a fost la Londra. Așa că ar fi putut fura pașaportul în unul din cele două orașe. Și atunci, ce-ar face un danez dacă ar pierde sau i s-ar fura pașaportul? S-ar duce la consulatul țării sale.

Lebel se chinui să se ridice de pe patul pliant.

– Uneori, dragă Lucien, am impresia că o s-ajungi departe. Caută-l pe superintendentul Thomas acasă și apoi pe consulul danez de la Paris. În această ordine.

Comisarul pierdu o oră la telefon, dar convins pe cei doi să-și părăsească patul și să se ducă la birou. Apoi se culcă din nou pe la trei dimineața. La patru fu trezit de

telefonul de la Prefectura Poliției și află că la controlul de la miezul nopții și la cel de la ora două se adunaseră peste nouă sute opt zeci de fișe de hotel completate de danezi sosiți la Paris și că se începuse deja sortarea lor pe trei categorii: probabili, posibili și alții.

La ora șase era deja treaz și își bea cafeaua, când sunară inginerii de la D.S.T. cărora le dăduse instrucțiuni după miezul nopții. Găsiseră ceva. Luă mașina și plecă spre sediul lor împreună cu Caron. Într-un laborator de transmisiuni aflat la subsol ascultară o bandă înregistrată.

Începea cu clic, urmau o serie de hîrîituri, ca și cînd cineva ar fi format un număr de șapte cifre. Apoi se auzi soneria unui telefon sunînd lung, urmată de un clic în momentul cînd cineva ridică receptorul.

O voce răgușită spuse:

– Alo?

O voce feminină spuse:

– *Ici Jacqueline.*

Vocea bărbatului răspunse:

– *Ici Valmy.*

Femeia spuse apoi repede:

– Au aflat că el trece acum drept pastor danez. În noaptea aceasta vor verifica toate fișele urmînd să fie ridicate la miezul nopții, la ora două și la patru. Apoi îi vor vizita pe toți danezii în parte.

Urmă o pauză după care bărbatul zise:

– *Merci* și închise telefonul.

Femeia închise și ea.

Lebel privea țintă la rola care se învîrtea încet.

– Știți numărul la care a sunat femeia? îl întrebă Lebel pe inginer.

– Da. Putem să-l deducem după timpul cît durează întoarcerea discului la zero. Numărul este MOLITOR 5901.

– Aveți adresa?

Bărbatul îi dădu o bucată de hîrtie. Lebel o privi.

– Haide, Lucien. Hai să mergem să-i facem o vizită domnului Valmy.

– Și cu fata cum rămîne?

– Oh, ea va trebui pusă sub acuzare.

La ora șapte cineva bătea la ușă. Profesorul tocmai își fierbea cafeaua pe reșoul cu gaz. Încruntîndu-se stinse gazul și traversă încăperea spre ușă. În fața lui stăteau patru bărbați. Știa cine erau și ce voiau fără să i se spună. Cei doi în uniformă păreau gata să sară la el, bărbatul mărunțel și blajin le făcu semn să rămînă pe loc.

– V-am ascultat telefonul, spuse mărunțelul calm. Sînteți Valmy.

Profesorul nu se emoționează. Făcu un pas înapoi și-i lăasă să intre în cameră.

– Pot să mă îmbrac? întrebă.

– Bineînțeles.

Dură doar cîteva minute să-și îmbrace cămașa și pantalonii fără să-și mai scoată pijamaua, supravegheat de aproape de cei doi polițiști în uniformă. Bărbatul mai tînăr în civil, rămase în ușă. Cel mai în vîrstă se plimba prin casă, inspectînd vrafurile de cărți și hîrtii.

– O să fie nevoie de o groază de timp să cercetezi toată grămada asta, Lucien, spuse el, dar bărbatul din ușă protestă.

– Nu este sarcina noastră, slavă Domnului.

– Sunteți gata? îl întrebă mărunțelul pe profesor.

– Da.

– Duceți-l jos la mașină.

Comisarul mai rămase în cameră după plecarea celor patru, răsfoind printre hîrțiile la care profesorul părea să fi lucrat în timpul nopții. Nu erau decît lucrări de control ale elevilor luate la corectat. Se părea că omul lucra acasă; trebuia să stea toată ziua acasă, în caz că Șacalul suna la telefon. La șapte și zece sună telefonul. Lebel îl privi cîteva clipe. Apoi întinse mîna și luă receptorul.

– Alo?

Vocea de la celălalt capăt al firului era temă.

– *Ici Chacal.*

Lebel se gîndi furios ce să răspundă.

– *Ici Valmy*, spuse el. Urmă o pauză. Ce altceva să spună?

– Ce-i nou? întrebă vocea la celălalt capăt.

– Nimic. V-au pierdut urma în Corrèze.

Pe fruntea lui Lebel apărură broboane de sudoare. Era vital ca individul să rămână pe loc cîteva ore. Se auzi un clic și telefonul amuți. Lebel puse receptorul în furcă și alergă pe scări în jos la mașină.

– Înapoi la birou, urlă el la șofer.

În holul micului hotel de lîngă Sena, Șacalul privea perplex din cabina telefonică. Nimic? Trebuie să existe ceva mai mult decît nimic. Comisarul Lebel nu era un prost. Îl găsiseră cu siguranță pe taximetristul din Egletons și-i luaseră urma mai departe pînă la Haute Chalonnière. Trebuie că au găsit cadavrul la castel și au constatat lipsa Renault-ului. Trebuie că au găsit și Renault-ul la Tulle și că au chestionat și personalul de la gară. Trebuie că au...

Ieși din cabina telefonică și traversă holul.

– Vă rog să-mi faceți nota de plată, îi spuse receptionerului.

Am să cobor în cinci minute.

Telefonul de la superintendentul Thomas sosit tocmai cînd Lebel intra în birou, la șapte și treizeci de minute.

– Regret că a durat atît, spuse detectivul britanic.

A durat mult pînă ce am reușit să-i scol pe cei de la consulatul danez și să-i conving să se ducă la birou. Ai avut dreptate. La 14 iulie un cetățean danez a anunțat pierderea pașaportului. Bănuia că i se furase din cameră, la hotelul din West End unde locuia, dar nu putea dovedi acest lucru. N-a făcut reclamație spre fericirea directorului de hotel. Numele este Pastor Per Jensen din Copenhaga. Semnalmente: unu optzeci înălțime, ochi albaștri, păr cărunt.

– El e, mulțumesc colega, Lebel puse receptorul în furcă.

– Fă-mi legătura cu Prefectura, îi spuse lui Caron.

Cele patru dube negre ajunseră în fața hotelului de pe Quai des Grande Augustins la 8,30. Poliția întoarse pe dos camera 37 care rămăsese răvășită ca după uragan.

– Regret, domnule comisar, îi răspunse proprietarul inspectorului tras la față, care conducea descinderea, "pastorul Jensen a părăsit hotelul acum o oră".

Șacalul luă din mers un taxi spre Gara Austerlitz, unde sosise cu o seară înainte, pornind de la premisa că în mod logic, aveau să-l caute prin cu totul alte părți. Depuse valizele cu pușca, mantaua militară și hainele francezului fictiv, André Martin, la casa de bagaje și reținu doar valiza în care erau hainele și actele studentului american Marty Schulberg și geanta de voiaj cu articolele de machiaj.

Cu bagajele de mai sus, îmbrăcat încă în costumul negru dar cu un pulovăr pe gât, se duse la un hotel deocheat de lângă gară. Recepționarul îl lăsa să-și completeze singur fișa de înregistrare, mult prea leneș ca să o mai confrunte cu pașaportul, cum cerea regulamentul. Ca urmare, fișa nu era completată pe numele de Per Jensen.

Ajuns în cameră, Șacalul începu să-și schimbe aspectul feței și părul. Își spălă părul de vopsea cu ajutorul unui solvent și culoarea lui blondă ieși la lumină. Se apucă apoi să și-l vopsească din nou, dar castaniu, cum îl avea Marty Schulberg. Păstră lentilele de contact albastre, dar înlocui ochelarii cu ramă subțire aurie cu alții tipici americani, cu ramă groasă de бага. Pantofii negri lejeri, șosetele, cămașa, bavete și costumul de cleric le făcu balot și le puse într-una din valizele împreună cu pașaportul pastorului Jensen din Copenhaga. Își puse în schimb o pereche de pantofi sport, șosete, ginși, tricou și bluzon de vînt cum purta studentul din Syracuse, statul New York.

Cam pe la mijlocul dimineții, cu pașaportul american într-unul din buzunarele de la piept și cu un teanc de bancnote franțuzești în celălalt, Șacalul era gata de plecare.

Valiza cu hainele pastorului Jensen o puse în dulap, iar cheia de la dulap o aruncă în sifonul bideului și dădu drumul la apă. Plecă pe scara de incendiu și de atunci nu s-a mai auzit de el la hotel. După cîteva minute, depuse geanta de voiaj la casa de bagaje de la gara Austerlitz, puse bonul în buzunarul de la spate alături de cel pentru prima valiză depusă, și-și văzu de drum. Luă un taxi înapoi spre Rive Gauche, coborî în colțul făcut de Bulevardul Saint Michel cu Rue de la Huchette și dispăru în vârtejul de studenți și tineret care roiesc precum albinele în cartierul Latin din Paris.

Ședea la o masă în fundul unei cîrciumi pline de fum, unde intrase să mănînce ceva, și se întreba unde avea să-și petreacă noaptea. Nu se îndoia că Lebel descoperise deja stratagema cu Pastorul Jensen și că nici Marty Schulberg n-avea să reziste mai mult de douăzeci și patru de ore.

"Blestemat fie Lebel", îi ură furios în gînd, dar zîmbi larg chelneritei spunîndu-i:

– Mulțumesc, dulceato.

Lebel reveni cu telefonul la Thomas la Londra, la ora zece. Cererea lui îl făcu pe Thomas să geamă ușor, dar i-a răspuns destul de amabil că o să facă tot ce e cu putință. Cînd termină de vorbit, Thomas îl chemă la el pe inspectorul principal care se ocupase de cercetări săptămîna trecută.

– Hai, stai jos, îi spuse.

– Franțujii iar mai vor ceva. Se pare că l-au pierdut din nou. Tipul este acum în plin Paris și cei de la poliție bănuiesc că s-ar putea ca el să recurgă la o altă identitate, pe care o are deja pregătită. Deci amîndoi trebuie să începem acum să sunăm pe la toate consulatele din Londra și să cerem o listă a cetățenilor străini care au anunțat pierderea sau furtul pașaportului de la 1 iulie înapoi. Nu

ne interesează negrii și asiaticii, dar indo-europenii da. În fiecare caz vreau să știu înălțimea persoanei. Oricine are peste un metru șaptezeci devine suspect. Și acum la treabă.

Sedința zilnică de la minister fusese devansată la ora două după-amiază.

Lebel își prezintă raportul cu aceeași voce monotonă, inofensivă, dar fu primit cu răceală.

– Blestemat fie individul ăsta, exclamă ministrul cam pe la jumătatea expunerii.

Are un noroc al dracului!

– Nu, domnule ministru, n-a fost noroc. Sau cel puțin nu numai noroc. Individul a fost permanent informat de mersul anchetei noastre în fiecare etapă. De aceea a plecat de la Gap în grabă, de aceea a omorât-o pe femeia de la Chalonnière și a fugit la timp, pînă ce nu s-a strîns plasa în jur. În fiecare seară am raportat în acest consiliu stadiul anchetei și progresele făcute. De trei ori ne-a scăpat doar cu cîteva ore înainte de-a ajunge să punem mîna pe el. În această dimineață motivul a fost arestarea lui Valmy și nereușita mea încercare de-a mă substitui lui Valmy la telefon, ceea ce l-a făcut să părăsească în grabă locul unde se afla și să-și schimbe identitatea. Dar în primele două ocazii primise deja informațiile devreme, în dimineața următoare serii, în care prezentasem acestei adunări raportul.

În jurul mesei se așternu o tăcere de gheață.

– Parcă îmi amintesc, domnule comisar, că ați făcut o asemenea presupunere și anterior, spuse ministrul cu răceală.

– Sper că veți putea să o susțineți!

Drept răspuns Lebel luă de pe masă un mic magnetofon portativ și apăsă pe butonul de start. În liniștea din sala de consiliu conversația înregistrată de la telefon suna metalic și aspru. Cînd banda se termină, întreaga adunare era cu privirea lipită de mașinăria de pe masă. Colonelul Saint-Clair se făcuse pămîntiu la față și mîinile îi tremurau ușor cînd își pușe hîrțiile în mapă.

— A cui a fost vocea? întrebă ministrul în cele din urmă.

Lebel tăcu. Saint-Clair se ridică încet și toți ochii din încăperea se îndreptară spre el.

— Cu regret vă informez... domnule ministru că vocea este a unei prietene. Locuiește la mine în prezent. Vă rog să mă scuzați.

Părăsi încăperea și se întoarse la Palat ca să-și scrie demisia. Cei de la masă își priveau mâinile în tăcere.

— Foarte bine, domnule comisar. Vocea ministrului era foarte calmă. Puteți continua.

Lebel luă raportul informînd despre cererea pe care i-o făcuse lui Thomas la Londra, să identifice toate pașapoartele pierdute din ultimele cincizeci de zile.

— Sper, conchise el, să primesc o listă scurtă astă-seară cu una sau două persoane, nu mai mult, care să corespundă semnalmentelor Șacalului. De îndată ce le voi afla, am să rog în țările de origine ale acestor turiști sosiți la Londra, care și-au pierdut pașapoartele, să ne trimită fotografiile acestor persoane, căci suntem siguri că Șacalul va semăna mai degrabă cu un nou personaj decît cu Calthrop, Duggan sau Jensen. Cu ceva noroc, aș putea avea aceste fotografii mâine pe la prînz.

— Eu, spuse ministrul pot să vă relatez despre convorbirea mea cu Președintele de Gaulle. A refuzat categoric să schimbe ceva în programul lui viitor, din cauza acestui asasin. Sincer să fiu, era de așteptat. Totuși am putut să-i smulg o concesie. Să ridicăm interdicția asupra accesului presei la informațiile legate de Șacal. Acesta este acum un criminal de drept comun. A omorît-o pe baroana de la Chalonniere în casă la ea unde a pătruns prin efracție, ca să-i fure bijuteriile. Se crede că a fugit la Paris, unde se ascunde. De acord, domnilor?

— Informația aceasta se va publica în ziarele de după-amiază, sau cel puțin în ultimele lor ediții. De îndată ce veți fi sigur de noua identitate pe care o are, sau eventual, alte două sau trei identități posibile sub care s-ar putea ascunde, sunteți autorizat, domnule comisar, să

puneți acele nume la dispoziția presei spre publicare. Aceasta va face ca ziarele de dimineață să reia afacerea cu aplomb.

– Când vă va parveni mâine dimineață fotografia nefericitului turist care și-a pierdut pașaportul la Londra, puteți să o dați spre publicare în ziarele de seară, la radio și la televiziune, pentru o a doua revenire, menționându-se din nou crima și faptul că a început urmărirea.

Prefectul Poliției, șeful C.R.S.-ului și directorul Poliției Judiciare luau notițe de zor. Ministrul rezumă:

– D.S.T.-ul va verifica fiecare simpatizant al O.A.S.-ului pe care-l cunoaște, cu sprijinul Biroului Central de evidență. S-a înțeles?

Șefii celor două instituții dădură energic din cap că au înțeles. Poliția Judiciară își va elibera inspectorii de orice alte îndatoriri și-i va afecta cercetărilor pentru prinderea criminalului.

Max Fernet de la P.J. dădu și el din cap afirmativ.

– De la Palat am nevoie de o listă completă a deplasărilor pe care Președintele intenționează să le facă din acest moment, chiar dacă nu a fost informat de precauțiile suplimentare luate în interesul său. Aceasta este una din acele ocazii când trebuie să riscăm să-i ațîțăm furia, dar în interesul lui. Și, bineînțeles, trebuie să mă pot bizui pe corpul de pază prezidențial pentru a întări zidul în jurul Președintelui, mai mult ca oricând. Domnule comisar Ducret?

Jean Ducret, șeful gărzii personale a lui de Gaulle, înclină capul.

– Brigada criminală..., ministrul îl țintui cu privirea pe comisarul Bouvier, are desigur mulți informatori plătiți din lumea interlopă. Vreau să-i mobilizați pe toți să deschidă bine ochii în jur după individ, dându-le numele și semnalmente. S-a înțeles?

Maurice Bouvier confirmă dînd din cap morocănos. În particular, era neliniștit. Mai văzuse urmăriri la viața lui, dar cea de acum era de proporții gigantice. Din momentul în care Lebel dădea numele și numărul de pașaport, nemaivorbind de semnalmente, pe urmele unui om aveau

să se repeadă căutînd pe străzi, prin hoteluri, baruri și restaurante, aproape o sută de mii de oameni din forțele de ordine și securitate cît și din lumea interlopă.

– Am trecut oare cu vederea vreo sursă de informații? întrebă ministrul.

Colonelul Rolland aruncă o privire spre generalul Guibaud apoi spre comisarul Bouvier și tuși.

– Mai există și Uniunea Corsicană.

Generalul Guibaud își privea unghiile. Bouvier îi aruncă o privire ucigătoare. Majoritatea celorlalți păreau jenați. Uniunea corsicană, frăția corsicanilor, descendenți ai Fraților din Ajaccio, copii ai vendetei, era și este încă cea mai mare grupare a crimei organizate din Franța. Organizația stăpînea Marsilia și cea mai mare parte a coastei sudice. Unii experți o considerau mai veche și mai periculoasă decît Mafia.

Neemigrînd niciodată în America, precum Mafia la începutul secolului, organizația evitase publicitatea care în cazul Mafiei devenise ceva de rutină.

De două ori se aliaseră deja gaulliștii și Uniunea și de fiecare dată alianța se dovedise prețioasă, dar și stînjenitoare. Pentru că Uniunea cerea întotdeauna ceva în schimb, de obicei, o anumită relaxare a supravegherii exercitată de poliție asupra afacerilor ei clandestine. Uniunea îi ajutase pe aliați să invadeze sudul Franței în august 1944 și de atunci devenise stăpîna orașelor Marsilia și Toulon. Mai ajutase și în timpul luptelor împotriva coloniștilor algerieni și a O.A.S.-ului după aprilie 1961 și ca recompensă își întinsese tentaculele mult mai spre nord și la Paris.

Maurice Bouvier, ca polițist, îi ura de moarte, dar știa că Serviciul de Acțiune al lui Rolland se folosea serios de corsicani.

– Credeți că ne este de vreun ajutor? întrebă ministrul.

– Dacă acest Șacal este atît de viclean precum se spune, răspunse Rolland, atunci cred că Uniunea este singura care poate da de urma lui la Paris.

– Cîți corsicani sunt la Paris? întrebă ministrul neîncrezător.

– Cam optzeci de mii. Unii sunt în poliție, alții în C.R.S., Serviciul Secret, la vămi și, bineînțeles, în lumea interlopă. și sunt organizați.

– Folosiți-vă de ei în mod discret.

Nu se mai făcură alte propuneri.

– Deci, asta este. Domnule comisar Lebel, tot ce dorim de la dumneavoastră este numele, descrierea și fotografia. După aceea îi mai dau acestui Șacal șase ore de libertate.

– De fapt, avem încă trei zile, spuse Lebel care se uitase pînă atunci pe fereastră. Asistența fu surprinsă.

– De unde știți? întrebă Max Fernet.

Lebel clipi repede de cîteva ori.

– Trebuie să-mi cer scuze. Ce prostie din partea mea să nu-mi dau seama mai devreme. De o săptămînă știu sigur că Șacalul are un plan și că și-a stabilit ziua asasinatului. De ce nu s-a deghizat în pastor imediat după ce a plecat de la Gap? De ce a intrat în Franța cînd a intrat și apoi a pierdut o săptămînă degeaba?

– Ei bine, de ce? întrebă cineva.

– Pentru că el și-a ales o anume zi; răspunse Lebel.

Și a fixat exact momentul cînd să atace. Domnule comisar Ducret, are Președintele în program ieșiri în afara palatului azi sau mîine sau sîmbătă?

Ducret negă.

– Dar duminică 25 august, ce zi este? întrebă Lebel.

Cei de la masă scoaseră cu toții un oftat.

– Desigur, respiră ușurat ministrul, "ziua eliberării!" Culmea este că cei mai mulți dintre noi eram cu el în acea zi din 1944 cînd a fost eliberat Parisul.

– Exact, spuse Lebel.

– E destul de bun psiholog, Șacalul nostru. Știe bine că există o zi din an pe care generalul de Gaulle a petrecut-o întotdeauna aici și nu în altă parte. Este, dacă vreți, ziua lui de glorie. Ziua aceasta o așteaptă asasinul.

– În acest caz, spuse ministrul vioi, am pus mîna pe el. Pierzîndu-și sursa de informații, nu există nici un colț din

Paris unde se poate ascunde, nici o comunitate care să-l adăpostească și să-i asigure protecție, chiar nepremeditat. Am pus mîna pe el. Domnule comisar, dați-ne numele omului.

Claude Lebel se ridică și porni spre ușă. Ceilalți se ridicară și ei pregătindu-se să plece la dejun.

– O, și mai e ceva, strigă ministrul în urma lui Lebel. Ce v-a determinat să puneți sub ascultare telefonul de acasă al colonelului Saint-Clair?

Lebel se întoarse în prag și ridică din umeri.

– Nămic anume, spuse el, de fapt azi-noapte am pus sub ascultare telefoanele tuturor celor prezenți aici.

– Bună ziua, domnilor.

La ora cinci, în acea după-amiază stînd la o bere pe terasa unei cafenele nu departe de Place de l'Odéon, cu fața mascată de ochelari negri de soare, cum de altfel purtau și alții. Șacalului îi veni o idee. Și asta, observînd doi bărbați trecînd pe stradă. Plăti berea, se ridică și plecă. La două sute de metri mai încolo găsi ce căuta, o prăvălie cu articole de cosmetică pentru femei. Intră și făcu niște cumpărături.

La ora șase seara, ziarele își schimbă titlurile din manșete.

Edițiile de seară titrau toate sîs pe prima pagină: "*Assasin de la Belle Baronne se refugeie à Paris**" sub titlu se afla o fotografie a baroanei de la Chalonnière, scoasă dintr-o altă fotografie de grup la o petrecere în urmă cu cinci ani, la Paris. Fusesse găsită în arhiva unei agenții fotografice și apărea în toate ziarele. La ora șase treizeci, cu un exemplar din *France-Soir* sub braț, colonelul Rolland intră într-o cafenea din apropiere de Rue de Washington. Barmanul cu față măslinie îl privi cu atenție, apoi făcu semn altui bărbat din fundul sălii. Acesta se apropie și i se adresă lui Rolland.

– Domnul colonel Rolland?

Șeful Serviciului de Acțiune dădu din cap afirmativ.

* Asasinul frumoasei baroane se refugiază la Paris (fr.).

– Vă rog să mă urmați.

O luă înainte, intră pe ușa din fundul localului și apoi urcă scara pînă la ușa care dădea într-un salon la etaj, probabil din apartamentul proprietarului. Bătu la ușă și i se răspunse:

– *Entrez**.

După ce ușa se închise, Rolland strîns mîna pe care i-o întindea un bărbat ce tocmai se ridicase de pe scaun.

– Domnul colonel Rolland? *Enchanté***. Eu sunt șeful Uniunii corsicane. Am aflat că sunteți în căutarea unui anume bărbat.

Ceasul arăta opt seara cînd superintendentul Thomas telefonă de la Londra. Părea obosit. Nu fusese o zi ușoară. Unele consulate colaboraseră imediat, altele fuseseră mai recalcitrante.

În afară de femei, negri, asiatici și bărbați mici de statură, doar opt turiști străini, bărbați, își pierduseră pașapoartele la Londra în ultimele cincizeci de zile. Îi comunică succint lista, dîndu-le numele, numărul de pașaport și semnalmentele.

– Acum haide să încercăm să-i eliminăm pe aceia care nu corespund, îi propuse lui Lebel.

– Trei și-au pierdut pașapoartele în perioada cînd știm exact că Șacalul, alias Duggan, nu se afla la Londra. Am controlat toate rezervările la avioane și biletele emise de la 1 iulie. Reiese că la 18 iulie a plecat cu un avion de seară la Copenhaga. Din cele spuse de compania BEA a cumpărat un bilet la agenția lor de la Bruxelles plătind cu bani peșin și s-a întors în Anglia în seara de 16 august.

– Se potrivește, spuse Lebel. Noi am descoperit că o parte a acelei perioade cît a lipsit din Londra și-a petrecut-o la Paris. Între 22-23 iulie.

– Deci, spuse Thomas la telefon, trei pașapoarte au fost pierdute în timpul absenței lui din Londra. Pe acestea le putem da la o parte, da?

* Intră (fr.).

** Încîntat (fr.).

– Da, spuse Lebel.

– Din cele cinci rămase, unul aparține unui lungan de peste doi metri. Apoi este și italian, ceea ce înseamnă că înălțimea este notată în pașaport în metri și centimetri, deci ușor de înțeles de un vameș francez, care și-ar da seama imediat de diferență, numai dacă Șacalul nu cumva umblă pe picioroange.

– De acord, e un uriaș. Taie-l de pe listă. Dar ceilalți patru? întrebă Lebel.

– Păi, unul este foarte gras, două sute patruzeci și două de livre, adică peste o sută de kilograme. Șacalul ar trebui să fie atât de umflat pe dinăuntru încât nici n-ar mai putea umbla.

– Taie-l, spuse Lebel. Alticineva?

– Altul este prea bătrîn. Înălțimea corespunde, dar este prea bătrîn, peste șaptezeci de ani. Șacalul n-ar putea arăta atât de bătrîn decît dacă i s-ar face un machiaj plastic de către un expert.

– Taie-l și pe ăsta, zise Lebel. Ce-i cu ceilalți doi?

Unul este norvegian, celălalt american, spuse Thomas. Amîndoi corespund descrierii. Înalți, lați în spate, între douăzeci și cincizeci de ani. Două lucruri sînt împotriva norvegianului. Unul că este blond, și nu cred că Șacalul, după ce a fost demascat sub ipostaza de Duggan, va recurge, iar la vopsitul părului. Al doilea, că norvegianul a anunțat la consulat că este sigur că pașaportul i-a scăpat din buzunar cînd a căzut îmbrăcat în apă, în timp ce se plimba cu barca pe Serpentină împreună cu o fată. A jurat că pașaportul îl avea în buzunarul de la piept cînd a căzut, dar, după cincisprezece minute cînd s-a urcat în barcă nu-l mai avea. În schimb, americanul a depus o declarație sub jurămînt la poliția de pe aeroportul din Londra că i s-a furat geanta de mînă în care avea pașaportul, în holul aeroportului, în timp ce el privea în altă parte. Ce părere ai?

– Trimite-mi toate amănuntele despre americanul Marty Schulberg, îi răspunse Lebel. O să-i cer fotografia

de la Oficiul de pașapoarte din Washington. Îți mulțumesc încă o dată pentru toată truda.

La zece seara a avut loc a doua ședință la minister. A fost cea mai scurtă de pînă atunci. Deja cu o oră mai devreme, fiecare departament din aparatul securității statului primise fotocopii cu toate amănuntele despre Marty Schulberg, urmărit pentru omor. Pînă în zori urma să sosească și o fotografie, tocmai la timp pentru primele ediții ale ziarelor de prînz care aveau să apară deja pe străzi la orele zece dimineța.

Ministrul se ridică în picioare.

– Domnilor, cînd ne-am întîlnit prima dată am acceptat părerea comisarului Bouvier că identificarea asasinului numit Șacalul, era o treabă pură de detectiv. Privind acum în urmă, sunt de acord cu acest diagnostic. Am fost norocoși că am avut parte în aceste ultime zece zile de serviciile comisarului Lebel. În ciuda modificării de trei ori a identității asasinului, de la Calthrop la Duggan, de la Duggan la Jensen și de la Jensen la Schulberg, în ciuda unei permanente scurgeri de informații avînd ca sursă această încăpere, el a reușit să-l identifice și în același timp să-i urmărească traseul pas cu pas pînă la Paris. Îi datorăm mulțumirile noastre.

Înclină capul spre Lebel care arăta stînjenit.

– Dar de acum înainte trebuie să ne implicăm cu toții. Avem numele, semnalmentele, numărul de pașaport, naționalitatea. În cîteva ore vom avea și fotografia. Sunt convins că, datorită forțelor pe care le avem la dispoziție, îl vom prinde pe individ în cîteva ore. La Paris, fiecare polițist, fiecare agent C.R.S., fiecare detectiv a primit deja instrucțiunile. Pînă în zori sau cel mai tîrziu pînă mîine la prînz, nu va mai exista ascunzătoare pentru acest individ.

Și acum, dați-mi voie să vă felicit încă o dată, domnule comisar Lebel, și să vă iau de pe umeri greutatea și tensiunea acestei anchete. În orele ce urmează nu vom mai

avea nevoie de sprijinul dumneavoastră neprețuit. V-ați îndeplinit misiunea cu succes. Mulțumesc.

Ministrul aștepta cu răbdare. Lebel clipi repede de câteva ori și se ridică de pe scaun. Plecă ușor capul către adunarea formată din oameni cu multă putere care comandau mii de subalterni și dispuneau de milioane de franci. Aceștia îi zîmbeau. El se întoarse și părăsi sala.

Pentru prima dată în zece zile, comisarul Lebel s-a dus acasă să se culce. În timp ce răsucea cheia în broască, auzea și primul reproș din partea nevesti-si. Ceasul bătea miezul nopții și sosea ziua de 23 august.

20

Şacalul intră în bar cu o oră înainte de miezul nopţii. Era întuneric şi-i trebuiră câteva secunde ca să desluşască forma încăperii. Lîngă peretele din stînga se afla o tejghea lungă, luminată de becuri ascunse printre sticlele de băutură a căror strălucire era reflectată de oglinzile din spatele rafturilor. Cînd uşa se închise în spatele lui, barmanul îl privi cu o curiozitate nedisimulată.

Încăperea era lungă şi îngustă şi avea câteva măsuţe aliniate pe lîngă peretele din faţa tejghelei. Ea se deschidea spre un salon mai spaţios în care se zăreau mese mai mari, de patru sau şase persoane. În faţa tejghelei tronau câteva taburete înalte. Aproape toate locurile erau ocupate de clienţii obişnuiţi ai localului.

Cei aflaţi lîngă uşa îşi întrerupseră conversaţia la intrarea lui şi-l măsurară cu privirea apoi se făcu linişte şi la celelalte mese, toată lumea studiind silueta athletică a noului venit. Se auziră câteva şoapte şi chicoteli. Şacalul văzu un taburet liber la capătul tejghelei şi se îndreptă într-acolo trecînd printre cele două rînduri de clienţi așezați la bar şi la măsuțe. Se urcă pe taburet. În spatele lui auzi şoapte:

— *Oh, regarde-moi ça!** Ah, dragă, ce mușchi, simt că-mi pierd mințile.

Barmanul veni iute prin spatele tejghelei pînă în dreptul lui ca să-l vadă mai bine. Buzele-i rujate se destinseseră într-un zîmbet cochet.

— *Bonsoir... monsieur***.

În spatele lui ceilalți clienți chicotiră în cor, nu fără oarecare malițiozitate.

— *Donnez-moi un Scotch****.

Barmanul se îndepărtă încîntat, în pași de dans. Un bărbat, un bărbat, un bărbat. Ah, ce seară o să fie. Le și putea vedea pe "nebunatecele" din fundul sălii ascuțindu-și ghearele. Cei mai mulți își așteptau perechile, dar cîțiva n-aveau nici un aranjament și așteptau să vadă ce pică. Băiatul ăsta va crea o senzație teribilă, reflectă el.

Clientul așezat lîngă Șacal se întoarse spre el și-l privi direct, fără să-și ascundă curiozitatea. Avea părul auriu, pieptănat cu breton pe frunte ca un zeu de pe frizele antice. Asemănarea se oprea însă aici. Ochii îi erau rimelați, buzele rujate, obrajii pudrați. Pudra nu-i putea ascunde ridurile adînci de depravat tomnatic, la fel cum nici rimelul, ochii hămeșiți.

— *Tu m'invites?***** spuse tipul cu o voce pițigăiată, ca de fată.

Șacalul dădu din cap că nu. Tipul ridică din umeri și se întoarse spre amicului lui, ca să-și continue conversația în șoaptă. Șacalul își scosesese bluzonul de vînt și cînd întinse mîna să ia paharul cu băutură mușchii umerilor și cei ai spatelui ieșiră în evidență pe sub tricou.

Barmanul era încîntat. O fi unul "normal?" Nu, n-avea cum, căci atunci n-ar fi intrat aici. Dar nici nu căuta un travestit, căci altfel n-ar fi repezit-o pe biata Corinne cînd ea îi ceruse de băut. Trebuie să fie... magnific! Un băiat

* Ah, ia te uită! (fr.).

** Bună seara... domnule (fr.).

*** Dați-mi un whisky (fr.).

**** Îmi oferi și mie unul? (fr.).

tînăr venit să-și caute un poponar bătrîn care să-l invite acasă. Mamă, ce distracție o să mai fie!

Amatorii de senzații tari începură să apară cam pe la miezul nopții. Se așezau în fundul sălii, priveau marfa și din cînd în cînd îl chemau pe barman și șușoteau cu el. Barmanul se întorcea apoi la bar și făcea semn uneia din "fete".

— Monsieur Pierre vrea să vorbească ceva cu tine, iubito. Vezi, poartă-te cum trebuie și, pentru Dumnezeu, nu mai plînge cum ai făcut data trecută.

Rîndul Șacalului veni curînd după miezul nopții.

Din fundul sălii, doi bărbați îl măsurau cu privirea deja de cîteva minute. Stăteau la mese separate și din cînd în cînd schimbau între ei priviri pline de venin. Amîndoi aveau peste cincizeci de ani; unul era gras cu ochii mici înecați în grăsime, iar din ceafă suluri de grăsime i se revărsau peste guler. Arăta a mitocan și porc. Celălalt era subțire, elegant, cu gît ca de vultur și chelie acoperită cu cîteva fire de păr lipite artistic. Purta un costum bine croit, cu pantaloni strîmți iar de sub mînecele hainei ieșea un pic de dantelă de la manșetele cămășii. La gît își legase cu artă un fular de mătase, vaporos. Putea fi pictor, creator de modă sau coafor, se gîndi Șacalul.

Grasul îl chemă pe barman și-i șopti ceva la ureche strecurîndu-i o bancnotă grasă în buzunarul pantalonilor mulați pe corp. Barmanul se întoarse la teighea.

— Domnul acela întreabă dacă nu doriți să serviți un pahar de șampanie cu dînsul, îi șopti barmanul Șacalului la ureche.

Șacalul puse jos paharul cu whisky.

— Spune-i domnului, zise el tare ca să audă și poponarii de la teighea, că nu mă atrage.

Replica lui fu urmată de "ah-uri" și "oh-uri" îngrozite, iar cîțiva dintre tinerii filiformi se lăsară să alunece de pe taburetele înalte și se apropiară de el ca să nu piardă nici un cuvînt. Barmanul holbase și el ochii îngrozit.

— Dragă, dar îți oferă șampanie. Îl știm... e plin de bani. Ai dat lovitura.

În loc de răspuns, Șacalul se dădu jos de pe taburet și luă paharul și se apropie de celălalt pederast bătrîn.

— Îmi permiteți să iau loc la masa dumneavoastră? întrebă el. Tipii ăștia mă agasează.

Prețiosul fu gata să leșine de plăcere. Cîteva minute mai tîrziu, grasul, roșu de mînie, părăsi barul în timp ce rivalul său, ținîndu-și mîna neglijent peste mîna tînărului american, îi spuse noului său prieten că unele persoane au niște maniere revoltătoare.

Șacalul și companionul său plecară de la bar după ora unu. Cu cîteva minute mai înainte, pederastul, pe nume Jules Bernard, îl întrebase pe Șacal unde locuiește. Șacalul mărturisise că nu avea unde locui, că era fără nici un ban, un biet student lăsat în voia soartei. Cît despre Bernard, acestuia nu-i venise să creadă ce noroc dăduse peste el. Normal că îi răspunsese tînărului său prieten că are un apartament frumos, mobilat cu gust și foarte discret. Locuia singur, nu-l deranja nimeni și nu întreținea nici un fel de relații cu vecinii din bloc fiindcă în repetate rînduri aceștia se dovediseră teribil, teribil de mitocani. Ar fi încîntat dacă tînărul Martin ar locui la el pe timpul cît stă la Paris. Cu o demonstrație exagerată de recunoștință, Șacalul acceptase. Înainte de-a părăsi barul se duse la toaletă (era doar una, normal) și după cîteva minute ieși rimelat, pudrat și rujat. Bernard se arătă nemulțumit, dar se stăpîni cît mai rămaseră în bar. Afară pe trotuar îi spuse "Nu-mi place să te văd așa. Arătați ca toți nenorociții aceia de travestiți. Tu ești băiat frumos, n-ai nevoie să te maimuțărești."

— Iartă-mă, Jules, credeam că o să-ți facă plăcere. O să mă spăl cum ajungem acasă.

Ușor înduplecat Bernard îl conduse la mașină. Acceptă să-l ducă, în drum spre casă, la gara Austerlitz ca să-și ia bagajele. La prima intersecție un polițist ieși în fața mașinii și le făcu semn să oprească. Cînd polițistul băgă capul pe fereastră, Șacalul aprinse lumina în mașină. Polițistul îi privi un moment apoi își retrase capul scîrbit.

– *Allez**, le ordonă fără alte complicații. După ce mașina pleacă, mormăi în urma ei: *Sales pédés***.

Mai fură opriți o dată lângă gară și polițistul le ceru actele. Șacalul se fandosi seducător.

– Numai atât doriți? îl întrebă el obraznic.

– Du-te-n mă-ta! spuse polițistul și se îndepărtă.

– Nu-l enerva, protestă Bernard *sotto voce*. O se ne aresteze.

Șacalul își scoase cele două valize de la casa de bagaje, unde funcționarul îl privi cu scîrbă, și le puse în mașina lui Bernard. Pînă la locuința lui Bernard mai aveau de trecut un stop. De data aceasta fură opriți de doi agenți C.R.S., la cîteva sute de metri de casa lui Bernard. Unul din ei se apropie de ușa din dreptul Șacalului. Apoi se dădu înapoi.

– Of, Doamne! Unde vă duceți? răcni el.

Șacalul plusă.

– Oare unde crezi, rățoiule?

Agentul C.R.S. se strîmbă de scîrbă.

– Fir-ați ai dracului de pederăști, îmi vine să vărs. Dați-i drumul!

– Trebuie să le ceri actele, îi reproșă agentul mai mare în grad, dar mașina lui Bernard dispăruse deja din vedere.

– Aoleu, șefule, protestă agentul, noi căutăm tipul care a regulat-o pe baroneasă și apoi a lichidat-o, nu un poponar împuțit.

Bernard și Șacalul intrară în apartament pe la ora două. Șacalul insistă să doarmă pe canapeaua din salon și Bernard trebui să-și reprime obiecțiile, dar trase totuși cu ochiul prin ușa deschisă de la dormitor în timp ce tînărul american se dezbrăca. Va fi o treabă delicată și excitantă, să-l seducă pe studentul cu mușchi de oțel, de la New York.

În cursul nopții Șacalul controlă frigiderul din bucătăria cu aspect efeminat dar bine dotată și constată că

* Plecați (fr.).

** Pederăști nenorociți (fr.).

era mîncare suficientă pentru trei zile dar numai pentru o persoană, nu pentru două. Dimineata, Bernard a vrut să meargă după lapte, dar Șacalul îl opri se spunîndu-i că el prefera la cafea laptele praf. Așa că petrecură dimineata sînd de vorbă. Șacalul insistă să vadă telejurnalul de prînz. Prima știre era despre vînătoarea declanșată cu patruzeci și opt de ore înainte pe urmele asasinului doamnei baroane de la Chalonnière. Jules Bernard se lamentă îngrozit.

– Oh, nu suport violența, spuse.

În clipa următoare, pe tot ecranul apăru o față frumoasă și tînără, cu păr castaniu închis și ochelari cu rame groase despre care crainicul spunea că este cea a ucigașului, un student american pe nume Marty Schulberg. Dacă cineva l-a văzut sau a aflat ceva...

Bernard, care ședea pe canapea, se întoarce și-l privi pe Șacal. Ultimul lucru la care mai apucă să se gîndească fu acela că crainicul greșise spunînd că Schulberg avea ochi albaștri, căci ochii care-l privea acum din spatele degetelor de oțel care i se înfipseaseră în gît, erau cenușii...

După cîteva minute, ușa de la dulapul din vestiar se închise peste chipul schimonosit, cu limba scoasă și firele de păr în dezordine, al lui Jules Bernard. Șacalul își luă o revistă de pe un raft din salon așteptînd să treacă cele două zile care mai rămăseseră.

În cele două zile Parisul a fost scotocit ca niciodată. S-a vizitat fiecare hotel, de la cel mai luxos pînă la ultimul hotel de curve, și s-au verificat listele clienților; s-a căutat în fiecare pensiune, în fiecare casă cu camere de închiriat, în fiecare cămin. Barurile de zi și de noapte, restaurantele, cabaretele și cafenelele au fost bînuite de bărbați în civil care arătau fotografia celui căutat chelnerilor, barmanilor și obișnuiților localurilor. S-au făcut descinderi și percheziții la domiciliul tuturor simpatizanților cunoscuți ai O.A.S.-ului. Au fost reținuți pentru cercetări peste șaptezeci de bărbați tineri care semănau cu ucigașul, pentru ca ulterior să li se dea drumul cu scuzele de rigoare

deoarece toți erau străini și străinii erau tratați cu mai mult respect decît indigenii. Sute de mii de oameni au fost opriți pe stradă, în taxiuri și autobuze și li s-au controlat actele. Au apărut baraje pe toate drumurile de acces în Paris, iar plimbările nocturne se întîmplă să fie opriți de cîteva ori pe o distanță de un kilometru.

În lumea interlopă corsicanii se apucaseră de treabă infiltrîndu-se printre proxeneți, prostituate, hoți de buzunare, traficanți și tîlhari, ameninșîndu-i că dacă nu spun tot ce știu se expun la furia Uniunii cu consecințele de rigoare.

O sută de mii de oameni din serviciul statului, de la inspectori-șefi, la simpli soldați și jandarmi, se aflau în alertă. Se estimase că alte cincizeci de mii de persoane din lumea interlopă și afacerile colaterale ale acesteia priveau cu atenție fiecare chip pe care-l întîlneau. Cei care-și câștigau pîinea în turism au primit instrucțiuni să țină ochii bine deschiși ziua și noaptea. Cafenelele, barurile și cluburile studențești, grupările și asociațiile lor au fost infiltrate cu detectivi tineri. Agențiile care se ocupau cu plasarea prin schimburi a studenților străini în familii franceze fuseseră și ele vizitate și prevenite.

Era în ziua de 24 august spre seară, cînd comisarul Lebel, care-și petrecuse toată sîmbăta lucrînd în grădină numai în cămașă și în niște pantaloni peticiți, a fost anunțat telefonic să se prezinte la biroul ministrului. La ora șase veni să-l ia o mașină.

Rămase surprins cînd îl văzu pe ministru. Dinamicul șef al întregului aparat de securitate internă a Franței arăta obosit și nervos. Părea că îmbătrînise în ultimele patruzeci și opt de ore și pe sub ochi avea cearcăne de nesomn. Îi făcu semn lui Lebel să se așeze pe scaunul din fața biroului, iar el se așeză pe fotoliul rotativ răsucindu-se cînd spre priveliștea dinspre Place Beauvau, cînd înapoi spre Lebel.

— Nu-l găsim și pace, spuse el scurt. S-a evaporat, a dispărut pur și simplu de pe fața pămîntului. Sînt convinși că nici cei din O.A.S. nu știu unde se află. În lumea

interlopă nimeni nu l-a văzut, nimeni nu l-a auzit. Uniunea Corsicană este de părere că nu se află în oraș.

Făcu o pauză și oltă privind-l pe comisarul mărunț din fața lui, care clipi de cîteva ori dar nu zise nimic.

– Nu cred că am reușit să-l înțelegem prea bine pe omul acesta pe care dumneavoastră îl urmăriți de două săptămîni. Ce părere aveți?

– Eu cred că este pe aici pe undeva, spuse Lebel. Ce măsuri de protecție s-au luat pentru ziua de mîine?

Ministrul arăta de parcă ar fi avut o durere fizică.

– Președintele nu vrea să schimbe nimic și nici să ne lase să modificăm itinerariul. Am vorbit cu el azi dimineată. Nu i-a făcut plăcere deloc. Așa că programul a rămas cel dat publicității. La ora zece va reaprinde flacăra eternă sub Arcul de Triumf. La unsprezece, serviciul religios la catedrala Nôtre-Dame. La 12.30, moment de reculegere la mausoleul martirilor Rezistenței de la Montvalérien, după care înapoi la Palat pentru dejun și siestă. Doar o singură ceremonie după-amiază; va decora cu Medalia Eliberării un grup de veterani din Rezistență, ale căror servicii aduse acestei cauze au fost recunoscute mai târziu.

– Asta va fi la ora patru după-amiază în piața din fața gării Montparnasse. Singur a ales acest loc. După cum știți, au început deja lucrările la noua gară, amplasată la vreo cinci sute de metri de cea veche. Unde se află acum gara se va construi un imobil pentru birouri și spații comerciale. Dacă lucrările se vor face conform planului s-ar putea ca aceasta să fie ultima zi a Eliberării pe care o mai apucă gara veche.

– Ce măsuri de securitate s-au luat? întrebă Lebel.

– Păi, ne-am ocupat cu toții de ele. Lumea va fi ținută la o distanță mai mare ca pînă acum. Cu cîteva ore înainte de ceremoine zona se va închide cu bariere metalice și va fi controlată de sus pînă jos, inclusiv prin canale. Se va controla fiecare casă, fiecare apartament. Pe acoperișuri vor fi postați oameni înarmați care vor supraveghea ferestrele și acoperișurile opuse. Cu excepția persoanelor

oficiale și a celor care participă direct la ceremonie nu va trece nimeni dincolo de barieră.

– De data aceasta vom merge pînă la cele mai mici detalii. Chiar și pe acoperișul catedralei Nôtre Dame vor fi postăți polițiști înarmați ascunși pe după cornișe și turle. Toți preoții care vor oficia serviciul religios vor fi percheziționați, la fel și ajutorii lor și copiii din cor. Chiar și polițiștii și agenții C.R.S. vor primi ecusoanele speciale abia mîine în zori pentru a se evita pericolul ca individul să se poată substitui vreunei persoane din corpul de pază.

– În ultimele douăzeci și patru de ore am montat geamuri incasabile la limuzina Citroën în care se va deplasa Președintele. Te rog, nu pomeni de acest lucru nimănui, nici chiar Președintele nu trebuie să știe. L-ar apuca furiile. Mașina va fi condusă tot de Marroux căruia i s-au dat instrucțiuni să conducă ceva mai repede ca de obicei, pentru cazul în care amicul nostru ar încerca să tragă asupra mașinii. Ducret a constituit în mod special un grup de ofițeri și oficiali, foarte înalți de statură care să formeze un zid în jurul Președintelui fără ca acesta să-și dea seama.

– Apoi toți cei care se vor afla pînă în două sute de metri de Președinte vor fi percheziționați, fără excepție. Va ieși circ cu Corpul Diplomatic și cu ziariștii care se vor revolta. Toate permisele pentru diplomați și ziariști vor fi schimbate mîine în zori pentru cazul în care Șacalul va încerca să se strecoare printre ei. Evident că oricine va avea asupra lui un pachet sau un obiect mai lung va fi îndepărtat discret de îndată ce va fi observat. Dumneavoastră mai aveți și alte idei?

Lebel se gîndi o clipă, frecîndu-și mîinile între genunchi ca un elev prins cu șoalda, care încearcă să se explice în fața profesorului. În realitate găsea că unele din măsurile luate erau cam exagerate pentru a fi înțelese de un polițist care-și începuse cariera în stradă și-și petrecuse toată viața de pînă acum urmărindu-i și prinzîndu-i pe criminali doar ținîndu-și ochii bine deschiși, ceva mai mult ca alții, e drept.

– Nu cred, spuse el în cele din urmă, că tipul va risca să se lase ucis. El e mercenar și omoară pentru bani și sigur va dori să scape nevătămat ca să se bucure de bani. Apoi, și-a pus la punct planul din timp, de atunci de cînd a făcut recunoașterea terenului în ultimele zile ale lui iulie. Dacă s-ar fi îndoit de rezultatul operațiunii sau de șansele de a scăpa cu viață ar fi renunțat de mult la ea.

– Deci trebuie să aibă un as în mîneacă. Și-a dat seama, în mod sigur, că în acea unică zi a anului, Ziua Eliberării, mîndria generalului De Gaulle nu îi va permite acestuia să rămîină acasă, indiferent de pericolele la care se expune. Deși știe că prezența lui a fost descoperită, și probabil că și-a dat seama că măsurile de securitate vor fi deosebit de severe, așa cum le-ați descris, domnule Ministru, totuși el nu a renunțat.

Lebel se ridică deși era împotriva protocolului și porni să se plimbe prin cameră.

– Nu a renunțat. Și nu va renunța. De ce oare? Pentru că este convins că-și poate îndeplini misiunea și va scăpa cu viață. Ca urmare, probabil că va recurge la un mijloc la care nimeni dintre noi nu s-a gîndit. Trebuie să fie o bombă cu acționare de la distanță sau o pușcă. Dar bomba s-ar putea descoperi ușor și i-ar distruge tot planul. Deci rămîne doar pușca. De aceea a fost nevoie să intre în Franța cu mașina. Pușca se află în mașină probabil sudată de șasiu sau ascunsă între caroserie și tapiterie.

– Dar n-are cum să ajungă cu mașina în apropierea lui de Gaulle! exclamă cu glas tare ministrul. Nimeni nu se poate apropia de el, în afară de cîțiva aleși, iar aceștia vor fi percheziționați. Și cum va putea trece cu pușca dincolo de bariere?

Lebel se opri din mers în fața ministrului. Ridică din umeri.

– Nu știu. Dar el crede că poate și pînă acum n-a dat greș, a avut și ghinioane. Și în ciuda faptului că a fost descoperit și urmărit de două dintre cele mai bune forțe polițienești din lume, el se află acum la Paris înarmat, ascunzîndu-se poate din nou sub o identitate falsă. Un

lucru este sigur, domnule Ministru. Oricine ar fi, mâine trebuie să scoată capul. Și cînd o va face trebuie să fie reperat imediat și iată-ne ajunși din nou la vechea soluție: calitatea detectivului de a ști să-și țină ochii bine deschiși.

– Nu am alte propuneri privind măsurile de securitate, domnule Ministru. Par perfecte, deși poate puțin cam exagerate. Deci, îmi permiteți să-mi fac rondul pe la fiecare ceremonie în speranța de a-l repera? Este singurul lucru care ne-a mai rămas de făcut.

Ministrul păru oarecum decepționat. Sperase într-o nouă licărire de inspirație, la o revelație strălucitoare din partea detectivului despre care Bouvier spusese că este cel mai bun din Franța, în urmă cu două săptămîni. Iar omul propusese doar să țină ochii bine deschiși. Ministrul se ridică în picioare.

– Desigur, spuse el rece. Vă rog, faceți cum doriți. domnule comisar.

Mai tîrziu, în acea seară, Șacalul își făcea pregătirile în dormitorul lui Jules Bernard. Pe pat erau înșirate o pereche de pantofi scîlciati, șosetele de lînă gri, pantalonii și o cămașă cu guler răsfrînt, mantaua militară cu un singur rînd de decorații de campanie și o bască neagră, toate aparținînd veteranului francez André Martin. Puse deasupra actele false făcute la Bruxelles, care atestau identitatea purtătorului acelor haine.

Lîngă ele a pus hamul ușor pe care și-l făcuse la Londra, cele cinci tuburi ca de aluminiu care conțineau patul, țeava, cutia închizătorului, amortizorul și luneta puștii. Lîngă ele se afla capacul de cauciuc în care erau împlîntate cele cinci gloanțe explozive.

Scoase două gloanțe din capac și folosindu-se de cleștele pe care-l găsi într-o cutie sub chiuvetă, le rupse vîrfurile cu grijă. Trase afară firicelele de cordită pe care le conțineau. Pe acestea le păstră, iar tuburile le aruncă în lada de gunoi. Mai avea încă trei gloanțe bune și acestea îi erau suficiente.

Nu se bărbierise de două zile și fața i se acoperise de țepii blonzii. O să-i fie destul de greu să și-i radă neglijent cu briciul pe care-l cumpărase după sosirea la Paris. Pe policioara din baie se aflau sticlutele cu vopseaua de păr și solventul, de care se folosisese și când se deghizase în pastorul Jensen. Se spălase deja pe cap de vopseaua castaniu închis, culoarea lui Marty Schulberg, și stînd în fața oglinzii începu să-și taie părul blond din ce în ce mai scurt, pînă cînd acesta ajunsese să arate ca o perie.

Făcu un ultim control ca să vadă dacă totul era pregătit cum se cuvine pentru a doua zi de dimineată. Apoi își făcu o omletă, se așază în fața televizorului și urmări o emisiune de varietăți pînă veni vremea de culcare.

Duminică, 25 august 1963, a fost o arșiță teribilă. Era cea mai caldă zi a anului, așa cum fusese exact cu un an și trei zile în urmă cînd locotenent-colonelul Jean-Marie Batien Thiry și oamenii lui încercaseră să-l împuște pe Charles de Gaulle, în giratoriul de la Petit-Clamart. Deși nici unul din atentatorii din acea seară a anului 1962 nu și-a dat seama, acțiunea lor avea să declanșeze un lanț de evenimente, ce urmau să se încheie odată pentru totdeauna, în după-amiaza acestei duminici de vară care se revărsa peste orașul în sărbătoare.

Dar dacă Parisul era în sărbătoare, aniversînd Ziua Eliberării lui de sub nemți, șaptezeci și cinci de mii de persoane transpirau în costume și în bluze albastre de serj ca aceasta să se desfășoare în ordine. Anunțate în presă prin articole înflăcărâte, ceremoniile care marcau Ziua Eliberării au atras o mulțime de oameni. Majoritatea celor veniți abia dacă îl puteau zări pe șeful statului oficiînd, căci acesta era înconjurat de cohorte de gărzi și polițiști.

În afară de cohorta de ofițeri și civili, ca un zid de nepătruns în jurul lui, care, încîntați că fuseseră invitați să-l însoțească, nu băgaseră de seamă că erau toți de aceeași înălțime servind drept scut viu Președintelui, Generalul de Gaulle era însoțit și de cele patru gărzi de corp personale.

Din fericire, miopia lui, accentuată și de refuzul de-a purta ochelari în public, l-a împiedecat să observe că era flancat din spate, din față și lateral de trupurile masive ale lui Roger Tessier, Paul Comiti, Raymond Sasia și Henri d'Jouder.

Aceștia erau cunoscuți de către ziariști drept "gorile" și mulți credeau că porecla se datora pur și simplu înfățișării lor. De fapt, exista o explicație logică pentru felul lor de-a merge. Fiecare era expert în toate felurile de luptă avînd mușchii pectorali și cei ai brațelor foarte bine dezvoltati. Cînd mușchii erau încordați, cei dorsali împingeau brațele în lături, departe de corp. La aceasta se mai adăuga și faptul că fiecare purta la subțioară automatul preferat, ceea ce le accentua aspectul de gorilă. Țineau brațele deschise pe jumătate, gata să scoată arma din hamul de la subțioară și să tragă la cel mai mic semn de pericol.

Dar n-a fost nici un pericol. Ceremonialul de la Arcul de Triumf s-a desfășurat conform planului, în timp ce pe toată întinderea amfiteatrului de acoperișuri ce înconjuura Place de l'Etoile, sute de oameni înarmați cu binocluri și puști, ascunși pe după hornuri și cornișe, supravegheau și păzeau piața. După ce, în sfîrșit, coloana de mașini a luat-o pe Champs Elysées în direcția catedralei Notre Dame, toți aceștia au răsuflet ușurați și au început să coboare de la posturile lor.

La Catedrală, totul a decurs la fel. Cardinalul Arhiepiscop al Parisului a oficiat slujba înconjurat de prelați și sate bisericești, care cu toții fuseseră supravegheați în timp ce-și îmbrăcau odăjdiile. Din balconul orgii, doi oameni supravegheau adunarea din naos cu puștile în bătaie (nici chiar Arhiepiscopul n-a știut că se aflau acolo). Asistența fusese infiltrată serios cu polițiști în civil care nu îngenuncheau și nici nu închideau ochii, dar care se rugau cu aceeași ardoare, dar pe limba lor: "Rogu-te Doamne, nu, cînd sînt eu de serviciu".

Afară, cîțiva privitori, aflați la mai departe de două sute de metri de ușa Catedralei fuseseră luați și îndepărtați discret în momentul cînd băgaseră mîna sub haină. De

exemplu, unul voise să se scarpine sub braț, iar celălalt să-și scoată pachetul cu țigări.

Și totuși nici aici nu s-a întâmplat nimic. Nu s-a auzit nici pocnet de armă, nici fișîit de bombă. Polițiștii ajunseseră să se cerceteze reciproc pentru a se convinge că ecusonul purtat de colegi este cel nou, eliberat în acea dimineață, pentru ca Șacalul să nu apuce să-l copieze și să se dea drept polițist. Un agent C.R.S. care-și pierduse ecusonul a fost arestat pe loc și condus discret la duba care aștepta. I s-a luat carabina și nu a fost eliberat pînă seara, și atunci a fost nevoie ca douăzeci de colegi să-l recunoască personal și să garanteze pentru el ca poliția să fie convinsă că omul era ceea ce declarase că este.

La Montvalérien atmosfera a fost tensionată și chiar dacă Președintele observase acest fapt, n-a arătat-o. În această suburbie muncitorească, cei însărcinați cu securitatea operațiunii apreciaseră că avea să fie în siguranță cît timp rămînea în osuar. Pe drum însă, cînd mașina trecea pe străduțele înguste și trebuia să încetinească la curbe, s-ar fi putut ca asasinul să treacă la acțiune.

În realitate, în acel moment Șacalul se afla în cu totul altă parte.

Pierre Valremy se săturase. Îi era teribil de cald, bluza i se lipise de spate, cureaua automatului îi ardea umărul prin cămașa udă, îi era sete și venise ora prînzului de care știa că n-o să aibă parte. Începea să regrete că se angajase la C.R.S.

La început fusese bine, cînd pus pe liber de la fabrica din Rouen la care lucrase, funcționarul de la oficiul de plasare îi arătase pe perete un afiș din care-i zîmbea un tînăr în uniformă C.R.S.-ului, spunînd lumii că are o slujbă de viitor și perspectiva unei vieți interesante. Uniforma din fotografie arăta ca și cînd ar fi fost croită personal de creatorul de modă Balenciaga. Așa că Valremy se înrolase.

Nimeni nu pomenise însă de viața din cazarmă care arăta ca o pușcărie, ceea ce de fapt și fusese inițial. Nici de instrucție, nici de aplicațiile de noapte, nici de bluza albastră de serj care te mânca pe piele, nici de orele de așteptare pe străzi, pe ger sau pe arșiță, pentru a face Marea Captură care nu se ivise niciodată. Căci actele oamenilor erau întotdeauna în regulă, ocupațiile lor, inevitabil, terestre și pașnice și atunci nu era de mirare că-ți venea să te apuci de băut.

Și acum iată-l la Paris, prima lui ieșire din Rouen. Crezuse că o să apuce să vadă și el orașul-lumină. Nici vorbă de așa ceva, sub comanda sergentului Barbichet. Mereu același lucru: "Vezi bariera aceea, Valremy. Stai lângă ea și păzește-o să nu se miște și nu lăsa pe nimeni să treacă fără aprobare, ai înțeles? Ai o misiune de răspundere, băiatule".

De răspundere, ce să zic! Uite căăștia au înnebunit cu Ziua asta a Eliberării Parisului și au adus din provincie mii de oameni ca să completeze trupele de la Paris. Aseară, la cazarmă veniseră băieți din zece orașe, iar cei din Paris spuneau că se zvonește că are să se întâmple ceva, altfel de ce atîta vînzoleală? Zvonuri, ca de obicei, doar zvonuri. Nu se întâmpla nimic.

Valremy se întoarce și privi în sus pe Rue de Rennes. Bariera care oprea publicul și pe care el o păzea era de fapt un lanț legat de-a curmezișul străzii între două imobile, cam la două sute cincizeci de metri de Piața 18 Iunie. Pînă la fațada gării de dincolo de piață mai erau încă două sute de metri. Putea vedea la distanță, în curtea gării, cîteva persoane care marcau locurile unde urmau să stea veteranii, oficialii și fanfara Gărzii Republicane. Mai erau încă trei ore. Isuse, n-o să se termine oare niciodată?

În spatele barierei începuseră să se adune primii curioși. Au unii o răbdare de fier, medită el. Era și asta o plăcere să stai ore întregi în căldură ca să vezi o adunătură de capete la trei sute de metri mai departe și să știi doar că undeva, în mijlocul lor, se afla de Gaulle. Și totuși lumea venea cînd știa că bătrînul Charlie avea să fie și el acolo.

Erau deja vreo sută-două de persoane, înșirate de-a lungul barierei, când îl văzu pe bătrîn. Venea schiopătînd spre barieră mișcîndu-se greu și lăsînd impresia că nu va fi în stare să parcurgă restul distanței. Basca neagră era pătată de sudoare, iar mantaua lungă îi trecea bine de genunchi. Pe piept i se bălăngăneau și zornăiau niște medalii. Cîteva persoane din public îi aruncară priviri pline de compasiune.

– Moșii ăștia își pun întotdeauna medaliile, se gîndi Valremy, ca și cînd ar fi singurul lucru pe care-l aveau pe lume. Poate că pentru unii și *era* singurul lucru care le mai rămăsese. Mai ales cînd o explozie ți-a smuls piciorul! Poate că zburdase și el la tinerețe, cînd avea picioare cu care să zburde, reflectă Valremy urmărindu-l pe bătrînul care se apropia schiopătînd. Acum arăta însă ca pescărușul acela bătrîn, strivit, pe care-l văzuse băiatul de la C.R.S. odată cînd făcuse o vizită pe litoral, la Kermadec.

Christoase, ce soartă, să-ți petreci restul zilelor schiopătînd într-un picior, sprijinindu-te de o cîrjă de aluminiu. Bătrînul se apropie de el.

– *Je peux passer?** întrebă el timid.

– Hai, tataie, să-ți vedem actele.

Bătrînul veteran băgă mîna în sîn căutînd pe sub cămașa destul de murdară. Scoase două legitimații pe care Valremy le luă și le cercetă. André Martin, cetățean francez, vîrsta cincizeci și trei, născut la Colmar, Alsacia, domiciliul Paris. Cealaltă legitimație purta același nume. Deasupra scria: "*Mutilé de Guerre***".

"Ești mutilat bine, camarade," se gîndi Valremy.

Studie fotografiile de pe ambele legitimații. Erau ale aceluiaș bărbat, dar făcute la date diferite. Ridică privirea la el.

– Soate-ți basca.

Bătrînul își scoase basca și o mototoli în mînă. Valremy compară chipul din fața lui cu cel din fotografie.

* Pot să trec? (fr.).

** Mutilat de război (fr.).

Erau la fel. Omul părea bolnav. Se tăiașe la bărbierit și peste tăieturi lipise bucățele de hîrtie pe lîngă care se mai vedeau urme de sînge. Fața era cenușie și unsuroasă din cauza transpirației. Deasupra frunții, părul cărunț rămăsese în dezordine după ce-și trăsese basca de pe cap. Valremy îi dădu actele înapoi.

– De ce vrei să te duci acolo?

– Acolo locuiesc, spuse bătrînul. Sînt pensionar. Stau într-o mansardă.

Valremy îi smulse înapoi actele. Pe legitimație scria că adresa era: 154, Rue de Rennes, Paris 6-ème. Agentul C.R.S. se uită la imobilul ce se ridica lîngă el. La poartă era numărul 132. Corect, 154 trebuie să fie puțin mai la vale. Nu-i dăduse nimeni ordin să nu lase un bătrîn să se ducă acasă.

– E în ordine, treci. Dar să nu dai de vreo belea. Peste cîteva ore o să vină Charles cel Mare.

Bătrînul zîmbi punîndu-și actele la loc și împiedecîndu-se în cîrjă. Valremy întinse brațul să-l sprijine.

– Știu. Unul din vechii mei camarazi o să fie astăzi decorat. Eu am fost acum doi ani... Bătrînul se bătu cu palma peste medalia de pe piept. Dar de Ministrul Forțelor Armate.

Valremy trase cu ochiul la medalie. Deci asta este Medalia Eliberării. Al dracului de puțin ca să merite să-ți pierzi un picior. Își reluă misiunea în serios și-i făcu semn din cap bătrînului să treacă. Acesta o luă la vale schiopătînd. Valremy se întoarse ca să oprească un alt îndrăzneț care încerca să se strecoare prin barieră.

– Gata, gata, ajunge. Rămîneți în spatele barierei.

Ultimul lucru pe care-l mai văzu uitîndu-se după bătrîn, a fost o imagine fugară a mantalei cenușii dispărînd sub o poartă la capătul străzii, chiar lîngă piață.

Madame Berthe ridică privirea surprinsă simțînd o umbră deasupra ei. Fusese o zi obositoare, venise poliția și

controlase toate apartamentele; cine știe ce ar fi zis chiriașii dacă ar fi fost acasă. Din fericire, toți în afară de trei persoane, erau plecați în concediu.

După ce plecaseră polițiștii, avusese parte de un pic de liniște și se așezase la poartă tricotînd ca de obicei. Ceremonia care urma să înceapă peste două ore în curtea din fața gării o lăsa rece.

— *Excusez-moi, madame**... aș putea îndrăzni... să vă rog... să-mi dați un pahar cu apă. E tare cald afară și trebuie să aștept începerea ceremoniei.

Femeia percepu imaginea unui bătrîn îmbrăcat într-o manta ca aceea pe care o purtase odată și bărbatul ei. Pe piept îi atîrnau niște medalii. Omul se sprijinea greoi de o cîrjă, iar prin poalele deschise ale mantalei i se zărea doar un picior. Fața arăta descompusă și transpirată de efort. Madame Berthe își strînse lucrul și-l îndesă în buzunarul de la șort.

— Oh, sărmane domn... cred că vă este tare greu să mergeți... și mai ales pe arșita asta. Ceremonia începe abia peste două ore. Ați ajuns prea devreme. Intrați, intrați...

Ea o luă grăbită înainte spre ușa cu geam de la camera ei din fundul holului ca să-i aducă un pahar cu apă. Veteranul o urmă șchiopătînd.

Stînd la chiuvetă și umplînd paharul cu apă, femeia nu auzi cum ușa de la intrare se închise; abia dacă simți cum degetele de la mîna stîngă a omului îi lunecară pe sub bărbie și o prinseră de gît, sub maxilar. Iar trosnitura articulațiilor maxilarului sub ureche veni total pe neașteptate. Imaginea apei care curgea în pahar de la robinet explodează în pete roșii și negre, iar corpul inert se prăbuși fără zgomot la pămînt.

Șacalul își deschise mantaua, dezlegă de la centură hamul cu care-și legase piciorul drept sub șezut. Fața i se crispă de durere cînd întinse piciorul și flexă genunchiul amorțit. Înainte să pună piciorul jos și să se sprijine pe el, așteptă cîteva minute ca sîngele să ajungă la gleznă și în călcîi.

* Scuzați-mă, doamnă... (fr.).

Cinci minute mai târziu Madame Berthe era legată fedeleș de mâini și de picioare cu sfoara de rufe luată de sub chiuvelă și avea gura lipită cu leucoplast. Șacalul o duse în cămară și închise ușa.

Căutînd prin cameră dădu de cheile apartamentelor în sertarul de la masă, își încheie nasturii de la manta, luă cîrja, aceeași de care se sprijinise trecînd prin aeroportul de la Bruxelles și cel de la Milano cu douăsprezece zile în urmă, apoi aruncă o privire afară. Holul era pustiu. Ieși din cameră, încuie ușa după el și o luă la fugă pe scări în sus.

La etajul șase se opri în fața apartamentului domnișoarei Beranger și bătu la ușă. Nu se auzi nici un zgomot. Așteptă puțin și mai bătu o dată. Nici o mișcare. nici în apartamentul vizat nici în cel învecinat al soților Charrier. Scoase cheile și o căută pe cea cu numele de Beranger, o găsi – și intră în apartament încuind ușa în urma lui.

Se duse la fereastră și privi afară. Peste drum, pe acoperișurile blocurilor din față, oamenii în uniforme albastre își ocupau posturile. Ajunsese la timp. Întinse brațul și răsuci ivărul ferestrei apoi trase ambele canaturi deodată spre interior pînă ce acestea se deschiseră complet. Apoi se retrase în interiorul camerei. Pe covor cădea un pătrat de lumină. Prin contrast, restul camerei părea în întuneric. Dacă nu intra în pătratul de lumină, observatorii de peste drum nu aveau cum să-l vadă.

Postîndu-se la marginea ferestrei, în umbra draperiilor trase, constată că putea vedea bine în jos, dar și lateral spre curtea din fața gării la o sută treizeci de metri distanță. La doi metri de fereastră, lateral, așază masa din camera de zi, de pe care luă fața de masă și vaza de flori, și în locul lor puse două perne din fotoliu. Ele urmau să servească drept afet pentru pușcă.

Se dezbracă de manta și-și suflecă mînele. Desfăcu cîrja în bucăți. Deșurubă capacul de cauciuc din capăt și vîrfurile strălucitoare ale celor trei gloanțe rămase ieșiră la iveală. Abia acum începea să-i treacă senzația de vomă și

transpirația provocată de cordita din celelalte două gloanțe pe care o ingerase.

Deșurubă următorul segment al cîrjei și din el scoase amortizorul. Din alt segment scoase luneta telescopică. Din segmentul cel mai gros, care se termina cu brațul în formă de Y al cîrjei, ieșiră la iveală corpul puștii și țeava.

Din furca brațului în formă de Y scoase cele două vergele de oțel care îmbinate aveau să formeze cadrul ce ținea loc de patul puștii. Și, în sfîrșit, veni la rînd suportul capitonat de la subțioară; în tapiteria acestuia era ascuns doar trăgaciul. Suportul capitonat, așa cum era, urma să fie fixat în capetele celor două vergele de oțel cu care pușca avea să se sprijine de umăr.

Șacalul asamblă pușca cu plăcere și meticulozitate: corpul aplecat puțin înainte deasupra cutiei închizătorului aflată pe perne și începu să vizeze prin lunetă. Piața luminată de soare de dincolo de ferestre și mai jos cu douăzeci de metri intra clar în cîmpul vizual. În dreptul liniei de ochire apăru capul unuia din oficiali care marca locurile participanților la ceremonie. Șacalul urmări ținta prin vizor. Capul apărea mare și distinct așa cum arătase și pepelele acela în poiana din pădurea Ardenilor.

Mulțumit, Șacalul alinie cele trei cartușe pe marginea mesei ca pe niște soldați. Cu degetul mare și cel arătător trase închizătorul înapoi, și introduse primul cartuș în cameră. Unul va fi suficient, dar oricum avea și două de rezervă. Împinse închizătorul la loc pînă cînd acesta ajunse la baza cartușului, îl răsuci o jumătate de tură și-l blocă. În fine, așeză pușca cu grijă pe perne și-și căută țigările și chibriturile.

Trăgînd din țigară se lăsă pe spătarul scaunului așteptînd să treacă o oră și trei sferturi, cît mai rămăsese.

21

Comisarul Lebel se simțea atât de însetat, de parcă nu băuse nimic toată viața. Gura îi era uscată, iar limba i se lipise de cerul gurii, ca sudată. Și nu era doar din cauza arșitei. Pentru prima oară, de mulți ani încoace, îi era efectiv teamă. Era sigur că în această după-amiază avea să se întâmple ceva, dar nu-și putea imagina cum și cînd.

În acea dimineață fusese la Arcul de Triumf apoi la Catedrala Nôtre-Dame și la Montvalérin. Nu avusese loc nici un incident. Pe cînd lua prînzul împreună cu cîțiva din membrii consiliului care se întrunise pentru ultima dată în zori, la sediul ministerului, constată cum starea lor de tensiune și îngrijorare lăsa loc alteia, vecină cu euforia. Mai rămăsese doar o ceremonie, cea din Place du 18 Juin, și fusese asigurat că piața fusese deja bine controlată și izolată.

– Tipul a dispărut, spuse Rolland în timp ce grupul ieșea la lumina soarelui după ce prînzise la o braserie aproape de Palatul Elysée, unde Președintele se retrăsese și el pentru dejun. A dispărut, a întîlnit-o și bine a făcut. Undeva, cîndva, va ieși el iar la suprafață și atunci băieții mei vor pune mîna pe el.

Acum Lebel trecea neliniștit prin fața barierelor care țineau mulțimea de curioși la distanță, la două sute de

metri mai jos pe Bulevardul Montparnasse, atât de departe de piață încît nimeni nu putea vedea ce se întîmplă acolo. Fiecare polițist și agent C.R.S. cu care vorbise în fața barierelor îi spusese același lucru. Nu trecuse nimeni dincolo de barieră începînd cu ora douăsprezece, de cînd fuseseră instalate.

Străzile principale erau blocate, cele secundare și aleile așîderea. Acoperișurile erau ținute sub observație și păzite, gara era și ea împînzită de polițiști, iar prin mansardele și podurile caselor care dădeau spre curtea gării mișunau agenții de securitate. Aceștia erau cocoțați și sus pe copertinele de deasupra peroanelor pustii, căci toate trenurile din după-amiaza aceea fuseseră dirijate spre gara Saint-Lazare.

În interiorul perimetrului, fiecare imobil fusese scotocit din pivniță pînă în pod. Majoritatea apartamentelor erau locuite, locatarii fiind plecați în concediu la munte sau la mare.

Pe scurt, zona Pieții 18 Iunie era ermetic închisă nelăsînd să treacă măcar un șoarece, cum spusese odată Valmy. Lebel zîmbi amintindu-și de vorbirea colorată a polițistului din Auvergne. Deodată însă zîmbetul îi dispăru. Nici Valentin nu fusese în stare să-l oprească pe Șacal.

Se strecură pe străzile lăturalnice ca să scurteze drumul prezentînd de fiecare dată legitimația și ieși pe Rue de Rennes. Aceeași poveste și aici, drumul era blocat la două sute de metri de piață, lumea se bulucea în spatele barierelor, în față, strada era pustie, doar cîțiva agenți C.R.S. patrulau zona. Începu din nou să pună întrebări.

Ați văzut pe cineva? Nu, să trăiți. A trecut cineva dincolo de barieră? Nu, să trăiți. Din curtea din fața gării se auzea fanfara Gărzii Republicane care-și acorda instrumentele. Lebel se uită la ceas. Generalul trebuie să sosească din clipă în clipă. Ați văzut pe cineva trecînd dincolo? Nu, să trăiți. Pe aici, nu. În regulă, faceți-vă datoria mai departe.

Auzi cum în piață se strigă un ordin și văzu o coloană de mașini venind dinspre Bulevardul Montparnasse și apropiindu-se în viteză de Piața 18 Iunie. Urmări coloana cu privirea pînă ce aceasta intră pe poartă în curtea din fața gării. Și-i văzu pe polițiști luînd poziția de drepti și salutînd. Toți ochii erau ațintiți spre mașinile negre. Lumea aflată la cîțiva metri în spatele lui se buluci înainte încercînd să treacă de barieră. Privi în sus spre acoperișuri. Buni băieți. Observatorii plasați pe imobile ignorau spectacolul de jos din stradă; ochii lor scrutau neîntreput acoperișurile și ferestrele caselor de peste drum pentru a sesiza cea mai mică mișcare.

Ajunse pe latura de apus a lui Rue de Rennes. Aici un tînăr agent de la C.R.S. era postat în spațiul rămas gol dintre capătul barierei de metal și zidul imobilului cu numărul 132. Îi flutură legitimația în față și omul înțepeni.

– A trecut cineva pe aici?

– Nu, să trăiți.

– De cît timp ești aici?

– De la ora douăsprezece, să trăiți, de cînd s-a închis strada.

– Chiar n-a trecut nimeni prin acest loc?

– Nu, să trăiți. Adică, să vedeți... numai un invalid bătrîn care locuiește cu cîteva case mai jos.

– Care invalid?

– Unul bătrîn, să trăiți. Arăta ca un ciîne bolnav. Avea carte de identitate și o legitimație de *Mutilé de Guerre*. Adresa era 154, Rue de Rennes. Știți, a trebuit să-l las să treacă. Arăta rău de tot, era mort de bolnav. Nu-i de mirare că era îmbrăcat cu mantaua pe o asemenea vreme.

– Cu mantaua?

– Da, să trăiți. O manta lungă. Militară, cum purtau soldații mai demult. Totuși, cam groasă pe căldura asta.

– De ce suferea?

– Păi, de căldură, cred, să trăiți.

– Spuneai că era invalid de război. De ce suferea?

– Păi, avea un singur picior, să trăiți. Umbla șchiopătînd, sprijinindu-se într-o cîrjă.

Dinspre piață se auziră primele semnale, ale trompeților. "Veniți copii ai patriei, ziua de glorie a sosit..." Cîțiva privitori începură să cînte și ei "La Marseillaise".

– Cîrjă? spuse Lebel cu o voce care parcă nu era a lui, venind de undeva de departe. Agentul C.R.S. îl privea cu respect.

– Da, să trăiți. O cîrjă cum au de obicei invalizii. Una de aluminiu... Lebel o luase la fugă pe stradă urlînd la omul de la C.R.S. să-l urmeze.

Participantii la ceremonie stăteau în soare în piața pustie. Mașinile erau parcate bară lîngă bară de-a lungul fațadei gării. Peste drum de ele, în dreptul grilajului care închidea curtea, se aflau veteranii care urmau să fie decorați de Șeful statului. Pe latura de răsărit a curții stăteau persoanele oficiale și corpul diplomatic formînd o masă densă de costume gri închis, la butoniera unora zărindu-se rozeta roșie a Legiunii de Onoare.

Latura de apus era ocupată de căștile cu panaș roșu ale Gărzii Republicane, fanfara aflîndu-se cu un pas înaintea gărzii de onoare propriu-zise. În jurul unei limuzine oprite în dreptul fațadei gării se strînseseră responsabilii cu protocolul și adjutanții de la Palat. Fanfara începu să cînte La Marseillaise.

Șacalul ridică pușca și ochi înspre curte. Îl prinse în vizor pe veteranul din capul rîndului, primul care urma să fie decorat. Era un bărbat scund și îndesat. Stătea în poziție de drepti. Capul acestuia intra clar în vizor, aproape întreg profilul, peste cîteva minute, în fața acestui om, mai sus cu treizeci de centimetri, se va afla un alt cap, mîndru și arogant, purtînd un chipiu kaki împodobit cu două stele aurii.

– *Marchons, marchons, à la Victoire...* Bum-ba-bum. Ultimele note ale imnului național se stinseră încet, iar locul lor îl luă o liniște mormîntală. Apoi în curtea gărzii răsună ordinul răcnit de comandantul gărzii Pentru Onor...

Prezentaaați, arm'! S-a auzit clar trei plesnituri cînd soldații din gardă, la unison, loviră cu mîinile înmănușate în alb paturile și încărcătoarele și lipiră călcîiele. Grupul de lîngă limuzină se desfăcu în două. Pe culoarul dintre ele apăru o siluetă înaltă care o porni semeț spre șirul veteranilor. La cincizeci de metri de aceștia grupul se opri, cu excepția Ministrului pentru Foștii Combatanți, care urma să-i prezinte pe veterani Președintelui și a unui oficial care ducea perna de catifea pe care se afla un șir de zece medalii, cu panglicile respective. În afară de cei doi oficiali, Charles de Gaulle nu mai avea pe nimeni în preajmă.

– Aici?

Lebel se opri gîfîind și arătă spre o poartă.

– Cred că da, să trăiți. Da, aici era, a doua de la capătul străzii. Pe aici a intrat.

Detectivul mărunțel dispăru în hol și Valremy îl urmă, mulțumit oarecum că nu tebuia să mai stea în stradă unde prezența C.R.S.-ului era destul de neobișnuită la o asemenea ceremonie și îi făcea să strîmbe din nas pe militarii de carieră care stăteau în poziție de drepti lîngă grilajul curții. Iar dacă va fi tras la răspundere, avea să spună că omulețul acela caraghios se dăduse drept comisar de poliție și că el nu făcuse alteceva decît să încerce să-l oprească.

Cînd ajunse și el în hol, comisarul zgîlțîia ușa de la camera portăresei.

– Unde-i portăreasa? urlă acesta.

– Nu știu, să trăiți.

Înainte ca agentul C.R.S. să mai poată spune ceva, omulețul spărsese deja geamul mat cu cotul, băgase mîna înăuntru și deschise ușa.

– Urmează-mă, îi ordonă acesta și se năpusti înăuntru.

Poți să fii sigur că am să te urmez, se gîndi Valremy. Ești sărit bine de pe fix.

Îl găsi pe comisar în fața ușii de la cămară. Privind peste umărul lui, o văzu pe portăreasă legată fedeleș zăcînd pe jos fără simțire.

— Fir-aș-al dracului. Înțelese deodată că omulețul nu glumea. *Era* comisar de poliție și amîndoi *căutau* criminalul. Iată că venise momentul acela suprem la care visase mereu, și totuși, ar fi preferat să se afle mai degrabă la cazarmă, decît aici.

— Fuga, la ultimul etaj, strigă detectivul la el și o luă pe scări în sus cu o viteză ce-l uimi pe Valremy care gîfîia în urma lui, dîndu-și jos automatul de pe umăr.

Președintele Franței se opri în fața primului veteran din rînd și se aplecă puțin să audă explicațiile ministrului, respectiv cine era omul și pentru ce acte de bravură, întîmplute cu nousprezece ani în urmă, era acum decorat. Cînd ministrul termină de vorbit, Președintele înclină ușor capul spre veteran apoi se întoarse spre oficialul care ținea perna de catifea și luă medalia. În timp ce fanfara începu să cînte încet *La Marjolaine*, înaltul General prinse medalia pe pieptul bombat al bătrînului veteran.

Apoi făcu un pas înapoi și salută.

La o sută treizeci de metri mai departe, undeva la etajul șase, Șacalul fixă pușca și viză prin luneta telescopică. Văzu clar trăsăturile feții, sprîncenele adumbrite de cozorocul chipiului, ochii pătrunzători, nasul acvilin. Văzu cum mîna care salutase se lasă în jos și cum crucea din vizor se suprapuse peste tîmpla descoperită. Apăsă ușor pe trăgaci...

O secundă mai tîrziu privi insistent în curtea gării și nu-i veni să-și creadă ochilor. Înainte ca glonțul să iasă în întregime din țeavă, Președintele Franței își aplecă pe neașteptate capul în față. În timp ce asasinul privea stupefiat, Generalul îl sărută solemn pe omul din fața lui pe amîndoi obraji. Cum era cu treizeci de centimetri mai înalt trebuise să se aplece ca să depună sărutul tradițional de

felicitare așa cum se obișnuiește la francezi și la alte națiuni, dar care le repugnă anglo-saxonilor.

Mai târziu, se va stabili că glonțul trecuse la o fracțiune de centimetru prin spatele capului în mișcare. Nu se știe dacă Președintele auzise bangul creat de depășirea barierei sunetului deplasându-se de-a lungul traiectoriei glonțului. Oricum el nu schițase nici un gest. Ministrul și ceilalți oficiali nu auziseră nimic, nici ceilalți aflați la cincizeci de metri mai în spate.

Glonțul se înfipse în asfaltul înmuiat de soare și se dezintegrează la câțiva centimetri adâncime. Fanfara continua să cânte "La Marjolaine". Președintele, după ce depuse cel de-al doilea sărut, se îndreaptă de spate și se apropie calm de următorul veteran.

Din spatele puștii, Șacalul începu să înjure încet, cu obidă. Nu ratase pînă atunci nici o țintă aflată la o sută treizeci de metri. Apoi se calmă, mai avea încă timp. Trase închizătorul, scoase cartușul tras pe care-l aruncă pe covor. Luă un alt cartuș de pe masă, îl încarcă și împinse închizătorul la loc.

Claude Lebel ajunsese gîfîind la etajul șase. Simți că inima avea să-i spargă pieptul și se rostogoli pe coridor. Existau două uși care dădeau spre apartamentele cu vedere la stradă. Privea de la una la alta cînd îl ajunsese din urmă agentul C.R.S. ținîndu-și automatul la șold, gata să tragă. În timp ce Lebel ezita între cele două uși, în spatele uneia dintre ele se auzi un zgomot înfundat, dar distinct. Lebel arătă cu degetul spre broască.

— Trage în ea, ordonă și se dădu înapoi. Agentul C.R.S. se înfipse bine pe picioare și trase. În jur se împrăștiară bucăți de lemn și de metal, cartușe trase. Ușa cedă și se deschise înăuntru. Valremy intră primul în cameră cu Lebel pe urmele lui.

Valremy recunoscuse părul cărunt tuns perie și atît. În rest, bărbatul avea amîndouă picioarele, mantaua dispăruse, iar brațele care apucară pușca erau cele ale unui bărbat tînăr și viguros. Omul cu pușca nu-i dădu timp să-și revină; ridicîndu-se de pe scaunul de lîngă masă, ușor

îndoit de mijloc, acesta trase de la înălțimea soldului. Unicul glonț nu făcu nici un zgomot; lui Valremy îi răsună încă în urechi rafala pe care o trase el. Glonțul îi străpunse pieptul, lovi sternul și apoi explodează. Simți cum ceva se sfișie și se rupe în interior producându-i o durere înfiorătoare, apoi și acestea dispăruseră. Lumina de afară i se păru cenușie ca cea care se lasă iarna.

O bucată de covor se ridică parcă spre el și-i șterse obrazul, dar de fapt el căzuse cu fața pe covor. Începu să nu-și mai simtă picioarele și pîntecele, apoi pieptul și gîtul. Ultimul lucru pe care-l simți fu un gust sărat în gură ca acela pe care-l simțise atunci cînd se scăldase în mare la Kermadec și văzuse pescărușul stînd într-un picior pe un stîlp. Apoi totul se întunecă.

Peste trupul agentului, Claude Lebel îl țintuia cu privirea pe omul cu pușca. Nu-l mai supăra inima, ba i se părea că nu mai pompa deloc.

— Șacalul, spuse el. Celălalt răspunse simplu "Lebel", în timp ce se ocupa de pușcă trăgînd închizătorul. Lebel văzu tubul strălucitor căzînd pe covor.

Bărbatul luă ceva de pe masă și-l introduse în camera închizătorului. Continua să-l privească pe Lebel cu ochii lui cenușii.

"Are de gînd să mă lase țeapăn, medită Lebel ca de pe altă lume. Are să tragă, are să mă omoare."

Făcînd un efort își aruncă ochii spre podea. Băiatul de la C.R.S. căzuse pe o parte; automatul îi căzuse din mînă și acum zăcea la picioarele lui.

Fără să-și dea seama, Lebel se lăsă în genunchi, apucă automatul MAT 49 smucîndu-l în sus cu o mînă iar cu cealaltă căutînd trăgaciul. Îl auzi pe Șacal cum blocă închizătorul puștii tocmai cînd găsi trăgaciul. Apăsă pe el.

Vuietul muniției care explodează umplu încăperea și se auzi și jos în piață. Mai tîrziu li s-a explicat gazetarilor că de fapt fusese o motocicletă cu toba defectă, pe care un tîmpit încercase să o pornească în stradă, nu departe de locul ceremoniei. Jumătatea din încărcătorul plin cu gloanțe de nouă milimetri îl lovi pe Șacal în piept, îl ridică

și îl răsuci în aer apoi îl trînti în colț, lângă canapea, într-o grămadă informă. Căzînd, trase după el și lampa cu picior. Afară fanfara începu să intoneze "*Mon Régiment et Ma Patrie*".

Superintendentul Thomas primi un telefon de la Paris la ora șase seara. Îl convocă la el pe inspectorul șef al grupei sale operative.

– L-au prins, îi spuse. La Paris. Nu sînt probleme, dar mai bine te-ai duce la apartamentul lui să mai controlezi o dată prin lucrurile rămase.

Ceasul arăta deja ora opt și inspectorul aproape terminase de controlat prin lucrurile lui Calthrop cînd auzi că intră cineva în cameră. Se întoarse și văzu un bărbat solid care-l privea intrigat.

– Ce căutați aici? îl întrebă inspectorul.

– Aș putea să vă întreb același lucru. Ce dracu' căutați aici?

– Gata, ajunge cu prostiile, spuse inspectorul. Numele?

– Calthrop, spuse noul venit. Charles Calthrop. Și aici este locuința mea. Și acum să-mi spuneți ce naiba căutați aici?

Inspectorul regreta că n-are la el o armă.

– Gata, spuse el calm. Ar fi mai bine să veniți cu mine la Scotland Yard, la o șuetă.

– Perfect, răspunse Calthrop. Este cazul să dați unele explicații.

În realitate, Calthrop a fost acela care a dat explicații. L-au ținut douăzeci și patru de ore pînă cînd s-au primit trei confirmări independente de la Paris cum că Șacalul era mort și pînă cînd cinci patroni ai unor hanuri izolate din comitatul Sutherland din nordul Scoției au depus mărturie că într-adevăr Charles Calthrop își petrecuse ultimele trei săptămîni dedicîndu-se pasiunii sale pentru alpinism și pescuit. Și că în acest timp locuise la ei.

– Dacă Șacalul nu a fost Calthrop, îl întrebă Thomas pe inspectorul său, după ce Calthrop părăsise sediul poliției, liber, atunci cine naiba a fost?

— Desigur, că nu se pune problema, îi spuse a doua zi comisarul-șef al Poliției Metropolitane adjunctului său Dixon, ca guvernul Majestății Sale să accepte vreodată că individul zis Șacalul a fost englez. Din câte știm, a existat o perioadă în care a fost suspectat un englez anume. Dar acum totul este cât se poate de clar. Se mai știe și faptul că o vreme, cât a acționat în Franța, individul s-a dat drept englez deținând un pașaport britanic fals. Dar el s-a mai dat și drept danez, american. Și francez folosindu-se de două pașapoarte furate și de un set de acte de identitate franceze, și acestea falsificate. În ceea ce ne privește, cercetările noastre au stabilit că asasinul se deplasa în Franța cu un pașaport pe numele Duggan și că sub acest nume a fost detectat până în... ăăă... localitatea aceea, Gap.

Asta-i tot. Domnilor, pentru noi cazul este închis.

În ziua următoare, cadavrul unui bărbat era înmormântat într-un loc neștiut, într-un cimitir dintr-o suburbie a Parisului. În certificatul de deces scria că este vorba de cadavrul unui turist străin neidentificat, mort duminică 25 august, pe autostrada din apropierea orașului, într-un accident de mașină al cărei șofer fugise de la locul accidentului. La înhumare au fost de față preotul, un polițist, un reprezentant de la biroul civil, și doi gropari. Nici unul din cei prezenți nu a manifestat nici cea mai mică emoție când sicriul comun a fost lăsat în groapă; cu excepția unei alte persoane aflate în preajmă. Când totul s-a terminat, silueta mărunță s-a întors să plece, a refuzat să-și spună numele și a pornit-o solitar spre poară ca să se întoarcă acasă la nevastă și copii.

Ziua Șacalului trecuse.

Cuprins

Partea întâi

Anatomia unui complot 5

Partea a doua

Anatomia unei vânători de oameni 221

Partea a treia

Anatomia unui omor 377

UN MAESTRU AL THRILLER-ULUI DOCUMENTAR

Frederick Forsyth s-a născut în 1938, în Ashford, comitatul Kent, în Anglia. Este fiul unui furier, băcan și plantator de arbori de cauciuc. Se căsătorește cu Carole, "Carrie", de profesie model, în septembrie 1973. Are doi copii, Frederick Stuart și Shane Richard. Studiază la Attended University of Granada. Printre hobby-urile sale se numără pescuitul marin și mini-biliardul.

Frederick Forsyth este un romancier celebru. A lucrat ca reporter pentru *Eastern Daily Press* în Norwich, Anglia, și la *King's Linn*, Norfolk, Anglia, între 1958 și 1961. Apoi pentru agenția de presă Reuter, ca reporter la Londra, la Paris și ca șef de agenție, în Berlinul de Est, între 1961 și 1965. A lucrat apoi pentru British Broadcasting Corporation – B.B.C., la Londra, ca reporter, între 1965 și 1967. În perioada 1967–1968 a fost corespondent consultant pe probleme de diplomatie. Ulterior a plecat pe cont propriu în Nigeria, ca ziarist, în perioada 1968–1970.

În timpul serviciului militar între 1956 și 1958 a fost pilot de avion, înrolat în Royal Air Force.

A primit premiul "Edgar Allan Poe Award", al asociației *Mystery Writers of America*, în 1971, pentru romanul **The Day of the Jackal**.

CĂRȚI CELEBRE DINTR-O OPERĂ CELEBRĂ: ROMANELE LUI FREDERICK FORSYTH:

The Day of the Jackal, Viking, 1971

The Odessa File, Viking, 1972

The Dogs of War, Viking, 1974

The Shepherd, Hutchinson, 1975, Viking, 1976

The Novels of Frederick Forsyth (conținând **The Day of Jackal**, **The Odessa File** și **The Dogs of War**), Hutchinson, 1978, publicate ca **Forsyth's Three**, de Viking în 1980, și sub numele de **Three Complete Novels** de către Avenel Books, 1980.

The Devil's Alternative, Hutchinson 1979, Viking, 1980

The Four Novels (conținând **The Day of the Jackal**, **The Odessa File**, **The Dogs of War** și **The Devil's Alternative**), Hutchinson, 1982

The Fourth Protocol, Viking, 1984

The Negotiator, Bantam, 1989 **The Deceiver**, Bantam, 1991

The Deceiver, Bantam, 1991

VOLUME SEMNATE DE FREDERICK FORSYTH ÎN ALTE GENURI:

The Biafra Story (nonfiction), Penguin, 1969, cu o ediție revizuită, publicată sub titlul **The Making of an African Legend: Biafra Story**, în 1977

Contribuție la **Visitor's Book: Short Stories of Their New Homeland by Famous Authors Now Living in Ireland**, Arrow Book, 1982

Emeka, Spectrum Books, 1982

No Comebacks: Collected Short Stories, Viking, 1982

The Fourth Protocol - scenariu, Lorimar, 1987

Frederick Forsyth este și autorul documentarului **The Soldiers**, creat pentru B.B.C. A publicat articole în ziare și reviste, inclusiv în *Playboy*.

ECRANIZĂRI DUPĂ ROMANELE LUI FREDERICK FORSYTH:

The Day of the Jackal a fost turnat de către studiourile Universal, în 1973. **The Odessa File** a fost turnat de către studiourile Columbia, în 1974. **The Dogs of War** a fost turnat de către United Artists în 1981. **The Fourth Protocol**, 1987, turnat de către Lorimar avîndu-l pe Frederick Forsyth ca producător executiv. Studioul Mobil Showcase Network a turnat două dintre scurtele povestiri ale lui Forsyth. **A Careful Man** și **Privilege**, sub titlul **Two by Forsyth**, în 1984. **A Careful Man** a fost trecut și pe casetă video și a rulat la televiziunea irlandeză.

REALISMUL ESTE CUVÎNTUL-CHEIE CARE DESCIFREAZĂ ROMANELE LUI FORSYTH

Realismul reprezintă cuvîntul-cheie care descifrează romanele lui Forsyth. Deseori considerat inițiatorul unui nou gen – "documentary thriller" – "thriller-ul documentar", Frederick Forsyth și-a creat spectaculos de rapid o faimă odată cu publicarea bestseller-ului său **The Day of the Jackal** (**Ziua șacalului**), roman cu un impact unic asupra publicului, o carte care îmbină suspansul cărții de spionaj cu realismul microscopic al romanului documentar, făcut cunoscut pentru prima dată de către Truman Capote cu al său **In Cold Blood** (**Cu sînge rece**). Detaliul din romanele lui Forsyth nu depinde neapărat de lunile (întregi) de cercetări la care se consacră atunci cînd scrie fiecare carte. E un detaliu, un element de analiză legat profund de propria sa experiență, extrem de variată, astfel explicîndu-se autenticitatea fiecărei pagini scrise. Așa cum explică Andrew F. Macdonald, unul dintre autorii *Dicționarului Biografiilor Literare* (*Dictionary*

of Literary Biography) "simțul promptitudinii, al cuiva care scrutează din interior problemele delicate ale lumii, ale preaumanelor personaje dintotdeauna ale lumii", la fel de bine ca și ritmul alert al intrigilor, sînt cheile care explică popularitatea autorului. Criticii, în orice caz, nu l-au "cruțat" uneori pe romanțier pînă la anumite portretizări socotite stîngace, amendîndu-l și pentru stilul literar simplist. Forsyth nu neagă accentul pe care-l pune pe intrigă, care trece deasupra altor considerații. Într-un interviu din *Los Angeles Times*, el observă: "Cărțile mele conțin 80 % intrigă și eșafodaj de fapte. Restul de 20 % este al personajelor și al descrierilor. Încerc să le păstrez departe de sentimentalism. Cîteodată, o părere personală va apare pe buzele unora dintre personajele mele, dar numai cîteodată. Intriga este importantă. Așa îmi convine mie cel mai mult".

*

*   *

Pentru Forsyth drumul parcurs pînă să devină un romanțier creator de bestseller-uri, a fost un lung parcurs, cu multe cotituri, plin de ocolișuri și reveniri spectaculoase, care mai tîrziu își vor găsi locul în scrisul său. În tinerețea sa, Forsyth era interesat să devină corespondent de presă în străinătate, iar tatăl său îl introdusese în lumea știrilor de pretutindeni, așa cum apăreau ele în ziarul londonez *Daily Express*. Într-un interviu din ziarul britanic *Times* cu John Mortimer, Forsyth povestea cum tatăl său "scotea atlasul și îmi arăta unde sînt punctele de conflict. Și, bineînțeles, tata, care fusese în Orient, îmi povestea despre cum se împușcă tigrii și despre vînătorii de capete din Borneo". Nerăbdător să cunoască experiențele vieții pe cont propriu, Forsyth abandonează școala la șaptesprezece ani și pleacă în Spania, unde urmează rapid cursurile Universității din Granada în timp ce-i suride ideea de a deveni matador. Totuși, avînd o pregătire anterioară de pilot pe avioanele biplane Tiger Moth, Forsyth decide să se înroleze în Royal Air Force, în 1956. Învată să piloteze avionul cu reacție Vampire și, la nouăsprezece ani,

era cel mai tânăr bărbat din Anglia care-și merita galoanele în formă de aripi.

Dar Forsyth visa încă să devină corespondent de presă în străinătate și, în acest scop, a plecat din armată pentru a lucra la *Eastern Daily Press*. Talentul său pentru limbi străine (vorbește fluent franceza, germana, spaniola și rusa) l-a ajutat să-și atingă visul profesional devenind corespondent al agenției Reuter și apoi pentru B.B.C. Se afla în perioada unui contract pentru B.B.C., atunci când cariera lui Forsyth a luat o întorsătură bruscă. Trimis pentru a relata despre o răscoală din regiunea nigeriană a Biafrei, Forsyth își începu misiunea crezând că va întâlni un obraznic colonel rebel care-i conducea într-un mod cu totul eronat pe cei care i se alăturaseră. Realiză cu toate astea, destul de repede, că acest conducător, colonelul Ojukwu era de fapt un bărbat inteligent, încredințat că trebuie să-și salveze propriul popor de un guvern susținut de englezi, ai cărui membrii corupți lăseau milioane de oameni să moară de foame pentru a-și menține pământurile lor bogate în petrol. Când Forsyth relatează cele descoperite fu acuzat de lipsă de profesionalism și șefii lui îl trimiseră să se ocupe de politica de acasă. Ignit, Forsyth demisionă și îi declară lui Henry Allen, într-un articol din *Washington Post*, că această experiență îi distrusese încrederea "că oamenii care conduc lumea erau de bună credință". Această dezamăgire se reflectă în scrierile lui. Forsyth i se destăinuie lui Mortimer spunându-i că preferă "să scrie despre indivizi amoralii care fac lucruri amorale. Vreau să scot în evidență că instituția este la fel de amorală ca și criminalii".

Întorcându-se în Africa, Forsyth a realizat reportaje pe cont propriu în Biafra și a scris o descriere a războiului *The Biafra Story*, despre care unul dintre criticii de la revista *Spectator*, Auberon Waugh, declară că "este de departe cea mai completă relatare, din punctul de vedere al părții biafreze (a conflictului) pe care am citit-o pînă acum". În 1970, când rebelii au fost pînă la urmă înfrinți și colonelul Ojukwu a fost nevoit să plece în exil, Forsyth se întoarse în Anglia pentru a descoperi că poziția pe

care se situase în legătură cu războiul îi eliminase efectiv orice șansă pe care o avea de a continua cariera de reporter. Decise, oricum, că-și poate folosi încă experiența sa gazetărească scriind ficțiune. Reamintindu-și zilele în care se aflase la Paris prin anii '60 când se împrăștiau zvonuri că organizația secretă Secret Organization Army, angajase un asasin pentru a-l împușca pe președintele Charles de Gaulle, Forsyth se puse pe lucru și, în doar o lună și ceva, scrisese *The Day of the Jackal*, roman bazat pe aceste ipoteze.

Forsyth a avut probleme la început în a vinde manuscrisul pentru că editorii nu puteau înțelege cum ar putea fi vorba de suspans într-un complot pentru asasinarea unui președinte care, evident, nu se întâmplase. După cum îi explică autorul lui Allen, "problema importantă a cărții nu o constituia intriga politistă, de tip detectivist, ci cum, și cât de aproape ar fi ajuns el?" Partea care ne fascinează din *The Day of the Jackal* se află în portretizarea făcută de Forsyth ucigașului super-profesionist, amoral, cunoscut numai sub numele de cod "Jackal" (Șacalul), și în eforturile de a-l opri făcute de detectivul Claude Lebel. Fără a lua în considerare ceea ce criticul Stanley Elikin de la *New York Times Book Review* numea "stilul prozaic lipsit de grație" al lui Forsyth și caracterizarea lui J. R. Frakes, critic la *Book World* asupra faptului că autorul folosește "orice stereotipism pentru a completa sistemul", portretizarea făcută de scriitor celui care dorea să se răzbune, amestecată într-o narațiune continuă, a primit laude de la mulți critici și de la milioane de cititori. Printr-o îndrăzneată schimbare a accentelor sale de la punctul de vedere al legii pînă la cel al asasinului, Forsyth adaugă un balans unic care dă romanului său multă savoare. "Atît de plauzibil l-a făcut domnul Forsyth să pară pe implauzibilul său ticălos... și atît de tulburător îl conduce în misiunea lui singeroasă printre atîtea întîmplări neprevăzute..." spune Elikin, "încît și cititorilor celor mai morali le va fi greu să nu-l ovaționeze pe acest ticălos special de-a lungul întregii lui căi strîmbe". Autorul consideră reacția pozitivă față de ticălosul pe care l-a descris ca o reacție specific americană. "Trăsătura americană caracteristică de a admira efi-

ciența", explica el într-un interviu din *Washington Post*, "iar Jackal este eficient în meseria lui".

"**The Day of the Jackal** aduce cu ea o formulă de un extraordinar succes" scrie Macdonald, "o formulă reluată de Forsyth și o întreagă armată de alți scriitori". Folosind un stil alert, gazetăresc, Forsyth creează iluzia de realitate în scrisul său, reușind să zugrăvească laolaltă oameni reali și evenimente istorice cu personaje și intrigi fictive. "Efectul final este mai puțin ficțiune și mai mult o proiecție în viețile unor adevărați făcători de istorie", după cum atestă Macdonald. Autorul introduce de asemenea, în paginile sale informații specifice, reale, despre orice, de la cum se poate construi o mică bombă atomică pînă la orarele diferitelor mijloace de transport și meniurile unor restaurante. Dar tema principală din romanele scriitorului o reprezintă forța unei personalități puternice, a unei individualități distincte de a face ordine în lume și chiar de a schimba cursul istoriei. Macdonald îl descrie pe protagonistul din romanele lui Forsyth ca pe un "nonconformist care izbutește răzbind printre procedeele standard și care, ca rezultat, are de multe ori dificultăți în a se adapta, cu toate că el tinde să trăiască la înălțimea pregătirii sale profesionale impecabile. Forsyth sugerează că este vorba despre profesionistul singuratic, indiferent dacă se află în conflict cu o anumită organizație sau cu o parte a ei, care creează cu adevărat istorie, dar o istorie care apare doar vag pe primele pagini ale ziarelor".

Din momentul în care Forsyth a semnat un contract pentru trei cărți cu editura Viking, el a făcut cercetări rapide și a scris următoarele sale două romane, **The Odessa File** despre un reporter german care-l vîinează pe unul dintre criminalii de război, nazist, și **The Dogs of War** care se ocupă de un mercenar care organizează o lovitură de stat militară în Africa de Vest. Forsyth își folosește experiența sa de reporter din Berlinul de Est în romanul **The Odessa File**, la fel de bine ca și interviurile cu experți în domeniu, cum ar fi vînătorul de naziști Simon Wisenthal, pentru a da autenticitate romanului. Fundalul romanului **The**

Dogs of War provine de asemenea din experiența autorului – în cazul acesta, timpul petrecut de el în Biafra. Când vine cu detalii despre problemele criminalității, Forsyth merge drept la surse. Într-un interviu din *Globe and Mail* dat lui Rick Groen, Forsyth spune: "Există doar două categorii de oameni care cunosc pe dinăuntru și pe dinafară activitățile ilegale: cei care le practică și cei care-și dau sufletul pentru a reuși să le oprească. Astfel că trebuia să stai de vorbă cu polițiștii și cu criminalii. Nu cu academicienii sau cu experții în criminologie sau cu alții de genul ăsta". Această tactică l-a adus pe Forsyth în câteva situații periculoase. Într-un interviu din *Chicago Tribune*, scriitorul îl amuză pe Michael Killian cu o întâmplare de pe vremea când se documenta pentru **The Dogs of War**. Încercînd să afle cît mai multe despre traficul cu arme de pe piața neagră, Forsyth s-a dat drept un sud-african interesat în a cumpăra arme. Șmecheria a funcționat pînă într-o zi cînd individul cu care trata a dat peste un exemplar din **The Day of the Jackal** în vitrina unei librării. A fost "probabil situația în care m-am simțit cel mai aproape de a ajunge între patru scînduri", spune autorul.

The Dogs of War a devenit o carte deosebit de controversată, atunci cînd ziarul londonez *Times*, printr-unul din gazetarii săi, îl acuză pe Forsyth că ar fi plătit două sute de mii de dolari unor mercenari pentru o lovitură de stat împotriva președintelui din Guineea Ecuatorială, Francisco Marcias Nguema. La început, romancierul a negat orice fel de amestec. Mai tîrziu, oricum, David Butler și Anthony Collins scriu în *Newsweek* că Forsyth a recunoscut că "a organizat o încercare de lovitură de stat în scopuri de documentare, dar că n-a intenționat niciodată să meargă pînă la capăt". Controversa n-a împiedicat cu nimic vînzarea romanului său, oricît de ciudat ar părea, iar **The Dogs of War** a devenit cel de-al treilea bestseller consecutiv al lui Forsyth.

După **The Dogs of War**, Forsyth n-a mai încercat să scrie nici un alt thriller cîtiva ani. A pus aceasta pe seama oboselii. "Primele trei romane au implicat foarte multă documentare,

foarte mult timp dăruit călătoriilor, o jumătate de milion de cuvinte scrise, și foarte mult promotion", îi spune autorul lui Tony Chiu de la *New York Times Book Review*. "Eram sătul pînă peste cap. Am zis că n-am să mai scriu niciodată." Pentru a evita impozitele mari din Anglia, Forsyth s-a mutat în Irlanda, unde impozitele scriitorilor erau mai blînde. Una din explicațiile faptului că a început din nou să scrie i-a fost oferită criticului Peter Maas, de la *New York Book Review*, care a relatat că atunci cînd un inspector financiar a venit într-o zi la ușa lui Forsyth și i-a explicat că numai scriitorii activi sînt scutiți de anumite impozite, Forsyth i-a spus repede că lucrează chiar în acel moment la un roman. "Mă grăbesc să spun", scrie Maas, "că acest lucru poate părea dubios, dar în interesul susținerii adevărului adevărat, îmi place să cred că așa s-a întîmplat. Este un gînd minunat, ideea că un inspector financiar îl forțează pe un scriitor să cîștige mai multe milioane."

Forsyth și-a făcut reintrarea cu **The Devil's Alternative**, un roman cu o intrigă complicată, ambițios, despre un președinte al Statelor Unite ale Americii care trebuie să aleagă între a ceda pretențiilor unui grup de teroriști și de a porni un război nuclear, sau de a le refuza cererile și de a le permite astfel să dea drumul celei mai mari revărsări de petrol din istorie, din tancul petrolier pe care aceștia îl deturnaseră. "Viziunea este cumva mai întunecată decît în romanele anterioare ale lui Forsyth, în care este loc și pentru o alternativă morală", notează Macdonald. "Aici... cineva trebuie să pătească ceva rău, indiferent de alternativa aleasă." Obişnuitele critici împotriva stilului literar al lui Forsyth s-au concentrat asupra romanului **The Devil's Alternative**. Peter Gomer, de exemplu, comentează în *Chicago Tribune Book World*: "personajele sale sînt subțiri, paginile sînt presărate cu clișee, iar conflictul este îmbîcsit de coincidențe." Dar tot Gomer adaugă: "...întîmplările se derulează atît de rapid, încît nu ai destul timp să le înregistrezi". *Los Angeles Times*, prin criticul său Robert Kirsch, notează de asemenea că "Stilul banal al lui Forsyth, nesfîrșita sa colecție de clișee, personajele sale parcă luate de la Hollywood, nu împiedică lectura romanului". Cu toate

acestea *New York Time Review*, prin Irma Pascal Helsermann, își exprimă admirația față de abilitatea lui Forsyth de a prevedea anumite crize politice care s-au petrecut nu la mult timp după publicarea cărții. Ea laudă de asemenea "finalul de două ori exploziv, care-l va lua și pe cel mai circumspect cititor prin surprindere. *The Devil's Alternative* este un thriller al nenumăratelor pariuri".

Ca și cu *The Devil's Alternative*, romanele lui Frederick Forsyth *The Fourth Protocol* și *The Negociator* oferă intrigi la un nivel extraordinar de înalt. *The Fourth Protocol* este povestea unui complot sovietic de a detona o mică încărcătură nucleară într-o bază aeriană a Statelor Unite, din Anglia. Explozia trebuie să treacă drept o eroare a americanilor și să ajute Partidul Laburist, partid de stînga și antinuclear, să ajungă la putere. Cronicile despre roman au fost diferite. Revista *Time*, prin John Skow, îl critică pe autor pentru tonul prea didactic: "Prima intenție a lui Forsyth nu a fost să scrie un roman de amuzament, ci să ne ofere o predică despre politică. Subiectul ei este că acei stîngiști și pacifiști sînt cu adevărat niște proști a căror flecăreală obișuită pune în pericol civilizația". Michiko Kakutani de la *New York Times* simte și el că, în comparație cu alte romane, *The Fourth Protocol* "devine predictibil și destul de lipsit de suspans." Dar alți critici, cum ar fi Roderick MacLeish, de la *Washington Post Book World*, susțin o părere contrară. MacLeish declară că acesta este "de departe cel mai bun roman" pentru că personajele sînt mult mai bine dezvoltate de către autor. "Patru romane și cîteva milioane de lire sterline după apariția lui *The Day of the Jackal*... Frederick Forsyth a devenit un roman-cier complet".

Despre *The Negociator*, povestea lui Forsyth despre răpirea fiului unui președinte american, *Globe and Mail* prin criticul său Margaret Cannon, declară că "deși în nici un caz la fel de bun ca *The Day of the Jackal* sau *The Odessa File*, este cea mai bună realizare a lui Forsyth din ultimii ani". Harry

Anderson, scriind în *Newsweek*, denumește de asemenea romanul "o raritate în comparație cu altele, un thriller care te satisface pe deplin". Unii critici, cum ar fi John Katzenback de la *Washington Post*, reiau vechile acuze, cum ar fi faptul că Forsyth "persistă în crearea de personaje neclare și în dialoguri artificiale" și că, în timp ce "cantitatea informațiilor sale este impresionantă, rareori o informație servește vreunui scop mai serios". Apreciind că *The Negociator* are "foarte multe personaje și o intrigă cu destule întorsături pentru a umple o fabrică de biscuiți", Cannon adaugă cu toate acestea: "... pasajele descriptive nesfârșite și irelevante au dispărut și cumva au alungat tendința lui Forsyth de a lua-o pe alte cărări".

Oricum au existat întotdeauna intrigi și detalii tehnice în romanele sale care l-au fascinat cel mai mult pe Forsyth: "Inventarea povestirii este partea cea mai amuzantă", îi spune autorul lui Peter Gornor în *Chicago Tribune*. "Te satisface pe de-a-ntregul, ca jocul de «puzzle» sau cuvintele încrucișate. Recunoaște că iubește documentarea: "Îmi place cu adevărat să umblu după subiecte. Pun în cărțile mele o rețetă destul de plină de realism". Recunoscând că Forsyth țintește să-și amuze auditoriul cu aceste tehnici, Macdonald scrie că "un element comun al criticii vis-à-vis de autor este refuzul de a accepta formula aventurii și a documentarului pentru ceea ce reprezintă ea, ci mai degrabă de a declara că ar trebui să fie o ficțiune mult mai convențională". Forsyth a vândut peste treizeci de milioane de exemplare ale romanelor sale cititorilor care știu, așa cum o spune și Jay Carr de la *Detroit News*, că suspansul din cărțile scriitorului nu zace în a afla cum are de gând "Forsyth să detoneze bomba pe care o lansează, ci mai degrabă să vadă cum mînuiește el detaliile".

Traducere și adaptare după *Contemporary Authors*, New Revision Series, Volume 38,

de SORIN ALEXANDRU ȘONTEA

